

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FORBIDDEN
Sins

M. JAMES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

YASAK GÜNAHLAR
KARANLIK BİR MAFYA ROMANTİZMİ

M. JAMES

PNK YAYINCILIK

İÇİNDEKİLER

1. [Estella](#)
2. [Sebastian](#)
3. [Estella](#)
4. [Estella](#)
5. [Sebastian](#)
6. [Estella](#)
7. [Sebastian](#)
8. [Estella](#)
9. [Estella](#)
10. [Estella](#)
11. [Sebastian](#)
12. [Sebastian](#)
13. [Estella](#)
14. [Sebastian](#)
15. [Estella](#)
16. [Sebastian](#)
17. [Estella](#)
18. [Estella](#)
19. [Estella](#)
20. [Estella](#)
21. [Sebastian](#)
22. [Estella](#)
23. [Estella](#)
24. [Sebastian](#)
25. [Estella](#)
26. [Sebastian](#)
27. [Estella](#)
28. [Estella](#)
29. [Sebastian](#)
30. [Estella](#)
31. [Sebastian](#)

32. Estella

Sonsöz —

ESTELLA

Son üç yıldır, gittiğim her yerde beni izliyor.

Sabah kalkıp aşağı indiğim andan gece yatmak için yukarı çıktığım ana kadar neredeyse her zaman yanımda oluyor. Bazen sessiz bir varlık; bazen de konuşkan bir varlık. O benim koruyucum. Benim kalkanım.

Arkadaşım.

Çocukken ve dürüst olmam gerekirse şimdi bile prensesler ve onların yeminli şövalyeleri hakkında hikayeler okumayı hep sevmişimdir. Onlara hizmet eden, onları koruyan ve hayatları pahasına onları koruyan şampiyonlar. Onları seven

-Bazen kardeşçe, bazen de başka, daha yasak yollarla. Korkunç bir ceza almadan asla harekete geçemeyecekleri yollar. Her nasılsa, bu durum hikayeleri daha da romantik kılıyordu, yani harekete geçemiyorlardı. O özlem, hasret duygusu.

Bu hikayede ben prensesim, Sebastian da benim şövalyem. Korumam.

Ve şu anda nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

"Sebastian?" Evin koridorlarında dolaşırken adını sesleniyorum, uzun, koyu renk atkuyruğum enseme sallanıyor. "Sebastian!"

Bazen evdeyken bir süreliğine kendi başına bir şeyler yapmaya gider. Babamın güvenlik şefi Bruce'la görüşür - Sebastian ve ben ona cüssesi nedeniyle özel olarak Brick deriz - ya da malikanenin spor salonunda egzersiz yapar. Gallo malikanesi iyi korunuyor ve özellikle burada, malikanede güvende olduğumu biliyor. Evdeyken, içerideyken her saniye izlenmeye ihtiyacım yok.

Ama on sekiz yaşıma bastığım günden beri, Sebastian yanımda olmadan asla evden çıkmamam gerektiği söylendi. İşte bu yüzden şu an onu arıyorum.

"Sebastian? Koşuya çıkmak istiyorum!" Malikânenin spor salonuna açılan buzlu cam kapıyı iterek sesleniyorum. Geniş odada ondan bir iz yok, ama uzak duvardaki kapının diğer tarafından hafif bir şıpırtı duyuyorum - kapalı havuza açılan kapı. En azından bir tanesi. Yüzme turları için olan, eğlence için değil.

Spor salonuna doğru adım atıyorum, kapıyı iterek açıyorum ve natatoryumun nemli, klor kokulu havasına adım atıyorum. Su sıçramaları daha da artıyor ve olimpiik havuza doğru baktığımda Sebastian'ın sıkı, kaslı vücudunun bir köpekbalığının gücü ve zarafetiyle suyu yarararak ilerlediğini görüyorum.

Yırtıcı bir şey. Tehlikeli. Bir şey-

Omurgamdan aşağıya bir ürperti akıyor ve onun havuzun uzak ucuna doğru süzülüşünü izlerken aynı anda tenimde bir sıcaklık hissediyorum. Sebastian'ı aslında hiç gömleksiz görmemiştim. Onu her zamanki koruma üniformasıyla ve spor kıyafetleriyle görmüştüm. *Bunların* içinde nasıl görüldüğünü fark etmemeye çalıştım - kaslı kalçaları ve kolları görünüyordu, tişörtü antrenman sonrası sert göğsüne ve karın kaslarına yapıştıyordu, ter ensesinden aşağı damlıyordu. Ama onu daha azıyla hiç görmedim. Bu gibi konularda dikkatli davranıyor, uygun olanın sınırlarını zorlamıyor.

Dudağımı ısıırıyorum, Sebastian'ın havuzun uzak ucundan çıkıp yön değiştirerek bana doğru yüzdüğünü gördüğümde midem hiç de yabancı olmayan bir hisle düğümleniyor. Böyle bir adamın etrafında üç yıl boyunca her gün benim kadar sık bulunup da neye benzediğini fark etmemek imkânsız. Bir erkeğin olabileceği her şekilde ne kadar cazip olduğunu.

Özellikle de hâlâ okumaktan hoşlandığım prenses ve şövalye hikâyeleri eskisi kadar masum olmadığına.

Havuzun benim durduğum ucuna ulaşp yüzeye çıktığında sertçe yutkunuyorum ve bir elimi kafatasına yapışmış siyah saçlarının üzerinde gezdiriyorum. Boynundan aşağısı suya batmış durumda ama hafifçe alçalan mavi suyun altında bronzlaşmış teninin kışkırtıcı görüntüsünü görebiliyorum, siyah mürekkep çizgileri boynunun yanlarından aşağıya doğru girdaplar ve desenler halinde onu işaretliyor.

"Estella." Beni sırtarak selamlıyor, bakışları hızla üzerimde geziniyor. Bir an için kıyafetlerimi inceliyor; üzerimdeki siyah bisiklet şortu, çapraz kırmızı atlet, at kuyruğu yapılmış saçlarım ve ayağımdaki spor ayakkabılar. "Antrenmana mı gidiyorsun?"

"Koşuya çıkmak istiyorum. Ama sensiz gidemem. Bunu biliyorsun. Ben de seni arıyordum."

"Elbette," diyor Sebastian nazikçe, hâlâ suda yüzüyor. "Bunun için üzgünüm prenses. Sen uyudun, ben de birkaç tur atayım dedim."

Bu tanıdık, alaycı lakap göğsümde bir şeyleri ısıtıyor ve suyun altında Sebastian'ın daha önce hiç görmediğim kadar çıplak olduğu gerçeğinden beni uzaklaştırıyor. Elini tekrar saçlarında gezdiriyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Hadi ama. Tabii daha fazla tur atman gerekmiyorsa?" Ona biraz dudak büküyorum, o da gülüyor ama bakışlarının bir saniye kadar ağzımda kaldığına yemin edebilirim. Gerginleştğini görüyorum, sadece biraz, omuz kasları geriliyor.

Ama kesinlikle hayal görüyorum. Sadece dikkatini veriyor, her zaman yaptığı gibi. Ve hala yüzüyor - tabii ki kasları esniyor.

Hepsini. Her sert, sıkı-

"Estella mı?" Sebastian bir kaşını kaldırır. "Seninle spor salonunun dışında buluşmama ne dersin? Sadece-"

"Neden beklemem gerekiyor?" Ben de kaşımı kaldırıyorum ve ses tonumun kastettiğimden daha çapkın olduğunu bir an geç fark ediyorum. Sanırım Sebastian da fark ediyor, çünkü sudaki yumuşak kulaçları bir an için yavaşıyor ve ben de kaymamı düzeltmek için çabalıyorum.

Onu incelediğimi fark etmesini engellemeye çalıştım - herhangi bir cazibe ya da uygunsuzluk hissi. Sebastian her zaman profesyonel davrandı, babamın hoşuna gideceğini düşündüğümünden daha yakın arkadaş olmuş olsak ve birbirimize bir koruma ve onun sorumlusu arasında olması gerekenden daha fazla aşına olsak bile. Ama bazen düşündüğüm şeyler, en ufak bir hareketinde bile işini kaybetmesine neden olabilir. Hatta sırf beni ve *masumiyetimi* korumak için kendi isteğiyle ayrılmasına bile neden olabilirler.

Bu düşünce karşısında burnumu kırıştırıyorum. Babamdan çok fazla duyduğum bir kelime bu - ne kadar önemli olduğunu, ne kadar değerli olduğunu, beni ne kadar özel kıldığını. Ve ben *masum* kaldım... çoğunlukla. Düşüncelerim bana ait.

Sebastian kaşlarını çatıyor ve ben de sabırsız bir hareket yapıyorum. "Hadi ama, tamam mı? Acıktım ve koşmak için ne kadar beklersem kahvaltıya kadar o kadar uzun süre geçecek."

Bir saniye daha tereddüt ediyor ama bunu bir emir olarak algılamış gibi görünüyor

-Ben de öyle olmasını umuyordum. Merdivene doğru süzüldü.

Kendini sudan çıkardığı anda ağzım kuruyor ve diğer tüm düşüncelerim bir anda uçup gidiyor.

Lanet bir Yunan tanrısına benziyor. Müzelerde gördüğüm heykeller gibi. Omuzları ve göğsü geniş ve kaslarla dolu, tıpkı kolları gibi, ön kollarındaki kaslar boyunca damarlar akıyor. Dövmeler boynunun yanlarından vücuduna, kollarına, göğsüne ve sırtına doğru doluyor ve karın kaslarının temiz kesimli hatlarının hemen üzerinde duruyor. Göğsünden ve kollarından aşağıya su damlıyor, dereler karın kaslarının çizgilerine doğru akıyor, kalçalarının her iki yanındaki derin V kesimli kaslara doğru kayıyor ve giydiği şok edici derecede küçük mayoya doğru ilerliyor-

Etkileyici büyüklükte bir şekle benzeyen mayosu hemen altında duruyor -özellikle de daha yeni suya girdiği düşünülüşünde.

Gerçek hayatta hiç çıplak bir erkek görmemiştim. Resimlere baktım ve birkaç porno videoya gizlice girdim - internete erişimim var ve tarayıcı geçmişimi daha sonra silecek kadar akıllıyım - ama Sebastian'ın kalçalarının arasındakine bakarken, gerçekte nasıl görüneceğini görmek için ani, ağırlı bir ihtiyaçla kapıldım.

Sebastian boğazını temizliyor ve bakışlarım onun yüzüne fırlıyor, benimkiler kıpkırmızı oluyor. Kendimin kızardığını *hissedebiliyorum*, ısı boğazımdan yanaklarıma ve saç çizgime kadar akıyor ve sanırım onun da bronzlaşmış elmacık kemiklerini hafifçe kızardığını görüyorum.

"Dışarıda buluşuruz," diye kekeliyorum ve topuklarımın üzerinde dönüyorum, atkuyruğum uçuşarak spor salonunun kapısına doğru koşuyorum.

Klimalı oda, sanırım birden fazla nedenden dolayı sıcak olan natoryumun nemine kıyasla soğuk geliyor. Avuçlarımı yanan yanaklarıma sürtüyorum, utanç üzerime çöküyor. Sebastian beni onunkine bakarken yakaladı-

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, zorlukla yutkunuyorum. *Hiç olmamış gibi davranacağız*, diyorum kendime. *Dışarı çıktığında normal davranacağım ve onu havuzdan çıkarken hiç görmemiş gibi olacağım.*

"Estella?"

Sebastian adımı söylediğinde yüzümün hâlâ domates kırmızısı olduğunu bilerek hızla arkamı dönüyorum. Spor salonunun hemen içinde duruyordu, üzerinde bol bir basketbol şortu ve antrenman tişörtü vardı, spor ayakkabılarını giymişti ve koyu renkli, ıslak saçları sanki elini birkaç kez üzerinden geçirmiş gibi görünüyordu. "Evet?"

Tüm çabalarımaya rağmen sesim ciyak ciyak çıkıyor.

Sebastian'ın elmacık kemikleri hâlâ hafifçe kızarmış görünüyor. "Koşuya çıkmak istediğini söylemiştin?" diye soruyor sakince ve ben biraz fazla sert bir şekilde başımı sallıyorum.

"Evet! Bir koşu. Sadece arazinin arkasından dolanıp ahırlara giden patikanın etrafında, belki iki mil kadar, çok yorucu bir şey değil." Boğazımı temizliyorum. "Yani, yüzmeden ve her ne yapıyorsan ondan sonra... bir antrenman için hazır değilsen diye. Zaten yaptığın diğer egzersiz her neyse." Şu anda saçmaladığının farkında olarak ağzımı kapatıyorum.

"Bana ihtiyacın olduğu sürece gidebilirim." Bunu söylediği anda Sebastian'ın gözleri hafifçe açılıyor, sanki bunun kulağa ne kadar uygunsuz geldiğini hemen fark etmiş gibi. "Yani ben iyiyim prenses. Birkaç millik bir koşuyu idare edebilirim." Bana orantısız bir sırıtış atıyor ve elini tekrar saçlarında gezdiriyor. "Yapabileceğimi umuyorum zaten. Birkaç ağırlık kaldırıp birkaç tur yüzdükten sonra biri peşine düşerse onu kovalayamayacaksam sana pek faydam dokunmaz."

Gözlerimi deviriyorum. "Sanki bu konuda hiç endişelenmen gerekti de." Sebastian'ın korumam olduğu üç yıl boyunca başıma gelen en tehlikeli şey, ben üniversitedeyken kampüsteki kafede aşırı ilgili erkekleri savuşturmak zorunda kalmasıydı. Babamın bana özel koruma tahsis ettiğinde endişelendiği durumların hiçbirisiyle karşılaşmadık -düşmanlarının beni hedef alması, birinin beni fidye için kaçırmaya çalışması gibi.

"Yine de işimi yapabilmeliyim." Sebastian omuz silkiyor. "Hazır Gitmek mi?"

Başımı sallıyorum, birkaç dakika önce yaşadığım utanç verici anı hatırladığım için minnettarım.

bitti. Yine de o mayoların sıırlıklam, uzun, kalın şekline yapışmış görüntüsünden kurtulamıyorum-

"Tanrım." Spor salonundan koridora çıkarken Sebastian etrafına bakınıyor ve neredeyse üzerlerine değil de etraflarına bakmak zorunda kalacakları kadar büyük kutular taşıyan iki hizmetçiye çarpıyordu. "Neler oluyor?" Kaşlarını çatıyor ve koridorda sağa sola koşuşturan, kutular, uzun ışık dizileri ve tam olarak seçemediğim başka şeyler taşıyan başka personelin olduğu yere bakıyor.

Bu sabah ikinci kez yüzüm kızardı. "Doğum günü partim." Dudaklarımı birbirine bastırıp bir tarafa doğru büküyorum. "Babam yirmi birinci yaş günüm için her şeyi yapıyor."

Sebastian bana bakıyor. "Gerçek doğum günün Pazartesi, değil mi?"

Hatırladığını öğrenince yine o sıcaklık kıvılcımını hissediyorum. Aslında buna hiç ihtiyacı yok - korumamın doğum günümü hatırlaması umurumda olmamalı, aşçının, Bruce'un ya da evde çalışan herhangi birinin hatırlaması umurumda olması gerektiği gibi. Babam da böyle söylerdi zaten.

Ama hatırlamış olması benim için bir şey ifade ediyor.

"Evet." Dudağımı ısııyorum, koridordan aşağıya, bitişik odalardan duyabildiğim telaş ve karmaşaya bakıyorum. "Ama büyük parti bu gece. Herkes davetli."

Sebastian sırtıyor. "*Herkes derken*, baban için önemli olan herkesi kastettiğini ve senin için önemli olan hiç kimseyi kastetmediğini varsayıyorum."

"Benim için önemli birkaç kişi." Mutfağa doğru yürürken yüzümü buruşturuyorum. "Üniversiteden birkaç arkadaşımı davet ettim. Hatta bir tanesi cevap bile verdi. Sanırım diğerleri için New York'taki bir malikanede havasız bir parti, Cumartesi gecelerini nasıl geçirmek istediklerine dair bir fikir değildi."

Dürüst olmak gerekirse benimkini de bu şekilde geçirmeyi tercih etmezdim. Parti babamın arkadaşları, iş ortakları ve çok az tanıdığım insanlarla dolu olacak ve kutlama için nankörlük etmek istemesem de, partinin çoğunu gülümseyerek, başımı sallayarak ve eğleniyormuş gibi yaparak geçireceğim ve bu sırada çok fazla şampanya yudumlayıp kazara çakırkeyif olmamaya dikkat edeceğim. Bu bir doğum günü partisinden çok babamın imajı için bir sosyal etkinlik ve muhtemelen beni o iş ortaklarının oğullarıyla tanıştırmasının bir yolu.

Bunu düşününce irkildim. *Bu* da hiç ilgimi çekmeyen bir şey. Odamda sevdiğim yumuşak pijamalarımınla kıvrılmış olmayı, boş zamanlarımda yudumlayabileceğim bir kadeh şampanya ve iyi bir kitap ya da tabletimde izlediğim en son TV programının bir bölümünü tercih ederim. En fazla, şık bir akşam yemeğine çıkıp sonra eve dönmekten hoşlanabilirim. İlgi odağı olduğum büyük bir parti pek bana göre değil.

Sebastian kıkırdar. "Cumartesi gecemi siz neredeyse orada geçireceğim prenses. Ben sadece bana söylenen yere giderim."

Sertçe yutkunuyorum, mutfağa doğru ilerlerken ona bakmıyorum. Aramızdaki bu tür şakalaşmalar normal -takılmalar, lakaplar- ama birdenbire yüklenmiş gibi hissediyorum, daha önce hiç etmediğim imalarla dolu. Onu havuzdan çıkarken görmek gibi, kaslı vücudu sırlıslam, aramızdaki bir şeyleri değiştirdi.

Değişmesini istediğimden emin değilim. Manzara ne kadar hoşuma gitse de, sırf böyle hissetmemek için neredeyse geriye dönüp natoryuma hiç girmemiş olmayı dileyecektim. Bu kafa karıştırıcı bir durum, özellikle de Sebastian'la ilgili fanteziler kurmanın aramızdaki rahat arkadaşlığa zarar vereceğini bildiğim halde. Yapmamaya çalışıyorum.

Yine de, üç yılın ardından, bazen bu fantezileri hesaba katmamak onun için zor oluyor.

Mutfak da bir o kadar kaotik. İçeri girip arka kapıya yöneldiğimiz anda, odayı dolduran bir ses telaşına kapılıyoruz - kahya personele emirler yağdırıyor, aşçıyla menünün üzerinden geçiyor, bu geceki partide servis edilecek her şeyin içeriğini dışını tartışıyor. Havadaki stresi *hissedebiliyorum* ve Sebastian'a bakarken dudagımı ısırıp yüzümü buruşturuyorum. Omuz silkiyor, sırtıyor ve ikimiz de arka kapıdan çıkıp ılık yaz sabahına dalıyoruz.

Çimenlikte durduğumuzda sırtarak, "O curcunadan kurtulduğuma sevindim," diyor. "Orası tam bir tımarhane."

"Öyle değil mi?" Burnumu kırıştırıyorum. "Sanırsın ki yirmi birinci yaş günü partim yerine Başkan ziyarete geliyor."

"Prenses için her şeyin en iyisi." Sebastian bana sırtıyor, koşumuza hazırlanmak için bir kolunu başının üzerine, sonra diğerini uzatıyor ve gömleği yukarı kalktığında ve altındaki gergin, bronzlaşmış et şeridine bir göz attığımda ağzım bir kez daha kuruyor.

Neyim var benim böyle? Bakışlarımı kaçırıyorum, kendi esneme rutinimi uygularken ona bakmamak için dönüyorum. İkimiz de dinçleştiklerimizde, kısa bir süre sonra koşuya dönüşecek olan yavaş bir jog ile patikadan aşağı inmeye başlıyoruz.

"Keyfini çıkarmaya çalışmalısın," diyor Sebastian yanımda rahatça koşarken ve onun çok yorgun olduğuna dair endişelerimin yersiz olduğunu açıkça ortaya koyuyor. "Bu muhtemelen böyle son büyük parti olacak. Şu anda abartılı ve kaotik görünebilir ama baban yirmi ikinci ya da yirmi üçüncü doğum günlerinde büyük galalar düzenlemeyecek."

"Nişanlanana kadar. Bu büyük bir patlama olacak. Ve düğünüm." Göz ucuyla Sebastian'ın irkildiğini gördüğümü sanıyorum. Ona bakıyorum, ayağı bir taşa falan takılmış olabilir diye endişeleniyorum ama iyi görünüyor. Bana her zamanki gibi kolayca ayak uyduruyor. Aslında kaşlarımı çatıyorum. Görünüşe göre

Sanki yanımda kalmak için kendini yavaşlatıyor. Sanki bir gün Onu tutmuyordum.

Biraz rekabetçi doğam devreye giriyor ve istediğimden biraz daha erken hızlanıyorum. Tam düşündüğüm gibi, Sebastian benim hızıma kolayca ayak uyduruyor ve zahmetsizmiş gibi görünüyor.

"Hiç yorulmuyor musun?" Ben soruyorum ve Sebastian kıkırdıyor. "Ne kadar istersen o kadar gidebileceğimi söylemiştim prenses."

"İstediğim bu değildi." Atkuyruğumun enseme yapışmaya başladığını hissedebiliyorum, her sallanışında daha fazla teli tenime yapıyor. "Ciddiyim. Bence istesen şu anda beni kucaklayabilirsin."

Omuz silkiyor. "Bu benim işim değil."

Neredeyse karşılık verecektim ama dilimi ısırđım. Bugün parti yüzünden huysuz olduğumu biliyorum ve Sebastian'la tartışmak istemiyorum. Kardeşimi bir kenara koyarsak -ki bu ne kadar üzücü olsa da- o benim en yakın arkadaşım.

Ama yine de, geçtiğimiz üç yıl boyunca birlikte çok zaman geçirdik. Tüm hayatımı, içimi dışımı, her gün olan biten her şeyi gördü. Üniversitede bazı arkadaşlar edindim ama kendimi hep onların yanında bir yabancı gibi hissettim. Hayatım boyunca çoğunun muhtemelen sahip olamayacağı kadar çok para ve ayrıcalıkla yaşadım. Ve bir mafya babasının küçük çocuğı olduğumdan bahsedemem. Bu, sınıfta buzları eritirken ya da hiçbir zaman gündeme getirebileceğiniz türden bir şey değil.

Kardeşim her zaman en yakın sırdaşım olmuştur, çünkü o da güçlü bir mafya babasının çocuğı olmanın getirdiğı baskılarla yaşıyor. Varis olarak, benim bile başa çıkmak zorunda olmadığım baskılara sahip. Ve Sebastian bu hayatın nasıl olduğunu biliyor. İnişli çıkışlı, iyi ve kötü. Etrafımda bu kadar çok para ve lüks olmasına rağmen bazen hayal kırıklığına uğradığım için beni asla yargılamadı.

"Sanırım hızın artıyor," diyor Sebastian, bir köşeyi dönüp ağaçların arasından koşarak biraz gölge bulduğumuzda. Hava burada biraz daha serin ve boynumdaki nemli saçları fırçalayarak bir iç çekiyorum. "Zaman tutmamız gerekecek ama sanırım geçen seferkinden daha hızlı geldik."

"Yarışa katılamayacak olmamın pek bir önemi yok." Omuz silkiyorum, hissettiğim kadar acı görünmemeye çalışıyorum. Babama önce yarı maraton sonra da maraton için antrenman yapma fikrini açmıştım ama o bunun çok tehlikeli olduğunu söylemişti.

tek başıma. Birinin beni vurması ya da sırf beni kapmak için yarışa girmesi için çok fazla şans var.

Sanırım benim ayaktakımına karışmamı istemiyor. Sıradan insanların yaptığı şeylerle etkileşime girmeye çalışmakta bir değer görmüyor. Mecazi altın tahtında oturmayı, Manhattan'ı bir kral gibi yönetmeyi seviyor. Kendisini diğer patronlardan, Dimitri Yashkov ve Rowan Gallagher'dan üstün gördüğünü biliyorum. Belki de öyledir. Kardeşim Luis'in aile işi hakkında bana anlattığı kadarıyla, İtalyan mafyası New York'taki üç suç ailesi arasında en fazla bölgeyi ve en fazla serveti elinde tutuyor.

Ailem New York'ta kraliyet ailesine en yakın şeydir.

-Suçlu kraliyet ailesi olsa da. Ama eğer bir kral, bir prens ve bir prenses olsaydı, bunlar babam, kardeşim ve ben olurduk.

En azından bu eyalette. Boston ya da Chicago'ya yakın pek çok mafya ailesi var ve eminim ki pek çoğu da kendilerini bu kadar yüksekte görüyorlardır.

Ağaçların arasından çıkarken Sebastian saatine bakarak, "Muhtemelen geri dönmeliyiz," diyor. "Kahvaltı vakti geçti. Eğer dikkatli olmazsan, tüm bu karmaşa içinde sana bir şeyler getirmeyi unuturlar."

"Cesaret edemezler," diye gülüyorum ama yine de konağa doğru dönüyorum, bizi daha kısa bir yoldan geri götürecek olan yol ayrımına giriyorum. Bir yanımda önce duş almayı tercih ediyor, koşu o kadar sıcaktı ki, ama açlıktan ölüyorum.

Arka girişten içeri girdiğimizde mutfaktaki gürültünün biraz kesildiğini görüyoruz. Aşçı ve diğer personel bize bakmıyor bile - bu gecenin menüsü üzerinde çalışmakla meşguller. Sanırım salamura dan çıkarılan bir tür kuşa gözüm takılıyor ve kahyanın parti menüsü için tam olarak ne bulduğunu merak ediyorum. Babamın bu işte parmağı olmadığı kesin, kimse de bana sormadı.

Benim partimmiş gibi hissetmememin bir başka nedeni daha. Daha çok, benim de katılmamın beklendiği bir Gallo etkinliği gibi.

Sebastian bana bakarak, "Ben yukarı çıkıp duş alacağım ve üzerimi değiştireceğim," diyor. "Sen yemeğini yerken. Seni sonra bulurum prenses."

"Eminim iyi olacağım." Kolunu şakacı bir şekilde itiyorum ve yemin edebilirim ki bir anlığına dokunuşumun altında kasların esnediğini ve sertleştiğini hissediyorum. Kolumdaki tüyler diken diken oluyor, tıpkı statik bir sarsıntıya cevap veren bir şarj gibi. "Hayır.

Ben kahvaltımı yaparken ve bu sabah canım ne isterse onu yaparken biri içeri girip beni götürecektir. İstedikçe kadar zaman ayırabilirsin." "Seni gözümün önünde tutmayı seviyorum." Sebastian bir an bana baktı, ve o karıncalanmayı tekrar hissediyordum, ensemden aşağıya doğru iniyor ve bir sıcaklık patlamasıyla omurgamı süpürüyor. "Ne de olsa baban bana bunu yapmam için para ödüyor."

Sıcaklık dağılıyor. İşi olduğu ve maaşını aldığı için burada olduğunun hatırlatılmasından nefret ediyordum. Sanki en iyi arkadaşım babamın satın aldığı ve parasını ödediği biriymiş gibi geliyor. Bunun mantıksız olduğunu, Sebastian'ın bana karşı hislerinin bundan daha derin olduğunu biliyorum, tıpkı benim ona karşı hissettiklerim gibi. Ama yine de... Bundan nefret ediyordum.

"Sonra görüşürüz," diyerek yemek odasına doğru ilerliyorum. Oturduktan birkaç dakika sonra bir hizmetçi, içinde bir bardak portakal suyu, bir bardak su ve tam da istediğim gibi yapılacağını bildiğim bir fincan kahve olan bir tepsiyle odaya dalıyor - soğuk ve bol miktarda beyaz moka ahududu kreması.

"Buyurun hanımefendi," diyor hepsini yere koyarak. "Size hemen kahvaltı hazırlayacağım. Aşçı zaten sıcak bir şeyler hazırlamış, sizin gelmenizi bekliyor."

Birkaç dakika sonra hizmetçi başka bir tepsiyle geri geliyor; bu sefer içinde rendelenmiş peynir, yeşil soğan ve acı biber sosuyla kaplı bir tabak yumurta, meyve ve yaban mersinli sosis var. Tepsiyi yere koyuyor, başka bir şeye ihtiyacım olup olmadığını görmek için bekliyor ve sonra ortadan kayboluyor.

Çabucak yumuluyordum. Bu sabahki koşudan sonra ekstra açım ve kahvaltıda benimle birlikte başka kimsenin olmamasının bir avantajı da kimsenin ne kadar yediğim hakkında bir şey söylemeyecek olması. Babam yemeklerde tabağıma ne koyarsam koyayım yan gözle bakma eğiliminde, belli ki kilo alacağımdan ve beni evlendirmek istediği kişiye çekici gelmeyeceğimden endişeleniyor. Formumu korumak için koşarak geçirdiğim zamanın bir önemi yok, çünkü bunu hiç yapmamamı tercih ediyor.

Bazen, Victoria döneminden kalma bir kimsesiz gibi odamda oturup çay içmemi ve bana bir şey için ihtiyacı olana kadar bir şeyler atıştırmamı tercih ettiğini düşünüyordum. Ki bu pek sık olmuyor, çünkü varis ben değilim. Luis varis.

"Günaydın, 'Stel!'" Sanki düşüncelerim tarafından çağrılmış gibi, Luis her zamankinden daha aceleci görünerek aceleyle odaya girdi. Siyah takım elbise pantolonu ve kolları kıvrılmış, kravatsız, koyu kırmızı bir gömlek giymişti.

Koyu renk saçları dağınık görünüyor, sanki parmaklarını saçlarında gezdiriyormuş gibi ve kaşlarımı çatıyorum.

"Sen de mi? Bu sabah seni deli gibi koşturan ne?"

"Bir iş." Luis duraksadı, yüzümdeki ifadeyi yakaladı. "Merak etme, 'Stel. Parti için zamanında döneceğim, söz veriyorum." Yanağıma bir öpücük bırakarak içeri daldı. "Ben olsam kaçırmazdım."

"Orada olsan iyi edersin!" Geldiği gibi hızla odadan çıkarken arkasından sesleniyorum, giden figürünün ardından gözlerimi kısıyorum.

Sebastian dışında, doğum günüm için düzenlenen bir partide sadece bir arkadaşım daha olacak. Ve dürüst olmak gerekirse, orada olmasını en çok istediğim kişi kardeşim. Yaşlarımız birbirine yakın, aramızda sadece bir yaş var ve doğum günlerimiz arasında sadece bir ay var. Bir bakıma, babam Luis'i beni kutladığı gibi kutlamasa da, partinin onun için de olması gerektiğini hissediyorum. Ona göre erkeklerin büyük doğum günü partileri olmaz. Luis'in sert, yıkılmaz, doğum günün partileri ve şefkat gibi şeylere dayanıklı olması gerekiyor.

Ama bana kalırsa, bu saçmalık. Sevgi dolu ebeveynlerimiz olmayabilir ama Luis ve ben birbirimizi her zaman bütün bir aileye yetecek kadar sevdik. Peki ya bu gece?

En çok istediğim şey kardeşimin de kutlamalarda yanımda olması.

Ben.

SEBASTIAN

BU SABAH BİR APTAL GİBİ DAVRANDIN.

Gallo malikânesindeki süit odamın merdivenlerini ter içinde ve duş almak için can atarak tırmanırken aklımdaki tek düşünce bu. Estella'nın beni havuzdan çıkarken gördüğünde yüzünde beliren ifade aklıma kazındı - en çok da sikime bakarken yüzünde beliren ifade. Sanki gördüğü şeyin her santimini ezberlemek istiyormuş gibi.

Elimi yüzümde gezdiriyorum, süitin kapısını iterek açıyorum ve arkamdan sertçe kapatıyorum.

O hala orada dururken o lanet havuzdan çıkmamalıydım. Yıllar boyunca böyle şeylere dikkat ettim. Antrenmanlar sırasında beni şort ve tişört dışında bir şeyle görmesine asla izin vermemeye dikkat ettim. Cinsel içerikli şakalar yapmamaya dikkat ettim. Elimden gelse, sataşmanın imaya kaymasına asla izin vermezdim.

Korumakla görevli olduğum masum mafya prensesinin beni nasıl hissettirdiğini asla bilmemesine dikkat ediyorum.

Gömleğimi çıkarıp çamaşırhaneye atarken, şortumu ve boxer külotumu da arkamdan takip ederken, "*Siktir!*" diye mırıldanıyorum. Odanın içinde çıplak bir şekilde banyoya doğru yürürken sikim seğiriyor, bana attığı o lanet bakışı her hatırladığımda tam bir ereksiyona dönüşmekle tehdit ediyor.

Beni yarı çıplak havuzdan çıkarken gördüğünde muhtemelen ne hayal ettiğini bile bilmiyordu. Antony Gallo kızını bir sera çiçeği gibi korunaklı tuttu, üniversiteye bizzat gitmesine izin vermek gibi küçük bir özgürlük dışında. O zaman bile onun yanından bir tutkal gibi ayrılmamam söylendi ve bu onun üniversite deneyimini etkiledi, bunu biliyorum. Bir kızın arkadaş edinmesi ya da bir erkeğin ona aşık olması, altı ayak dört santimlik kaslı bir koruma her zaman birkaç metre yakınında belirirken zordur.

Birinin ona aşık olduğu düşüncesinin her seferinde çenemi sıkmasına ve tamamen uygunsuz bir sahiplenme içgüdüsünün içimde bir sarsıntı gibi akmasına neden olmasına aldırmayın. Bu anlamsız bir duygu ve Gallo malikânesinde bulunduğum süre boyunca kurtulmaya çalıştığım bir duygu. Estella, *herhangi bir* duygu beslemek şöyle dursun, bakmam gereken türden bir kadın bile değil. Çok yakın olduğumuz için arkadaşlığımız bile uygunsuzluk sınırında. Babası bunu onaylamıyor, biliyorum. İkimiz de onun yanında arkadaş gibi davranmamaya dikkat ediyoruz.

Ama burada, konakta çalışmaya başladığım günden beri -onunla tanıştığım günden beri- bu duyguların kökünü tamamen kazımak imkânsızdı.

Duş için sıcak suyu açarken kendime, *patronunun kızı olmasaydı bile bunun uygunsuz olacağını* hatırlatıyorum. Estella'nın kişisel koruması olarak işe başladığımda o on sekiz, ben otuz iki yaşındaydım. Şimdi, üç yıl sonra, aramızdaki yaş farkı daha iyi değil. Lanet olası mesafemi korumam için bir başka neden daha... ya da onu korumaya devam ederken elimden geldiğince.

Yine de aklım sürekli beni havuzdan çıkarken gördüğünde yüzünde beliren ifadeye gidiyor. Bana üç yıldır hissettiklerime çok benzer bir şey hissettiğini söyleyen bir bakış - Estella kapalı yüzme havuzunu tur atmak için kullandığında her seferinde dışarıda kalmamın nedeni.

Üç yıldır Estella Gallo'yu en ufak bir soyunma halinde bile görmemek için elimden geleni yapıyorum. Açık havuzda yüzmeye gittiğinde ya da malikânenin jakuzisini kullandığında başka bir yer buluyorum ve ancak üstünü değiştirdikten sonra aşağı indiğinde ortaya çıkıyorum. Yatak odasına hiç girmedim, onunla sadece dışarıda koridorda karşılaştım. Bunlar, onunla tanıştığım ve o cızırtılı çekimi hissettiğim andan beri kendim için koyduğum kurallardan sadece birkaçı - hissettiğim andan beri utandığım bir çekim.

On sekiz ve otuz iki. Onunla tanıştığımda neredeyse iki katı yaşındaydım. Şimdi utanmalıydım, burada durup sertleşmiş sikimi karın kaslarıma sürtüyor, Estella'nın ona baktığını düşündükçe zonkluyordum. Sadece *bakıyorum*. Eğer hayal etmeme izin verirsem-

"Kes şunu," diye ısıırıyorum, sıkılmış dişlerimin arasından mırıldanıyorum, sıcak su serpintisinin altına girerken - bunun yerine buz gibi soğuk yapsam daha iyi olurdu. Başından beri kendim için koyduğum bir kural daha: Estella'yı kendi elimle hayal etmeme asla ama asla izin veremem.

sikimin etrafına sarılmış. Ne zaman bu kuralı çiğnemeye yaklaşısam, kendimi başka bir şey düşünene kadar durmaya zorladım - eski bir sevgili, izlediğim porno, özellikle seksi bulduğum bir ünlü. Onu düşünerek mastürbasyon yapmama asla izin vermedim ve bugün de buna başlamayacağım.

Yapmayacağım. Yüzündeki o ifade kurallarımı çiğnememe yetmiyor. Eğer bu kuralların yıpranmasına izin verirsem, sonra ne olur? Özdenetimim, kendi arzularıyla onların öznesi olmaya hiç hakkı olmayan masum kız arasında inşa ettiğim siperdir. Hiçbir şeyin bu savunmayı zayıflatmasına izin veremem.

Derime yapışan teri ve kloru temizlemeye başlarken kendi kendime *yapmam gereken şeyin, bir sonraki izin günümde şehirde bir otel odası tutmak olduğunu* düşünüyorum. Bir bara gidebilir, odama götürecek birini bulabilir ve bu hayal kırıklığını biraz olsun giderebilirim. Bu çok sık yaptığım bir şey değil; hayatım birileriyle çıkmaya ilgi duyamayacak kadar işime odaklanmış durumda. Ciddi ya da uzun süreli bir ilişki şöyle dursun, hiçbir zaman bir ilişki istemedim. Ancak bir erkeğin ihtiyaçları vardır ve ara sıra, onları doyurmak için aynı derecede istekli bir kadın bulurum. Bu asla zor değil ama kendi elimden daha tatmin edici de değil.

Yine de başka birinin dokunuşu olmadan sonsuza kadar yaşamak imkansız. Ve zaman zaman bu ihtiyacımı gidermek beni çok daha kötü hatalar yapmaktan alıkoyuyor.

Vücudumdan aşağı süzülen sabunu durulamak için dönüyorum ve sikim zonklıyor, bana *şu anda şımartılması* gereken bir şey olduğunu hatırlatıyor. Görmezden gelmeyi düşünüyorum ama uzun zamandır hatırlayamadığım kadar sertleştim, ereksiyonum neredeyse acı verici, sikimin başı göbeğime sürtünüyor. Çok sertleştim. Boşalmam gerekiyor ve boşalana kadar başka hiçbir şeye odaklanamayacağım.

Başımı sıcak suyun altına eğip gözlerimi kapatıyorum, elimi kalın saftımın etrafına sarıyorum, kökten uca bir kez okşarken inliyorum, avucumu şişmiş başın üzerine sürtüyorum. Zevk omurgamdan aşağı yaylanıyor, ayak parmaklarımı duşun ılık fayanslarına doğru kıvrıyor ve öne doğru eğilip elimi duvara dayayarak daha bilinçli bir şekilde okşamaya başlıyorum.

Kahretsin, bu iyi hissettiriyor. Sıcak, pelüş dudaklar sikimin etrafına sarılmış, okşarken, emerken daha da iyi hissettirirdi - Estella'nın mayomun içindeki sikimin şekline geniş gözlerle baktığı bir görüntü aklıma geliyor, onun

Dolgun dudaklar hafifçe aralanıyor ve bir anda düşüncelerim hızlı bir tren enkazına dönüşüyor, ben onları durduramadan o görüntüyle birlikte kaçıp gidiyor.

Estella, havuzdan çıktığım yere doğru ilerliyor, ıslak fayansın üzerinde dizlerinin üzerine çöküyor, parmaklarını ıslak mayoma geçirirken atkuyruğu zıplıyor. Dudakları ve gözleri, onları aşağı çekip uzun, kalın ereksiyonumun serbest kaldığını, ıslak, gergin etime çarptığını gördüğünde daha da açılıyor. Uzun, narin parmakları şaftımın etrafını sarıyor, o pelüş dudakları ucuma bastırıyor, pembe dili tepesinin etrafında kayıyor, ön spermimi yalıyor-

"*Siktir!*" Çenem kenetleniyor, düşüncelerimi kafamdan atmaya çalışırken elim sikimi sarsıcı bir şekilde sıkıyor. Başka bir şey düşünmeye çalışıyorum -Geçenlerde izlediğim bir porno klipte bir kız bir adamın suratına binerken bir başkası onun sikini emiyordu, bir adam hevesli bir kızın dudaklarına boşalırken kız gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu... Estella'dan başka her şey. Korumam gereken, şehvet duymamam gereken kızdan başka her şey.

Ama bunların hiçbirine odaklanamıyorum. Neredeyse havuzun keskin klor kokusunu alabiliyorum, Estella sikimi ağzına alırken ılık, nemli havayı hissedebiliyorum, boğazının arkasına doğru iterken beceriksizce öğürüyor, onu sabitlemek için elimi at kuyruğuna sarıyorum-

Orgazmım beni uyarmadan vururken dudaklarımdan bir dizi küfür dökülüyor, boşalırken kendimi başka bir şey düşünmeye zorlayamayacak kadar hızlı ve zor. Hararetle okşarken sikim elimde zonkluyor ve geriliyor, fayansları dölümle boyarken adı dudaklarımdan dökülüyor, kaslarım zevk spazmından sonra spazmda kilitleniyor, o dölün ağzını doldurduğunu hayal ediyorum, kendimi serbest bırakırken dudakları onunla parlıyor.

"*Kahretsin... Estella-*" diye inliyorum, göğsüm kabarırken, zonklayan uzunluğumdan son döl damlalarını sıkarken hala okşuyorum. Uzun bir süre duvara yaslanıyorum, nefesimi toplamaya çalışırken saçlarımdan su damlıyor.

Saniyeler içinde, zevk geri çekilip gerçeklik geri döndüğünde, suçluluk beni batırıyor. Yıllardır yapmaktan kaçındığım, daha birkaç dakika önce kendime bu kuralların neden var olduğunu hatırlattığım şeyi yaptım. Ve artık geri dönüşü yok.

Bu fantezi zihnime kazındı. Gelecekte bunu düşünmemek için kendime hakim olmam gerekecek. Ve kısa süre içinde aşağı inip Estella'yla yüzleşmem ve az önce gelmemiş gibi davranmam gerekecek.

Onu dizlerinin üzerinde sikimi emerken hayal ederken hayatımda hiç olmadığım kadar sertleştım.

"Aman *Tanrım*, Sinclair," diye kendimi azarlıyorum, dişlerimi sıkarak tekrar suyun altına girip temizlenmeye çalışıyorum. "Aklından ne geçiyordu senin?"

Kendi soruma cevap vermiyorum. Tam olarak ne düşündüğümü biliyorum ve bu bir daha olamaz.

Benim işim onu korumak. Bunu üç yıldır kusursuz bir şekilde yapıyorum ve önümüzdeki yıllarda da yapmaya niyetliyim - sadece iyi ve istikrarlı bir iş olduğu için değil, Estella'yı derinden önemsendiğim için. Başka bir erkeğin onu korumaktan sorumlu olduğu düşüncesi içimde sahiplenici bir öfke uyandırıyor, bu bir istekten çok *ihtiyaçtan* kaynaklanan bir duygu.

Peki ya evlendiğinde? Düşündükçe midemde bir düğüm oluşuyor. *Ya kocası bu kadar yakın olduğu bir korumayı tutmasını istemezse?*

Sertçe yutkunuyorum, duşu gereğinden daha sert bir şekilde kapatıyorum. İşimi yaptığım ve haddimi aşmadığım sürece, Estella evlenip kendi başına yaşamaya başladığında bile bu pozisyonu doldurmaya devam etmemem için hiçbir neden yok. Yine de korunmaya ihtiyacı olacak ve o günün gelmesi uzun zaman alabilir. Luis varis. Onun evlenme ve soyadını devam ettirme sorumlulukları Estella'nınkinden çok daha fazla. Antonius onu biraz şımartır, bir koca bulmayı istediği kadar ertelemesine izin vermesi tamamen olasıdır.

Ve bugün, tüm bunlardan daha önemli olan şey, Estella'ya ne düşündüğüm hakkında en ufak bir fikir vermeden aşağıya geri dönmem. Bu gece partisinde ona göz kulak olmaya ve güvenliğin olması gerektiği gibi olmasını sağlamaya odaklanmam.

Şu anda babası ve Brick ile bu geceki güvenlik planları hakkında görüşüyor olmalıydım, kızını dizlerinin üzerinde ağzına sikimi sokmuş halde hayal ediyor olmam değil.

Suçluluk duygusu beni tekrar ele geçiriyor ve kabaca havlulanarak o gün için her zamanki üniformamı giyiyorum. Yaz için, siyah chino pantolon, vücuda oturan siyah bir tişört ve rahat motosiklet botlarını tercih ediyorum. Yanımda kılıflı bir silah bulunduruyorum ve Estella ilk başlarda onun yanında sürekli silahlı olmamdan rahatsız olsa da yıllar içinde buna alıştı. Artık bunu ikinci kez düşündüğünü sanmıyorum.

Babasının ofisine gidiyorum. Estella'dan hiçbir yerde iz yok ve parti hazırlıklarının karmaşasından uzak durduğunu tahmin ediyorum.

Sessizliği tercih eder, bunu biliyorum ve bugün evin telaşlı atmosferinin onu etkilediğini tahmin edebiliyorum.

Ofisinin kapısını çaldığımda Antony, "İçeri gel," diye sesleniyor. "Ah, Sebastian." Elindeki dosyayı bırakıp masasının üzerinden bana bakıyor. "Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

Masasının önündeki deri arkalıklı sandalyelerden bir adım ötede duruyorum, ellerimi arkamda kenetliyorum. "Bu akşamki parti için güvenlik planlarını kontrol etmek istedim efendim. Ortaklarınızın ve ailelerin üst düzey üyelerinin çoğunun orada olacağını varsayıyorum. New York'un suç hiyerarşisine zarar verme niyetinde olan biri varsa, bu birinin saldırması için uygun bir an efendim."

"Kesinlikle." Antony sakince bana bakıyor. "Bruce benimle bu konuyu çoktan konuştu. İstersen onunla kontrol edebilirsin. Bu gece parti için güvenlik iki katına çıkarılacak ve sanırım Yashkov ve Gallagher aileleri de kendi güvenliklerini yanlarına alacaklar. Her zamanki gibi Estella'ya odaklanacağınızı umuyorum."

Sertçe başımı salladım. "Elbette, efendim."

"Güzel." Tekrar dosyasına bakar, daha fazla konuşmak istemediği bellidir. "Bruce'a sorabilirsin o zaman. O seni daha ince detaylar hakkında bilgilendirecektir."

"Evet, efendim."

Ofisten çıkıp Brick'i aramaya koyuluyorum. Onu ön avluda güvenlik ekibinin diğer birkaç üyesiyle birlikte muhtemelen akşamki protokolleri gözden geçirirken buluyorum. Sıcak bir yaz günü, giderek ısınıyor ve Brick'in işini bitirmesini beklerken ensem terden diken diken olduğunu hissediyorum.

Antony'nin dediği gibi, malikânenin genel güvenliği iki katına çıkarılacak, ayrıca Yashkov ve Gallagher aileleriyle birlikte gelebilecek her türlü güvenlik de sağlanacak. Brick beni bilgilendirirken, Estella'nın daha önce söylediği şeyi düşünmeden edemiyorum -parti onun için değil, Antony'nin imparatorluğu için önemli olabilecek herkes için bir gala düzenlemesinin bir yolu. Bu bir mafya ağı kurma etkinliği, kızı için bir doğum günü partisi değil ve bu beni olmaması gerektiğini bildiğim bir şekilde rahatsız ediyor. Bunların hiçbirisi benim için önemli olmamalı. İşimi yaptığım ve Estella'nın korunduğundan emin olduğum sürece, önemli olan tek şey bu.

Brick'le görüşmeyi bitirdiğimde, onu bulmak için malikaneye geri dönüyorum. Yatak odasının kapısını hızlıca çaldığımda evde olmadığını öğrendim.

Onu kütüphanede ya da eğlence odasında da bulamadım. Sonunda güneşlenme odasına kadar izini sürdürdüm ve onu gördüğümde kapının girişinde durakladım, göğsüm mümkün olduğunca derine gömmek için iyi yapacağımı bildiğim bir duyguyla sıkıştı.

Hayal gibi görünüyor, masallardan ya da tablolardan fırlamış gibi. Açık beyaz kuşgözü bir güneş elbisesi giymiş, kolları dalgalanıyor ve dolgun göğüslerini ağzımı kurutacak şekilde yukarı iten bir korsajı var. Gözlerimi hemen onlardan ayırıyorum ama daha iyi bakabileceğim başka bir yer yok. Etek dar beline yapışıyor, dolgun kalçalarının üzerine dökülüyor ve yüzüne bakıyorum - yüzü de en az geri kalanı kadar güzel. Uzun, narin bir boğaz, keskin, sivri bir çene, yüksek elmacık kemikleri ve dolgun bir ağız. Kalın kirpiklerle çevrili geniş, koyu renk gözler. Bu gözler önündeki şövaleye sabitlenmiş; bahçelere bakan pencereye bakarak yağlı boya bir tablo üzerinde çalışıyor.

Güneş ışığı, güneş odasının ön duvarını boydan boya kaplayan büyük pencerelerden içeri süzülüyor, Estella'yı aydınlatıyor ve dağınık bir topuz yaptığı koyu renk saçlarını parlatıyor. İçeri girdiğimi duymadı bile. Önündeki tabloya odaklanmış durumda, gözleri arada bir pencerelerin hemen dışındaki manzarayı seyretmek için yukarı kayıyor.

O kadar güzel ki ona bakmak neredeyse acı veriyor. Arzu damarlarımda yanıyor ve derin nefes alarak ona hakim olmaya çalışıyorum. Kendime onu istemenin sadece onu tamamen kaybetmekle sonuçlanacağını hatırlatıyorum.

"Bu çok güzel," diyorum sessizce ona doğru yürürken, adımlarım yaklaştığımı anlamasını sağlayacak ve onu ürkütmeyecek kadar sert. "Yeni bir resim mi?"

Estella sanki orada olduğumu yeni fark etmiş, geçici olarak içinde bulunduğu dünyadan çekilmiş gibi bana bakıyor. "Birkaç haftadır üzerinde çalışıyorum." Sağ tarafındaki duvara bakıyor, burada diğer tabloları galeri tarzında asılı duruyor. Bu güneşlenme odası çoğunlukla Estella'ya ait, başka kimse kullanmıyor. Özellikle de zamanının çoğunu ofisinde ya da özel çalışma odasında geçiren babası.

"Bahçelerin resmi mi?" Yaklaşıp resme bakıyorum. Sanatın incelikleri hakkında fazla bir şey bilmiyorum ama Estella'nın inanılmaz derecede yetenekli olduğunu bilmek için buna gerek yok. Resmin dokuları çok güzel bir şekilde çeşitlendirilmiş, otları göstermek için yapılmış kaba boya katmanlarından

ve alıllıkların kalın çizgileri ve çeşitli iek dokuları, gökyüzünün pürüzsüz, gölgeli genişliğine kadar.

"Bu onların bir parçası." Estella başını sallar. "Gördün mü? İşte tırmanan gller." Resmin sol tarafındaki bir noktayı işaret ediyor ve ardından bahçedeki ilgili noktayı gösteriyor; kırmızı, beyaz ve sarı sarmaşık glleri demir bir bankı çevreleyen bir kafes örgüsünü kaplıyor.

"Peki kim bunlar?" eşmenin yanındaki gölgeli iki kişiye işaret ediyorum, şekilleri bir erkek ve bir kadın olduklarını gösteriyor. "zel biri mi?"

Estella omuz silkiyor ama bakışları endişeyle benimkilerden uzaklaşıyor. "Sadece insanlar," diyor ve firasını umursamaz bir tavırla eline alıyor.

Bir an için onu inceliyorum, gözlerime bakmadığını fark ediyorum - dikkati tekrar resme dönüyor. Boğazında bir kızarıklık var ve aniden yayılan gerginliği hissedebiliyorum. Ona hem duygusal hem de fiziksel olarak mesafeli durmam gerekebilir, ona asla dokunmayacağım ama üç yılın ardından ona bir sevgili kadar yakınıam.

Resimdeki iki fiğre tekrar bakıyorum. Kadını o, adamı da kendim olarak hayal ediyorum... ama tabii ki bu doğru olamaz. Estella korumasını onunla birlikte bir sanat eserine dnştrmezdi elbette. Ama...

Ani çekingenliği, boynundaki kızarıklık, bana bakmayışı - bir şey bana onun bir sırrını ortaya çıkarmaya çok yaklaştığımı söylüyor, bana bile söylemek istemediği bir şey.

Belki kendine bile itiraf etmek istemediği bir şey.

Odayı geçip diğer tablolara bakıyorum. Bir tanesinde malikânenin atları otlakta koşarken resmedilmiş. Bir diğer i gün batımında malikânenin kenarındaki ormanı, bir diğer i de malikânenin kendisini gösteriyor. Ve her resimde aynı iki fiğr var - gölgeli bir adam ve kadın, tanımlayıcı özellikleri yok ya da birbirlerine yakın durmaları dışında haklarında herhangi bir şey belirtmiyorlar.

Estella'ya dönüp bakıyorum, yine tamamen resmine odaklanmış, gözleri konsantrasyonla kısılmış, tenindeki kızarıklık gitmiş. *O resimlerde biz olsaydık bunun anlamı ne olurdu?* Merak ediyorum ve cevap bana kolayca geliyor, görmezden gelmemin benim için en iyisi olduğunu bildiğim bir hayal kırıklığı ile.

Hiçbir anlamı olmazdı. Hem de hiç.

ESTELLA

Saat beşte yukarı çıkıp parti için hazırlanmaya başlıyorum, kendime rağmen göğsümde küçük bir heyecan uğultusu **Var**. Partinin benim kendim için seçeceğim bir şey olmayacağını biliyorum ama yine de yeni bir elbise ve mücevherin, giyinip süslenmenin, şampanya eşliğinde güzel bir akşam yemeği yemenin ve en azından bir arkadaşımı görmenin eğlencesine karşı bağışıklığım yok. Partinin kendisi bunaltıcı olsa bile, yine de içimde küçük bir parça bunu dört gözle beklemekten başka bir şey yapamıyor.

Güneş odasına geldikten sonra öğleden sonra Sebastian'ı pek görmedim. Herhalde Brick'le meşguldü, bu geceki güvenlik sorunlarını çözmeye çalışıyordu. Onu daha sonra göreceğim ve bu düşünce kalbimin atmaması gerektiğini bildiğim bir şekilde atmasına neden oluyor.

Onu görme düşüncesiyle ürpertici bir beklenti hissetmemin ya da bu gece için seçtiğim elbise hakkında ne düşüneceğini merak etmemin haklı bir nedeni yok. O benim korumam ve arkadaşım, ama bu gece hissettiğim şey, tamamen farklı bir ilişkiye ait olduğunu bildiğim bir tür beklenti heyecanı. Uygunsuz ve imkansız olduğunu bildiğim bir ilişki.

Havuzdan çıkarkenki görüntüsü tekrar aklıma geliyor ve dudağımı ısıtırken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Daha önce hiç bu kadar yıkıcı derecede seksi bir şey görmemiştim... ne şahsen ne de *başka bir yerde*. Ellerimi onun mürekkepli, kaslı vücudunun kaygan, nemli hatlarında gezdirmenin nasıl bir his olabileceğini, o kasların ellerimin altında ne kadar sertleşmiş olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Kalçalarının yakınındaki o derin kas kesiklerini, mayosundaki kalın şişkinliğe doğru inen yolu düşünmeden edemiyorum. Mayosunu *çıkardığında* nasıl görüneceğini hayal etmeye çalışıyorum ama ne kadar istesem de görüntüyü tam olarak oturtamıyorum.

Peki neden bilmek istiyorsun? Duşa girip saçlarımı yıkamak için sıcak spreyin altına daldırırken kendime sertçe soruyorum. Bu konuda bir şey yapabileceğimden değil. Sebastian Sinclair tamamen dışlanmış bir adam.

benim için sınırlar. Korumamla ilgili fanteziler kurduğuma dair en ufak bir fikri olsa babam kalp krizi geçirirdi.

Sebastian'ı da kovacaktı ve bu düşünce fantezimin üzerine bir kova buzlu su döktü.

Dudağımı ısıırıyorum, saçımı hızlıca yıkıyorum. Gerçek şu ki, bu gece için birden fazla nedenden dolayı gerginim. Babam son zamanlarda yemekte birkaç kez evlilik konusunu açtı ve her seferinde konuşmayı başka bir yere yönlendirmeye çalıştı. Ama o konuyu açmaya devam ediyor ve bunun tek bir anlamı olabilir: Ne zaman ve kiminle evlenmemi isteyebileceğini düşünüyor.

Zor yutkunuyorum. Ailemizin servetini ve gücünü arttırmak için görev icabı evlenmek istemiyorum. Luis bunu yapmak zorunda kalacak ve onun için üzülüyorum ama bu neden beni de kapsıyor bilmiyorum.

Babamız hâlâ Sicilya'daki yaşlı aile reisleri gibi düşünüyor. Görücü usulü evlilikler, aile bağları, modern dünyadan çok okuduğum fantastik romanlarda ve tarihi aşk romanlarında yer alan ittifaklar. Sadık bir şövalyeye sahip bir prenses olduğum bir dünya hayal edebilirim, ancak babamın seçtiği, çekici bulmayabileceğim ya da bana karşı zalim olabilecek bir adamla nişanlanmak istemiyorum. Babamın zalim birini isteyerek seçeceğini sanmıyorum, ama erkeklerin zalimliklerini saklamakta iyi olduklarını da düşünüyorum - özellikle de istedikleri bir şeyi elde edebilecekleri zaman.

Şimdiye kadar bana karşı hoşgörölü davrandı. Üniversiteye gittim ve güzel sanatlar diploması aldım, kampüste bizzat istediğim bölümü okudum. İstersem üniversiteden arkadaşlarımla vakit geçirmeme izin veriliyordu.

-Garip hissettirdiği için çoğu zaman yapmıyorum. Hepimiz üniversitedeyken, dersler, ödevler ve finaller, ailelerimiz ve geleceklerimizdeki farklılıkları arka planda bırakmaya yetecek kadar ortak bir konu olarak hizmet ediyordu, ancak artık durum böyle değil. O arkadaşlarım birileriyle çıkarken, ilk işlerine başlarken ve kendi dairelerini tutarken, ben saatlerimi spor yaparak, kitap okuyarak ve resim yaparak geçiriyor, benim için muhtemelen onlardan birinin bir yıllık kirası kadar tutacak bir parti veriyor ve genel olarak şımarık bir sosyetik hayatı yaşıyorum.

Mezun olduğumuzda bu ince ortak bağ koptu ve bunu nasıl onaracağımı bilmiyorum - bu yüzden muhtemelen gerektiği kadar çabalamadım. Ve şimdi, babamın hoşgörüsünün borcunu isteyeceğinden ve görevimi yapmamı talep edeceğinden endişeleniyorum. Yardım edecek biriyle evlenmemi.

Ailemizin servetini ve gücünü desteklemek ve olmak için doğduğum iyi mafya prensesi olmak.

Mirası alacak olan kişi kardeşimken neden buna ihtiyacım olduğunu anlamıyorum. Aileyi devam ettirme sorumluluğunu üstlenmek zorunda olmadığım için neden istediğimi yapamayacağımı anlamıyorum.

Korumamla bir tür ilişki sürdürmek gibi çılgınca bir şey yapabileceğimi düşündüğümünden değil. Ama zaman içinde benim de isteyeceğim, kendim için seçeceğim biri mutlaka olacaktır. Bunu keşfedebilmek, babamın takvimine göre değil, kendi zamanımda aşık olmak istiyorum.

Duşumu bitirdiğimde kurulanıyorum, en sevdiğim losyonu her yerim yumuşayana ve mis gibi vanilya ve hanımeli kokana kadar cildime sürüyorum. Saçlarımı fönlüyorum, başım saçlarımla kaplanana kadar sıcak bigudilere sarıyorum ve sonra dikkatimi makyajıma veriyorum. Hafif ve güzel olmasını istiyorum ve ışıltılı bir gül altın göz farı, hafif bir şampanya vurgusu, yanaklarımda yumuşak gül allığı ve pürüzsüz, mat bir nude dudak tercih ediyorum. Bir rimel sürüyorum ve saçlarımı bigudilerden çıkarıp kalın, ağır bukleleri yüzüme ve omuzlarıma yumuşak, koyu dalgalar halinde düşene kadar taramaya hazırım.

Seçtiğim elbise, babamın ne kadar onaylamayacağını bilmeseydim seçmeye çalışacağımdan biraz daha az cüretkâr olsa da muhteşem. Korse sert koyu mor ipekten, dar ve derin bir V dekoltemin en üst kısmından fazlasının görünmesini engelleyen opak bir illüzyon dantel ile doldurulmuş ve omuzlarımda hemen kenarına oturan geniş askılara sahip. Bel kısmında daha koyu mor bir kurdele var ve ardından etek yere kadar denizkızı kesimiyle iniyor. Eteğin kendisi çok soluk bir lavanta rengine ve üzerinde korsajla aynı renkte koyu mor tüller var, belden yere kadar yirmili yılların elbiselerindeki boncuk desenlerini anımsatan bir desenle boncuklarla süslenmiş.

Göz alıcı ve üzerime tam oturuyor; göğüs dekolterimi, küçük belimi ve kalçalarımın kabarıklığını ortaya çıkarıyor. Elbiseyle uyumlu olması için aldığım nude Louboutin ayakkabılarımı giydiğimde, etek ayaklarımda mor bir köpük gibi dönüyor ve aynaya bakıp daha masum bir şey mi tercih etmeliydim diye düşünüyorum. Elbiseyi seçerken bunu düşünmemiştim ama şimdi babamın potansiyel kocaları bana doğru itiyor olabileceği düşüncesi aklıma gelince, birden keşke daha fazla örtünseydim diyorum. Zarif, güzel... yetişkin görünüyorum.

Sertçe yutkunuyorum, seçtiğim takıları almak için makyaj masama doğru yürüyorum. Bir inci küpenin hemen altında bir çift prenses kesim ametist, inci haleyle çevrili bir ametistten oluşan uyumlu bir damla kolye ve hepsi pembe altınla ayarlanmış, birbirinin yerine geçen ametist ve incilerden oluşan bir bilezik. Yavaş bir nefes alarak aynaya bir kez daha bakıyorum ve alt katta başlayan müziğin sesini duyuyorum. Konuklar önümüzdeki birkaç dakika içinde gelmeye başlayacak ve önümüzdeki birkaç saat boyunca ilgi odağı ben olacağım.

Bir parçam az önce giydiğim her şeyi çıkarıp pijamalarımın içine girmek ve odamda saklanmak istiyor. Ama bunun mümkün olmadığını biliyorum, o yüzden bunun yerine çenemi yukarı kaldırıp kendime bir kez daha bakıyorum ve aşağıya inmek için kapıya yöneliyorum.

Sebastian hemen dışarıda duruyor. Kapı aralığında duraklıyorum ve birkaç saniyeliğine donup kaldığını, bakışlarının üzerimde gezindiğini görüyorum. O kısa an için, beni gördüğünde gözlerinin karardığını, yutkunurken boğazının hareket ettiğini ve bana daha fazla yer açmak için bir adım geri attığını gördüğüme yemin edebilirim.

"Çok güzel görünüyorsun prenses," diyor, sesi soğuk ve rahat, tüm geceler içinde bu gece beklemem gereken bir iltifat. Ama bir kez daha, orada daha fazla bir şey duyduğuma yemin edebilirim, bir alt akıntı, midemde bir şeylerin kıvrılmasına ve sıkılaşmasına neden olan sesinde sıkı bir törpü. Anlamadığım, ne olduğunu bilmesem bile ilkel ve gerekli hissettiren bir şey. Daha önce hiç hissetmemiş olsam bile.

"Aşağıda zaten bir sürü misafir var," diye uyarıyor Sebastian. "Bu kesinlikle babanın yılın galasını düzenlemeye çalışması."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Derin ve sakin bir nefes alarak koridordan aşağıya, beni balo salonuna götürecek olan batı merdivenlerine doğru ilerliyorum. Arkamda Sebastian'ın ayak seslerini duyuyorum, koridorun pırıl pırıl ahşap zemininde sert, net ve kesin. Uygun bir mesafeyi koruyor, ama ben onun acı verici bir şekilde farkındayım - gözleri üzerimde.

Merdivenlere ulaştığımda müziğin sesi daha da yükseliyor ve tepede duraklıyorum, elim tırabzanda. Alt katta dolaşan konukları görebiliyorum, üniformalı personel ellerinde şampanya ve meze tepsileriyle giderek büyüyen denizin içinde ilerliyor. Balo salonunun en ucunda bulunan ve bahçenin başka bir bölümüne açılan Fransız kapıları sıcak yaz havasını içeri almak için açılmış ve nefes aldığımda dışarıdan gelen çiçeklerin kokusunu alabiliyorum. Neredeyse fiskiye'nin şırıltısını duyabildiğimi hayal edebiliyorum ama tabii ki müzik yüzünden duyamıyorum.

Bir peri masalındaki prenses kadar zarif bir şekilde merdivenlerden aşağı süzülürken, odadakilerin dikkati bana yöneliyor. Bir an babamın Dimitri Yashkov'la konuştuğunu görüyorum ve ben merdivenin dibine ulaştığımda o da geri çekilerek merdivenin dibinde duruyor. Elimi tutuyor, bana geniş, gururlu bir gülümseme sunuyor ve ikimizi de misafir kalabalığına doğru çeviriyor.

"Sevgili kızım, Estella Gallo! Yirmi birinci yaş gününü bizimle birlikte kutlamaya geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Mutlu yıllar Estella," dedi ve bana dönüp eğilerek her iki yanağıma birer öpücük kondurduktan sonra geri çekildi.

"Teşekkür ederim, *baba*," diyorum, üzerimde bu kadar çok göz varken sıcaklığın boynuma tırmandığını hissederek. Oda aşırı sıcak ve aşırı kalabalık geliyor ve dudağımı ısırarak hem bir bardak şampanya hem de kardeşimi arıyorum. "Luis daha dönmedi mi?"

Babam kaşlarını çattı. "Hayır. Bana geciktikleri söylendi. Ama eminim her an dönecekleri konusunda bilgilendirileceğim," diye beni temin ediyor.

"Tabii ki." İçimde bir endişe titreşimi hissediyorum ama o haklı. Ne olmuş olabilir ki? Luis bir nedenden dolayı gecikti ama burada olacak. Kardeşimi tanırım ve burada olmayarak beni hayal kırıklığına uğratmaktansa ölmeyi tercih eder, özellikle de söz verdikten sonra.

Babama sevgi duyuyorum ve ona saygı duyuyorum ama Luis'i seviyorum, o da beni seviyor. Her zaman yakın olduk ve beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum.

Babamın arkamda durduğu yerden uzaklaşırken Sebastian bana, "Eminim kardeşin yarım kalmış bazı işleri tamamlıyordur," diye mırıldanıyor. "O burada olacak."

"Biliyorum." Odaya şöyle bir göz gezdirdikten sonra öne doğru bir adım atarak yanımdan geçen tepsiden bir kadeh şampanya alıyorum. Hızlı, canlandırıcı bir yudum alıyorum, dilimde bıraktığı kuru tadın ve dudaklarımda patlayan baloncukların tadını çıkarıyorum.

"Gidip Brick'i kontrol edeceğim," diyor, hâlâ kenarda durarak. "Ve balo salonunu tarayacağım. Sen iyi misin?"

Sorusunun nedenini biliyorum. Gecenin geri kalanında Sebastian'ı pek görmeyeceğim - Gallo partisinin güvenliğinin bir parçası olarak, kişisel korumam konumunda bile olsa, onun görevi arka plana karışmak ve fark edilmemek. Kimse onun orada olduğunu fark etmemeli. Kesinlikle yanımda olmamalı, gelip benimle konuşabilecek arkadaşların veya olası taliplerin dikkatini dağıtmamalı. Ama bir sorun olursa, saldırı gibi düşünülemez bir şey olursa, anında orada olacaktır.

Son üç yıldır olduğu gibi beni izliyor olacak. Bu düşünce rahatlatıcı ama bu gece başka bir şey daha var. Omurgamdan aşağı inen bir ürperti, tenimde belli belirsiz bir sıcaklık yayıyor.

"İyiyim," diyorum ona, şampanyadan bir yudum daha alarak. "Ben sadece üniversiteden davetiye gönderen arkadaşımı bulabilecek miyim diye bakmaya gidiyorum - Marilee."

Sebastian başını sallıyor ve sonra kalabalığın arasına karıştığını görüyorum, şüphesiz Brick'i arıyor. Gidişini izlerken dudağımı ısırıyorum ve sonra başka bir tepside bir meze kaparken dikkatimi tekrar konuklara veriyorum - bir kat keçi peyniri ve üzerine otlu karides konmuş küçük bir parça baget tost.

Dimitri Yashkov'un yanında duran uzun boylu, siyah saçlı, *oldukça* hamile bir kadın görüyorum, bir elinde muhtemelen köpüklü su olan bir flüt, yanında duran muhteşem sarışın kadına bir şeyler söylüyor - o da hamile. Onları hemen tanıyorum-Evelyn ve Dahlia Yashkov, ilki New York Bratva'nın *pakhan*'ı Dimitri ile evli, ikincisi ise kardeşi ve infazcısı Alek Yashkov ile evli. Alek muhtemelen buralarda bir yerdedir, ancak duyduğuma göre bu tür partilerden pek hoşlanmıyormuş.

Bir Bratva infazcısıyla ortak bir noktanın olması ironik. İstesem de bu tür bir insandan daha farklı olamazdım ama yine de bu konuda sohbet etseydik, bu geceki şenlikler hakkında muhtemelen aynı şeyleri söyleyeceğimizi hayal ediyorum.

Büfe masasına doğru ilerliyorum, Marilee'yi ararken dans pistindeki bakır saçlara bir göz atıyorum. Rowan Gallagher, yeni gelini, New York Şehir Balesi'nin eski *baş* dansçısı Genevieve ile dans ediyor. Genevieve onun kollarında, pistede zarifçe dans ediyor ve içimi bir kıskançlık duygusu kaplıyor. Nasıl dans edileceğini biliyorum ama o bir kuğu gibi görünüyor, adımları o kadar akıcı ve büyüleyici ki onu izlemek sanatın canlanmasına bakmak gibi.

Etrafıma baktığımda Sebastian'ın tamamen gözden kaybolduğunu görüyorum. Marilee'yi görüyorum, koyu yeşil bir gece elbisesi giymiş, eteği yukarı doğru kıvrılmış ve bir yandan kalçasında toplanmış, uzun, bronz bacaklarını gösteren bir yırtmaçla açılıyor. Koyu bal sarısı saçları özenle toplanmış ve güzel inci takılar takmış. Diğer konuklarla oldukça iyi uyum sağlıyor ve aramızdaki uçurumun artık çok geniş olacağını varsayarak üniversite arkadaşlarımdan uzak durmakla hata edip etmediğimi merak ediyorum.

"Marilee!" El sallıyorum, beni görünce elindeki küçük tabağı yere bırakıyor ve üzerinde çeşitli parmak yiyecekleri var.

"Estella!" Bir adım öne çıkıp bana hızlıca sarıldı. "Doğum günün kutlu olsun. Bu parti *çılginca*." Bunu söylerken sesini komplocu bir fısıltıya düşürüyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

"Bu benim partimden çok babamın partisi," diye itiraf ediyorum. "Burada sahip olduğum tek arkadaşım sensin." *Sebastian dışında -ama bu pek sayılmaz, değil mi?* Marilee'ye buradaki diğer en yakın arkadaşımın beni korumak için para alan bir adam olduğunu söylemeyi hayal etmeye çalışıyorum ama yüksek sesle söyleyemeyeceğim kadar acınası görünüyor. "Kardeşimin burada olması gerekiyordu ama sanırım geç kalacak."

"Kardeşin mi?" Marilee kaşlarını kaldırarak tekrar tabağına uzanıyor. "Yakışıklı mı?" Bana muzip bir sırıtış atıyor, ben *de* gülümsemeyi başarıyorum ama birden aramızdaki o uçurum yeniden açılıyor.

"Öyle," diye idare ediyorum, başka ne diyeceğimi bilemeden. *Yakışıklı, çekici ve muhtemelen ayaklarını yerden kesecek biri ama asla bir kaçamaktan fazlası olmayacak, çünkü bir gün babamın onun için seçtiği biriyle mi evlenecek?* Bu Marilee'ye hiç mantıklı gelmiyor, haklı olarak, çünkü artık kim böyle bir şey yapar ki? Ona ailemin mafya olduğunu da söyleyemem.

Dışarıdan bakan biri için New York sosyetesinin gülünç derecede zengin üyeleri gibi görünüyoruz. Ailemizin servetinin ve nüfuzunun karanlık tarafını ima edecek hiçbir şey yok, hepsi özenle yaldızlanmış. Marilee kesinlikle hiçbir şeyden şüphelenmiyor. Bir kokteyl karidesini sos birikintisinden geçiriyor, kemirirken bana bakıyor.

"Böyle bir doğum günü partisi vermeyi hayal bile edemiyorum," diyor ve midem biraz bulanıyor. "Sanırım Cora, Rachel ve ben benimki için bowling oynamaya gideceğiz. Erkek arkadaşlarıyla birlikte. Sen de gelebilirsin," diye ekliyor biraz kaşlarını çatarak. "Sana bu konuda mesaj attığıma eminim."

O yapmadı. Dudağımı ısııyorum, üzerinde keçi peyniri ve ördek prosciutto olan bir krakerden hızlıca bir ısırık alıyorum, üstüne de bir parça yaban mersini ekliyorum. Cevap vermekten olabildiğince kaçınmak istiyorum, çünkü gerçek şu ki Marilee'nin partisine gitmek ve üniversite arkadaşlarımı görmekten daha çok istediğim bir şey düşünemesem de Sebastian olmadan gitmeme izin verilmezdi. Peki *korumamı* bu arkadaşlarıma nasıl açıklayacaktım? Üniversitede her zaman gözlerden uzak kalmayı başarırdı. Ama bir bowling salonunda bunu tamamen başarması zordu.

Belki de değildir. Cevabımı beklerken yüzünde umutlu bir ifade olan Marilee'ye bakıyorum. Belki Sebastian her zaman yaptığı gibi arka plana karışabilir ve her şey yoluna girerdi.

"Gelmeye çalışacağım," diyorum ona düşüncesizce, kokteyl karidesine de uzanarak. "Doğum gününe geldin, nasıl gelmeyeyim?"

"Oh, mükemmel!" Marilee haykırıyor. "Gerçekten sabırsızlanıyorum, 'Stel. Çok eğlenceli olacak."

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı sallıyorum. Hiç bowling oynamadım ama eminim bir yolunu bulabilirim. Ve kulağa eğlenceli geliyor.

Kulağa normal geliyor. Yirmi birinci yaş günümde yapmam gereken bir şey gibi.

"Çok sarhoş olacağız," diye ekliyor Marilee gülerek. "Ve artık sen de içebileceksin! Buranın Cuma günleri spesiyalleri var, bu yüzden bunun mükemmel bir gece olduğunu düşünüyoruz... bir kova bira alabiliriz ve-"

Bir kova birayı mı yoksa kulağa iğrenç gelen bir kova dolusu birayı mı kastettiğinden emin olamadan başımı sallıyorum. Her iki durumda da, daha önce hiç bira içmemiştim ve bu partide ne kadar yersiz olacağımı merak ederken midem yine bulanıyor.

Mantıklı beynim *çok yersiz* olduğunu söylüyor. *Gitmemelisin*. Ama gitmezsem Marilee'yi arkadaş olarak kalıcı bir şekilde kaybedecek miyim? Yalan söyleyip hasta olduğumu söylemediğim sürece neden gelmediğimi anlamayacak - ki bunu düşünmek bile kendimi berbat hissetmeme neden oluyor. Ya bowling partisi için fazla kibirli olduğumu düşünecek ya da artık onunla arkadaş olmak istemediğimi... ikisi de doğru değil.

"Bayan Gallo?" Dirseğimden gelen bir ses sözümü kesiyor ve başımı sertçe çevirdiğimde benden biraz daha yaşlı görünen, sesi hafif aksanlı, yakışıklı ve sarışın bir adamın orada gezindiğini görüyorum. Sanırım *Rus*. Onu tanıyamadım, ama yine de babamın pek çok arkadaşını hafızama kaydetmedim, çocuklarını bir kenara bırakırsak, ki bu adam kesinlikle öyle. "Benimle dans eder misin?"

Bunun babamı mutlu edeceğini ve bana Marilee'den ve çalkalanan düşüncelerimden bir süreliğine uzaklaşmak için bir bahane vereceğini bilerek başımı sallıyorum. "Geri döneceğim," diyorum ve o da gülerek elini sallıyor.

"Oh, benim için endişelenme. Buraya geldiğimden beri bir sürü yakışıklı adam gördüm. Gidip onlardan birini dansa kaldıracam." Beni dansa kaldıran adamın elimi tutmasına izin verirken sırtıyor ve uzaklaşıyor.

Sonraki birkaç saat nefes almak için çok az zamanımın olduğu bir kasırğa gibi geçiyor. Biri ya da diğeri tarafından sürekli dansa kaldırılıyorum, hepsinin ismi kum gibi aklımdan geçiyor. Luis'i aramakla ve bir bardak su içmek ya da birkaç yudum daha şampanya içmek için birkaç dakika ayırmaya çalışmakla çok meşgulüm - başka biri dikkatimi çekmeden önce. Marilee'yi kaybolmadan önce bir kez daha görüyorum ve bir adamla gittiğinden emin oluyorum. Şaşırmadım; burada onunla tek gecelik bir ilişki yaşamak isteyecek pek çok erkek var.

Aferin *ona*, diye düşünüyorum, birkaç lokma atıştırma ve bir yudum şampanya daha almak için açık büfe masasına doğru ilerliyorum. Tavuklu pesto sandviçten henüz bir lokma yemeyi başarmıştım ki tekrar dans etmem istendi. Kibarca hayır demeye çalışıyorum ama tam o sırada babamın gürleyen sesi ve doğum günü pastamı getiren birkaç personel tarafından sözüm kesiliyor.

Gerçekten elinden geleni yaptı. Luis'i bulmak için etrafa bakındım ama hâlâ ortalıkta görünmüyordu ve midem bulandı. Bunun için burada olmasını istemiştim. Her şey için burada olmasını istemiştim. Ama onu hiçbir yerde göremiyorum, Sebastian'ı da göremiyorum. Pembe krema ve şeker incilerinden oluşan dört katlı şekerleme odanın ortasında durduğunda ve babam kadeh kaldırmaya başladığında dudağımı ısırarak hayal kırıklığımı bastırmaya çalışıyorum.

Hepsi çok tatlı - sevgili kızı, benimle ne kadar gurur duyduğu ve ne kadar güzel olduğum hakkında, ama zar zor duyuyorum. Odada önemsedığım başka birini aramakla meşguldüm. Marilee hala yok. Sebastian ortadan kayboldu. Ve Luis-

Balo salonunun kapılarına doğru bakıyorum, açılmalarını ve aceleyle içeri girmesini umuyorum, ama kalabalık "*Mutlu Yıllar*" şarkısını söylemeye başladığında, o hala orada değil. Sertçe yutkunuyorum, elime bir kadeh daha şampanya alıyorum ve kafamdaki hafif vızıltıyı görmezden gelerek gözyaşlarımla savaşıarak bir yudum alıyorum.

Nerede olabilir?

Konukların hepsi alkışlıyor ve personelin pastanın yüzeyini kaplayan yirmi bir mumu yaktığını fark ediyorum. Şimdi onları üflemem gerekiyor. Dikkatle pastanın üzerine doğru yürüyorum, eğilip ne dilemek istediğimi düşünürken derin bir nefes alıyorum.

Kardeşimin tüm doğum günümü kaçırmamasını diliyorum.

Uzun, hızlı bir nefes verdim, mum alevleri bir anda sönerken dans ediyordu. En tepedeki bir tanesi hariç hepsi, bahçeye açılan kapılardan gelen esintiyle sallanıyordu.

Midem sıkışıyor ama görmezden gelmeye çalışıyorum. Zaten bu sadece aptalca bir batıl inanç. Ama yine de parmak uçlarımda yükselip son mumu üflerken içimi bir korku kaplıyor.

Pasta kesildi ve üzerinde ahududu dolgulu bademli kek dilimleri olan narin porselen tabaklar tüm konuklara dağıtıldı. Marilee bir dakika sonra ortaya çıkıyor, tam zamanında bir tane kapıyor, boştaki eliyle yüzüne düşen bir tutam saç fırçalarken yanıma geliyor. Elimde olmadan saçının bir kısmının kabarık olduğunu fark ediyorum ve alaycı bir gülümsemeyle ona bakıyorum.

"Nereye gittin?" Pastamdan bir ısırık alarak soruyorum. Çok lezzetliydi. -yumuşak ve süngerimsi- ve onu yıkamak için bir yudum şampanya alıyorum. Şampanyanın kuruluşu kekin narin tatlılığıyla mükemmel bir uyum sağlıyor ve yumuşak bir zevk iç çekişi yapıyorum. En azından bu mükemmel.

"Ben, şey-" Marilee dudağını ısırtıyor. "Şey, bu adam -Adam, sanırım adının bu olduğunu söylemişti- benden onunla birlikte bahçelerde yürümemi istedi. *Çok güzel* bir yeriniz var, 'Stel, gerçekten, her şey çok muhteşem-"

Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Bahçede ne yaptın?"

"Biz, ah-öpüştük." Yanakları kıpkırmızı oldu ve ben gülerken ağzını hemen kekle doldurdu.

"Hepsi bu mu?"

"*Elbette*," diyor hızlıca, pastasını yutarak, ama yanaklarının kızarmasından bunun gerçeğe yakın bile olmadığını görebiliyorum. "Yani-" gözlerini tekrar bana diyor. "Nasıl hayır diyebilirdim, 'Stel? *Çok* güzeldi. Ve zengin görünüyordu. Beni gelecek hafta sonu, adını duyduğum ama tek başıma asla gidemeyeceğim bir restorana götürmeyi teklif etti-" Sözü nü kesiyor, kızarması derinleşiyor. "Muhtemelen aptal gibi görünüyorum, değil mi?"

"Hayır," diye çabucak onu temin ettim. "Sadece bundan bir şey çıkmasını beklemiyorum. Ama kısa bir süre için eğlenceli olabilir."

"Değil mi?" Marilee çabucak toparlanır. "Kısa bir süre için eğlence. Zaten tek istediğim de bu."

Dudağımı ısırtıyorum. *Kısa bir süreliğine eğlenmenin* nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Bir erkeğin güzel olması, benden hoşlanması ve en az benim kadar eğlenmek istemesinden başka bir nedeni olmayan sıradan bir kaçamak yapmanın nasıl bir şey olduğunu. Bunun yerine, aşk, romantizm ve seksle ilgili yaşayacağım tek şey korumama olan imkansız aşkım ve ardından çok şanslı olmazsam muhtemelen babamın benim için seçtiği bir koca olacak ve-

"Estella." Sebastian'ın sesi arkamdan geliyor ve korku dolu bir gıcırtyla sıcıyorum, neredeyse elimdeki porselen tabağı düşürüyordum. Ona doğru dönüyorum, adımları söyleme şeklinden hemen tedirgin oluyorum - *gerçek* adımları, içinde en ufak bir ciddiyet belirtisi olmadan. Onun yerine, sesi düz ve ölümcül bir ciddiyetle çıkıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Sebastian'ın bana karşı böyle bir ses tonu kullandığını daha önce hiç duymamıştım.

"Ne?" Elimi göğsüme bastırıp aniden tavşan gibi çarpmaya başlayan kalbimi yavaşlatmaya çalışıyorum. "Neler oluyor, Sebastian?" Yüz ifadesi de ölümcül derecede ciddi, ağzı sert bir çizgi halinde ve gözleri boş. Onu hiç böyle görmemiştim ve o soğuk his damarlarımda dolaşmaya başlıyor.

Bir sorun var.

"Benimle gelmen gerekiyor. Kusura bakma," diye ekliyor Marilee'ye ve hızlıca, kibarca başını sallıyor. "Ama benimle gelmen gerekiyor Estella."

"Ne-neden?" Sertçe yutkunuyorum ve Sebastian hem porselen tabağı hem de şampanya bardağını parmaklarımdan arasından çekip alıyor, elimi tutarken onları en yakındaki masaya koyuyor.

"*Gel* Estella," diyor sertçe, beni çekiştirerek ve arkamızda şaşkın bir Marilee bırakarak. Topuklarıma takılmamaya çalışarak peşinden koşuyorum, bu yanlışlık hissi daha da artıyor. Sebastian bana asla böyle davranmazdı. Beni hiçbir zaman bir odadan dışarı sürüklemedi, hatta bana gerçekten sık sık dokunmadı. Elimi tutması şok etkisi yaratıyor ve kafamın arkasında belli belirsiz nasıl bir his olduğunu fark ediyorum. Geniş, güçlü ve biraz sert, benim çok daha küçük, narin elimi sarıyor ve içimden bir ürperti geçiyor.

Beni merdivenlere doğru götürdüğünü fark ettim. Etrafımda babamı arıyorum ama ortalıkta görünmüyor. Merdivenlere ulaştığımızda Sebastian beni önüne çekiyor, bir eli sırtımın alt kısmına iniyor ve beni nazıkçe merdivenlerden yukarı itiyor.

O zaman fark ediyorum ki silahını çekmiş ve diğer elinde tutuyor. Korku bir an için beni felç ediyor ve ilk merdivende durmama neden oluyor.

"Sebastian, neler olduğunu anlat bana," diyorum sesim titreyerek. *Onunla* asla bu şekilde konuşmam, mafya prensesi gibi ona emir vermem ama korku damarlarımda kalın bir yağ gibi dolaşüyor, ona bakmak için döndüğümde göğsüm acıyla sıkışıyor.

"Şu anda sana hiçbir şey söyleyemem prenses," diyor ve bu lakap beni biraz sakinleştiriyor - tıpkı sesindeki aciliyetin

Nabız tekrar yükselir. "Yukarı çıkmamız gerek. Sadece bana güven. Lütfen."

Ayaklarımın tekrar hareket etmesini *sağlayan şey lütfen*. Başımı sallıyorum, küçük, titrek bir hareket ve ayaklarım uyuşuk bir şekilde hareket etmeye başlıyor, beni Sebastian'ın arkasından merdivenlerden yukarı çıkarıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Sahanlığa ulaştığımızda titreyerek soruyorum ve elini sırtıma koyarak beni nazikçe döndürüyor. Parmaklarının tekrar sırtımın küçük kısmına dokunması içimde garip bir karıncalanma hissi uyandırıyor, tıpkı elim uzun süre resim yapmaktan uyuyakalınca hissettiğim iğnelenme hissi gibi. Ona bakmak için dönüyorum ve o da beni nazikçe ileri doğru itiyor.

"Senin odan," dedi çabucak. "Ben ya da baban seni almaya gelene kadar orada kalmanı istiyorum Estella. Anladın mı?"

Son birkaç kelimeyi söyleme şekli nazik ama sanki bir tokat gibi, çok ürkütücü. Daha önce bana bunu söylediğini hiç duymamıştım, ses tonunda böyle bir sertlik hiç duymamıştım. Bana emirler veriyor, fark ediyorum, arkadaşım yerine tamamen korumam gibi davranıyor ve o ürpertinin kanımı tekrar buza çevirdiğini hissediyorum.

Bir şeyler çok ama çok yanlış olmalı.

"Sebastian." Odamın kapısına ulaştığımızda ona tekrar bakıyorum, yalvaran gözlerle ona bakarken biraz tereddüt ediyorum. Yüzündeki boş, sahte sakinlik beni dehşete düşürüyor - ne oluyor da çok iyi bildiğim ifadeler yerine bu maskeyi takıyor? "Kardeşim nerede? Hiç ortaya çıktı mı? Neden?"

"İçeri gir ve kapıyı kilitle, Estella," dedi sertçe, merdivenlere doğru bakarak. "Yakında biri seni almaya gelecek, söz veriyorum. Sadece *olduğun yerde kal*." Bunu söylerken eli kolumu kavlıyor, beni biraz kendisine doğru çeviriyor ve sesindeki yoğunluk bir dakika önceki o boş sakinliği paramparça ediyor. "Bana söz vermeni istiyorum."

Sertçe yutkunarak ona bakıyorum. "Tamam," diye fısıldıyorum.

Gözlerimin açılmasına ve midemde garip bir sıcaklık birikmesine neden olan küçük, ani bir sarsıntı veriyor. "*Söz ver*, Estella."

"Söz veriyorum." Sesim en küçük, kısık fısıltıya dönüşüyor, korku boğazımı sıkıyor. Sebastian yatak odamın kapısını çekip açıyor ve beni içeri itiyor, yüz ifadesi bir kez daha boş ve sert.

"Güzel," diyor basitçe ve kapıyı yüzüme kapatıyor.

ESTELLA

Kapalı kapıya bakıyorum, her tarafım titriyor. Yığılıp kalacakmışım gibi hissediyorum ve topuklarımı tekmeleyerek yatağıma doğru sendeliyorum, yatağın kenarına çöküyorum, bir elimle yatağın kenarını kavriyorum -sanki bu, şiddetlenip beni parçalara ayırmakla tehdit eden sarsıntıyı bir şekilde durdurabilirmiş gibi.

Yanlış bir şeyler var. Yanlış bir şeyler var. Bir şey-

Ne olabilir ki? Gözlerimi sıkıca kapatıp paniğin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyorum ama bu çok zor. Alt katta bir hırsızlık ya da başka bir saldırı izi yoktu, filmlerdeki gibi yüksek sesler, çığlıklar ya da silah sesleri yoktu. Ama belki de Sebastian, Brick ya da diğer güvenlik ekibinden biri partide olmaması gereken birine sinyal gönderdi. Davetli listesinde olmayan biri.

Evet. İşte bu. Bir elimi göğsüme bastırıp nefes alıp vermeye çalışıyorum, kalp atışlarımı ve sinirlerimi yatıştırıyorum. Davet edilmeyen biri gizlice girip partiyi basmış olmalı. Güvenlik onları uzaklaştıran kadar bu sadece bir önlem, sonra Sebastian gelip beni alacak ve ben de aşağı inebileceğim-

Bu düşünce beni sakinleştiriyor. Neredeyse tamamen. Mantıklı geliyor. Bu, tüm bunların aşırı tepki olduğu anlamına geliyor ama Sebastian'ın görevi benim güvenliğim söz konusu olduğunda mümkün olan tüm önlemleri almak. Fikir kök saldıkça ve nabzım yavaşladıkça, birinin doğum günü partimi mahvetmeye çalışmasından dolayı biraz sinirlenmeye bile başlıyorum.

Sonra dakikalar ilerliyor, Sebastian beni buraya getirdiğinden beri yarım saat geçti, daha da uzadı ve ben yine o ürpertici paniği hissetmeye başladım.

Eğer sadece bir parti davetsiz misafiri olsalardı, onları uzaklaştırmak gerçekten bu kadar uzun sürer miydi? *Belki de direnmişlerdir, olay çıkarmışlardır ve bir şeylerin temizlenmesi gerekiyordur.* Bir on beş dakika daha geçerken saate bakıyorum, Sebastian beni odama getireli bir saat oluyor ve o korku hissi bir kez daha içime işlemeye başlıyor.

Koridorda Sebastian'ın botlarının ağır adımlarını dinleyerek odamda adımlıyorum. Zaman iki saate uzarken tekrar yatağın kenarına oturuyorum ve o korku geri geliyor.

Bir sorun var.

Belki Marilee bana mesaj atmıştır. Belki neler olduğunu biliyordur. Makyaj masamdan telefonumu alıp mesajlarımı kontrol ediyorum. Elbette, Marilee'den birkaç mesaj vardı.

İyi misin? O adamın seni öylece alıp götürmesi çok garipti.

Yine de oldukça seksi. Geri gelecek misin? Yoksa sadece seksi güvenlik görevlisine mi çakacaksın? Eğer öyleyse doğum günün kutlu olsun, lol.

Marilee: Tamam, şimdi de gitmemizi mi istiyorlar? Partinin bittiğini mi söylüyorlar? Sen iyi misin? Bana iyi olduğunu söyle, 'Stel.

Marilee: Ayrıca, doğum günün kutlu olsun. Partinin aniden bitmesine üzuldüm.

Neler oluyor? Bu çok garip.

DERİN BİR NEFES ALIYORUM. Nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyorum. Neler olup bittiğini en az onun kadar ben de bilmiyorum ama bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyorum, özellikle de parti aniden sona erdiği için. Midem yeni bir kaygı dalgasıyla sarsılıyor - babam bu partiyi aylardır planlıyordu. Bu onun için önemli bir sosyal etkinlik. Gerçekten korkunç bir şey olmadıkça, neden herkese eve erken gitmelerini söyleyip, partinin kendisi yerine gecenin odak noktasını *bu* hale getirdiğini hayal edemiyorum.

Luis. Hiç gelmedi. O panik yine damarlarımda dolaşıyor ve ellerim aniden titreyerek neredeyse telefonumu düşürüyorum. *Hayır, o değil.* Ona bir şey olsaydı bilirdim, kesinlikle. *Hissederdim.*

Ya da belki de bu sadece romantik bir düşüncedir, sevdiğiniz birinin başına korkunç bir şey geldiğinde bunu bilirsiniz. Belki de hiç kimse bunu bilemez ve keder bu yüzden bu kadar korkunçtur. Çünkü buna hazırlanmanın hiçbir yolu yoktur.

O değil. Ondan başka bir şey.

Marilee'ye cevap yazmaya odaklanmaya çalışarak telefonuma bakıyorum. Mantıklı bir şey bulmam dört denememi alıyor.

Parti böyle bittiği için çok üzgünüm. Neler olduğunu gerçekten bilmiyorum. Belki babam garip bir tehdit falan almıştır. İnsanlar nasıldır bilirsin.

SANİYELER SONRA, telefonum bir yanıtla çalışıyor.

Haha, hayır, gerçekten bilmiyorum. Zengin insanların işleri, değil mi? ;) Her neyse, sorun değil, 'Stel. Sadece senin için daha çok üzuldüm. Ama bunu partimde telafi ederiz. Hala geliyorsun, değil mi?

Doğrusu, şu anda aklımdaki en son şey bu. Ama hemen olumlu mesaj attım.

Bunu kaçırmazdım. Bu gece geldiğiniz için teşekkürler.

Telefonu yanımdaki yatağa bırakıp yüzümü ellerime gömüyorum. Partiden ayrılalı iki buçuk saat oldu. Ellerimi eteğime sürüyorum, boncuklar tenime takılıyor ve aniden ayağa kalkıyorum, aniden dar elbisenin içinde boğulduğumu hissediyorum. Eğer parti bittiyse, içinde kalmam için bir neden yok ve fermuarı tutup o kadar hızlı çekiyorum ki kırılmasından korkuyorum. Yine de tek parça halinde kalıyor ve elbise vücudumdan kayarak yerde, tekmelenmiş topuklu ayakkabılarımın yanında bir ipek, boncuk ve tül havuzuna dönüşüyor.

Ellerim hala titrerken, bir keresinde gittiğim kampüs konserinden bir çift bol şort ve büyük boy bir tişört alıyorum, o zamanlar arkadaşlarımla ders çalışmam gerektiğini iddia ederek böyle şeylere daha kolay gidebiliyordum ve ikisini de giyiyorum. Rahat kıyafetler kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacaktı ama yine de her yerim üşüyor, o korku bir kez daha üzerime çöküyor.

Saçlarımı başımın üzerine atıyorum, lavaboda makyajımı temizliyorum ve yüzümü kuruluyorum. Cilt bakım rutininin ritüeli beni biraz sakinleştiriyor -Ta ki koridorda yatak odama doğru gelen ayak seslerini duyduğum ana kadar.

Elimdeki nemlendirici tüpünü tezgâha fırlatıyorum ve tam kapı açılırken yatak odasına ko uyorum. Dı arıdakinin Sebastian olmasını, bana neler olduğunu anlatmasını bekliyorum... ama onun yerine babam odaya giriyor, üzerinde hala partiden kalma takım elbisesi var, saçları hiç görmediğim kadar dağınık, sanki ellerini saçlarında gezdirmiş gibi. Kapının hemen önünde duruyor ve yüzündeki ağırlığı görüyorum. En az on ya  daha ya lı görünüyor, yüzündeki tüm çizgiler derinleşmiş, daha önce fark etmedi im koyu halkalar aniden belirginleşmiş. * ok solgun* olduğunu fark ediyorum. Bu yüzden onları şimdi görebiliyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum başımı sallayarak. Babamın böyle görünmesine neden olabilecek tek bir şey var. Yüzünde bu kadar büyük bir kederle bana bakmasının tek bir nedeni var ve ben bunu anlayamıyorum. Bunun mümkün olduğuna, bu gece, *herhangi bir* gece... bunun olabileceğine kendimi inandıramıyorum.

"Estella-"

"Hayır." Ellerimi havaya kaldırıyorum, sanki böyle yaparak babamın söylemek üzere olduğu şeyi bir kalkan gibi savu turabilirmişim gibi. "Hayır. Söyleme. Lütfen-"

"*Estella.*"

Sesi havayı bir bıçak gibi kesiyor, keskin ve kesici, bir sonraki söyleyeceklerini dinlememi talep ediyor. Ellerim uyu muş bir şekilde yanlarıma d  uyor ve ona bakıyorum, kalp atı larını g  s mde neredeyse acıyana kadar hızlanıyor. Aynı anda hem    yor hem de ısınıyorum, vücudumdaki her lif duymak üzere olduğum şeye direniyor ve ben onları durduramadan gözlerimin köşelerinden ya lar yükseliyor.

"Luis  ld ."

Kelimeler bir silah sesi gibi geliyor, aramızdaki havada öyle bir güçle  atırıyor ki sanki gerçekten canımı yakmışlar gibi elim g  s me doğru kalkıyor. Dizlerimin ba ı çözülüyor ve makyaj masamın yan tarafına tutunarak koltu u çekip çıkarmak için u raşıyorum. Babam iki hızlı adımla odayı geçiyor, sandalyenin arkasını tutup benim için çekiyor ve eli omzuma gidip beni rahatlatıyor. Parmakları sanki beni bu dünyaya, geriye kalan tek çocuğuna ba lamaya  alı ıyormuş gibi, neredeyse çok sıkı bir şekilde eklem yerime bastırıyor.

Onun tek çocuğu.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ya lar yanaklarımdan a a ı süzülüyor. "Hayır," diye fısıldıyorum, başımı ileri geri sallayarak. "Hayır, hayır, hayır. Bu gece burada olacağına söz verdi. Söz verdi. Bu sabah söz verdi-" diye tekrarlıyorum.

Sanki bir şekilde babamın az önce söylediklerinin yerine geçebilecekmiş gibi tekrar tekrar. Sanki bu sözler onun korkunç sözlerini geçersiz kılabilir ve kardeşimi geri getirebilirmiş gibi.

"İş ters gitti." Babamın sesi buz gibi, her kelime aramızdaki zemine çarpıyor. Sesi sert, sanki kelimeleri zorluyor, ne olduğunu öğrenebilmem için onları var olmaya zorluyor. "Yakında daha fazla ayrıntıya sahip olacağım. Gitmem gerek Estella."

"Ne?" Ona bakıyorum, gözyaşlarım daha hızlı, daha sert akarken, gömleğimin yakasına damlayıp onu ıslatırken gözlerimi açıyorum. Islak kumaşın tenime yapıştığını hissedebiliyorum. "Ne yapacaksın?"

"Tam olarak ne olduğunu öğreneceğim." Sesi sert ve arkasındaki öfkeyi, kaybı duyabiliyorum. "Ve cesedini eve getireceğim, böylece onu gömebileceğiz."

"Onun-" Bir an nefes alamıyorum. K u s a c a k m ı ş ı m gibi hissediyorum, ayaklarımın dibindeki pırıl pırıl zemine tatlı pasta ve şampanya döküyorum. "Hayır. Hayır, hayır-"

Babamın eli bir an için omzumu biraz daha sıkı kavıyor ve beni hızlı, sert bir şekilde sarsıyor. Bu bana Sebastian'ın daha önce koridorda yaptığı şeyi hatırlatıyor ama nedense o bana değer veriyormuş gibi geliyor, beni güvende tutmak için gerekeni yapmamı sağlayacak kadar uzun süre beni korkumdan sıyırmaya çalışıyormuş gibi geliyor. Bu önemsemek gibi hissettirmiyor. Hayal kırıklığı gibi, kendimi tutamadığım için üzölmüş gibi hissettiriyor.

"Sebastian birazdan kalkacak. Ben dönene kadar odanızın dışında bekleyecek." Omzumu bırakıyor, kapıya doğru yürürken pahalı İtalyan deri ayakkabıları tahtaya vuruyor. Kapının eşiğinde durup bana bakıyor, çenesi sert bir şekilde kenetlenmiş, yüzündeki çizgiler eskisinden daha da derin görünüyor.

"Artık benim tek çocuğumsun Estella," diyor sertçe. "Gallo servetinin varisi. Öyle davranmanı istiyorum."

Arkasından bakakalıyorum, o kadar şaşırmış ve ezici bir kederle doluyum ki konuşamıyorum. Boğazım sıkışıyor, kapanıyor ve hareket edemiyorum - ta ki bir an sonra Sebastian kapıda belirene kadar.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ben çoktan sandalyemden kalkmış, bir sonraki yapacağım şeye karşı koyabilecek her şeyden daha büyük bir güç tarafından ona doğru itiliyorum. Kalbim paramparça olmuş gibi hissediyorum, her kırık parça etime batıyor, ta ki içim kanayana kadar.

Daha önce hiç hayal etmemiştim ve kendimi Sebastian'a atarak bu evde bana kalan tek sıcaklığı, tek rahatlığı arıyorum.

Ona daha önce hiç böyle dokunmamıştım. O da bana hiç sarılmadı. Bu aşılması düşünülemez bir çizgi, arkadaşlığımızın bile izin vermeyeceği bir gayriresmîlik olurdu. Kollarım boynuna dolandığında, yüzüm göğsüne bastırıldığında kaskatı kesildiğini hissediyorum ve bir an için geri çekileceğini düşünüyorum. Kaskatı duruyor, omurgası dimdik, kolları hala yanlarında, sanki onlarla ne yapacağını bilmiyor gibi.

Sonra yavaşça kolunu belime doladı.

Hızlıca koridora bakıyor ve beni geriye doğru yatak odasına götürerek kapıyı ikimizin de arkasından sertçe kapatıyor. Ancak kapı kapandığında iki kolunu da bana doluyor, yüzümü göğsüne yaslarken bir eli başımın arkasına bastırıyor, beni kucaklarken çenesi başımın tepesine değiyor.

Daha çok ağlamanın mümkün olduğunu düşünmemiştim ama ağlıyorum. Hıçkırıklar bedenimi sarsıyor, feryat figan, ağlamaklı hıçkırıklar, gözyaşlarım yüzümden mümkün olduğunu düşündüğümünden daha hızlı akıyor, ağlarken ellerim Sebastian'ın ensesini kavlıyor. Uzun bir süre öylece duruyor, bir eli omurgamı okşarken diğeri saçlarımı okşuyor, sonunda kolları etrafımda kenetleniyor ve beni ayaklarımın altından çekip yatağa taşıyor.

Beni üzerine oturtup, çenesini sıkarak bir an tereddüt ettikten sonra yanıma oturana kadar, şu anda biri içeri girse tüm bunların nasıl görüneceğini fark ediyorum. Sebastian hiç odama girmedi. Bana neredeyse hiç dokunmadı bile. Kesinlikle benimle *yatağıma* hiç oturmadı. İkimizin de izin vermesi gerekenden çok daha fazla çizgi aşıldı... ama şu anda kendimi umursamaya zorlayamıyorum. Artık bunların ne önemi var ki?

Kardeşim öldü, ailem ve hayatım asla eskisi gibi olmayacak.

Sebastian'a doğru yan dönüyorum, ağlarken yüzümü yastığıma gömüyorum. Ne zaman hıçkırıklarımın dineceğini düşünsem -ne zaman nefes alabileceğimi hissetsem- Luis'in öldüğü aklıma geliyor ve keder beni yeniden ele geçiriyor. Tüm bunlar olurken, saatler gibi gelen bir süre boyunca Sebastian sessizce yanımda oturuyor, eliyle saçımı, omzumu, sırtımı okşuyor. Hiçbir şey söylemiyor; ne her şeyin yoluna gireceğini, ne bunu atlatacağımı, ne de başka saçma sapan laflar ediyor. Buna minnettarım çünkü şu anda bunların hiçbirini duymaya katlanabileceğimi sanmıyorum.

"Babam nereye gitti?" Tekrar ne zaman konuşabileceğimi soruyorum, sesim çatlamış ve gözyaşlarımla tıkanmış. "O alacağını söyledi..." *Kardeşimin cesedini* yüksek sesle söyleyemem. Eğer söylersem, inkar etmenin ötesinde gerçek olacak. Sanki bunu yüksek sesle söylersem, babamın geri dönüp bunun bir hata olduğunu söyleme şansı yokmuş gibi geliyor. Ona yanlış bilgi verildiğini. Luis'in-

"Cevapları alacağını söyledi," diye bitiriyorum, ki bu da doğru. Gözyaşlarımla bulanıklaştığı gözlerle Sebastian'a bakıyorum ve şaşkınlıkla onun gözlerinin de nemli olduğunu görüyorum. Daha önce hiç ağlayan bir adam görmemiştim ve bu dolup taşan, dökülmemiş gözyaşlarının görüntüsüyle ilgili bir şey kalbimin yeniden göğsümde burkulmasına neden oluyor, taze hıçkırıklar dökülüyor ve vücudumu sarsıyor.

Sebastian'ın çenesi geriliyor. "Cevap almaya gitti, evet," diyor dikkatle ve gözlerim kısılıyor. Kendimi yukarı itiyorum, nemli saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken yastıklarına yarı oturuyorum.

"Bu ne anlama geliyor? Cevapları nasıl alacağız?"

Sebastian yavaş bir nefes veriyor. "Bazı şeyleri bilmeseniz daha iyi olur prenses," diyor yavaşça ve birden içimi sıcak bir öfke kaplıyor.

Kendimi ondan uzaklaştırıyorum, yatağın ortasına doğru kayarken aramızda bir ayak boşluk bırakıyorum. "Bana patronluk taslama," diye tükürüyorum ve Sebastian bir an için şok olmuş görünüyor. Onunla daha önce hiç bu şekilde konuşmamıştım.

"Değilim Estella," diyor dikkatle. "Ama bilmek istemediğini düşündüğüm bazı şeyler var-"

"Kardeşim öldü," diye tükürüyorum ve kelimeler aramızda havada asılı kalıyor, gerçek ve katılaşmış. "Bundan daha kötü ne olabilir ki? Ben çocuk değilim Sebastian. Bilmek istiyorum."

Sebastian'ın gözleri aniden üzerimde geziniyor ve ben de kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, üzerimde bol bir tişört ve kalçalarım kadar inen bir şort olduğunun farkına varıyorum. Egzersiz yaparken daha sıkı ve açık kıyafetler giymiştim ve Sebastian'ın beni bir noktada mayoyla gördüğüne eminim... ama bunun benim pijamam olması, değerlendirmesine yanaklarımı ısıtan ani bir samimiyet katıyor.

"Çocuk olmadığını biliyorum," diyor sakince. "Bu hayatla ilgili bazı şeyler var, babanın yaptığı ya da yaptırdığı şeyler-"

"İşkence." Kelimeyi ısıarak söyledim. "Bilgi almak için birine işkence edecek."

"Muhtemelen birkaç kişi," diye izin veriyor Sebastian. "Güzel," diye tükürdüm ve Sebastian'ın gözleri büyüdü. "Estella-"

"Umarım acıyordur. Umarım-" Ellerim yüzümü örtmek için havalanıyor ve hıçkırıklar yeniden serbest kalıyor. Bir anda Sebastian bana doğru ilerliyor ve yatağın ortasında benimle birlikte duruyor, kollarıyla omuzlarımı sararak beni göğsüne çekiyor. Eli tekrar başımın arkasına bastırıyor ve birden göğsünün yanağımın altında ne kadar sert olduğunu, teninden ve kıyafetlerinden yükselen sıcak kokusunun -dumanlı, misk kokulu ve erkeksi bir şey- farkına varıyorum. Sanki beni sakinleştirebilecekmiş gibi titrek, derin nefesler alıyorum ve onun kokusunu içime çekiyorum. Sanki her şeyi yoluna koyabilirmiş gibi.

"Estella," diye fısıldar. "Estella, ben buradayım. Yanındayım." Eli sırtımdan aşağı sarkan saçlarımın ağırlığı altında kıvrılıyor, parmakları aniden boynumun yan tarafını okşuyor ve vücudumda sıcak ve ilkel bir şeyin cızırdadığını hissettiğimde tüm vücudum sertleşiyor.

Sebastian sanki ben onu yakmışım ya da o beni yakmış gibi beni bırakıyor. Tekrar yatağın kenarına oturana kadar hızla geriye doğru hareket ediyor. "Özür dilerim," diyor çabucak. "Sana dokunmamalıydım. Odaya girmemeliydim bile. I-"

Sanki gidecekmiş gibi ayağa kalkmaya başladı ve ben daha iyi düşünmeden kolunu tuttum.

"Hayır," diye yalvarırcasına fısıldıyorum. "Hayır, lütfen. Gitme."

SEBASTIAN

Gitmeliyim.

İçimdeki her içgüdü, sahip olduğum her kendini koruma duygusu, ona bir şeye ihtiyacı olursa hemen dışarıda olacağımı söylemem ve odadan çıkmam için bana bağıyor. Antony Gallo'nun bana söylediği gibi, o dönüp her şey yolunda diyene kadar geceyi dışarıda, koridorda nöbet tutarak geçirmemi.

Kızının odasına girmemi, onu yatağına yatırmamı, o yatakta yanına oturmamı, ona sarılmamı ve onu rahatlatmamı istemediğini biliyorum.

Estella'nın yatak odasına adım attığımda çizgi aşılmış, sınır ihlal edilmişti.

Şimdi çılgınca duvar üstüne duvar örüyorum, bunun olması gerekenden daha ileri gitmesini engellemeye çalışıyorum.

Normal şartlar altında Estella'yı baştan çıkarmak, arzularıma boyun eğmek düşünülemez bir güven ihlali olurdu. Şimdi teslim olmak, o kederle kıvranırken ve savunmasızken aramızda *bir şey* olmasına izin vermek onursuzluğun ötesinde *bir şey* olurdu. O bu durumdayken masumiyetini alırsam, kendi kafama da bir kurşun sıkabilirim.

Eli bileğimi sararken sertçe yutkunuyorum. Beni burada gerçekten tutabilecek gibi değil. Ama elinin sıcaklığı, parmak uçlarının tenime yaptığı baskı, gözlerindeki yalvarış-

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Hiç *kimseyi* böyle görmemiştim - böylesine çaresiz bir kederin pençesinde ve ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum.

Kapının eşiğinde kendini bana doğru fırlattığında, kollarını boynuma dolayıp göğsümde ağıladığında, o zaman kendimi ondan ayırmalıyım. Sakince ona bir şeye ihtiyacı olursa hemen dışarıda olacağımı söylemeliydim.

Ama onun ihtiyacı olan bendim. Ve ben teslim oldum, çünkü-

Hayır. Öyle düşünme. Şu anda değil, her zaman. Lanet kafanı dik tut, Sinclair.

Şu anda onu bu şekilde düşünebildiğim, hain bedenimin onun dokunuşlarına, sıcaklığına karşılık verdiği için kendimden nefret ediyorum,

Sanki dünya başına yıkılmamış gibi kokusunu duyuyordum. Ağlayarak bana sarıldığında göğüslerinin göğsümdeki ağırlığını, ellerinin ensemdeki yumuşaklığını, tenindeki tatlı vanilya ve çiçek kokusunu ve onu kucağıma aldığımda kollarımda ne kadar iyi hissettiğini fark ettim. Onu yatağına götürdüğümde, onu yatağa yatırma düşüncesi karşısında sikimin canlanmasından nefret *ediyordum*.

Kendime bunun doğal bir tepki olduğunu söylüyorum. Ölüm bir erkeğin hayatta olduğunu hatırlamak istemesine neden olur. Bunu benim iş kolumdaki diğer adamlardan, ordudaki günlerinden, hatta sadece yüksek basınçlı güvenlik işlerinden veya sözleşmeli işlerden birçok kez duydum. Bir kavgadan sonra, ölümle burun buruna geldikten sonra, kendilerine yakın birinin öldüğünü öğrendikten sonra, tek yapmak istedikleri gidip sikişmekti, sanki bu onları başka bir insanı besin gibi tüketmeye iten ilkel bir içgüdüydü. Bedenim şu anda bunu arzuluyor, hala hayatta olduğumu hatırlamak için. Şu anda kollarımdaki herhangi bir kadın olsaydı da aynı şey olurdu.

Ama bu saçmalık ve ben bunu biliyorum. Bana böyle hissettiren Estella, başkası değil. Ve bu beni bir pislik gibi hissettiriyor.

Az önce tekrar ağlamaya başladığında ve onu kollarıma almak için yatağına tamamen tırmandığımda, kaya gibi sertleştim. Bu gecedan önce ona hiç dokunmamışken kollarımdaki bedenini hissetmek, parmak uçlarımin tenine kısa süreli dokunuşları dışında, saçlarının yanağıma ve ellerime değmesi-

Lanet olsun. Boynuna öyle dokunmamalıydım, bir aşık gibi. Dokunduğumda kaskatı kesildiğini hissettim ve bana kızgın olduğunu anladım. Kızmaya hakkı vardı. Ona asla öyle dokunmamalıydım, hele şimdi hiç. Ama o gitmemi istemedi.

Şu anda kalmamı sağlamaya çalışıyor. Ve henüz kalkmamamın nedenlerinden biri de sikimin şu an ne kadar sert olduğunu görmesini istememem.

Diğer yarısı ise bu haldeyken onu bırakmamam. Tam bir felaket; gözleri şişmiş ve kızarmış, saçları birbirine karışmış, burnu akıyor ve yüzü şişmiş... ve her nasılsa hâlâ hayatımda gördüğüm en güzel kadın. Ona bir şeye ihtiyacı olursa hemen dışarıda olacağımı söyleyebilirim ama şu anda ihtiyacı olan şey *kalmam*. Bunu biliyorum, tıpkı bunu daha iyi hale getirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bildiğim gibi.

"Ne oldu?" diye soruyor yumuşak, kırık bir sesle, yakın zamanda kalkıp gitmeyeceğim belli olduğunda. "Baba, o-o yapmadı

ne olduğu hakkında bir Şey söyle. Nasıl-"

Yavaş ve derin bir nefes alıyorum. "Estella, bunları bilmek istediğine emin misin? Daha iyi değil mi-"

Öyle değil ve bunu daha o benimle çeliŐmek için konuşmadan önce biliyorum.

"Şu anda kafamdaki her Şeyin daha kötü olduğunu düşünüyorum. Tüm olası en kötü senaryolar-" Sesi tekrar kırılıyor. "Normal bir Şey miydi? Dönüş yolunda bir araba kazası gibi mi? Yoksa... iş yüzünden miydi..."

Sesi kesiliyor ve sanırım gözlerimdeki onaylamayı görüyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyor, elleri kuşağına düşmeden önce bir an için ağzının üzerine bastırıyor. "Babam bu yüzden... o-"

Başımı salladım. "Bildiğimiz kadarıyla kulüpteki iş bir Şekilde kötü gitti. Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyoruz. Babanın arayıp bulacağı bilgi bu. Onlardan bunu öğrenecek." Gözyaşlarının ardında Estella'nın gözlerinde bir memnuniyet parıltısı görüyorum ve bu beni en az ilk hırçın tepkisi kadar ürkütüyor. Onun bu yönünü daha önce hiç görmemiştim ve yine de... kardeşinin ölümü yüzünden ortaya çıkmasına ŐaŐırabilir miyim?

Sevdiğim biri benden alınsaydı, bunu başkasının yapmasına izin vermektense, sorumluları lime lime etmek isterdim. Ve bunu yapabilirdim, çünkü erkeklerin öfkesini kolaylaŐtıran ve kadınların sessiz kalmasını talep eden bir dünyada ben bir erkeğim. Sevdikleri gibi gmlmelerini.

Antony ve yanına aldığı adamlarla birlikte Luis'in ölümünden kim sorumluysa ondan cevap almak için gitmek istedim. Sadece Estella'nın iyiliği için değil, Luis'le olan arkadaŐlıđımın iyiliği için de.

Üç yıl, her gün gördüğünüz ve konuŐtuđunuz insanların etrafında, çoğunlukla her gün bir yerde yaşamak için uzun bir süre. Antony gibi bazıları ise herhangi bir kişisel bağ kurmayı imkânsız hale getiriyor. Antony Gallo ile arkadaŐlık kurmaya çalışmak, İngiltere Kralı ile arkadaş olmaya çalışmak gibi bir Şey; kendisini her zaman diğerlerinden üstün gören ve arkadaş olmayan biri. İŞ ortakları, meslektaŐları, bağlantıları, ailesi var.

Ama Luis, tıpkı kız kardeşi gibi, farklıydı. Gallo malikanesinde Estella'nın koruması olarak çalışmaya başladığım andan itibaren, onunla sanki hayatımız boyunca arkadaŐmıŐız gibi anlaştık. Babasının ona verdiği görevleri yerine getirmek için koŐturmadıđı zamanlarda, toplantılarda ya da mafya için iş yaparken, malikanenin koridorlarında ya da odalarında birbirimize rastlardık

ve diğ erinin nasıl olduğunu sorardım. Estella'nın yanında dolaş mama ihtiyacı olmadığı nda ve Luis'le yapacak bir şey bulamadığımız da, iki normal erkek gibi konuşurduk. Beyzbol, motosiklet, bira. Spor motosiklet yarışı yapmak isteyip de yapamamaktan yakını yordu çünkü Antony ona bir şey olmasından çok endişeleniyordu. Kaza yapacak ve Antony'nin imparatorluğu da ç ökme tehlikesiyle karşı karşı ya kalacaktı.

Bak ne oldu, acı acı düşünüyorum. Luis yine de öldü. Sevd iğ i bir şey i yaparken de ğ il, ailesine karşı görevini yaparken. Çok genç yaş ta, hayatına gerçekten baş lama ş ansı bulamadan öldü ve ş imdi Antony Gallo'nun imparatorluğu her zaman korktuğ u tehlikeyle karşı karşı ya.

Antony'nin kızından başka miras alacak kimse yok ve Gallo ailesinin donunun bu fikir hakkında ne düş üneceğ i hakkında bir fikrim var.

Ş imdi daha da korunaklı olacak. Bu düş ünceyle, Estella'nın yaldızlı kafesinin ş imdi ne kadar küç üleceğ i fikriyle göğ süm daralıyor. Artık Antony'nin elinde kalan tek şey o.

Luis'in kendi iyiliğ i için hayatta olmasını isterdim elbette ama aynı zamanda kız kardeş i için de. Çünkü onun hayatı hiç tahmin edemeyeceğ i şekilde de ğ iş mek üzere.

Estella bana yaklaşı yor, eli dizime do ğ ru inerken yatakta yan yatıyor. Vücudum bu dokunuş la geriliyor, bacak kaslarım esniyor ve fark edip etmediğ ini görmek için hız la ona bakıyorum. Bakış ları çok uzaklarda, odanın öbür ucunda hiçbir şey e bakmıyor ve bacağı mdaki elinin basit dokunuş unun içimde yarattı ğ ı ısı dalgasına karşı diş lerimi sıkıyorum.

Onun bana dokunması bu kadar iyi hissettirmemeli. Aletim birkaç dakika önce yumuş amış tı, ama ş imdi yeniden seğ iriyor ve vücudumun ona verdiğ i tepkiyi kontrol etmeye çalış ırken ç enemdeki bir kas da kıpırdıyor. Daha önce hiçbir kadın beni bu kadar kolay tahrik edememiş ti, hem de hiç gereğ i yokken.

Ş imdi zamanı de ğ il ve asla da olmayacak. Estella Gallo tarafından tahrik edilmemin uygun oldu ğ u bir an asla olmayacak.

Bunu ne kadar ç abuk hatırlarsam o kadar iyi olur.

Sertçe yutkunuyorum, parmaklarımı elinin etrafına doluyorum ve nazikçe bacağı mdan uzaklaşt ırıp yanındaki yorganın üzerine koyuyorum. Gözleri benimkilere kayıyor ve sanırım gözlerinde bir parça acı görüyorum ama başka ne yapabilirdim ki? Bu tür sıradan dokunuş lar bu geceden öteye gidemez. Birbirimize bu şekilde dokunmamızın bu kadar kolay olabileceğ i bir dünya yok.

Belki bir gün unuturuz ve bunu herkesin içinde, babasının önünde, fark edip konuşacak birinin önünde yaparız diye.

"Beklemekten başka yapabileceğin bir şey yok prenses," diye mırıldanıyorum usulca, parmaklarımla elinin arkasını okşayarak. Estella'nın gözleri dalgalanarak kapanıyor ve yumuşak bir inleme sesi çıkarıyor, ağlayarak kendini dışarı atmış, hiçbir şeyi kalmamış birinin sesi. Neredeyse bir kuşun ötüşüne benziyor. Yas tutan bir güvercin gibi.

"Uyumaya çalışmalısın," diye onu cesaretlendiriyorum. "Zor olduğunu biliyorum ama eğer yapabilirsen zaman daha hızlı geçecek. Sabah uyanacaksın ve belki de cevaplar bulacaksın. En azından dinlenmiş olacaksın ve-"

"O zaman daha kolay olacağını söyleme." Estella'nın gözleri açıldı, kederin karanlık havuzları benimkilerle buluştu. "Lütfen böyle söyleme."

"Yapmayacağım." Başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirerek yüzüne dokunma isteğime direniyorum. Hâlâ yavaşça yanaklarından süzülen gözyaşlarını silmek için. Eğer birbirimizden farklı bir şey olsaydık, kalkıp sıcak bir bez getirirdim, yüzünü siler ve sonra kuruturdum. Ama ben onun sevgilisi değilim. Erkek arkadaşı ya da kocası değilim.

Ben onun lanet olası korumasıyım ve üç yıldır ilk defa bu yeterli gelmiyor.

Sanki kendi kafesimin parmaklıklarını tıkırdatıyor, ona yaklaşmak için çaresizce çırpınıyorum. Kederini anlamlı bir şekilde paylaşabilmek, bizi birbirimizden ayıran uçurum olmadan onu teselli edebilmek için.

Ama bu imkansız.

"Sadece uyu," diyorum sessizce. "Sadece dene."

Estella dudaklarını birbirine bastırıyor, nemli kirpiklerini bir an için hızla kırıştırdıktan sonra tekrar bana bakıyor. "Kalacak mısın?" diye yalvarıyor usulca. "Yalnız kalmak istemiyorum. Lütfen, Sebastian-"

Onunla aynı yatağı paylaşma düşüncesi tüm bedenimi yeniden geriyor. *Hayır*, içgüdüsel olarak düşünüyorum. Bu çok ileri bir adım ve ikimiz de bunu biliyoruz. Estella ve ben aynı anda odanın diğer ucuna bakıyoruz ve onun yatağının karşısındaki duvarda, şöminenin yanındaki koltuğu görüyorum.

"Orada uyuyabilirim," diye öneriyorum, hem ona istediği şeyi vermenin hem de umutsuzca ihtiyaç duyduğum mesafeyi korumanın bir yolu olduğu için minnettarım. Babası sabah erkenden gelip beni onun odasında bulursa hiç mutlu olmayacak ve personelden biri odaya girerse konuşacaklar, ama beni Estella ile yatakta bulmaktan iyidir, giyinik bile olsam. Odada olacağım.

koltukta, giyinik ve ayakkabılı, aramızda hiçbir şey olmadığı belli olacak kadar ondan uzakta. En azından konuşarak bundan kurtulabilirim.

Onunla aynı yatağı paylaşmanın hiçbir mazereti yok.

Sanırım gözlerinde bir hayal kırıklığı titreşimi görüyorum ama başını sallıyor. Şu anda istediği şeyin imkânsız olduğunu o da en az benim kadar biliyor. "Tamam," diyor usulca, yorganı çekiştirmek için uzanıyor. Örtünün altına giriyor, örtüyü beline kadar indiriyor ve onu böyle görmekle ilgili bir şey var - onu daha önce hiç böyle görmemişken yatağında yatarken savunmasız, yumuşak - içimde aynı anda çelişkili bir duygu seli yaratıyor.

Onu aynı anda hem rahatlatmak hem de ırzına geçmek, kollarımda tutmak ve ağızımla her santimini izlemek, bütün gece yanında yatmak ve şafağa kadar adımın inletmek istiyorum. Hem şefkatin hem de arzunun acelesi çok fazla, bir an için vücudumdaki tüm kasları ele geçiriyor, göğsüm sıkılıyor ve aletim tamamen yanlış olan savaşıyan duygularla zonkluyor.

Bununla ilgili her şey yanlış. Şu anda ona karşı hissettiklerimin masum bir yanı yok, onu rahatlatma isteğimin bile.

Çenemi sıkarak uzanıyorum, bir elimle saçlarını hafifçe okşarken uyarılmışlığımın geçmesini istiyorum. "Uyu," diyorum nazikçe ve ayağa kalkıyorum, vücudumu garip bir şekilde büküyorum, böylece ayağa kalkmadan önce çoğunlukla ondan uzaklaşıyorum, uyarılmamı görmesini engellemek için bir çaba gösteriyorum. Duvardaki elektrik düğmesine doğru yürüyorum, fiskeyi vurmadan önce Estella'ya bir kez bakıyorum.

Hâlâ beni izliyor, kırmızı çerçeveli koyu renk gözleri bana sabitlenmiş ve kederini buradan hissedebiliyorum, nefes almak zorlaşana kadar odanın havasını yoğunlaştırıyor.

Onun için yapabileceğim başka bir şey yok, diyorum kendime. Burada kalıp odada yalnız olmadığından emin olabilirim ama bunun ötesinde...

Akşam yatağım olacak koltuğa ve arkasına atılmış kaşmir battaniyeye bakıyorum. Estella'ya bir kez daha bakıyorum, bu kez gözleri kapalı.

Düğmeye basıyorum ve odayı karanlığa gömüyorum.

ESTELLA

Uykuya dalmam uzun zaman alıyor. Sebastian'ın odanın içinde koltuğa doğru ilerlediğini, ağırlığının koltuğa yerleşirken çıkardığı sesi, battaniyeyi üzerine örterken kumaşın kumaşa çarparken çıkardığı yumuşak hışırtıyı duyuyorum. Yılın ilerleyen zamanlarında olsaydık, şömine ışığında onu biraz görebiliyor olabilirdim ama yaz mevsimindeyiz ve şöminede ateş yok. Her neyse, bana her zaman yanan bir ateşle asla uyumamam söylendi, bu kuralı birkaç kez çıtırtısını dinleyerek uykuya dalmanın keyfi için çiğnemiş olsam bile.

Keşke şu anda bir yangın olsaydı diye düşünüyorum, gözlerimi kapatıp uykunun gelmesini dilerken sisli *bir* şekilde. Kitaplarımdan birindeymişim gibi davranmak daha kolay olurdu - bir kalenin yüksek bir kulesinde, prensin kaybolduğuna dair korkunç haberi almış bir prenses olduğumu. Sebastian benim sadık şövalyem olacak, ateşin yanında uyuyarak güvende olduğumdan emin olacak, beni koruyacak kadar yakın, masumiyetimi koruyacak kadar da uzak olacak.

Ama bunların hiçbiri doğru değil. Şu anda gerçeklikten kaçamayacağımı hissediyorum, sanki karanlık, emici bir kara delik beni aşağı çekiyor ve hiçbir numara ya da fantezi beni bundan kurtaramaz. Ben bir prenses değilim, hiçbir şekilde değilim ve hiçbir masal kitabı hayali kardeşimin öldüğünü duymanın darbesini yumuşatamaz. Sebastian benim koruyucum, evet, ama şu anda burada, bu odada benimle olması yeterli gelmiyor. Yanımda olmasını, kollarını bana dolmasını, beni tutmasını istiyorum. Onun sıcaklığını, vücudunu hissetmek istiyorum, beni yakınında tutmasını. Onu içime çekmek, onunla sarmalanmak, kendimi kaybetmek istiyorum-

Kes şunu. Hayal ettiğim şeyler imkansız. Sadece imkansız değil, aynı zamanda *yanlış*, aramızda dikkatle çizilmiş tüm sınırları aşıyor. Sebastian hayal ettiğim şeylerden birini bile yapsa işini kaybeder.

Nefes alış verişi sessiz ve düzgün, acaba çoktan uyudu mu diye merak ediyorum. Zihnini bu kadar çabuk sakinleştirebiliyorsa çoktan uykuya dalmış olabilir.

Zihnen ve bedenen bitkinim, o kadar uzun süre ve o kadar çok ağlamışım ki kendimi kurumuş hissediyorum. Ama yine de uykuya dalmam uzun zaman alıyor. Ne zaman uykuya dalmaya başladığımı düşünsem, yerde yatan Luis'i görüyorum, cildi solgun ve mumsu, düzinelerce yaradan akan kan etrafını sarmış. Bıçak yaraları, kurşun delikleri, yumrukla yüzünden morarmış derisi... Aklımdan olasılıklar geçiyor ve her seferinde yanaklarımdan aşağı taze gözyaşları süzülüyor.

Keşke onu görebilseydim, böylece bilebilirdim. Bilmek hayal etmekten daha kolay olurmuş gibi geliyor.

Sonunda uyku geldiğinde, dalgalı ve huzursuz, kan, silah sesleri ve çığlıklarla dolu kabuslarla dolu. Tüm bunların ortasında, Sebastian'ın beni tekrar uyumaya çağıran sesini duyduğumu sanıyorum ama emin olamıyorum. Ondan kaçamıyorum.

Kardeşimin artık olmadığı bir dünyada var olamayacak kadar güzel ve parlak bir gün doğumuna, uyuduğum zamanki kadar yorgun uyanıyorum. Sebastian koltukta uyuyor, battaniye üzerine atılmış ve göğsüne yaslandığı yerde çenesinin altına sıkıştırılmış. Onu daha önce hiç uyurken görmemiştim ve o anın ani samimiyeti beni etkiliyor, ona bakarken kıpırdamadan durmama neden oluyor.

Böyle daha genç, daha nazik görünüyor, sanki yılların bir kısmı geri alınmış, yüzü yumuşamış ve uykuda huzur bulmuş gibi. Bir kolu yana düşmüş, koltuğun üzerine sarkmış, diğeri ise kucağında duruyor. Dudakları aralanmıştır ve sandalyede kaykıldığında, ayarlama yaparken kısık bir inilti çıkar, battaniye beline kadar düşer.

İçimden kalkıp onu düzeltmek, daha önce olduğu yere geri koymak geliyor ve buna direnmek için tüm gücümü harcıyorum. Parmaklarımı avuçlarıma içine kısıyorum, dudaklarımı birbirine bastırarak onu izliyorum, göğsüm üzerime çöken kederin ağırlığıyla ağrıyor. *Bu nasıl geçecek?* Orada uzanırken merak ediyorum, gökyüzü penceremin dışında yavaşça aydınlanıyor. *Ağrıyan bir yaradan başka bir şey nasıl olacağım?*

-

Luis'i gömmemiz iki gün sürer.

Babam sabah dönüyor. Dışarıda çakıl taşları üzerinde araba tekerleklerinin sesini duyuyorum ve pencereden dışarı bakacak kadar kendimi yataktan çekiyorum. Kapılardan biri açıldığında, ne olduğuna dair en ufak bir fikir ediniyorum.

İçeride, arabadaki bir şeklin üzerine örtülmüş bir çarşaf, tertemiz beyazın üzerinde bir anlık paslanmış kırmızı.

Kan.

Kardeşimin kanı.

Dizlerimin bağı çözülürken elimi ağzıma kapatıp bir feryadı bastırıyorum. Düşmemek için pencere pervazına tutunuyorum, tam o sırada Sebastian'ın ellerini belimde hissediyorum, beni kendine doğru çekerken bir kolu etrafımda dolaşıyor. Temas sadece bir an sürüyor, sonra beni yatağa doğru götürüyor, ağır bir şekilde kenara oturmam için bana aç veriyor ve artık ona tamamen dokunmuyorum. Ama bir anlığına sırtıma, *her* yerime bastırıldığını hissettim ve bu beni o kadar sarstı ki, bir anlığına onun dışında her şeyi unuttum.

"Özür dilerim," diyor Sebastian ve boğazında hafif bir kızarma görüyorum. "Yapmamalıydım, düşünemiyordum. Sadece düşmeni engellemek istedim."

Sertçe yutkunuyorum, ellerim iki yanımda yumruk olmuş, yapılmamış yatağa bastırıyor. "Bunu daha kaç kere söyleyeceksin?" Yumuşakça soruyorum. "Yapmaman gerektiğini. Üzgün olduğunu mu?"

Soru aramızda asılı kalıyor. Sebastian'ın gözleri açılıyor. "Yapmamam gereken bir şeyi ne kadar çok yaparsam o kadar," diyor sonunda, bir adım daha geriye ve yana çekilerek. Pencereye doğru gidiyor ve yüzünün gerildiğini, çenesinin büküldüğünü, ellerinin az önce benim ellerimin olduğu pencere pervazını kavradığını görüyorum. "Sadece... orada kal, Estella. Bunların hiçbirini görmene gerek yok."

Bir parçam ayağa kalkıp onu kenara itmek, bunu görmeye *hakkım* olduğu, görmemin daha iyi olacağı konusunda ısrar etmek istiyor. Ama her ne kadar bilmek istesem de, her ne kadar kederli zihnim şu anda gerçekleri görmenin daha iyi olacağını düşünse de, içten içe öyle olmadığını biliyorum.

Luis'le ilgili son anım, her zamanki gibi güneşli ve parlak bir şekilde mutfığa girip yanağıma bir öpücük kondurması ve doğum günü partime geleceğine dair söz vermesi olmalıydı. Kanlı bir çarşafın altında hareketsiz bir şekilde babamın adamları tarafından bir yere taşınırken değil.

Sebastian hiçbir şey söylemiyor. Uzun süre pencerenin önünde durur, parmak eklemleri bembeyaz olana, çenesi sıkılana kadar pencere pervazına tutunur. Sonra koltuğa geri dönüyor ve yüzünde bitkin bir ifadeyle koltuğa gömülüyor.

Onun da benden daha iyi uyuduğunu sanmıyorum. Uzun bir süre orada oturuyor, elini yüzüne sürüyor ve sonra özür dileyen bir ifadeyle bana bakıyor.

"Özür dilerim prenses," diyor usulca. "Kalmamı istediğini biliyorum. Ama baban buraya geldiğinde dışarıda olmam daha iyi olur. Ben burada, sen de orada olsan bile geceyi senin odanda geçirdiğimi tahmin ederse hiç memnun olmayacaktır." Eliyle yatağı işaret ediyor ve hissettiğim ani paniğin yüzüme yansımaya izin vermemeye çalışıyorum. Bunun için bir neden yok - Sebastian hemen dışarıda olacak ve daha önce odamda başka birine hiç ihtiyaç duymamıştım. Ama şu anda dünyada en son istediğim şey yalnız kalmak.

"Hemen dışarıda," diye tekrarlıyor Sebastian, sesi derin, rahatlatıcı bir gümbürtüye benziyor ama sözleri hiç de öyle değil. Başımı sallıyorum, zorlukla yutkunuyorum ve ayağa kalkıp buruşuk giysilerini düzelttikten sonra kapıya doğru adım atıp dışarı çıkmasını izliyorum. Kapı arkasından tıklandığında göğsüm sıkışıyor ve paniğe kapılmamak için nefes almaya çalışıyorum.

Babamın çok geçmeden benimle konuşmaya gelmesini bekliyorum ama gelmiyor. Sabah öğleden sonraya uzanıyor ve hizmetçilerden biri bir tepsi öğle yemeğiyle geliyor -çorba, hindili sandviç ve meyve- ki bunları yemeyi hayal bile edemiyorum. Yakın zamanda ortaya çıkmayacak gibi görüldüğünde, düş almaya gidiyorum, sıcak su spreyinin altında uzun süre duruyorum. Yüzüm ve boğazım bitmek bilmeyen ağlamalardan dolayı sertleşmiş ve rahatsız hissediyor ve su soğuyana kadar kese yaparak temizleniyorum.

Bir çift tayt ve altında sporcu sütyeni olan başka bir bol tişört giyiyorum ve yatağa geri yığılıyorum. Hiçbir şeye odaklanamıyorum - ne izlediğim TV programına, ne bir filme, ne de bir kitaba. Ne zaman denesem, tek düşünebildiğim Luis oluyor - ona ne olduğu, ne olmuş olabileceği, gitmiş olduğu gerçeği.

Onu bir daha asla göremeyeceğim gerçeği.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez ağlamaya başlıyorum. Bir an sonra kapı tıkırdayarak açılıyor ve Sebastian içeri girip kapıyı hızla arkasından kapatıyor. "Estella," diyor usulca, bana doğru yürüyüp omzuma dokunarak. "Estella, bu-

Ne söyleyeceğini bilemediği için susuyor. Ne söyleyebilir ki? Her şey düzelmeyecek. Daha iyiye gitmeyecek. Bunların hiçbirisi değiştirilemez, düzeltilemez ya da iyileştirilemez ve omzumda duran elinden yayılan çaresizliğini hissedebiliyorum.

Ben ağlamaktan bitap düşüp tekrar uyuyana kadar kalıyor ve akşamın erken saatlerinde uyandığımda artık odada değil.

Bir sonraki sefer kapı açıldığında, gelen hizmetçilerden biri, sık sık gördüğüm Lila adında hoş bir kız. "Babanız akşam yemeği için aşağıya gelmenizi istedi, hanımefendi," diyor kibarca ve sesi biraz titriyor. Gözleri de kızarmış ve Luis'in ölüm haberinin yayılmış olması gerektiğini anlıyorum. Babam, Sebastian ve ben şu anda yas tutan tek kişiler değiliz.

"Ciddi olamazsın." Ona bakıyorum ve o ırkılıyor. "Özür dilerim, ben sadece-"

"Çok sertti," diyor ayaklarına bakarak. "Ben... Bana sizi bilgilendirmem söylendi."

Koşar adımlarla odadan çıkıp koridorda ilerliyor, ben de ayağa kalkıp kapıya doğru yürüyorum ve çekerek açıyorum. Sebastian kapının yanındaki duvara yaslanmıştı ve ben de dışarı çıkıp kollarımı kavuşturarak ona baktım.

"Akşam yemeği için aşağı inmeyeceğim. Her şey normalmiş gibi oturup yemek yememi bekleyemez, sonra-"

Sebastian bana bakıyor ve onun düşündüğünü görebiliyorum, yüzü dikkatlice pürüzsüz. Lila'ya baktığım gibi ona bakıyorum.

"Benden bunu yapmamı bekleyemezsin."

"Bilmiyorum," diyor sakince. "Ama babanın öyle düşündüğü çok açık prenses. Onunla şimdi kavga etmek istiyor musun?"

"I-" Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum ve Sebastian kendini duvardan iterek doğruldu. Şimdi bana çok yakın duruyor ve kokusunu tekrar alıyorum, o dumanlı, erkeksi kokusunu.

"Sanırım bir şeyle savaşmak istiyorsun prenses," diyor usulca. "Ve bunu anlayabiliyorum. Ama şu anda babanla savaşmak ikiniz için de her şeyi daha da zorlaştıracak. Çok şey istediğini biliyorum ama bunu yaparsan her şey daha kolay olacak. Sana söz veriyorum."

"I-" Endişeyle dudaklarımı yalayıp ona bakıyorum ve yemin edebilirim ki bir an için bakışları ağzıma düşüyor, sonra tekrar gözlerime dönüyor. "Haklısın," diyorum usulca, yenilgiyi kabul ederek ve Sebastian'ın ağzının kenarında dün gece parti için ortaya çıktığımdan beri ilk kez bir gülümseme parıltısı belirliyor.

"Bu haklı olmaktan zevk almadığım durumlardan biri," diyor usulca ve ben ona ters ters bakıyorum.

"Yüzündeki sırıtma aksini söylüyor," diye karşılık veriyorum ve sonra donup kalıyorum, utanç üzerime çöküyor. *Şu anda nasıl şaka yapabilirim? Nasıl olur da*

herhangi bir şeyde mizah bulabilir miyim? Nasıl burada durup hiçbir şey olmamış gibi Sebastian'la şakacı bir şekilde atışabilirim-"

"Estella." Sebastian'ın sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor ve aniden parmaklarının çeneme değerek yüzümü ona doğru çevirdiğini hissediyorum. Bu dokunuş içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor ve irkiliyorum. Eli anında yere düşüyor.

"Bir anlık mutlulukta yanlış bir şey yok," diyor nazikçe. "Bir şakaya gülmenin. Luis senin sonsuza kadar, hatta çok uzun süre mutsuz olmanı istemezdi sanırım."

Sarsılarak geri çekiliyorum, isminin sesi zaten kırık ve kanayan kalbimde yeni bir yara açıyor. "Onun ne isteyeceğini bilmiyorsun," diye tıslıyorum ve arkamı dönüp odama giriyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum.

Kapandığını duyduğum anda Sebastian'a çıktığım için pişman oldum. Öfkemi hak etmiyordu, sadece elinden geldiğince yardım etmeye çalışıyordu. Ama akşam yemeği için babamla kavga etmenin buna değmeyeceği gerçeğinden daha fazlası konusunda haklıydı. Biriyle, *herhangi biriyle* kavga etmek istediğim konusunda da haklıydı. Öfkemi kusmak, bir başkasını benim incindiğim gibi incitmek istiyorum ve bunun doğru olmadığını biliyorum. Özellikle de Sebastian dün gecedan beri benimle ilgilenmek için elinden geleni yapmışken.

Ellerimi yüzümde gezdirerek dışarı çıkar çıkmaz özür dilemeye karar veriyorum. Gardırobumda bir çift ince siyah pantolon ve siyah kolsuz şifon gömlek buluyorum ve onları giyiyorum, saçlarımı bir saç bağı ve siyah kadife bir kurdele ile yüzümden uzakta bağlıyorum. Belki de şu anda siyahtan başka bir şey giymeyi reddederek dramatik davranıyorum, ama renkli giyinip odamdan çıkmak yanlış geliyor. Sanki şu anda her şey karanlık olmalı, sanki bu sabah güneş doğmamalıymış gibi hissediyorum.

Dışarı çıktığımda Sebastian tabii ki hâlâ dışarıdaydı. Bana bakıyor, yüzü dikkatle boş ve dudaklarını ısıırıyorum.

"Özür dilerim," diyorum usulca. "Bunu sana söylememeliydim. Luis'le arkadaş olduğunuzu da biliyorum. Sana böyle davranmamalıydım. Sadece yardım etmeye çalıştığınızı biliyorum."

"Sorun değil prenses," diyor Sebastian hışımla, itiraz etmek için ağzımı açtığımda başını sallıyor. "Yapma Estella. Şu anda hiçbir şey için özür dilemene gerek yok." Hafifçe kıpırıyor ve bana doğru uzanacağını sanıyorum, ama ellerinin bir an için yumruk haline geldiğini görüyorum, sonra ikisini de cebine sokuyor. "Baban seni bekliyor olacak," diyor sonunda. "Muhtemelen onu bekletmemeliyim."

Ben aşağı indiğimde babam çoktan yemek odasına girmiş, masanın başına oturmuş ve sanki sadece ikimiz yemek yemiyormuşuz da resmi bir tören varmış gibi siyah bir takım elbise giymişti. Kapının eşiğinde duraksıyorum, derin bir nefes alıyorum ve içeri girmeden önce kendimi ve duygularımı dengelemeye çalışıyorum. Sebastian haklıydı, babamla kavga etmemizin hiçbir faydası yok ama dudaklarımdan dökülen tüm kelimeler dikenli.

Sağındaki sandalyeye kp tabağımın yanında duran su bardağına uzanıyorum. "Daha önce gelip benimle konuşacağını düşünmüştüm," diyorum sessizce, sudan bir yudum alarak. Babam bana bakıyor, yüzü ifadesiz. Yine de, bu gece gözlerinin altındaki koyu gölgeleri daha da derinden görebiliyorum, yüzünün çizgileri hala sarp ve derin. Dün gece hiç uyumadığını tahmin ediyorum ve kendimi hafifçe yumuşamış hissediyorum.

"Toplantıdaydım," diyor sonunda. "Luis'in ölümü sadece oğlumun, Estella'nın ya da kardeşinin ölümü değil. O benim varisimdi. Artık her şey değişti. Sadece burada, New York'ta değil, başka yerlerde de bağlantılarımız ve ittifaklarımız olan diğer aile reisleriyle konuşmam gerekiyordu." Derin bir nefes alıyor. "Ne olduğunu bilmeleri gerekiyordu."

Kaburgalarımın arkasında bir şey yanıyor ve bardağımı olması gerekenden biraz daha sert bir şekilde yere bırakıyorum. "Benden daha fazla mı?"

Babamın bakışları keskinleşiyor. "Ailemizin işleri şimdiye kadar senin ilgilenmen gereken bir konu değildi Estella ve bu şimdi de değişmeyecek. Kiminle ittifak kurduğumuzu, kiminle iş yaptığımızı bildirmek kişisel meselelerden daha önemli, evet."

Sertçe yutkunuyorum, gözlerimin arkasında aynı yanmayı hissediyorum. Konuşmak için kendime gvenmeyerek başımı sallıyorum.

"Cenaze töreni yarından sonraki gün olacak," diyor babam, tam çorba tabağı getirilirken. "Sabah o n d a trene gitmek için hazır ol."

Kaşığını eline alıyor, duruşundaki her şey konunun kapandığını, bu konuda başka bir şey söylemeyeceğini gösteriyor. Uzun bir süre ona bakıyorum, nasıl bu kadar soğuk olabildiğini merak ediyorum. Neler olduğunu bilmeyi hak etmediğimi nasıl düşünebilir? Sonrasında ne yaptığını. Nasıl ğrendiğini.

Nasıl umursamadığımı düşünebilir? Bilmek istemeyeceğimi?

Başını kaldırıp bana bakıyor. Bir kaşık çorba almadan önce tek söylediği, "Ye Estella," oldu.

"Bir şey öğrendin mi-" Duraksıyorum, parmaklarım çorba kaşığıma değiyor ama kaşığıma kaldıramıyorum. "Bir şey öğrendin mi?"

"Bunların hiçbirini duymana gerek yok, Estella. Senin kulakların için değil."

"Kardeşim öldü!" Sesim yükseliyor ve babam irkilerek başını kaldırıyor. Daha önce ona karşı sesimi yükselttiğimi hiç sanmıyorum. "Bilmek istiyorum-"

"Estella." Sesi bir çekiç gibi iniyor, sert ve kesin. "Sen çok masumsun," diye devam ediyor, sesi şimdi daha yumuşak. "Seni dünyamızın korkunç şeylerine, asla bilmemen gereken, her zaman korunman gereken şeylere maruz bırakmak istemiyorum. Senin masumiyetin de tüm bunların bir zayıfatı olmamalı."

Uzun bir süre ona bakıyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Kardeşim öldü," diye tekrar fısıldıyorum. "Bu en korkunç şey değil mi?"

Babamın yüzü ifadesiz. "Ye," diyor basitçe ve yemeğine dönüyor.

İlk gözyaşı dökülüyor ve onları tutamayacağımı biliyorum. "Aç değilim," diye idare ediyorum, sesim boğuk çıkıyor. Sandalyemi neredeyse devirecek şekilde geriye itiyorum ve masadan hızla uzaklaşıp yemek odasından çıkıyorum. Babamın arkamdan seslendiğini duyuyorum ama beni takip etmiyor, ben de onu duymazdan geliyorum. Merdivenlere kadar koşuyorum, çıkıyorum ve Sebastian'ın yanından geçip kendimi odama atıyorum ve bir kez daha hıçkırıklara boğularak yere yığılırken kapıyı çarparak kapatıyorum.

-

Luis'in ölümünden sonraki sabah gibi, cenazesinin sabahı da fazlasıyla aydınlık ve güzeldir. Gökyüzü mükemmel, parlak bir mavi, bulutlarla süslenmiş, sabah zaten neredeyse çok sıcak. Uyanıyorum, güneş ışığına göz kırpiyorum ve Sebastian'ın çoktan kalkıp odadan çıktığını görüyorum. Dün gece yine koltukta uyumuştum, kendimi güvende hissetmeme yetecek kadar yakındı ama beni kâbuslardan koruyacak kadar değil. Gerçi belki de o yatakta benimle olsa bile kâbus görürdüm.

Gerçekten bilmeme imkan yok. Daha önce hiç kabus görmedim ve yatağıma kimseyle paylaşmadım.

Luis'in cenazesi için kıyafetim basitti: Aziz Patrick'e uygun, dirsek hizasında kolları olan diz boyu siyah bir kılıf elbise ve bir çift siyah topuklu ayakkabı. Saçlarımı akşam yemeğinde yaptığım gibi arkaya topladım.

Baba, önünü siyah kadife bir kurdeleyle bağladım. Makyaj yapmakla uğraşmıyorum, bir anlamı yok. Ağlayarak hepsini silerim ve nasıl görüldüğüm hakkında kimin ne düşündüğü neden umurumda olsun ki?

Sebastian beni zaten en kötü halimle gördü ve görünüşüm hakkında ne düşündüğü umurumda olmamalı. Diğerlerine gelince, gerçekten de umurumda değil. Kardeşim öldü ve makyaj masamda makyaj yaparak vakit geçirmek bana yanlış geliyor.

Kulaklarıma takı olarak bir çift oniks küpe takıyorum ve siyah deri bir clutch çanta buluyorum. Dışarı çıktığımda Sebastian kapının önündeydi ve hiçbir şey söylemedi, sadece doğruldu ve ben merdivenlere yönelirken beni takip etti.

Her adımda kurşunla ağırlaştırılmış gibi hissediyorum, atması imkansız. Her adım beni Luis'in tabutunu göreceğim kaçınılmaz ana, bunun gerçek olmayabileceğini daha fazla düşünemeyeceğim ana yaklaşıyor. Bu korkunç rüyadan uyanacağıma bir saniyelğine de olsa inanmama izin verdiğim anlar artık olmayacak. Biri çıkıp her şeyin bir hata olduğunu, ölü gördükleri kişinin sadece Luis'e benzediğini söyleyecek.

Onun yerine başka birinin, tanımadığım birinin ölmesini dilemek benim için korkunç bir şey, biliyorum. Ama kederin insanın içindeki her şeyi korkunç bir şeye dönüştürdüğünü öğreniyorum. İnsanın hiç düşünmediği şeyleri dilemesine, *daha önce* yanlış görünen pazarlıklar yapmaya istekli olmasına neden oluyor. Dün gece yatağımda yatarken Luis'i geri almak için nelerden vazgeçebileceğimi düşündüm ve cevabım... çok şeydi.

Onun tekrar hayatta ve iyi olması için vazgeçebileceğim o kadar çok şey, o kadar çok insan var ki. Bunun bir insan olarak kim olduğum hakkında ne anlama geldiğini bilmiyorum, bu yüzden sadece... bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Sebastian, babamla beni Aziz Patrick'e götüren arabada en önde gidiyor. Cenaze arabası hemen önümüzde gidiyor ve bu da bize yol boyunca cenaze arabasına bakmak zorunda bırakacak kadar acımasız hissettiriyor. Birkaç kilometre sonra öne doğru eğilip ön koltuklarla aramızdaki bölmeyi kaldıracak düğmeye basıyorum. Sebastian'dan ayrılmak istemiyorum ama artık kardeşimin cesedini taşıyan arabayı da görmek istemiyorum.

"Duygularını kontrol etmelisin Estella," diyor babam yanımda sertçe. "Kederini kontrol et. Seni kontrol etmesine izin verme. Artık Gallo soyadının varisi sensin. Başkalarının seni görebileceği yerlerde öyle görünmelisin.

Bunu başarmanın en iyi yolu, başkaları sizi göremediğinde bile kendinizi her zaman kontrol etmektir."

Boğazım düğümleniyor ve boğazımın arkasında safra gibi bir öfke dalgasını yeniden hissediyorum. Dişlerimi sıkıyorum, hiçbir şey söylemiyorum ve onun yerine pencereden geçen manzaraya bakıyorum, Luis'in bunu bir daha asla göremeyeceğini hatırladığımda gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. Bir daha hiçbir şey göremeyecek.

Bu hiç adil değil.

"Küfür etme Estella," diyor babam otomatik olarak ve ben bunu yüksek sesle fısıldamış olduğumu fark ediyorum. Ellerim kucağımda yumruk oluyor, tırnaklarım avuç içlerimi acıtacak kadar sert bir şekilde ısıyor. Acıyı kabul ediyorum, çünkü başka bir şeye odaklanmazsam kendi babamı tokatlayacağım.

Araba Aziz Patrick Katedrali'nin önünde duruyor ve Sebastian kapımı açmak için dışarı çıkıyor. Bana yardım ederken yüzündeki endişe ve üzüntü ifadesini yakalıyorum, bunun onu da nasıl yaşlandırıldığını görüyorum. Yorgun görünüyor ve içimden uzanıp ona sarılmak, beni rahatlattığı gibi onu da rahatlatmak geliyor. Bir an için o kadar güçlü ki, kendimi durduramayacağımdan korkuyorum.

İstemeyerek de olsa, babamın bir konuda haklı olabileceğini kabul etmek zorundayım.

Özel hayatınızda sınırlarınızı aşmanıza bir kez izin verdiğinizde, toplum içinde yanlışlıkla hata yapmamak daha zordur.

Sebastian kolunu uzatıyor ve tutmam için bana teklif ettiğini fark ediyorum. Luis'in tabutunu katedralin merdivenlerinden yukarı doğru takip ederken güçsüzce tutuyorum.

İçeride serin hava kızarmış yüzüme çarpıyor, eski ahşap ve tütsü kokusu duyularımı dolduruyor. Nefes alıyorum, bana her zaman bayramları, burada babamla geçirdiğim Noel ayını hatırlatan rahatlığını arıyorum ve yeni bir kederle beni bir daha asla aynı şekilde rahatlatamayacağını fark ediyorum.

Şimdi, bu günü hatırlayacağım. Kardeşimin cenazesini. Tabutun mihrabın önüne, babamla benim oturduğumuz ön sıraya tütsü kokusunu bastırarak kadar yakın bir yere konulduğu düzenlemeden yayılan beyaz gül ve zambak kokusu. Ailemi çok iyi tanıyan rahibin yüzündeki keder. Kardeşimi bebekken vaftiz eden ve sekiz yaşındayken ona ilk kez komünyon veren kişi. Kardeşim hayvanları çok sevdiği ve babamız evcil hayvan beslememize asla izin vermediği için ona onay ismi olan Francis'i veren kişi.

Elime sarılı tespihin serin boncuklarına dokunuyorum ve bir tür rahatlık hissetmeye çalışıyorum ama hiçbir şey yok. Sözlerden, ritüellerden, vaatlerden ve inançtan daha fazlasına ihtiyacım var. *Birine* ihtiyacım var.

Sebastian'a ihtiyacım var.

Dönüp ona bakıyorum ve onu daha arkadaki bir sıranın içinde, salondaki birçok noktayı rahatlıkla görebileceği bir yerde görüyorum. Brick'i ve yas tutanların arasına serpiştirilmiş ailemizin diğer güvenlik üyelerini de görüyorum. Yashkov'lar, Gallagher'lar ve bana biraz tanıdık gelen diğer yüzler de burada ama benim için bir anlam ifade eden başka kimse yok. Marilee son birkaç gün içinde bana birkaç kez mesaj attı ama kardeşimin öldüğünü bilmiyor. Gazetedeki ölüm ilanlarına bakmadığı sürece de bilmeyecek - ben ona söylemediğim sürece.

Bunu istediğimden emin değilim. Basmakalıp sözleri, *çok üzgünüm*leri ve zamanla her şeyin daha iyi olacağına dair sözleri kaldırabileceğimden emin *değilim*. Ölümü hakkında yalan söyleyecek, kaza olduğunu söyleyecek ya da başka bir hikaye uyduracak gücüm olduğundan emin değilim.

Belki de bu arkadaşlığın solmasına izin vermek daha iyidir. Ne de olsa artık Gallo varisi benim. Babam aileden ya da onların bağlantılarından olmayan arkadaşlara sahip olmamı istemeyecektir.

Babam boğazını temizliyor ve ben de arkamı dönüp rahibe, sunağa ve kardeşimin cesedinin yattığı kapalı tabuta bakıyorum.

Veda etmek için bile onu bir daha göremeyeceğim. Ona her ne olduysa, tabutu açılmayacak.

Rahibin ayininden pek bir şey duymuyorum. Arka planda kayboluyor, sıralardaki yas tutanların sessiz hıçkırıkları, burnunu çekmeleri ve bedenlerin tahtaya sürtünmesiyle karışan beyaz bir gürültüye dönüşüyor. Benim de gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ama onları silme zahmetine girmiyorum. Arabaya dönüp mezarlığa gitme vakti gelene kadar orada öylece dik ve hareketsiz oturuyorum.

Biz kilisenin içindeyken gökyüzü griye dönmüştü. "Bu daha iyi," diye fısıldıyorum yukarı bakarken, kolum Sebastian'inkine bağlı ve göz ucuyla bana baktığını görüyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Arabaya binebilmem için kapıyı açıyor ve sonra ön taraftaki yerine geçiyor.

Arabayı sürerken babam da bir şey söylemiyor. Ona gizlice bakıyorum ve gözlerinin kan çanağına döndüğünü görüyorum ama tek damla gözyaşı dökmemiş.

Nedense bu beni şaşırtmadı. Babamı hiç ağlarken görmedim ve göreceğimi de sanmıyorum. Ama bu yapmadıysa, hiçbir şeyin yapabileceğini sanmıyorum.

Mezarlığa vardığımızda, herkesin şemsiyelerini çıkarmasına neden olan kalın ve yavaş damlalar halinde yağmur yağmaya başlamıştı; yeşil çimenlerin arasından kıvrıla kıvrıla geçen patika boyunca siyah bir deniz ilerliyordu. Rahip açık mezarın başında elinde İncil'le duruyor ve herkes toplandıktan sonra tekrar konuşmaya başlıyor.

Göğsümdeki ağrı, kaburgalarım çatlayacak ve kalbim göğsümden dışarı fırlayacakmış gibi hissedene kadar artıyor. Sebastian'ı aramak istiyorum ama kendimi hareketsiz durmaya zorluyorum. Babam beni azarlarsa, kırılabilirim ve bu şu anda ihtiyacım olan son şey.

Sebastian beni rahatlatmak ve benimle ilgilenmek için elinden geleni yaptı, bunu biliyorum. Ama yanımda uyumasını istediğim o ilk gecede olduğu gibi, *daha fazlasını* istiyorum. Yanımda olabilmesini, parmaklarımı onunkilere geçirip ona tutunabilmeyi, ona yaslanabilmeyi istiyorum. Her zaman gölgede, arka planda, beni koruyan ama asla yanımda olmayan biri olmak yerine *gerçekten* yanımda olmasını.

İmkânsız dilemenin bir anlamı yok prenses. Derin ve hırçın sesindeki düşünceyi duyabiliyorum ve dudağımı ısırarak parlayan siyah ayakkabılarımın etrafındaki çimlere bakıyorum. Grimsi öğleden sonra ışığında ıslak bir şekilde parlıyor ve tüm bunların bitmesini dileyerek gözlerimi kapatıyorum. Eve gidebilmek için.

Eve gittiğimizde bile -tabut indirilip üzerine bir avuç nemli toprak atıldığında ve yas tutanlar babama ve bana ne kadar üzgün olduklarını söyleyerek geçtiklerinde- hala bitmiş değil. Birinin ölümünden sonra ne kadar çok şey olduğunu, cenaze töreninden gömülmeye ve sonrasındaki resepsiyona kadar ne kadar çok ritüelden geçilmesi gerektiğini daha önce hiç etmemiştim. Sanırım bunların hepsi geride kalanları rahatlatmak, yaşayanlara yanlarında insanlar olduğunu hatırlatmak için yapılıyor ama benim tek istediğim yalnız kalmak. Anılarım ve kederimle odamda saklanmak ve onların beni tamamen yutmasına izin vermek.

Onun yerine, ev sahibesi rolü oynamak zorunda kaldım. Malikaneye döndüğümüzde, personel resmi yemek salonunda bir ziyafet hazırlamış ve resmi oturma odasının konuklar için hazırlandığından emin olmuştu ve bu konuklar yemek odasındaki açık büfe masa ile oturma odasındaki toplantı arasında gidip geliyorlardı, yumuşak

Odaları ve koridorları dolduran mırıltılar, sanki bir fısıltıdan daha yüksek sesle konuşmak Luis'in hayaletini uyandırabilirmiş gibi.

Sebastian'ın odanın dış kenarında durduğunu, bir şeyleri kontrol etmek için içeri girip çıktığını, yakınımıdayken gözlerinin hep bende olduğunu görüyorum. Ve tıpkı mezarlıkta olduğu gibi, onun yanımda olması için can atıyorum. Arka planda gezinmek yerine, en çok ihtiyaç duyduğum yerde onun sıcak, sağlam varlığına sahip olmak için.

Her zaman istediğimizi alamayız. Luis hiçbir zaman istediğini elde edemedi. Ve ben de alamayacağım.

SEBASTIAN

Şimdiye kadar yaptığım en zor şey, Estella ile aramdaki profesyonel mesafeyi korumaktı.

Ona gitmek istiyorum. Sanki ona karşı hissettiğim her duygu, hepimizi saran kederin boğucu ağırlığıyla kontrol edilmesi imkânsız bir şekilde zorlaştırılarak on bire ayarlanmış gibi. Sanki her arzum bana artık hiçbir şeyin önemli olmadığını, ikimize de istediğimizi, ihtiyacımız olanı vermem gerektiğini haykırıyor - çünkü yarın ne olacağını kim bilebilir? Gidip kolumu Estella'ya dolamalı, onu kendime çekmeli ve tüm bu olanlarda yalnız olmadığını bilmesi için yanında kalmalıyım.

Mantık beni bunu yaparsam anında kovulacağım konusunda uyarıyor ve o zaman benim korumama ya da rahatlığıma hiç sahip olamayacak - sunabileceğim küçük şekillerde bile.

Bu yüzden geri çekildim. Tören, cenaze töreni, hepsi hissetmeye alışık olmadığım şekillerde canımı yaktı. Daha önce değer verdiğim birini gömmeyecek kadar şanslıydım ve Luis'e bir arkadaş gibi değer veriyordum - neredeyse bir kardeş gibi, gerçi kendi kederimi Estella'nınkiyle karşılaştırmaya cesaret edemezdim. Ama tüm bunların üzerine, onun yaşadıklarını izlemek zorunda kalmanın -gözlerindeki bakışı, yanaklarından süzülen yaşları, omuzlarının çöküşünü- ve bu konuda ona kolumu uzatmaktan başka bir şey yapamamanın acısı ekleniyor.

Şu anda ondan uzak durmak tüm içgüdülerime ters düşüyor ama başka ne yapabilirim ki?

Bir kez daha, onun için korumadan başka bir şey olmadığını hatırladım. Bunun ne anlama geldiği konusunda o ve ben farklı düşünsek de, babası için ne anlama geldiğini biliyorum.

Bu, geride durmam, gözden uzak durmam ve tehditler ortaya çıkarsa onlarla başa çıkmam anlamına geliyor.

Estella'nın üzüntüsü ele almam gereken bir tehdit değil.

Resepsiyon çok sıkıcı. Sadece kasvetli bir iş toplantısı, Antony Gallo'yu tanıyan ya da onunla bir bağlantısı olan herkes yemeğini yemek ve basmakalıp sözler söylemek için ortaya çıkıyor ve bunu yaparken onları gördüğünden emin oluyor, böylece ortaya çıktıklarını biliyor. Bu beni rahatsız ediyor, çünkü hepsinin içinde sadece birkaçının Luis Gallo'nun ölmüş olmasını gerçekten önemseydiğine bahse girebilirim. Geri kalanlar sadece sosyal olarak uygun olanı yaptıklarından ve ortaya çıktıklarından emin olmak istiyorlar.

Oturma odasının bunaltıcı ağırlığına daha fazla dayanamadığımda, Estella'nın meşgul olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum ve Brick'le konuşmak için dışarı çıkıyorum. İki adamla birlikte salonun en ucunda duruyor ve yüzünden bitkin olduğu anlaşılıyor.

"Sinclair." Yaklaştığımda beni selamlıyor, ben de başımı sallıyorum.

"Dayanıyor musun?" "Elimden geldiğince." Salona göz gezdiriyorum, birkaç misafirin

yemek odasına geri döndü. "Bilmem gereken bir şey var mı? Güvenlik sorunları, bunun gibi bir şey?"

Brick başını sallıyor. "Gördüğüm kadarıyla ve şu ana kadar edindiğim bilgilere göre buraya saldırmayı düşünmüyorlar. İstediklerini aldılar - patronun en büyük oğlu öldü ve o sevkıyatı denetliyordu. Ne amaçla, bilmiyorum." Omuz silkiyor, omuzlarındaki ve çenesindeki gerginlikten bunun istediği gibi rahat bir hareket olmadığını görebiliyorum. "Patron biliyorsa bile bu bilgiyi paylaşmıyor. Yani ben sadece işimi yapıyorum."

"Burası da aynı." Brick'in arkasından bakıyorum, koridorlarda ve odalarda dolaşan insanları görmüyorum. Zaten benim için hepsi aynı. Gerçekten önemseydiğim tek kişi oturma odasında, bir hayalet kadar solgun ve her an devrilecekmiş gibi görünüyor. Devrilirse de onu yakalayamam, en azından herkesin içinde.

Bu düşünce çenemi sıkıkmama neden oluyor. "Gidip Estella'yı kontrol edeceğim," diyorum aniden ve oturma odasına geri dönüyorum, onu kanepelerden birinde oturmuş, bir yudum bile almamış gibi görünen bir bardak suyu tutarken görüyorum.

Sadece özel olarak kendine dikkat ettiğinden emin olabilirim. Şu anda yanına gidip onu içmeye teşvik edemem. Yemek yediğinden emin olamam. Bu odada kimsenin ona zarar vermediğinden emin olmaktan başka bir şey yapamam ve bunun şansının sıfıra yaklaştığından oldukça eminim.

Ama yine de izliyorum, çünkü tek yapabildiğim bu.

Nihayet resepsiyon sona erdiğinde Estella ayağa kalkıyor. Son kişi de kapıdan çıkarken hafifçe sendelediğini görüyorum, babası da hemen arkasından onu takip ediyor ve odada sadece o ve ben kalıyoruz. Odayı hızla geçip yanına gidiyorum ve ayağa kalkarken dirseğinden tutuyorum.

"Ben iyiyim," diyor ama kör bir adam bile onun iyi olmadığını görebilir.

"Yukarı çıkıp uzanmalısın," diyorum sessizce. "Zor bir gündü prenses, dinlenmeye ihtiyacın var-"

"Güneş odasına gitmek istiyorum," diye araya giriyor. "İstersen sen de benimle gelebilirsin."

Sanki şu anda onu bir saniye bile yalnız bırakacakmışım gibi.

Dokunulmak istemediğinden mi yoksa dokunurken görülmemizin iyi bir fikir olmadığından mı bilmiyorum ama ikincisi acı verici bir şekilde doğru. Elimi yanına bırakıyorum ve onu resmi oturma odasından çıkıp koridorlardan geçerek bahçelere bakan güneşlenme odasına kadar takip ediyorum.

İçeri giriyoruz ve geçen gün üzerinde çalıştığı tablonun hâlâ şövalenin üzerinde durduğunu görüyorum, aletleri temiz ve onları sakladığı kumaş rulosunun içinde. Estella resmin önünde duraksıyor, parmak uçlarını boyanın kabarık çıkıntıları üzerinde gezdirmek için uzanıyor.

"Luis resimlerimden her zaman çok etkilenirdi," diyor yumuşak bir sesle, sesi fısıltıdan biraz daha fazla. "Güzel sanatlar için üniversiteye gitmeme izin vermesi için babamı ikna etmeme yardım etti. Olabileceğim en iyi ressam olamazsam bunun korkunç bir kayıp olacağını söyledi."

Sertçe yutkunuyor ve resme dokunurken gözlerinden yaşlar süzüldüğünü görüyorum. "Bir galeri açmak istediğimi konuşurduk. Açılış gecesi orada olacağını, tanıdığı herkese bir resim almasını söyleyeceğini söylerdi. İş başladıktan sonra, birlikte iş yaptığımız her ailenin malikanesinde benim sanat eserlerimden bir parçanın asılmasını sağlayacağını söylerdi."

"Bundan nefret ederdin," diyorum düşünmeden. "Kardeşin şart koştuğu için değil, sevdikleri için almalarını isterdin."

Estella sertçe dönüp bana bakıyor, gözlerinde tam olarak okuyamadığım bir şey parlıyor. "Beni çok iyi tanıyorsun," diye mırıldandı. "Luis'e de aynen böyle söyledim. Ona bir galerinin satılmamış resimlerle dolu olmasını, bir tanesinin bile baktığında bir şey hissetmeyen birine gitmesine tercih edeceğimi söyledim." Hüzünle gülümsüyor. "Her zaman çok güzel olduklarını düşünürdüm ama sanatı benim sevdiğim gibi sevmezdi. Sanat ona bana hissettirdiği gibi bir şeyler hissettirmiyordu."

"Ama seni seviyordu, bu yüzden resimleri de sevdi." Yanına geliyorum ve o da başını sallıyor.

"Aynen öyle. Sanata aynı gözle bakmadığımız için birlikte iş yaptığımız herkese bir tane almasını emretmek ona mantıklı geliyordu. Ama bunu söylemesine aldırmadım, çünkü bunun beni sevdiğini göstermenin bir yolu olduğunu biliyordum." Estella parmaklarını tekrar tuvaldeki çiçeklerin üzerinde gezdiriyor. "Bazen birinin yaptığı şeyler söylediklerinden daha anlamlıdır."

Bunu söylerken bana bakıyor ve göğsümde bir sarsıntı hissediyorum, orada bir şey sıkışıyor. Yardım edemiyorum ama bunun sadece yüzeydeki kelimelerden daha fazlası olduğunu, bana daha fazlasını söylediğini düşünüyorum - ama öyleyse ne önemi var? Bundan ne çıkabilir ki?

İkimiz için de iyi bir şey değil. Özellikle de şimdi.

Estella odanın diğer tarafına, diğer resimlerinin duvarda galeri tarzında asılı olduğu yere doğru ilerliyor. "Bu onun en sevdiğiydi," diyor, köşkün ve avlunun resmini göstererek. "Mimariyi severdi. Bence başka bir dünyada, Gallo adını ve işini miras almak zorunda olmadığı bir dünyada, bunun için okula giderdi. Her zaman bu konuda kitaplar okur, ben resim yaparken bana kolonyal bir ev ile yüzyıl ortası modern bir ev arasındaki fark gibi şeyleri açıklardı." Dudaklarının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme seğiriyor ama hemen kayboluyor.

"Eğer olsaydı, yaşıyor olurdu." Kollarını kendine sarıyor ve odaya yayılan soğğun onu titrettiğini hissedebiliyorum. "Mimarlar böyle ölmez."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kimsenin söyleyebileceği bir şey yok. Hiçbir şey bunu daha iyi hale getiremez ve olası her yanıt basmakalıp geliyor. Neredeyse aşağılayıcı.

Bazen birinin yaptığı şeyler söylediklerinden daha anlamlıdır.

Aramızdaki fiziksel mesafeyi korumalıyım. Aksi takdirde birinin içeri girmesi, birinin beni ona çok yakın görmesi, ona dokunmamam gereken şekillerde dokunması riski var. Ama yine de ona yaklaşıyorum, vücudumun sıcaklığını hissedebileceği kadar yaklaşıyorum ve elimi sırtının küçük kısmına koyuyorum.

Estella resimlere bakarken sessiz kalıyorum, elimi bile oynatmıyorum. Sadece omurgasına, elbisesinin yumuşak kumaşına hafif bir baskı uyguluyorum ve onun dokunuşuma doğru eğildiğini hissediyorum. *Bana doğru.*

Arzu, keskin, sıcak ve tamamen uygunsuz bir şekilde içime işliyor. Ona uzanmak, yüzünü bana dönmesi için onu çevirmek, duvara yaslamak ve her şeyi unutana kadar onu öpmek istiyorum. Yutmak istiyorum

Zevkten başka bir şey kalmayana kadar kederini, tadı sadece benim olana kadar ağzındaki tüm gözyaşlarını yala.

Onun *iyi* bir şeyler hissetmesini istiyorum ve bunu ona veren kişi olmak istiyorum.

Onu.

Estella uzun bir süre sonra, "Haklısın," dedi. "Yukarı çıkmalıyım ve dinlen." Bana bakıyor, dokunuşumdan uzaklaşıyor ve şu anda ne düşündüğünü merak ediyorum. Onu ağırlaştırdığını bildiğim o ezici kederin yanı sıra ne hissediyor - ya da belki de başka bir şey yok.

Belki de ona dokunmamın başka bir şey hissettirebileceğini düşündüğüm için berbat bir insanım. Onun için çok şey ifade ettiğimi.

Onu üst kata ve odasına kadar takip ediyorum. Getirilip yan masaya bırakılmış bir tepsi yemek var ve Estella hemen başını sallıyor. "Şundan kurtulabilir misin?" diye soruyor usulca. "Ben banyo yapacağım. Yemek yiyemem."

"Yemek yemen gerek," diye hatırlatıyorum ona, bütün gün onu tek bir şey yerken görmediğimi düşünerek. Ben Brick'le cenazenin güvenliğini gözden geçirirken kahvaltıda bir şeyler yemiş olabilir ama o zamandan beri bir şey yemediğini biliyorum.

"Yapamam," diye fısıldıyor ağlamaklı bir sesle. "Lütfen Sebastian, beni zorlama. Aşağıya götürmelerini sağlayabilir misin?"

Çenem geriliyor. Ona teslim olmak, evet, tabii ki onu üzen her şeyden kurtulacağımı söylemek istiyorum; buna yan masadaki zararsız yemek tabağı da dahil. Ama yemek yemesi gerekiyor. Hiçliğe karışarak kimseye yardım etmiyor.

"Hayır, prenses." Başımı sallıyorum, bir elimi sırtına koyarak onu yan masanın yanındaki sandalyeye doğru yönlendiriyorum. "Yemek yemen gerekiyor. Yemeğini bitirdiğinde banyo yapabilirsin, sonra da dinlenmen gerek."

Estella'nın gözlerinde inatçı bir meydan okuma parlıyor ve bana dik dik bakarak topuklarını sıkıyor. "Beni nasıl yapacaksın?" diye meydan okuyor ve ben irkiliyorum, muhtemelen bilmediği ve asla hayal edemeyeceği bir düzine şey aynı anda aklıma geliyor. Banyodan bahsettiği anda zaten zorlanmaya başlamıştım, onun buharlı sıcak suyun altında çıplak olduğu, göğüslerinin üst kısmına yapışan sabun köpüğü yığınları ya da cildinin üzerinde kayan yağ kayganlığındaki su görüntüsüyle savaşıyordum. Yarı sertleşmişim

Hayal ediyordum ama şimdi karşımdaki şımarık prenses talimatlarımı nasıl uygulayacağımı sorarken aklıma başka düşünceler geliyor.

Kemerimle onu tokatlarken yatağın üzerine eğildiği ya da avuçlarımın güzel, dolgun kışına kaç kez vurduğunu sayarken kucağımda olduğu görüntüler. Dizlerinin üzerinde, bana cevap verdiği için özür dileyerek sikimi o dolgun, pelüş dudaklarının arasına aldığı ve beni hak edecek kadar iyi emdikten sonra tüm döllerimi yuttuğunu düşündüm. Ben ona arkadan sokulurken pembe çizgili o kış, ceza olarak bana yalvarana kadar orgazmını reddediyor.

Uyarılma içimde zonkluyor, keskin ve ani, ve bir kez daha yıllardır olmadığım kadar sertleşiyorum, sikim o kadar sert ki, yarı yarıya kopmasından korkuyorum.

Yer değiştiriyorum, yemeğin kapağını kaldırırken göremeyeceği şekilde dönüyorum, masayı ona yaklaşıtıyorum ve belden aşağıyı rahatça engelliyorum. Bir çatala uzanıp onu eline tutuşturuyorum. "Ye prenses," diye sertçe emrediyorum. "Sen kendine bakmayacaksan, başkasının bakması gerek."

Estella'nın ağzı bir cevap vermek için açıktı ama ben bunu söylediğimde durdu, dudaklarını birbirine bastırırken ağzı aniden kapandı.

Dudaklarına bakma. Sakın bakma, Sinclair.

Ağzı açık ara onun en cezbedici kısımlarından biri. Yumuşak ve mükemmel şekilli ve o kadar peluş ve dolu ki, sadece horozumun etrafında ne kadar tatlı hissedeceğini hayal edebiliyorum. Düşüncesi bile aletimde acı verici bir zonklama yaratıyor ve Estella'ya bakarken çenem sıkılıyor.

"Peki, yiyeceğim," diye tersliyor, yüz ifademi ona kızgın olduğum şeklinde yorumladığı çok açık. Bundan nefret ediyorum ama bunun neden yanlış olduğunu tam olarak açıklayamıyorum. Şu anda ihtiyacımız olmayan bir sürü başka soru ve soruna yol açmadan olmaz.

Asla bilmesi gerekmeyen şeyler. Ve bunun böyle kalması için elimden geleni yapacağım.
yol.

Estella her lokmayı yiyor. Bitirdiğinde, çatal bıçak takımını fırlatıp atıyor. tabağa bırakıyor, bana ters ters bakıyor ve oflaya puflyaya banyoya gidiyor. Bir an sonra akan suyun sesini duyuyorum ve onun kapının diğer tarafında kıyafetlerini çıkardığını hayal etmemek için her şeyimi veriyorum.

Bunun yerine, akşam yemeğinden tepsisini alıp aşağıya götürüyorum ve dikkatimin dağılmasının uyarılmamı hafifleteceğini umuyorum. Olmayınca, en yakın odaya girdim.

Mutfaktan dönerken misafir banyosuna girdim, kapıyı arkamdan kilitledim ve bir elimle fermuarımı açmaya çalışırken arkama yaslandım.

Boşalmam lazım. Kafamı toparlamam lazım. Bu sefer Estella'yı düşünmemek için kendimi zorlamıyorum. Bu kaybedilmiş bir savaş, bu yüzden onun yerine kendimi o banyoda hayal etmeme izin veriyorum, onu ayakta hayal etmeme izin veriyorum, ıslak, nemli cildinin üzerinde su akıyor, sıcaktan pembe, meme uçları yumuşak ve pembe, başını kaldırıp orada durduğumu gördüğünde serin havada sıkışıyor.

"*Siktir*," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, elim hararetle gerilen sikimin üzerinde geziniyor. Fantezilerimin bu şekilde vahşileşmesine izin vermezsem uzun süre dayanamayacağım. Banyodan beni izlediğini hayal ediyorum, elim uzunluğum boyunca ilerlerken ön kolumun esnemesini, her lezzetli zevk patlamasıyla mide kaslarımın nasıl gerildiğini, omuriliğimin dibinde o sıcaklık oluşurken çenemin sıkıldığını görüyorum. O sabah havuz kenarında yaptığı gibi sikime baktığını hayal ediyorum, pembe dili o peluş alt dudağının üzerinde geziniyor, ben baştaki pre-cum'u parmaklarımla uzaklaştırıp shaftımın üzerinde kaydırırken ve taşaklarımın sıkıştığını hissedebiliyorum, orgazmım bitişe doğru hızla ilerliyor.

Lavabonun kenarına tutunuyorum, öfkeyle okşarken sikimi kenarına doğru eğiyorum, serbest kalmak için çaresizim. O odaya geri dönmemin başka bir yolu yok, Estella'ya banyosunu bitirdikten hemen sonra, taş gibi sert ve şehvetten sersemlemişken bakmamın başka bir yolu yok.

Tam oradasın, Sebastian. Benim için gel. Onun tatlı, boğuk sesinin bunu fısıldadığını hayal ediyorum, sikimin yumruğumda sertleşip gerilmesini izlerken gözleri parlak ve istekli, sonra orgazmım patlıyor, sikim zonklayan ucundan fişkıran spermleri lavabonun kenarına püskürtüyor. Lavabonun kenarını bırakıyorum, zevk içimde hızla ilerlerken sessiz kalmak için yumruğumu ağzıma bastırıyorum, her kasım onun gücüyle kilitleniyor.

Uzun bir süre orada duruyorum, sikim yumuşayıp hislerim geri dönerken zor nefes alıyorum. Artık aşına olduğum o suçluluk duygusu hemen üzerime çöküyor - yukarıda, Estella'nın odasının dışında onu korumam gerekirken burada mastürbasyon yapıyorum, çünkü onu aklıma hiç gelmemesi gereken bir şekilde düşünmekten kendimi alamıyorum.

"Kendine gel," diye tıslıyorum kendime, sikimi bir kenara bırakıp ellerimi yıkıyorum. "Kendini topla Sinclair."

Kendimden utanarak ve daha iyisini yapmaya kararlı bir şekilde yukarı çıkıyorum. Kapıyı çaldığımda düşüncelerimi temiz tutmayı başarıyorum ve Estella

İçeri girmem için sesleniyor ve onu yatağında bir çift uyku şortu ve bir atletle otururken buluyorum. Gözlerimi yüzünde sabit tutuyorum ve bana merakla baktığında hiçbir şey söylemiyorum.

"Bu gece yine burada uyuyabilir misin?" Estella usulca soruyor. "Muhtemelen çok rahat olmadığını biliyorum ama-"

"Sorun yok," diye onu temin ediyorum ve daha fazla tartışmadan şöminenin yanındaki koltuğa uzanıyorum. Başını sallıyor, odanın diğer ucundan bana bakıyor ama yorganın altına girip başucu lambasını kapatıyor. Oda karanlığa gömülüyor ve o karanlığın içinden yumuşak sesinin adımı söylediğini duyuyorum.

"İyi geceler, Sebastian," diye fısıldıyor ve ben sertçe yutkunuyorum. Vücudumdaki her lif ona gitmek, onunla birlikte yorganın altına girmek ve onu kollarıma almak istiyor, ama direniyorum.

İşimi yapıyorum ve olduğum yerde kalıyorum. "İyi geceler, Estella."

ESTELLA

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra babamın ofisine çağrıldım.

İlk gece akşam yemeğinde giydiğim kıyafeti giyiyorum, tamamen siyah ve şikayet etmeden gidiyorum, çünkü artık tartışmanın bir anlamı olmadığından eminim. Babamın cenazede nasıl olduğunu gördüm; soğukkanlı, sakın, soğukkanlı. Yas tutmadığına inanamıyorum, ama bunu saklıyor, o kadar derine saklıyor ki ben bile göremiyorum.

Böyle bir adam şu anda kimseyle konuşmak istemediğimi umursamayacaktır, onunla bile - en azından Sebastian'dan başka kimseyle. Herhangi bir görüşmeyi kaldıracabilecek gibi hissetmediğimi, bana söyleyeceği her şeyin şu anda kaldıramayacağım kadar ağır olacağını umursamayacaktır.

Ben onun kızı olsam da, o benim babam olsa da, oğlunu ve kardeşimi yeni kaybetmiş olsak da umursamayacaktır. Gidiyorum, Sebastian beni takip ediyor ve ben kapıyı çalıp içeri girerken ofisin dışında bekliyor.

Babamın ofisi, evde davet edilmedikçe kimsenin girmediği iki odadan biri. Burası ve en sevdiği kitapları ve alkolü sakladığı ve çalışmak için değil, sadece yalnız kalmak için gittiği kişisel çalışma odası - ki işle meşgul olmadığına yalnız kalmayı tercih eder. Mafya ailelerinde boşanma yaygın değildir, babamın tarzı gibi eski dünya ailelerinde daha da azdır, bu yüzden annem ve babam boşanmadı. Ama annem yıllar önce kocasının ihmeline dayanamayarak evi terk etti. Evlendiklerinde işlerin nasıl olacağını anlamadı mı, ya da aptalca daha fazlasını umdu mu, ya da bununla iyi olacağını düşündü ve sonra olmadı mı, bilmiyorum. Gittiğinden beri onunla konuşmadım.

Luis'in öldüğünü bildiğinden bile şüpheliyim.

Babam boşanmasına asla izin vermeyecek olmasına rağmen gitmesine izin verdi. Onun bunu yapmayacağını, çocuklarını geride bırakmayacağını varsaydı. Ama gitti ve şimdi Fransa'da yaşıyor, sanırım babamın harcadığının farkına bile varmadığı parayla - o kadar çok parası var ki.

Ofisi soğuk ve önünde iki deri sandalyenin oturduğu masaya doğru yürürken titrememeye çalışıyorum. Oda tamamen koyu renkler, ahşaplar ve ağır erkeksi süslemelerden oluşuyor, iki büyük pencere ışığın içeri girmesine izin veriyor ve biraz yumuşatıyor. Geceleri bana özellikle bunaltıcı geliyor, ama geceleri nadiren burada oluyorum. Babamın akşam yemeğinde hemen belirttiği gibi, Gallo ailesinin işleri beni ilgilendirmez. İşlerin bu kısmıyla hiçbir ilgim yok.

Görünüşe göre, şimdi hariç.

"Otur, Estella." Babam tam önündeki sandalyeyi işaret ediyor. "Konuşmamız gereken bazı şeyler var."

Ses tonu o kadar sakin, o kadar duygusuz ki, ağzımdan çıkacaklara engel olamıyorum. "Luis'i *dün* gömdük," diyorum sertçe. "Bu bekleyemez mi?"

Babamın benimkine çok benzeyen koyu renk gözleri bana bakarken benimkilerle buluşuyor. "Hayır," diyor basitçe. "Bu bir iş Estella. Kişisel duygularını beklemez. Zaman geçtikçe bunu öğreneceksin."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum, ellerim kucağında birbirine düğümleniyor. "Peki," diyorum. "Bana hangi 'iş' için ihtiyacın var?"

Babam uzun, yavaş bir nefes veriyor. "Yas tuttuğunu biliyorum Estella. Hepimiz öyleyiz. Ama kişisel kederimiz ne olursa olsun, bundan sonra ne olacağını hızla belirlememiz gerekiyor. Bizimki gibi aileler arasında ittifaklar her zaman değişir. Luis'in ölümünün bizim hissettiğimizden daha fazla etkisi var Estella. Ve sonraki adımlarımızı dikkatle seçmezsek bu diğer etkiler bizim için felaket anlamına gelebilir."

Gözlerimi kısıyorum. "Biz mi? Ben ne zaman ailenin iş tarafına dahil oldum ki?"

Antony Gallo'nun ikinci çocuğu ve kızı olarak benim işim güzel olmak. Süslü olmak. Partilerde boy göstermek ve diğerlerinin ne kadar sevimli, yetenekli, kibar bir kızı olduğundan etkilenmesini sağlamak. Bir gün evlenmek. Bunlar bana hayatım boyunca söylenen şeyler ve *işle* ilgilenmemem. Bu benim için çok fazla, bir mafya kızının üstesinden gelemeyeceği kadar.

Sinirle dudağımı ısıyorum. Bir zamanlar babamın beni daha da yakınlaştırmasını, tüm bunların bir parçası olmama izin vermesini çok isterdim. Beni ve potansiyelimi eski geleneklerden ve iş yapma biçimlerinden daha çok sevdiğini göstermek için. Ama şimdi, Luis öldüğü için bu konuşmayı yapıyorken bunu istemiyorum.

"Aslında yapman gereken çok az şey var," diyor sandalyesinde biraz geriye yaslanarak. "İhtiyacım olan tek şey şu anda ne olması gerektiğini anlamam Estella ve yapılması gerekenlere uymanın senin görevin olduğunu kabul etmen."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor ve kaşlarımı çatıyorum. Bu ses hiç hoşuma gitmedi. "Neden bahsediyorsun sen?" Soruyorum ve babam öne doğru oturuyor, ellerini kavuşturmuş bana bakıyor.

"Artık varis sensin Estella," diyor basitçe. "Ve evlenmen gerekiyor."

Sözler bana bir tokat gibi çarptı, kanım dondu. Konuşmaya başladığı andan itibaren söylemek üzere olduğu şeyin bu olmasından korkuyordum ama umarım yanlışmışımdır.

"Tercihen, onun -ve senin- miras zamanı geldiğinde ailemizin imparatorluğunun gücünü koruyacak kadar parası, gücü ve bağlantıları olan birine," diye devam ediyor babam, sanki yüzümdeki tüm kan çekilmemiş gibi. "Kocanı dikkatle seçmem çok önemli Estella. Kiminle evleneceğin her zaman önemliydi, ama daha önce-" Duraksıyor, boğazını temizliyor - sanırım Luis'in ölümüyle ilgili olarak şu ana kadar ondan gördüğüm en duygusal ifade bu. "Önceden bu daha çok ikincil ittifaklar, toprak ya da iş sahipliğini arttırma ya da bağlantıları güçlendirme meselesiydi. Şimdi ise doğru seçimin yapılması şart. Kocan sadece seni bir eş olarak kazanmakla kalmayacak, ben öldüğümde Gallo ailesinin kurduğu tüm imparatorluk ona miras kalacak. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun, Estella?"

Konuşamıyorum. Boğazım düğümleniyor, ellerim sandalyenin kollarını kavıyor, parmak eklemlerimin yüzüm kadar beyazlaştığını hissediyorum. Babam yine de konuşmaya devam ediyor.

"Diğer ailelerin kabul edeceği ve başka bir mafya tarafından bölge için meydan okunmayacak biri olmalı-"

"Bunu yapamam," diye aniden araya giriyorum, kelimeler ben onları durduramadan dökülüyor. "Luis'i *dün* gömdük," diye devam ediyorum, her şey bir anda içimden dökülüyor. "Şu anda evlilik hakkında konuşamam! Ve bahsettiğin şeyler-" Sertçe yutkunuyorum, sözüm kesilmeden devam ediyorum. "Bunlar eski dünya gelenekleri! Artık bunları takip etmemize gerek yok. İhtiyacımız yok-"

Babam bana sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyor. "Ne yapmamı önerirsin?" diye hafifçe soruyor ve ben de başladığım işe devam edecek cesareti bulmaya çalışarak nefes alıyorum.

"Miras alabilirim," diye idare ediyorum. "Tek başıma miras alabilirim. Luis'e öğrettiğin her şeyi bana *da* öğretebilirsin *baba*." Ona yalvarırcasına bakıyorum, şu anda nasıl hissettiğimi, tüm bunların beni nasıl hissettirdiğini anlaması için yalvarıyorum - dehşete düşmüş, yalnız, bir cankurtaran botu olarak sadece bir yabancıнын vaadiyle akıntıya bırakılmış. "Ben zekiyim. Bunu görmek için üniversitedeki notlarıma bakmanız yeterli. Sanat derecemle hiçbir ilgisi olmayan dersler bile - herkesin almak zorunda olduğu matematik, fen ve edebiyat dersleri - hepsinde başarılı oldum. Bunların hepsini öğrenebilirim. Ve sonra-"

Bir elini kaldırıyor ve artık duyulmadığımı anlıyorum. Yine de konuşmaya devam ediyorum, duramıyorum.

"Bir erkeğin miras bırakması gerektiği fikri eski dünyadan kalma." Başımı sallıyorum, gözlerimin yanmaya başladığını hissediyorum ve gözyaşlarımla savaşıyorum. Eğer ağlamaya başlarsam, söylediğim hiçbir şeyi ciddiye almayacaktır. "Bunu yapabilirim-"

"Senin zeki olmadığını düşündüğümünden değil kızım," diyor babam sakince, elini tekrar masaya bırakarak. "İşler böyle yürümüyor. Eğer önce sen, sonra Luis doğmuş olsaydı, yine de miras ona kalırdı."

"Ama diğerleri-"

"Başkalarının ailelerini nasıl yönettikleri beni ilgilendirmez," diyor babam sert bir şekilde. "Eğer Yashkov'lar ve Gallagher'lar yeni fikirlere sahip olmak ve farklı şeyler yapmak istiyorlarsa, ittifaklarımızı ve anlaşmalarımızı sürdürdükleri sürece, bu konuda söyleyecek bir şeyim yok. Ama ailemin nasıl yönetileceği konusunda söz hakkım var. Ve gelenekler önemlidir, Estella."

"Beni bir yabancıyla evlendirecek kadar mı?" Gözyaşlarına boğulmamak için ne kadar dayanabileceğimi merak ederek ona bakıyorum. "Kardeşimin ölümünün hemen ardından biriyle evlenmeme yetecek kadar mı? Nefret ettiğim biriyle evlenmeme yetecek kadar-"

Bu çok ileri bir adım. En ufak bir abartıya kaçtığım anda babamın yüzündeki kızgınlığı görüyorum. "Nefret ettiğin biri olmak zorunda değil Estella," diyor, patronluk taslamaya yaklaşan ses tonuyla. "Sana birkaç seçenek sunulacak. Güçlü mevkilerde bulunan pek çok adam var, bu adamların oğulları da değerli adaylar olabilir. Onlarla tanışma ve haklarında ne düşündüğünüze karar verme şansınız olacak. Seçimim nihai olsa da, bunu senden herhangi bir katkı almadan yapmıyorum kızım."

Bana bakışından, bunun için benden daha fazla minnettar olmam gerektiğini düşündüğü anlaşılıyor. "O kadar çabuk aşık olamam," diye fısıldıyorum. "Ne kadar zamanım olması gerektiğini düşünürsen düşün, daha fazla zamana ihtiyacım var -özellikle de bir yabancı için-"

"Aşk bunun bir parçası değil," diyor babam... tamamen kaba bir şekilde değil, ama kelimeler yine de sert geliyor. "Bu bir iş Estella. Serveti, bağlantıları, portföyü, ne kadar hırslı olduğu -ailemizi ileriye taşıyacak kadar ama benim yaptıklarımı gasp etmeye çalışacak kadar değil- kurduğum ittifakları sürdürmeye ne kadar istekli olduğu, tüm bunlar önemli. Aşk, cazibe ya da buna benzer başka bir şey hakkındaki fikirleriniz bu kararda etken değildir."

Sertçe yutkunuyorum, gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldıyorum. "Hoşlanmadığım, sevmediğim ya da istemediğim biriyle evlenemem. Böyle bir hayat istemiyorum-"

"Bu senin görevin." Babamın sesindeki tüm duygular, tüm nezaket kayboldu. Bu bir emir, sert ve soğuk ve iliklerimde yankılandığını hissediyorum. "Bu Luis'in göreviydi, Estella. Benim onun için seçtiğim bir kadınla da aynı nedenlerle evlenebilirdi; onun ve soyadının bizim soyadımıza katacakları için. Ama şimdi bunu yapmak sana düşüyor. Ve bunu zarafet ve asaletle yapacaksın, Tanrı yardımcım olsun, Estella."

Her kelime bir öncekinden daha sert çıkıyor, bir tokmak tekrar tekrar iniyor ve beni en korktuğum şeye mahkûm ediyor. Göğsüm sıkışıyor, tüm dünyam içime kapanıyor ve tek yapmak istediğim kaçmak. Tüm bunlardan olabildiğince uzağa. Ondan, bu evden, bu hayattan.

Bunların hiçbirini istemiyorum ve bir çıkış yolu da göremiyorum.

"Ne zaman?" Kısık bir sesle soruyorum. "Bu insanlarla ne zaman tanışmaya başlayacağım..."

"Talipler mi?" Babam duvardaki takvime bakıyor. "İki hafta içinde, umarım. Aklımdaki potansiyel eşlere ulaşacağım ve belki bir akşam yemeği ya da bir parti ayarlanabileceğine bakacağım. Önceden size haber vereceğim elbette. Elinizden gelenin en iyisini yapmanız gerekecek." Bakışları soğuk bir değerlendirmeyeyle üzerimde geziniyor. "Bu da siyah giymemen anlamına geliyor, Estella."

"Biz-" Nefesimi içime çekiyorum. "Yas tutuyor olmamız gerekiyordu."

"Ve öyleyiz. Ama kardeşin öldü, Estella." Babamın sert bakışları bir kez daha yüzümde sabitleniyor. "Siyah giymek bunu değiştirmeyecek." Duraklıyor, uzun bir süre bana bakıyor ve kirpiklerimden taşan gözyaşlarını gördüğünü biliyorum.

"Gidebilirsin."

Bir anda koltuktan kalktım, ofisten uçarak çıktım ve merdivenlere doğru koşarken kapıyı çarptım. Sebastian'ın odanın hemen dışında olduğunu unuttum.

-Şu anda ne kadar umutsuz hissettiğim dışında her şeyi unutuyorum ve

Zamanı geri sarmak, doğum günümün olduğu geceye, her şey dağılmadan öncesine dönmek istiyorum.

"Estella!" Sebastian arkamdan sesleniyor ama ben koşmaya devam ediyorum, merdivenleri yarılamıştım ki ayağım takılıyor ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Bir an sonra Sebastian'ın ellerini belimde hissediyorum, nazıkçe kalkmama yardım ediyor.

"Estella." Adımı bu kez daha yumuşak söylüyor. "Ne oldu? İyi misin-"

Aniden dönüyorum ve tıpkı kardeşimin öldüğünü öğrendiğim gece olduğu gibi kendimi onun kollarına bırakıyorum.

ESTELLA

Hemen bana karşı gerildiğini hissediyorum. Ben ağlamaya başlayınca bir an tereddüt ediyor ve sonra ellerimi gömleğinin önünden çözerken iç çektiğini duyuyorum. "Burada olmaz prenses," diyor sertçe, merdivenleri çıkmama yardım ederken eli sırtımda. "Sadece kapalı kapılar ardına geçelim ve bana neler olduğunu anlatabilirsin."

Her şeye rağmen, bu cümleyi duyunca içimde küçük bir heyecan pırıltısı oluşuyor - az önce söylediği şeyin yasaklanmış alt akıntısını. Hayatım darmadağın olmuş durumda, en kötü korkularımın hepsi bir anda gerçekleşiyor ve ben o küçük şeye tutunuyorum. Sebastian'ın benimle odama gizlice girmesinin heyecanı - sadece konuşmak için bile olsa.

Ben evlendikten sonra Sebastian'a ne olacak? Bu düşünce içimde yeni ve farklı bir keder dalgası yaratıyor. Elbette evlendiğim kişi benim için kişisel güvenliğimin kim olacağına karar vermeyecek ama yine de emin olamıyorum. Babamın birbirimizle ne kadar uygunsuz bir şekilde samimi olduğumuzu fark etmesini engellemeyi başardık ama babam pek ortalıkta yok. Bir koca.

En azından teorik olarak, bir koca çok daha fazla etrafta olacaktır.

Bunu düşününce midem bulanıyor. Bir yabancının hayatıma bu kadar yakından girmesi. Merdivenleri çıkarken yine tökezliyorum, dizlerim düştüğüm yerden zonklıyor ve Sebastian'ın sırtıma yasladığı eli sertleşiyor, kolumdaki eli dik durmama yardım ediyor.

"Estella." Bana yardım ederken sesinde açık bir endişe notası var ve dudağımı ısıırıyorum. Onsuz bir hayat düşünemediğimi fark ediyorum. Ne zaman benim için bu kadar gerekli oldu? Üç yıldır burada ve ne zaman olduğunu tam olarak söyleyebileceğimden emin değilim... ama bir noktada, güvendiğim biri haline geldi. Kardeşim dışında güvenmek zorunda olduğum *tek* kişi.

Ve şimdi Luis gitti.

Gözlerim doluyor ve onları yutarak daha fazla olay çıkmadan odama dönmek için kendimi zorluyorum. Sebastian beni içeriye kadar takip ediyor, kapıyı arkasından sıkıca kapatıyor ve ben şöminenin önündeki sandalyeye çekilip ellerimi yüzüme bastırırken ağır bir şekilde içine düşüyorum.

Sebastian bir anda önümde beliriyor, sandalyenin önünde tek dizinin üzerine çökerek ellerimi yüzümden nazikçe uzaklaştırıyor. "Estella. Neler oluyor?"

Onu bu kadar yakınımda görünce irkilerek gözlerimi açıyorum. Ne kadar yakışıklı olduğunu bir kez daha anlıyorum, koyu renk saçları yüzünden uzakta, kulaklarının etrafında hafifçe kıvrılmış, yumuşak yeşil gözleriyle bana bakıyor. Hâlâ ellerimi tuttuğu yere bakıyorum ve aralarındaki farktan irkiliyorum. Benimkiler soluk, ince ve uzun parmaklı; onunkiler daha geniş, derileri dışarıda geçirdikleri zamanın etkisiyle hafifçe bronzlaşmış; ellerinin arkasına kazınmış ve parmaklarına doğru ilerleyen dövmeler aradaki farkı daha da belirginleştiriyor.

Bırakmıyor ve ben de dudağımı ısırarak ona bakıyorum. "Konuşmanın ne kadarını duydun?" Sessizce soruyorum ve Sebastian başını sallıyor.

"Patronun konuşmalarını dinlemek gibi bir alışkanlığım yok prenses. Eğer işimi korumak istiyorsam, bu iyi bir politika."

Boğazımın sıkıştığını hissederek başımı sallıyorum. "Benimle artık nasıl varis olduğum hakkında konuştu... Luis artık... gitti." Sözcük boğazıma takılıyor ve göğsümdeki acı arttıkça onu zorla çıkarmak zorunda kalıyorum. Bunu söylemeye alışabileceğimi hiç sanmıyorum. Bunun doğru olduğu bilgisine asla alışamayacağım.

Sebastian yavaşça başını sallıyor ve gözlerinde bir parıltı görüyorum. "Mirasın sana kalmasına izin verecek o zaman?" diye soruyor temkinli bir şekilde ve ben başımı sallıyorum.

"Ben değil. Yalnız değil. Bunu önermeye çalıştım ama-" Sertçe yutkunuyorum, gözyaşlarımla savaşıyorum. "O çok eski kafalı. Dimitri Yashkov gibi liderlerin işleri farklı şekilde yapmaya çalışmasından hoşlanmıyor... modernleşmeye çalışıyor sanırım."

Sebastian kuru bir sesle, "Onun hakkında böyle şeyler duymuştum," diyor. "Luis de bir iki kez bundan bahsetmiş olabilir. Baban inatçı bir eski kafalıydı."

Dudağımı ısırıyorum ve onun gözlerinde de kederin parıltısını görüyorum. "İkiniz oldukça yakın arkadaştınız, değil mi?" Yumuşakça sordum. "Sevdiğini biliyorum."

Seni. Bana birkaç kez, kendisi yapamadığında bana göz kulak olanın sen olmandan memnun olduğunu söyledi."

Sebastian sıkıca başını sallıyor. "Öyleydik," diyor basitçe. "Ve size göz kulak olmaya devam edeceğim prenses. Her zaman."

"Özür dilerim." Sebastian'ın hâlâ ellerimizi tuttuğu yere, cildindeki mürekkep girdaplarına bakıyorum. Bir elinin arkasında siyah ve gri bir gül dövmesi, diğerinde karmaşık bir kintsugi kafatası, siyah ve grinin arasında altın mürekkep çizgileri var. "Kendimi nasıl hissettiğime o kadar kaptırmışım ki *sana* sormadım bile-"

Sebastian başını sertçe sallar. "O senin kardeşin prenses." Başparmakları, rahatlatıcı olduğunu düşündüğüm ama içimde tuhaf bir sıcaklık hissi uyandıran hızlı bir hareketle ellerimin kenarlarına dokunuyor. "Şu anda beni düşünmene gerek yok."

"Babam evlenmemi istiyor," diye ağzımdan kaçırdım. "Çünkü artık varis benim. Bir an önce bir kocaya ihtiyacım olduğunu söylüyor. Ve benim için bir tane bulacak."

Sebastian çok hareketsiz kaldı. Elleri neredeyse belli belirsiz benimkilerin etrafında kenetleniyor. "Sana başka seçenek bırakmıyor mu?" Ses tonunda bir şeylerin sertleştiğini fark ediyorum; sesi daha önce hiç olmadığı kadar sert çıkıyor. "Sadece senin için mi seçecek?"

"Tam olarak değil." Titrek bir nefes alıyorum, duygularımın karmaşasını açıklayabilecek kadar uzun süre bir kenara itmeye çalışıyorum. "Aklında potansiyel talipler olduğunu söyledi. Ziyaret edecekler, birbirimizi biraz tanıyacağız ve benim de görüşlerim olacak ama-" Dudağımı ısıyorum, son kelimeleri zorla çıkarmaya çalışırken bir an için çiğniyorum. "Nihayetinde, 'aile' için en iyi olduğunu düşündüğü kişiyi seçecek."

Sebastian'ın çenesi geriliyor. "Bunun için biraz erken gibi görünüyor," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve sessiz. Sesinde hâlâ o sertlik var ve ne hissettiğinden emin değilim. Sadece benim adıma mı kızgın?

"Luis'in ölümünün dengeleri bozabileceğini söyledi. Daha fazla açıklama yapmadı - tüm detayları bilmem gerektiğini düşünmüyor. Onları kavrayabileceğimi düşündüğünü sanmıyorum," diye ekliyorum acı bir şekilde.

Sebastian ellerimi bırakıyor, elini saçlarında gezdirirken aniden ayağa kalkıyor. "Ne yani? Bu evde bir dizi erkeği gezdiriyor, birkaç konuşmadan sonra kiminle evleneceğine karar vermene izin veriyor ve sonra seçimlerin uyuşursa, hepsi bu mu?" Bana dönüp bakıyor ve gözlerinde beni ürküten karanlık bir duygu kaynıyor.

"Sanırım, evet."

"Ve sen de buna uyacaksın."

Ağzım bir karış açık kalıyor ve içimde şok edici bir öfke dalgalanıyor. "Başka ne seçeneğim var ki?" diye soruyorum ve Sebastian'ın yüzü anında yumuşuyor.

"Özür dilerim." Bir elini tekrar saçlarında gezdiriyor. "Haklısın prenses. Özür dilerim. Ben sadece-"

Aramızda uzun bir sessizlik uzanıyor. Yüzüne kazınmış derin bir mutsuzluk görebiliyorum, mutsuzluğa benzeyen bir şey. Bunu bilmeliydim - son günlerde aynada yeterince sık gördüm. "Kalamayacağını mı düşünüyorsun?" Sebastian'ın bu konuda neden bu kadar üzgün olabileceğini araştırarak usulca soruyorum.

"Bilmiyorum." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "İşler değişebilir. Başka bir yerde yaşayacaksın. I-" Odanın öbür ucundan pencereye doğru yürürken hareketlerinde gergin, tedirgin bir enerji var ve ben de ayağa kalkıp onu takip ediyorum.

"Beni bırakamazsın Sebastian," diye fısıldıyorum. "Bırakamazsın."

Aniden dönüyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. Aramızdaki hava yoğunlaşıyor ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyor, o boşlukta bana tamamen yabancı olan ama yine de çok *doğru* görünen elektrikli bir şey var. Tam olarak ne istediğimi bilmiyorum, sadece sanki Sebastian'a doğru bir adım atmalıymışım gibi hissediyorum, sonra bir adım daha, çenemi yukarı kaldırıp onun yumuşak, keder dolu yeşil gözlerine bakıyorum-

"İstemiyorum," diyor usulca, sesi kalın ve aynı acıyla dolu.

Sonra yanımdan geçip kapıya doğru adım atıyor ve odadan çıkıyor.

-

Bir hafta bulanık geçti. Zamanımın çoğunu güneş odasında resim yaparak ya da en azından yapmaya çalışarak geçiriyorum. Şövalemin önünde oturarak saatler geçiriyorum, boyalar kuruyor ve dokunmadığım için paletimde topaklanıyor, ta ki hepsini yıkamak zorunda kalana, hayal kırıklığına uğrayana ve yeniden başlamaya çalışana kadar. Sebastian'la aramızda da daha önce olmayan ve tam olarak anlayamadığım bir gerginlik var. Bir daha geceyi odamdaki koltukta geçirmedi. Bunun sebebinin artık eskiden olduğu gibi bütün gece odamın dışında nöbet tutmaması gerektiğini söylüyor.

Luis'in başına gelenlerden hemen sonra emredildi. Yakalanırsa garip görünecek ve muhtemelen kovulmasına neden olacaktı.

Ama sanki başka bir şey de varmış gibi geliyor. Sanki buraya ilk geldiği ve birbirimizi çok az tanıdığımız günlere geri dönmüşüz gibi bana karşı daha sert ve resmi davranıyor. Geçen hafta boyunca neredeyse hiç konuşmadık. Birlikte koşulara çıktık, beni düzenli olarak kontrol etti ama çok çok uzun zamandır benimle olmadığı kadar sessiz ve içine kapanıktı.

Bunun kolay yanıtı, onun da yas tutuyor olması ve anlık fırtınanın geçmesiyle birlikte artık kendi yöntemleriyle bununla başa çıkıyor olması. Yine de daha fazlası olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü benimle neredeyse hiç konuşmadı, onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu daha derinlemesine araştırabileceğimi düşünmem için bana bir neden bile vermedi.

Cuma öğleden sonra, kendimi bir kez daha yarım kalmış bahçe resmine bakarken buluyorum, telefonum kucağında. Bu akşam Marilee'nin doğum günü partisi için dışarı çıkmam gerekiyordu ve şimdi ona mesaj atıp gelemeyeceğimi söylemem gerektiğini biliyorum.

Güneşlenme odasının kapısı kısa bir süre çalınıyor ve Sebastian içeri girerken sertçe başımı kaldırıyorum. Kapı aralığında duraklıyor, önce bana sonra da elimdeki telefona bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Gözlerimi kaçırıyorum, sanki ona yalan söylemişim gibi hissediyorum. "Hayır," diyorum sonunda, arkama bakarak. "Bu akşam üniversiteden arkadaşlarımla doğum günlerinden biri için dışarı çıkacaktım. Ama şimdi gidebileceğimi sanmıyorum."

Sebastian başını sallıyor, kapının pervazına yaslanıyor. "Luis yüzünden mi?" diye soruyor, sesi nazık, ellerimi çaresiz bir hareketle kaldırıp indiriyorum.

"Kısmen," diye itiraf ediyorum ve onunla tekrar konuştuğum için içimde bir rahatlama hissediyorum

-İkimiz eskiden olduğu gibi böyle konuşabildiğimiz için. Yeniden açılabilceğim biri varmış gibi hissettiğim için. "Dışarı çıkıp bir şeylerden zevk aldığım için kendimi suçlu hissediyorum. O bir daha hiçbir şeyden zevk alamayacak, peki ben neden alıyorum?" Boğazım düğümleniyor ve zorlukla yutkunuyorum, bugünlerde yüzeye çok yakınmış gibi görünen gözyaşlarımla savaşıyorum. "Mutlu olmak bile yanlış geliyor."

"Estella," diye mırıldanıyor Sebastian usulca, kapı çerçevesinden uzaklaşıp tam önümde duruyor. Güneş odasının pencerelerinden giren ışık siyah saçlarında parıltıyor ve gözlerimi bir an olsun ondan alamıyorum. "Luis seni severdi. "Luis seni severdi.

Sırf o gitti diye sonsuza dek mutsuz olacaksın. Gerçekten arkadaşlarınla dışarı çıkmak yerine evde kalıp yas tutmanı söyleyeceğini mi düşünüyorsun?"

Başımı sallayarak dudağımı ısırıyorum. "Hayır," diye itiraf ediyorum. "Gitmezdi. Açıkçası gitmediğim için bana kızardı. Ama gitmek istesem bile babamın buna izin vermesine imkân yok. *Bowling salonunda*." Sebastian'a bakıp başımı sallıyorum. "Tüm bunlardan önce onu ikna etmekte çok zorlanırdım. Sence şimdi gitmeme izin verir mi?"

Sebastian kaşlarını çatır. "Bunun bir sorun olduğunu görebiliyorum." Bir an duraksıyor, düşünüyor. "Onunla konuşacağım."

Şaşkınca göz kırpiyorum. "Neden?"

"Çünkü gitmen gerektiğini düşünüyorum." Sebastian bana sempatik bir şekilde baktı. "Estella, Luis'le ilgili haberi aldığından beri neredeyse hiç yemek yemedin. İyi uyuduğundan da şüpheliyim. Ya yatak odandasın ya da buradasın ve nerede olursan ol mutsuzsun. Yas tuttuğunu biliyorum ve bu anlaşılabilir bir şey ama bu senin için iyi değil. Bence arkadaşlarını görmek de iyi gelecektir."

Bir haftadır bana en çok söylediği şey bu. Uzun bir süre ona bakıyorum, az önce söylediklerini özömsüyorum. Ciddi olduğunu söyleyebilirim. Söylediği her kelimedede bunu duyabiliyorum ve göğsüm sıkışıyor, beni her şeyden çok önemseyen bir kişiye sahip olduğumu fark ediyorum.

Dudağımı ısırıyorum. "Hayır," diyorum hızla, başımı sallayarak. "Gidip onunla konuşacağım. Benim için araya girmek zorunda değilsin. Ben giderim."

"Prenses-"

"Ben hallederim," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha kararlı bir şekilde. Babamla yüzleşme düşüncesi kalbimin kaburgalarımın çarpmasına neden oluyor ama bunun için de Sebastian'ın arkasına saklanmak istemiyorum. O zaten beni her şeyden koruyor.

Günün bu saatinde babamın nerede olduğunu biliyorum elbette. Boyalarımı bir kenara bırakarak ayağa kalkıyorum ve Sebastian yanımdan geçip kapıyı açmadan önce tereddüt ediyor. Bana bakışından, istesem hemen gidip durumu benim için halledeceğini anlayabiliyorum ama bunu yapmasını istemiyorum.

Babamla karşıt taraflarda olmasının hiçbir faydası olmayacak. Şu anda hayatımda değişmeyen birine her zamankinden daha çok ihtiyacım var ve Sebastian'ı kaybetmeme neden olacak hiçbir şeyin olmayacağından emin olmam gerekiyor. O ve babamın kavga etmesi kesinlikle bunu riske atar.

Koridorda babamın ofisine doğru ilerleyip kapalı kapıyı çalıyorum. Bir an sonra onun sert "İçeri gel" sesini duyuyorum ve hissettiğim kadar gergin görünmemeye çalışarak içeri adım atıyorum.

Babam karşısındakinin ben olduğumu görür görmez çenesi geriliyor. "Estella, eğer bu beni evliliğinizi ayarlamaktan vazgeçirmeye yönelik bir başka girişimse-" diye söze başlıyor ve ben hızla başımı sallıyorum.

"Öyle değil." Ellerimi yatıştırıcı bir şekilde kaldırıp masasına yaklaşıyorum. "Sadece bu gece dışarı çıkıp çıkamayacağımı sormak istemiştım."

Sadede gelelim. Gerçi babam hiçbir zaman lafı dolandıran biri olmadı ve ne kadar uzatırsam bana o kadar kızacak. Bunu biliyorum.

"Dışarı mı?" Alnı kırışıyor. "Nereye gitmek istiyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum. "Arkadaşım Marilee'nin doğum günü. Partime gelen oydu."

"Kim olduğunu bilmiyorum." Önündeki evrak yığınınına bakarak sözünü kestiğimi belli ediyor. "Kimin kızı bu?"

"O-" Sertçe yutkunuyorum. "Üniversiteden arkadaşlarımdan biri."

Babamın yüz ifadesinin hemen değiştiğini görüyorum ve artık gitsem iyi olacak diye düşünüyorum. Ama zaten buradayım, bu yüzden yardım edemem ama meramımı anlatmaya çalışıyorum. Babam arkadaşlarımı ve aile sınırları dışında istediğim hayatı yargılarken bu küçük odada kapana kısılmış gibi hissediyorum ve aniden bu gece gitmeyi çok ama çok istiyorum.

"Hm." Homurdanıyor. "Nerede bu parti?"

"Bir bowling salonunda. Bana detayları gönderdi, tam olarak nerede olduğunu kontrol etmem gerekecek. Ama Sebastian benimle gelecek ve eğer güvenlik olarak başka birinin gelmesini istersen, bu iyi olur."

"Hayır." Bana baktı. "Kesinlikle olmaz, Estella. Ne düşünüyorsun ki? Zaten şu anda ihtiyacın olan arkadaşlar bunlar değil."

"Baba-"

"Hayır," diye tekrarlar. "Ve meşgulüm, Estella. Başka bir şey var mı-"

"Efendim, serbestçe konuşabilir miyim?"

Sebastian'ın arkamdan gelen sesi beni sıçrattı. Odaya girdiğini duymamıştım ve onu orada görünce şaşırarak arkamı döndüm. Çenesi gergindi ve yüzünde giderek derinleşen bir kızgınlık ifadesiyle onu düzelten babama bakıyordu.

"Ne oldu, Sinclair?"

"Saygılarımla efendim," diye başlıyor Sebastian, sesi *saygılı* olmakta zorlandığını belli edecek şekilde gergin. "Kızınız günlerdir yas tutuyor. Sizin ve diğer herkesin olduğu gibi onun da zor zamanlar geçirdiğini biliyorum. Ama şu anda bunun için fazla bir çıkış yolu yok. Bence arkadaşlarıyla bir gece dışarı çıkmasına izin vermek iyi olur. Tabii ki yanında olacağım efendim ve gerekirse birkaç adam daha getirebilirim. Siz ne zaman isterseniz o zaman evde olur."

Sebastian'a bakarken kalbim göğsümde yerinden fırlıyor. Bir an sonra babama baktığımda ve yüz ifadesinin buz gibi olduğunu gördüğümde düştüğünü hissediyorum.

"Haddini aşıyorsun, Sinclair," diye homurdanıyor. "Hayır dedim. O kızlarla ve yanlarında getirebilecekleri başka kim varsa onlarla dışarıda olması için hiçbir neden yok. Muhtemelen başka erkeklerle. Kızımın böyle bir yerde olmasını istediğimi mi sanıyorsun?"

Sebastian'ın çenesi sıkılır. "Elbette hayır efendim," diyor sakince. "Özür dilerim."

Babam gergin bir şekilde başını sallıyor. "Konuşmadan önce düşün," diyor soğuk bir şekilde. "Korumaların sayısı bir elin parmaklarını geçmez evlat. Seni işe aldığım gibi kolayca değiştirebilirim."

Bunun üzerine içimi bir korku kaplıyor. Sebastian sert bir şekilde başını sallıyor, topuklarının üzerinde dönüyor ve dışarı çıkıyor. Başka bir şey söylemesini bekleyerek babama bakıyorum ama o yine evrak işlerine dalmış, bana hiç dikkat etmiyor. Anladığım kadarıyla konu onun için kapanmış.

Aceleyle ofisten çıkıp Sebastian'ı takip ediyorum. Koridorun birkaç metre ilerisinde durdu ve ben de ona yetişip kolundan tuttum. Ona dokunduğum anda gerildiğini hissediyorum ve bırakıp ona bakıyorum. Kendimi yenilmiş hissediyorum ve bunun yüzümden okunduğunu biliyorum.

"Toplantıları dinlemediğini sanıyordum," diye fısıldıyorum. Sebastian bana bakıyor ve gözlerindeki yoğun öfke içimde başka bir şeyle karışık bir endişe yaratıyor. Hala anlayamadığım, pek de yabancı olmayan bir sıcaklık.

"Ne söyleyeceğini bilmek istiyordum," diye homurdanıyor Sebastian. "Ve temelde beklediğim şey buydu. Zaten bu yüzden gidiyorsun."

Ona bakıyorum. "Ne? Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu gece gidiyorsun. Baban senin burada ziyan olmanı, her gün biraz daha küçülmeni ve bu arada da zengin bir adam bulmanı iyi bulabilir.

Ama arkadaşlarına ihtiyacın var. Bu lanet olası mozole evden çıkmalısın. Ve ben bunun olmasını sağlayacağım."

Kendime rağmen içimden bir heyecan geçiyor. "Öyle mi?" Gıcırđıyorum, hâlâ gözlerim fal taşı gibi açılmış ona bakıyorum. Hiçbir zaman asi bir tip olmadım. Şimdiye kadar da öyle olmam gerekmedi - hiçbir zaman kulüplere gitmek ya da içmeye gitmek istemedim ve yapmak istediğim her şeyi... üniversiteyi, arkadaşlarımı ara sıra görmeyi yapabildim.

"Evet." Sebastian telefonuna bakıyor. "Onlarla ne zaman buluşacaksın?"

"Hımm-" Marilee'nin birkaç gün önce bana gönderdiği, Luis'in üzüntüsüne gömüldüğüm için neredeyse hiç bakmadığım mesajın ayrıntılarını çılgınca düşünmeye çalışıyorum. "Bu akşam sekizde, sanırım?"

"Tamam." Sebastian elini ağzına götürür. "Brick'le konuşacağım. Bana bir iki iyilik borcu var, bu sefer başka tarafa bakmasını sağlayacağım. Seni ben götüreceğim, böylece babana ispiyonlayacak bir şoför olmayacak. Geç döneceğiz, böylece seni eve gizlice sokmak gibi bir sorun olmayacak. Sen hazırlan, ben de sekizden hemen önce gelip seni alayım. Nasıl olur?"

"Akşam yemeği yedide." Dudağımı ısııyorum. "Genelde bir saat değil ama-" Sebastian, "Babana başının ağrıdığını söyle," diyor. "Bir şeyler ye

Kendini iyi hissetmediğini söyle ve odana geri dön. Yemekten sonra her zaman çalışma odasına gider. Evden çıkmak zor olmasa gerek."

O heyecan yine içime işliyor ve hayır dememin mümkün olmadığını biliyorum. İçinde bulunduğum kederden sonra zihnim bir parça serotonine ihtiyaç duyuyor ve Sebastian'ın haklı olduğunu biliyorum. Buna ihtiyacım var. Luis gitmemi isterdi.

Gizlice kaçtığım için benimle gurur bile duyabilir. Görevlerini ciddiye aldığı için hiçbir zaman baş belası olmadı. Ama bir parçasının öyle olmak istediğini biliyorum.

"Tamam," diyorum kararlı bir şekilde, Sebastian'a bakarak. "Hadi yapalım şu işi."

ESTELLA

Öğleden sonrasının geri kalanında sinirlerim tepemde. Akşam yemeği için ne giydiğimin farkına bile varmıyorum, dolabımda uygun gördüğüm ilk elbiseyi alıyorum. Üzerinde büyük kırmızı çiçekler olan siyah maksi bir elbise çıkıyor ve onu giyip saçlarımı dağınık bir topuz yaparak aşağıya, yemek salonuna iniyorum.

Ben içeri girdiğimde babam her zamanki gibi masanın başında oturmuş, kendine bir kadeh şarap dolduruyordu. Ben içeri girince başını kaldırıyor ve yüzünde memnun bir gülümseme beliriyor.

"Gardırobuna biraz renk kattığını görmek güzel Estella," diyerek şarabından bir yudum aldı. "Keder sağlıklıdır ama bizi ele geçirmesine izin vermediğimiz sürece. Yine de uyum sağlamış görünüyorsun. Ve bu gece dışarı çıkmaya izin vermediğim için surat asmadığını gördüğüme sevindim."

Sinirlerimde bir sarsıntı, ardından da onun ifadelerine karşı bir kızgınlık hissi oluşuyor ve kendime bir şeyler yapmak için oturur oturmaz cam sürahideki suyu kapıyorum. Ellerim titriyor ve hemen pişman oluyorum ama bardağımı kazasız belasız doldurmayı başarıyorum.

"Sadece bir fikirdi," diyorum hemen. "Marilee beni doğum günü partime davet etti. Onu geri çevirmenin kabalık olacağını düşündüm."

Babam şarabından bir yudum daha alırken kaşlarını kaldırıyor. "Daha faydalı arkadaşlıklar kurmaya başlasan iyi olur Estella. Bir mafya karısı olarak kendi evine sahip olduğunda ve bir aile kurmaya başladığında, üniversitede edindiğin o arkadaşlar uzun sürmeyecek. Onlara anlatamayacağın çok şey var ve aranızda çok büyük bir uçurum var. Şimdi geleceğe odaklanmak daha iyi."

Sözsüzce başımı sallıyorum. "Elbette," diyorum sonunda, tam da salata servis edilirken, babama bakmamaya çalışmak dışında odaklanabileceğim bir şey oluyor. Yüzümdeki gerginliği görmesini istemiyorum. Sebastian'la benim gizlice kaçtığımızı tahmin etmesinden ve ikimizin de başının belaya girmesinden korkuyorum. Sebastian'ın benden daha çok.

Belki de bu kötü bir fikirdi, diye düşünüyorum salatayı yerken. Eğer yakalanırsak, ben azarlanırım ama Sebastian kovulur. Bir daha güvenlik alanında saygın bir iş bulamaz. Burada benim için en önemli olan kişiyi kaybedeceğim. Belki de bunu kabul etmekle hata ettim.

Akşam yemeği çok lezzetli - gorgonzola peynirli orta pişmiş biftek ve yanında makarna - ama zar zor yiyebiliyorum. Babam nihayet fark edene ve bir bahane bulana kadar yemeği kemiriyorum.

"Kendini iyi hissetmiyor musun Estella?" diye soruyor ve ben başımı hızlıca sallıyorum. "Biraz solgun görünüyorsun."

"Başım ağrıyor. Aslında, izin alabilir miyim? Yemek midemi bulandırıyor... Gerçekten kötü bir migren."

"Muhtemelen soluduğun boya dumanıdır," diyor karanlık bir sesle ve bir anda benden alabileceği başka bir şey olduğundan endişelenerek bir alarm hissediyorum. "Git dinlen. Tekrar acıkırsan her zaman bir şeyler çağırabilirsin."

Peçetemi yere bırakıp masadan çok hızlı kalkmamaya çalışarak teşekkürlerimi sunuyorum. Yukarı çıkıp Sebastian'ı arıyorum ama ortalıkta görünmüyor. Her an çıkmamız gerekiyor ama bunun kötü bir fikir olduğundan artık eminim. Risk çok yüksek ve sonuçları onun için çok daha büyük.

Çıkmamız gereken saati on dakika geçtikten sonra kapım çalınmadan açıldı. Sebastian içeri giriyor ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. "Neden aşağıda değildin?" diye soruyor şaşkınlıkla. "Giydiğin şey bu mu? Güzel ama... bir bowling salonu için biraz resmi sanırım-"

"Ben gitmiyorum."

Sebastian bir kaşını kaldırır. "Neden olmasın?"

"Eğer yakalanırsak, kovulursun." Ona yalvarırcasına baktım. "Babam bir daha asla iş bulamayacağından emin olur. Başka kimsenin seni bekçi olarak işe almamasını sağlayabilir ya da... bilmiyorum, belki daha kötü bir şey! Başka kötü bir şey olmasını istemiyorum ve bu sefer benim yüzümden olacak. Sana gitmeni istemediğimi söyledim ve eğer babam öğrenirse-"

"Hayır." Sebastian başını sertçe sallar. "Sen gidiyorsun, Estella."

Gözlerimi ona dikiyorum, benimle konuşma tarzına karşı içimde bir isyan kıvılcımı çakıyor. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin-"

"Şimdi yapıyorum." Dolabıma doğru ilerliyor, kapıyı çekip açıyor ve içeri bakıyor. Bir dakika sonra, bir çift siyah kot pantolon ve ipeksi, mavi, omzu açık bir bluzu yatağın üzerine fırlatıyor. "İşte. Bunları giy. On dakika içinde çıkıyoruz. Zaten geç kalacaksın."

Ona bakıyorum. "Yoksa ne olur?"

Gözleri bana doğru kısılıyor. "On dakika içinde hazır olmazsan, öğrenirsin prenses," diye karanlık bir şekilde uyarıyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. Her z a m a n k i üniforması olan siyah pantolon ya da chino pantolon ve siyah tişört giymediğini fark ediyorum. Koyu renk bir kot pantolon ve yumuşak görünümlü kömür rengi bir tişört giyiyor ve kıyafetler o kadar da farklı olmasa da bir şekilde daha rahat görünüyor. Benim için giyinmiş, bu gece için.

Göğsüm sıkışıyor ve uzun bir süre ona bakıyorum, Sebastian kollarını kavuşturmuş, benim kadar inatçı bir şekilde orada dururken bakışlarımız buluşuyor.

Havada bir şeyler ısınıyor, daha önce hissettiğim aynı elektrikle çatırdıyor ve kırılıyor. Bir parçam, sadece bundan sonra ne *olacağını* öğrenmek için topuklarımı kazmak istiyor.

Ama bunun yerine, kendimi sandalyemden iterek kalktım, yatağa doğru yürüdüm ve kıyafetleri kaptım. "Peki," diye ısııyorum ve hızlı adımlarla banyoya gidip üzerimi değiştirirken kapıyı arkamdan sertçe kapatıyorum.

Elbiseyi çekip çıkarıyorum, askısız sütyenim ve ipeksi külotumdan başka bir şeyim yok ve Sebastian'ın tam orada, kapının diğer tarafında olduğunu fark ediyorum. Şu anda onu benden ayıran tek şey bu, burada yarı çıplak durmak ve içimden garip, yasak bir heyecan geçiyor.

Şu anda kapıyı açabilir ve nasıl tepki vereceğini görebilirim. O sabah havuzdan neredeyse hiçbir şey giymeden çıktığında onu gördüğüm gibi beni görmesine izin verebilir ve tepkisinin ne olduğunu görebilirim. O da benim gibi hissediyorsa.

Sonra ne olacak? Gizlice kaçarken yakalanmaktan endişeleniyorsam, bunun cezası çok daha kötü olur - en azından Sebastian için. Sertçe yutkunup kot pantolonu elime alıyorum. Sebastian ve benim aramdaki her şey bir fantezi, daha fazlası değil. Olabilecek tek şey bu.

Yine de bu gece malikânenin sınırlarından uzakta, baş başa olacağımızı bildiğim için bir tehlike hissediyorum. Eğer dikkatli olmazsam, bu gecenin tamamen başka bir şeye dönüşebileceğini hissediyorum.

Çabucak ipeksi mavi bluzu giyiyorum - kot pantolonumun belinin hemen üzerinde duran, soluk, düz karnımın ince bir şeridini gösteren, omuzlarımdan ve yanlarımdan aşağı sarkan dalgalı kolları olan dökümlü bir bluz

Kollar. Saçımı topuzdan çıkarıp kalın dalgalar halinde aşağı dökülmesine izin veriyorum ve hızlıca biraz rimel ve dudak parlatıcısı sürüp bir çift ayakkabı bulmak için dışarı çıkarken ikisini de çantama atıyorum.

Banyodan çıktığım anda Sebastian bana bakıyor ve yüzündeki ifadeyi görüyorum.

Kısa bir an için, sanki gözlerini kaçıramıyor. Beni iç çamaşırlarımla görmesine izin vermeyi düşünmüştüm ama üzerimde ne kadar kıyafet olduğu önemli değil gibi görünüyor. Bakışları üzerimde geziniyor, çenesi geriliyor ve gözlerinde öylesine aç bir şey titreşiyor ki, o an için beni durduruyor.

Sonra geçti, ifadesi netleşti ve başını kapıya doğru salladı.

"Gideceksek gitmeliyiz prenses," diyor ve ben de başımı sallıyorum, bir çift siyah babet alıp deri çantamı kapıp eşyalarımı içine atmadan önce onları giyiyorum.

"Tamam, gidelim."

Gizlice aşağı indiğimizde ev sessizdi. Babam şu anda çalışma odasında sert bir içki ve bir kitapla oturuyor ve sabaha kadar kimse onu bir daha görmeyecek. Merdivenlerden arka girişe doğru yürüyoruz, mutfaktan geçiyoruz ve çalışanların hiçbiri bize dikkat etmiyor. Akşam yemeğini temizlemekle meşguller ve zaten ne yaptığım kimsenin umurunda değil.

Sebastian'dan başka hiç kimse -ve şimdi babam, şimdi faydası olduğu için Onu.

"B e n i takip edin," diyor Sebastian, beni bahçelerin yanından geçirerek Yol. "Burası yola çıkıyor. Motosikletimi oraya park ettim, yan kapıdan çıkacağız. Brick benim için bakıyor." Duraklıyor. "Gece ikiye kadar dönmüş olmamız gerekiyor prenses. Brick vardiyasını değiştirmeden önce bizi içeri alacak. Eğer orada başka biri varsa, patrona bir şey söylememelerini nasıl sağlayacağımı bulmam gerekecek."

"Bekle." Biraz tereddüt ettim. "*Motosiklet* mi? Araba kullanacağını söylediğini sanıyordum."

Sebastian yüzünü buruşturur. "Haklısın. Yaptım. Gerçi diğer evime son gidişimde motosikletimle dönmüştüm. Bugün arabayla değiştirecek vaktim olmadı." Bana cesaretlendirici bir bakış attı. "İyi olacaksın prenses. Eğlenceli bir şey. Bağlımlısı bile olabilirsin."

Sanırım zaten öyle olabilirim. Evin arka bahçesindeki aydınlatmadan gelen loş ışıktaki Sebastian'a bakıyorum, yontulmuş yüzü ve güçlü

Çenem siluetin içine atılıyor ve o alışılmadık, sıkıcı *ihtiyaç* hissi tekrar içimden geçiyor, sanki canlı bir tele dokunmuşum gibi keskin. Bunu her hissettiğimde, daha fazlasını istiyorum. Ve başka birinin bana böyle hissettirdiğini hayal bile edemiyorum.

Özellikle de çok az tanıdığım, çoğunlukla benim için seçilmiş, gerçekten sevip sevmediğime bile karar veremeden evleneceğim biriyle.

Sertçe yutkunuyorum. "Yapabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf ediyorum ve Sebastian bana çarpık bir gülümseme veriyor.

"Hadi prenses," diye nazıkçe azarlıyor. "Cesur ol."

İçimdeki isyan yeniden canlanıyor ve ona ters ters bakıyorum. "Ben cesurum."

"Öyleyse kanıtla." Elini uzattı. "Şansını kaçırmadan gidelim."

Dudağımı ısııyorum ama başımı sallayıp elini tutuyorum. Güçlü, geniş ve sıcak bir şekilde benimkine dolanıyor ve motosikletinin beklediği yan kapıya doğru aceleyle ilerliyoruz.

Biz yaklaşırken nöbetçi kulübesinde Brick'i görüyorum. Sebastian şık siyah motosikletin yanından bir kask çıkarıp bana uzatıyor. Kayışlarla boğuşmaya başladığımı görünce "Al," diyor. "Ben yardım ederim."

Tokayı takarken parmakları çenemi sıyrıyor ve o sıcaklık dalgası tekrar içimden geçiyor, bana dokunduğu yerde tenim karıncalanıyor. Bir an oyalandıktan sonra geri çekiliyor ve bisiklete doğru yürürken cebinden anahtarlarını çıkarıyor.

"Sadece arkama atla," diyor. "Ata biner gibi. Bunu daha önce yaptın, değil mi?"

Başımı salladım. Önümdeki makineye bakarak biraz endişeyle, "O kadar hızlı değil ama," diye mırıldanıyorum. Korkunç görünüyor. Gideceğimiz hızda yolla aramızda yeterince mesafe yok.

Sebastian bacağını sallıyor, tereyağlı deri koltuğa yerleşiyor ve ben de onu taklit etmeye çalışıyorum. O kadar zarif değilim ama başarıyorum, arkasına geçerken onun gerildiğini hissediyorum. Biraz öne doğru kayarken nefesinin kesildiğini duyduğuma yemin edebilirim, göğsüm sırtına bastırdı ve sonra bir eliyle arkaya uzandı, bileğimi nazıkçe kavradı ve kolumu öne doğru çekti.

"Kollarını bana dola prenses," diye talimat veriyor. "Dayanın ve bir yöne doğru eğildiğimi hissederseniz benimle birlikte hareket etmeye çalışın. Hiçbir zaman içgüdüsel hissetmeyeceksin."

söz veriyorum."

Sertçe yutkunuyorum ama ona bu kadar yakinken korkumun azaldığını hissedebiliyorum. Şu anda içimde o kadar çok başka duygu varken korkmak zor. Vücudunun sert, kaslı genişliğini benimkine karşı hissedebiliyor, teninin sıcak kokusunu kolonyasının dumanıyla ve bisikletin metalik yağ ve deri kokusuyla karıştırabiliyorum. İçimde nemli yaz gecesiyle ilgisi olmayan bir sıcaklık hissederken dudağımı ısıırıyorum, koltukta biraz kıpırdandığımda kalçalarımın arasında birikiyor.

Motor canlandığında, titreşiminin motosikletin içinde uğuldadığını hissediyorum ve tehlikeli bir zevk sarsıntısı içimden fırlıyor. Hafifçe nefes alıyorum ama motorun gürültüsü Sebastian'ın duyamayacağı kadar yüksek.

Bisikleti vitesine taktığında içgüdüsel olarak ona daha sıkı sarılıyorum. Ellerim tişörtünün yumuşak malzemesine baskı yapıyor ve motorun üzerinde dengede dururken esneyen karın kaslarının sert çıkıntılarını hissedebiliyorum. Motorun titreşimi kalçalarımın arasında gümbürdüyor ve yola çıktığımızda kaslarımda ani, sabit bir gerginliğin oluştuğunu hissediyorum.

İyi hissettiriyor. Hızımız arttıkça rüzgâr yanımdan geçip gidiyor ama korkmayı unuttum. Sebastian'ın sert karın kaslarını ellerimin altında hissetmekten, burnuma çok yakın olan deri, kolonya ve sıcak erkek teni kokusundan ve altımda aniden, endişe verici bir şekilde tanıdık gelen lezzetli bir basınç oluşturan o sabit gümbürtüden başka her şeyi unuttum.

Daha önce kendime dokunmayacak kadar masum değilim. Gece geç saatlerde yorganın altında, bir aşk romanının özellikle baharatlı bir bölümünü okurken veya daha sonra geçmişini hızla sildiğim video kliplerini gizlice izlerken kendi kendime keşfettim. Hiç kimseyle olmasa da orgazm oldum - ve asla kendi parmaklarımdan başka bir şeyle, klitorisimin üzerinde ve etrafında hafifçe kayarken, bunun yerine seçtiğim, istediğim bir erkeğin bana dokunmasının nasıl bir şey olabileceğini hayal ettim.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Duygu arttıkça artıyor ve dudaklarım aralanıyor, Sebastian'ın içine doğru biraz öne eğildiğinde ani bir inleme kaçıyor ve titreşimlerin kotumun dikişine yerleşip klitorisime baskı yaptığını hissediyorum. Sıkıca kapalı gözlerimin ardında kıvılcımlar çakıyor ve nefesim kesiliyor, zevk sesleri rüzgârda yitip gidiyor. Sebastian beni duymuyor - motordan, trafikten ve esen rüzgârdan hiçbir şey duyamıyor - ve ben uçuşuma ne kadar yakın olduğumu fark ettiğimde yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Umutsuzca yakın, o kadar ki kollarım ona sıkıca sarılıyor,

Zevkin peşinden koşarken kalçalarım onunkilere yaklaşıyor. Islak olduğumu hissedebiliyorum, külotum kıvrımlarıma yapışıyor, deri koltuğa karşı hafifçe kıvrılırken, zihnim aniden her türlü yasak görüntüyle dolup taşıyor.

Sebastian, inlediğimi duydu. Ne olduğunu anlıyor ve arabayı yolun kenarına çekiyor. Elleri belimde, beni döndürüyor, kotumu çözerken parmaklarını içeri sokup işi bitiriyor. Sebastian beni kucağına çekti, kendi kotunu açtı ve beni onunkine kaydırıldı-

Bowling salonuna girdiğimizin farkında bile değilim. Sebastian'ın beni motosikletinin üzerinde becerdiği görüntüsü beni uçurumun kenarına getiriyor ve titreşimler vücudumu süpürürken titreyen bir inilti çıkarıyorum, orgazm beni ele geçirirken bacaklarım motosikletin kenarlarına yapışıyor. Parmaklarım karın kaslarına doğru kıvrılıyor, istemeden ona doğru eğilirken sertçe bastırıyor ve Sebastian sertleşiyor, motosikleti park yerine doğru yönlendirirken bir eli benimkini örtmeye gidiyor.

Motosiklet yavaşlarken "İyi misin?" diye bağılıyor ve az önce ne olduğunu anlamadığını fark ediyorum. Korktuğumu sanmıştı. Suçluluk duygusu üzerime çöküyor ve başımı sallayarak durur durmaz cevap veriyorum.

"İyiyim," diyorum ama sesim nefes nefese çıkıyor. Sebastian motoru durdurup hızla iniyor ve ellerini belime götürerek inmemi yardım ediyor. Dokunduğunda nefesim kesiliyor, kanım hala damarlarımda zonkluyor ve o duraksıyor, bana bakarken kaşlarını çatıyor.

Hızlı nefes alışımlı, kızarmış yüzümü ve kapüşonlu gözlerimi içine çekiyor ve gözlerinde anlayışın doğduğunu görüyorum. Elleri belimde geriliyor, gözleri kararıyor ve aramızdaki havanın gerginleştiğini hissediyorum.

Sanki içime bakıyormuş gibi hissediyorum, sanki gelirken aklımdan geçen her pis düşüncüyü okuyabiliyormuş gibi, bisikletiyle tam arkasında oturuyor. Kendimi açıkta, savunmasız hissediyorum ve yanaklarımdaki kızarıklığın derinleştiğini hissedebiliyorum. Bakışları ağzıma doğru kayıyor ve kısa, ateşli bir an için beni gerçekten öpebileceğini düşünüyorum. Burada, babamdan, evinden ve ikimize yüklenen tüm beklentilerden uzakta, Sebastian'ın en az benim kadar istediğini düşündüğüm şeyin tadına bakabileceğini.

Sebastian tereddüt ediyor, bakışları tekrar benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. Beni bırakmadan önce bisikletten inmemi yardım ediyor, elleri belimden kayıyor ve bir adım geri çekilip benden uzaklaşırken tenimde karıncalanma hissi bırakıyor. "Arkadaşların," diyor sonunda, sesi kısık ve hırıltılı. "Hayatın hakkında gerçekte ne kadar şey biliyorlar?"

Sertçe yutkunuyorum, damarlarımdaki kanımın çarpışını ve bana hâlâ ne kadar yakın olduğunu düşünmeye çalışıyorum - ikimizin de olması gerektiğinden daha yakın. "Zengin olduğumu biliyorlar," diyorum sonunda. "Babamın zengin olduğunu. Sanırım onun teknisyen falan olduğunu düşünüyorlar. Kesinlikle bilmiyorlar-"

"Mafya," Sebastian tedarik ediyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Başımı hızlıca sallıyorum. "Hayır, tabii ki olmaz. Onlara bundan bahsedemedim."

"Ya ben?" Kaşını kaldırıyor. "Bu gece neden seninle birlikte olduğum hakkında onlara ne söyleyeceksin?"

Soruyu duyunca midem bulandı. Bunu hiç düşünmemiştim. Neden düşüneyim ki? Üç yıl boyunca Sebastian'ı açıklamak zorunda kalmadım. Üniversitede arka plana karıştı, soruları olabilecek biri yaklaştığı anda ortadan kayboldu. Onun işi her zaman izlemektir.

Ama bu gece buraya uyum sağlaması zor olacak. Bu haliyle bile tehlikeli, yırtıcı bir şey olduğunu düşündüren bir havası var. Uğraşılmaması gereken bir adam.

Muhtemelen sık sık uğrayan türden bir adam değil. Gözlerimi kısarak, binanın üzerindeki, işletmenin adını yüksek sesle ilan eden neon tabelaya bakıyorum. *Rocket Bowling*.

Dudaklarımı gergin bir şekilde yalıyorum ve Sebastian'ın bakışlarının neredeyse fark edilmeden tekrar ağzıma kaydığını görüyorum, sanki umutsuzca bakmamaya çalışıyor ve başarısız oluyor. "Arkadaşım olabilir misin?" Çekinerek öneriyorum ve kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Ne tür bir arkadaş?" sesi hala çok alçak, çok boğuk, bu sorunun masum görünmesi için. Midemdeki düğüm sıkılaşıyor, kalp atışlarım göğsümde hızlanıyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Bu gece buradaki diğer erkekleri benden uzak tutacak türden bir arkadaş mı?" Yumuşakça öneriyorum ve Sebastian başını sallıyor.

"Neye ihtiyacın varsa o olacağım prenses," bakışları bir süre daha benimkilerde kalıyor ve aramızdaki gerginliğin havada titreştiğini hissediyorum. Uyluklarımın arasındaki hafif, kalıcı zonklamanın, külotumun kumaşının orgazmımdan nemli bir şekilde aralarına yapıştığının hâlâ farkındayım.

Beni boşalttı ve bunun farkında bile değil. İçimden bir ürperti geçiyor. Asla bilemez. Acaba ona söylesem, yüksek sesle, cesurca, buraya gelirken ona sarıldığımı sırada bisikletine bindiğimi söylesem ne olurdu?

Ya yerini, kim olduğumu ve benim için kim olması gerektiğini hatırlayacak ve beni reddedecek ya da-

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, içime bir sıcaklık dalgası yayılıyor. *Or'u* düşünemem. Eğer düşünürsem, bu otoparktan asla çıkamayız ve ikimizin de pişman olacağı bir şey yaparım.

Sebastian Sinclair'in pişmanlık duyduğu bir şey olmaya dayanabileceğimi sanmıyorum.

"Hazır mısın prenses?" Sebastian soruyor, ben de başımı sallıyorum. Otoparkta yürümeye başlıyoruz ve elinin sırtıma değdiğini hissediyorum. "Daha önce hiç bowling oynadın mı?" diye alaycı bir şekilde soruyor, sesi artık her zamanki tınısına dönmüş, ben de başımı sallıyorum.

"Yapmadığımı biliyorsun."

"Bilmiyorum," diye başını eğiyor ve kapıyı tutarken tek kaşını şakacı bir şekilde kaldırıyor. "Kim bilir? Belki de güçlü ve korkulan Antony Gallo çocuklarını küçükken bowlinge götürmüştür. Ben kimim ki yargılayayım?"

"Evet, doğru," diye gözlerimi deviriyorum içeri girerken. "Babam buranın on mil yakınından bile geçmez."

İçeri adımımı attığım anda, aynı anda hem tuhaf hem de heyecan verici bir duyuşsal saldırıya uğruyorum. Bowling salonu kalabalık, her yaştan insanla dolu - hepsi aynı polo tişörtleri giyen orta yaşlı bir grup kadından bir grup gence, çocuklarıyla birlikte ebeveynlere ve randevu gecesi için dışarı çıkmış yirmili yaşlarının başında çiftlere benzeyenlere kadar. Havada yoğun bir bira, kızarmış yemek ve yağ kokusu var ve tepedeki hoparlörlerden müzik yayılıyor, loş iç mekanda şeritlerden gelen ışıklar yanıp sönüyor.

Marilee ve diğerlerini fark etmem sadece bir anımı alıyor. Sebastian'a işaret ederek onları gösteriyorum ve o da beni onlara doğru itiyor. "Bize birkaç bira ve yiyecek bir şeyler getireyim," diyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Burada güvende olduğumdan emin olman gerekmiyor mu?" Ona takılıyorum ve ifadesi kararıyor.

"Merak etme prenses. Bir dakika bile gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

"Estella!" Marilee beni görür görmez adımı haykırıyor, şekerli parfümü ve hafif bira kokan bir sarılmayla beni kucaklamak için koşuyor. "Gelmişsin! Geleceğinden emin değildim." Geri çekiliyor, gülümsemesi azalıyor. "Kardeşin için çok üzgünüm, 'Stel. Aramak, kart ya da başka bir şey göndermek istedim... ama ne diyeceğimi bilemedim. Böyle şeylerde çok kötüyüm. Kendimi berbat bir arkadaş gibi hissediyorum, bir şeyler söylemeliydim-"

Kafam karışmış bir şekilde ona göz kırptıyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Cora." Marilee gruba doğru eliyle işaret ediyor. "Gazetecilik okuyordu, hatırladın mı? Gazetede çalışıyor. Yükselmeye çalışırken onu ölüm ilanlarına verdiler."

Ona bakıyorum, hâlâ kafam karışık. Beynimin dişlileri sıkışmış gibi hissediyorum.

"Ölüm ilanları." Marilee bana endişeyle bakıyor ve düşüncelerimin yeniden çalkalanmaya başladığını hissediyorum.

"Oh! Elbette. I-" Sertçe yutkunarak başımı sallıyorum. "Sorun değil. Tabii ki sorun değil... Bu tür şeyler zordur. Dürüst olmak gerekirse telefonuma bile bakmadım."

"Geleceğini düşünmemiştim. Gelmeseydin seni çok iyi anlardım ama burada olmana çok sevindim." Bana gülümsüyor, gözleriyle buluşan ve tüm yüzünü aydınlatan gerçek, içten bir gülümseme ve göğsüm geriliyor. Bu arkadaşlıklar için daha fazla çaba harcamam gerektiğini fark ediyorum. Çok yakında, onları korumak her zamankinden daha zor olacak. Marilee'de gerçek, ömür boyu sürececek bir arkadaşım olabilirdi ama biz çok farklıyız. Onun fark ettiğinden çok daha farklıyız ve bu uçurumu nasıl kapatacağımı bilmiyorum.

"Doğum gününü kaçırmak istemedim." Ona tekrar sarılıyorum, her şeye rağmen geldiğim için birden çok memnun oluyorum. "Özellikle de benimkine gelmeyi başardığın için."

"Ve bir arkadaş getirmişsin." Marilee'nin bakışları omzumun üzerinden kayıyor ve Sebastian'ın arkamda olduğunu fark ediyorum. "Çok çekici bir arkadaş." Gülümsemesi sinsileşiyor ve Sebastian'la benim kim olduğumuzu hemen tahmin ettiğini anlıyorum. *Neden tahmin etmesin ki?* Ünlü ya da politikacı çocuğu olmadığım sürece bir korumaya sahip olmam normal bir şey değil.

"Doğum günün kutlu olsun," diyor Sebastian ve sesinde bir parça eğlence duyabiliyorum. Yanaklarım ısınıyor.

"Bu Marilee," diyorum hızla, onları tanıştırmak için geri çekilerek. "Marilee, bu Sebastian."

"Geldiğiniz için teşekkürler!" Marilee coşkuyla söylüyor. "Stel'in birini bulmasına sevindim açıkçası. Sanırım üniversitedeki tüm erkekler ondan korkuyordu. Hiçbiri için fazla ateşliydi."

"Ben de bu konuda bir istisna değilim," diyor Sebastian ve sesindeki yerçekiminin alt akıntısını duyabiliyorum. Marilee'nin bildiğinden çok daha haklı, ama asıl nedenin dış görünüşümle değil, içine doğduğum aileyle ilgisi var. "Tüm bunları nereye koyabilirim?"

"Oh! Tam buradayız. Beni takip edin." Marilee onu takip etmemizi işaret etti ve bizi şeritlerden birinin önündeki bir masaya götürdü.

Cora ve Rachel'ın iki adamla oturduğunu ve Cora'nın diğer tarafında bir başka adamın birasına uzanırken telefonunda gezindiğini gördüm. "Seni diğerleriyle tanıştırayım."

Sonraki birkaç dakika tanışma telaşıyla geçti. Cora ve Rachel erkek arkadaşlarını -Nick ve Brad- ve adı Tyler olan diğer adamı tanıtıyorlar. Sarkık, kumlu sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırarak bana bakıyor ve mavi gözleri anında tenimi rahatsız edici bir şekilde karıncalandıracak şekilde beni yakalıyor. İlgilendiğini ve Sebastian'dan çekinmediğini söyleyebilirim.

Sebastian'ı bir arkadaş olarak tanıtıyorum ve Tyler hariç herkes onun 'o' türden bir arkadaş olduğunu varsayıyor. Cora ve Rachel bu konuda benimle dalga geçmeye başladılar bile, yarı tipsi ve böylesine yıkıcı derecede seksi bir adamı yakaladığım için beni alkışlıyorlar. Ama Tyler'ın onu ölçüp biçtiğini görebiliyorum.

Sanki bir şansı varmış gibi.

Sebastian'ın bana aldığı biraya uzanıyorum - daha önce yediğim hiçbir şeye benzemeyen bir tabak nachos'un hemen yanında duruyor ve bir yudum alıyorum. Bira ekşi ve boğazımı yakıyor, öğürmemek için kendimi zor tutuyorum. Sebastian hızla elimden alıyor, eğilirken dudakları seğiriyor.

"İlk kez mi bira deniyorsun prenses?"

"Öyle olduğunu biliyorsun." Göğsüne vuruyorum, öksürüyorum ve verdiğim tepkiden dolayı utanıyorum. "Hoşuma gideceğini mi düşündün?"

Omuz silkiyor. "Her şeyin bir ilki vardır." Bakışları benimkileri yakalıyor ve bir an için aramızdaki havanın yeniden yoğunlaştığını hissediyorum. "Belki de senin ilklerinden biri olmak istedim prenses."

Gözlerim açıldı. Bana daha önce hiç böyle bir şey söylememişi. Çenesinin gerildiğini, yutkunurken boğazının hareket ettiğini görüyorum, şüphesiz haddini aştığını fark ediyor. Ama sözünü geri almıyor. Ve buraya gelmek için otoyolda hızla ilerlerken ona yapışarak daha önce *ilk kez* ne yaptığımı söylemek çılgınca cazip geliyor.

Marilee bir bowling topu kaparak, "Siz ikiniz bir oda tutun," diyor. "Ya da daha iyisi, bowling ayakkabıları. Şu anda iki takım için mükemmel miktara sahibiz."

Sebastian bize ayakkabı almaya gitti ve geri döndüğünde Marilee bizi zahmetsizce iki takıma ayırdı ve ona daha önce hiç bowling oynamadığımı açıklamama rağmen benim de kendi takımında olmamı istedi. Sonunda takımları kızlar ve erkekler olarak ikiye ayırdı, burada her birinden dörder tane vardı ve Sebastian topu eline alırken bana sırtıttı.

Bunu daha önce hiç denememiş olmama rağmen, aslında fena değilim ve hayal edebileceğimden çok daha eğlenceli. Ben hatırı sayılır bir skor elde ederken, Marilee bizi ayırdığında liseden beri bowling oynamadığını iddia eden Sebastian bir şekilde vuruş üstüne vuruş yapmayı başarıyor ve bunu zahmetsizmiş gibi gösteriyor.

"İyi olmadığın bir şey var mı?" Masaya döndüğümüzde ona soruyorum ve o da yarım kalan biramdan bir yudum alıyor. Ben de geri alıp boğazımdan biraz daha geçiriyorum. *Belki içtikçe tadı daha da güzelleşiyordur.* Tyler'ın kendi sırası için bir top alırken bana baktığını görebiliyorum ve hızla gözümü kaçırıp Sebastian'a yeniden odaklanıyorum.

Ağzının köşesi seğiriyor. "Birkaç şey," diye alaycı bir şekilde itiraf ediyor. "Hiçbirini sana söylemeyeceğim."

"Peki başka hangi konuda iyisin?" Biradan bir yudum daha alarak meydan okuyorum. *Şimdiden çakırkeyif mi oldum?* Bu imkânsız gibi görünüyor ama tüm bunlar beni normalde olduğumdan daha cesur hissettiriyor. Bu bir randevu değil ve Sebastian da gerçekten *arkadaşım* değil ama öyle hissettiriyor. Arkadaşlarıyla dışarı çıkan iki normal insan olabilmişiz gibi geliyor. Sanki bu gece birlikte eve dönebilir, yatağa girebilir ve...

"Bir sürü." Gözleri benimkilere kilitleniyor ve sanırım nefesinin boğazında düğümlendiğini görüyorum. "Bunların hiçbirini seninle de tartışmayacağım prenses."

Tenimin ısındığını hissediyorum. Başka bir şey söyleyemeden, hatta biramdan bir yudum daha alamadan Marilee yanımdaki koltuğa çöküyor, yüzü alkol ve mutluluktan kızarmış.

"Erkek arkadaşın bowlingde hepimizi öldürüyor," diyor dirseğiyle beni dürtüyor ve kıkırdıyor. "Onu nereden buldun bu arada?" diye devam ediyor, sanki Sebastian orada oturmuyormuş gibi. "Kampüste ona benzeyen kimse olmadığını biliyorum."

Erkek arkadaş. Marilee'nin dudaklarından kolayca dökülen bu kelime canını yakıyor.

Sebastian benim korumam. Benim koruyucum. Benim için tereddüt etmeden kurşun yiyebilecek bir adam.

Ama o benim erkek arkadaşım değil.

Omuz silkmek için kendimi zorluyorum. "Babam sayesinde tanıştık," diyorum hızlıca, gerçeğe en yakın şekilde. "Çok heyecan verici bir şey değil. Korkarım romantik bir hikâyemiz yok."

Sebastian'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, masanın karşısından bile ondaki ani gerginliği hissedebiliyorum. Neden bu kadar gergin, emin değilim.

bunu önceden tartışmadık. Ama benimle çelişmiyor ya da hiçbir şey söylemiyor.

"Kahretsin kızım," diye fısıldıyor Marilee, masanın geri kalanının duyamayacağı kadar sessiz değil. "Keşke benim babam da bu kadar seksi erkekleri tanısaydı. Ya sana bakışı? Bir erkeğin bana böyle bakması için adam öldürürdüm."

"Marilee!" Diğer tarafımdan Rachel'ın kıkırdadığını duyarak tıslıyorum. Sebastian'a bakmaya cesaret edemiyorum. Masa, bunu karşıdan duymayacağı kadar büyük değil. Cora ve erkek arkadaşı sohbet etmekle meşguller ama Tyler'ın göz ucuyla bizi izlediğini görebiliyorum - Sebastian'ın benim için gerçekte kim olduğunu merak ettiğinden kuşkum yok. "*Bana bakışı* derken ne demek istiyorsun?" Durduramadan kendi kendime sorduğumu duyuyorum.

Marilee gözlerini deviriyor. "Sanki odadaki diğer tek kişi senmişsin gibi. Sanki sen istesen tüm dünyayı ateşe verecekmiş gibi. Bu... yoğun." Birasını eline alıyor, bir yudum alıyor ve kendini dramatik bir şekilde yelpazeliyor. "Çok sıcak, gerçekten."

Gözlerimi kırıştırıyorum, az önce söylediği her şeyi anlamaya çalışıyorum. Ben cevap veremedim Tyler ayağa kalkıyor ve diğer tarafımdaki koltuğa kayıyor.

"Evet, Estella," diyor birasından bir yudum alarak. Bana rahat edemeyeceğim kadar yakın oturuyor ve ben kıvrılarak uzaklaşmaya çalışıyorum ama Marilee diğer tarafımda çok yakın oturuyor, çakırkeyif ve sanki beni aylardır görmemiş gibi bana sarılmış. Göz ucuyla Sebastian'ın biraz daha dik oturduğunu ve birasını yere bıraktığını görüyorum.

"Marilee babanın teknoloji işinde olduğunu söyledi, ya da onun gibi bir şey," diye devam ediyor. "Apple'da staj yaptım. Kendi uygulamam üzerinde çalışıyorum ve yatırımcı arıyorum. Neyle ilgilenebileceği hakkında bir şey biliyor musun?"

Gülümsemeye zorluyorum. "Aile işlerine pek önem vermem," diye idare ediyorum. "Ben sanat tarihi okudum. Açıkçası pek bana göre değil."

"Belki benim için iyi şeyler söyleyebilirsin." Eli kalkıyor, çıplak omzuma dayanıyor; hafif bir dokunuş ama kaçırmak imkânsız. "Hatta bir ara bir araya gelip bu konu hakkında konuşabiliriz."

Göz ucuyla Sebastian'ın tavrının değiştiğini görüyorum. Bir anda, hafif gerginlikten uyanık ve yırtıcı bir şeye dönüşüyor, bakışları Tyler'ın her hareketini izliyor. Bu bakışı biliyorum, daha önce de kampüste bana yaklaşmaya çalışan erkeklerde görmüştüm. Bir tanesi defalarca ilgilenmediğimi söylememe rağmen defolup gitmedi ve Sebastian

bir anda ortaya çıktı ve adamın kolunu arkasına sıkıştırdı. Eğer adam benimle bir daha konuşmayacağına söz vermeseydi kolunu kıracaktı.

"Sanırım bu benim uzmanlık alanım değil," diye idare ediyorum. "Ama erkek arkadaşım Sebastian bu konuda bir iki şey biliyor. Marilee sizi daha önce tanıştırmıştı, değil mi?"

Bu kelime aramızda havada asılı kalıyor ve Sebastian'ın bakışlarının benimkilere kaydığını görüyorum. Bana bakarken gözlerinde karanlık bir şey var, sahiplenici ve aç bir şeyin bir anlık görüntüsü ve göğsüm sıkışıyor. Bir kalp atışı için, bana öyle bakmayı hiç bırakmamasını diliyorum.

Şimdiden beni kendisininmişim gibi koruyor. O kısa an için, gerçekten öyle olmayı dilemekten kendimi alamıyorum.

"Elbette," diyor Tyler ve Sebastian elini masaya doğru uzatıyor.

"Belki unutmuşundur," diyor, sesi gergin. "Sebastian. Senin adın-"

Tyler'ın gözlerinde kızgınlık parıltısı görüyorum. Unutulabilir olduğunu düşünmekten hoşlanan bir adam değil. "Tyler Burnham," diyor Sebastian'ın elini sıkamak için tutarken.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Sebastian onun elini sıkıyor, Tyler irkilinceye kadar elini gözle görülür şekilde sıkıyor.

"Evet, tabii." Tyler elini geri çekiyor, Sebastian elini bırakırken parmaklarını esnetiyor. "Ben gidip bir bira daha alacağım. Başka bir şeye ihtiyacı olan var mı?"

"Bana da bir tane alır mısın?" Cora'nın erkek arkadaşı sorar ve bir tur daha sipariş edilince gerginlik dağılır. Tyler, Rachel'in erkek arkadaşını da yanına alarak geri çekilirken Marilee yüzünü buruşturuyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, o giderken arkasından bakıyor. "Bu gece gelmesini ben de istemiyoordum ama Nick'in arkadaşı ve hayır demek istemedim. İttiği zaman biraz fazla oluyor."

"Sorun yok," diye onu temin ediyorum, ancak Sebastian'ın gözlerindeki karanlık bakış, onun hiç de sorun olmadığını düşündüğünü gösteriyor.

Gece çok çabuk geçiyor. Tyler el sıkıştıktan sonra içine kapanıyor, ben biramı yudumluyorum, tur üstüne tur atarken hafif bir vızıltı alıyorum ve Sebastian'ın arkadaşlarımla ve onların erkek arkadaşlarıyla şakalaşmasını ve sohbet etmesini izliyorum. O kadar eğlenceli ki içim acıyor, çünkü bir daha asla böyle eğlenemeyeceğimi biliyorum. Bu gecedan sonra, babam anahtarı başkasına verene kadar yaldızlı kafesime geri kapatılacağım.

Bu benim için gerçek hayat değil, ama aniden, umutsuzca öyle olmasını diliyorum.

Sebastian omzuma dokunduğunda saat sabahın birinden hemen önceydi. "Gitmemiz gerek," diyor üzüntüyle. "Brick vardiya değiştirmeden önce geri dönmeliyiz, unutma."

Dudağımı ısıırıyorum ama başımı sallıyorum. "Tamam," diye fısıldıyorum, Marilee ve diğerlerine veda etmeye ve ona tekrar mutlu yıllar dilemeye gidiyorum. Gerçekler tekrar yüzüme çarpıyor ve Marilee bunu yakında tekrar yapacağımıza dair bana söz verdirdiğinde, evet diyorum ama bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum. *Yakında* hiç tanımadığım biriyle nişanlanacağım. *Yakında* bir mafya karısı olacağım, Gallo servetinin anahtarı olacağım.

Sebastian ve ben park yerine doğru yürürken havada bir sessizlik var. O bana kaskı uzatırken motosikletin yanında duraklıyoruz ve ben de kaskı ondan almak için uzanırken duraklıyorum, parmaklarım onunkilere değiyor.

Ya şimdi ya hiç gibi geliyor. Sanki eve, malikaneye döndüğümde kapılar arkamdan kapanacak ve bir daha asla dışarı çıkamayacağım.

Doğru olmadığını bilsem de Sebastian'a böyle bir soruyu son kez soracaktım gibi geliyor.

"Eğer her şey farklı olsaydı-" diye fısıldıyorum, konuşurken kelimeler gecenin ılık havasında aramızda asılı kalıyor, bakışlarım onunkilere kilitleniyor. "Eğer olduğum kişi olmasaydım - eğer başka biri olsaydım, eğer sen-" Sertçe yutkunuyorum. "Sen-"

"Yapma, Estella." Sesi sert ve keskin, adım daha önce hiç duymadığım bir sertlikle söylerken sözümü kesiyor. "Bana cevaplayamayacağım sorular sorma."

Gözlerindeki bakışı gördüğümde içimi ürperten bir farkındalık kaplıyor - sahiplenme, acı ve arzu hepsi bir arada ve gerçeği, itiraf etmek istediğimden daha uzun süredir merak ettiğim sorunun cevabını biliyorum.

Sebastian da beni istiyor. Beni önemsiyor, olması gerekenden daha fazla.

Ama önemli değil, çünkü bundan hiçbir şey çıkmaz. Ve o çizgiyi aşmayacak, benim ona izin vermemden daha fazla.

"Yapamaz mısın, yoksa yapmaz mısın?" Yumuşakça soruyorum, o da başını sallıyor.

"Fark eder mi?" diye mırıldanıyor ve ben sertçe yutkunarak başka tarafa bakıyorum.

"Sanırım değil." Sesimde bir parça acı var ve bunu duyduğunu biliyorum. Uzanıp, Tyler'ın daha önce bana dokunduğu omzuma dokunuyor, sanki onu silecekmiş gibi, onun yerine dokunuşuyla o noktayı damgalamak için. Sıcak ve yakıcı bir şekilde tenimde hissediyorum ve elini sonsuza dek orada tutmak istiyorum.

"Sana dokunduğunu görmekten nefret ediyordum," diye mırıldanıyor Sebastian, beklemediğim bir itirafla. Ona sertçe bakıyorum, yüzündeki ifadeyle kalbimde bir çatlak oluştuğunu hissediyorum.

"Tekrar görmek zorunda kalacaksın," diye fısıldıyorum. "O değil ama... başka biri."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor. "Biliyorum prenses," diyor sonunda.

Sessizlik uzun bir süre aramızdaki havada asılı kalıyor. Sebastian kaskı uzatıyor ve gecenin sıcaklığının etrafımızı sardığını hissedebiliyorum; gecenin geri kalanı, durması için elimi uzatabileceğimden daha hızlı akıp gidiyor.

"Gitmeliyiz," diyor sessizce ve ben de başımı sallayıp uyuşmuş gibi hissettiğim parmaklarımla kaskı ondan alıyorum.

Eve dönerken üşüyorum, bowling salonuna giderken olanları hatırlamak bile beni ısıtmaya yetmiyor. Brick bizi tekrar içeri alıyor ve arka kapıdan girip sessiz, sakın evin içinden kolayca geçerek yatak odama çıkıyoruz. Sebastian benimle yan yana yürüyor, dokunmuyor ama yine de vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın. Yatak odamın kapısına vardığımızda duruyoruz ve Sebastian koridorun karanlığında gölgelenen bana bakıyor.

"İyi geceler," diyorum usulca. "Ve-teşekkür ederim. Bana yardım ettiğin için. Eğlenceliydi ve... haklıydın. Buna ihtiyacım vardı."

"Elbette." Sebastian bunu söylerken garip bir şekilde resmi konuşuyor ve ellerini ceplerine sokarken boğazının çalıştığını, sanki bana dokunmamaya çalışıyormuş gibi sertçe yutkunduğunu görüyorum. Bu düşünce kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor ve dudağımı ısırarak ona bakıyorum.

Yavaşça, sanki bir rüyadaymışım gibi, elinin cebinden çıkıp yüzüme doğru kaydığını görüyorum. Başparmağı alt dudağıma hafifçe dokunuyor ve onu dişlerimin arasından çekip çıkarıyor. Gölgeli salonda bile gözlerindeki acıyı, özlemi görebiliyorum ve içimi acıtan bir sıcaklık kaplarken göğsüm sıkışıyor.

"Estella..." Sesi karanlığın içinde alçak, boğuk bir törpü gibi. "Ne olursa olsun, sana söz veriyorum, seni koruyacağım. Ne olursa olsun."

Gözlerinde acı ve özlemin ardında nefesimi kesen şiddetli bir kararlılık var. "Biliyorum," diye fısıldıyorum.

"Öyle mi?" Yüzümü arıyor. "Ciddiyim, Estella. Bütün bunlar boyunca -Babanın planladığı her şeyde, bundan sonra olacak her şeyde senin yanında olacağım. Seni asla terk etmeyeceğim. Beni anlıyor musun?"

Dokunuşu dudağımı yakıyor, bir marka gibi, bana vermesini dilediğim öpücük gibi. Hayal ettiğim ama sahip olamadığım her şey gibi. Sözlerinin ağırlığını hissedebiliyorum - bir yemin, bir şövalyenin prensesine verdiği bir söz. Benim şampiyonum.

Sebastian'ım.

Gölgeli koridorda sadece bizim kulaklarımızın duyacağı bir yemin.

"Anlıyorum," diye fısıldıyorum ve kalbimdeki çatlağın genişlediğini hissediyorum, çünkü *anlıyorum*. Söylemediği her şeyi anlıyorum - ne olursa olsun beni terk etmeyeceğini, babam ya da müstakbel kocam onun gitmesini istese bile bana geri dönmenin bir yolunu bulacağını. Beni korumak için, nasıl yapabilirse.

Bu sözü bana verebileceği tek söz olduğu için veriyor, çok daha fazlasını vermek istese bile.

Başını sallıyor ve başparmağının dudağıma dokunduğunu hissediyorum, geri adım atmadan önce kısa ve hafif bir dokunuş. Aramızda bir şeylerin değiştiğini, bu gece bir bariyerin yıkıldığını hissedebiliyorum ve Sebastian dönüp merdivenlerden aşağı inen gölgelerin içinde kaybolurken, hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını hissetmekten kendimi alamıyorum.

Yatak odamın karanlığında, ay ışığı içeri süzülüp Sebastian'ın her gece yanımda uyuduğu sandalyeyi aydınlatırken yorganın altında, koridorda söylediklerini tekrar ediyorum. Bu geceki her şeyi -gülümsemelerini, kahkahalarını, parmaklarının parmaklarıma dokunuşunu- tekrar ediyorum. Arzunun acısının içime işlediğini hissediyorum ve ellerimin kalçalarımın arasından aşağıya kaymasına izin veriyorum, gözlerimi kapatıp bana vermesini dilediğim her şeyi hayal ederken oradaki kaygan, sıcak etin üzerine yerleşiyorum.

Dudaklarımda onun parmakları, benimkinin olduğu yerde onun eli yerine onun ağzı olduğunu hayal ediyorum. Tanımadığım ve istemediğim bir yabancı yerine onun benim ilkim olduğunu hayal ediyorum. Görevin yerini arzunun alabileceği bir dünya hayal ediyorum ve Estella Gallo değil, sadece Estella olduğum bir dünya... Sebastian'ın isteyebileceği bir kadın. Sevebileceği bir kadın.

Karanlıkta üzerimde hareket ettiğini, bedenim ve onunki hakkında ortaya çıkarmak istediğim her sırrı bana öğrettiğini hayal ediyorum. Ağzını üzerimde hayal ediyorum, ellerim karanlıkta vücudunun çizgileri üzerinde geziniyor ve diğer elimin aşağıya kaymasına izin veriyorum, onu orada hayal ederken girişimi çevreliyorum, ilk kez içime itiyorum.

Zevkin içimde dalgalandığını, kaslarımı sıkılaştırdığını, sırtımı kamburlaştırdığını hissediyorum ve boşalırken ağzım onun adının sessiz şeklini alıyor,

Parmaklarıma karşı sıcak ve kaygan olan uyarılmamı hissettiğimde zevkle titriyorum.

Bir an için kapımın dışında ayak sesleri duyduğumu düşünüyorum ve Sebastian'ın dışarıda, benim gibi arzudan paramparça olmuş bir halde odamın hemen dışında dolaşıp dolaşmadığını merak ediyorum.

Kısa bir an için onun kapıyı açıp odaya girdiğini, beni kızarmış ve nefessiz, parmaklarımın orgazmdan hâlâ ıslak olduğunu gördüğünü hayal ediyorum ve bu düşünceyi aklıma geldiği anda kovuyorum, yuvarlanırken gözlerimi kapatıyorum.

Bazı şeyler hayal edilemeyecek kadar tehlikelidir, karanlıkta tek başına bile.

SEBASTIAN

Bahçeye açılan Fransız kapılarının yanındaki duvara yaslanıp, balo salonunun karşısından Estella'yı izlerken ellerimle yapacak bir şeyim olmasını diliyorum. Şu anda bir içki için her şeyimi verirdim - belki de yakındaki bir konuğun kesme kristal bir bardaktan yudumladığını gördüğüm viskiden bir bardak - ama iş başında içemem. Boğazımdan aşağı kayarken yanışını hayal ediyorum ama göğsümdeki gerginliği hafifletmek için hiçbir şey yapmayacağını biliyorum. Oda avizelerin ışığı, kahkahalar ve birbirine karışmış bedenlerin sıcaklığıyla çalkalanıyor; bu gece burada en az üç farklı büyük şehirden mafya ve milyarder sosyetesinin kreması var ama ben kendimi soğuk, gri bir bulutun altındaymışım gibi hissediyorum.

Estella'nın bana söylediğine göre Antony buna 'küçük, samimi bir toplantı' diyordu ama o da ben de bunun gerçekte ne olduğunu farkındayız. Bu onun için bir talipler geçidi, her biri bir öncekinden daha zengin ve daha iyi bağlantılara sahip.

Arkadaşının doğum günü için çıktığımız tedbirsiz gecenin üzerinden bir hafta geçti. Parmağımın dudağını okşamaları ve sesimin defalarca düşündüğüm ama ona asla yüksek sesle söylememem gereken sözleri mırıldanmasıyla sona ermesi, bunu teşvik etmemem gerektiğini söylemem için yeterliydi. Bu ve arada olan diğer her şey.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve kalabalığın içinde onu görüyorum. Bu gece lacivert ipek bir elbise giymiş, mükemmel vücudunu saran ve bir bacağı ayıran muhteşem bir gece elbisesi, kulaklarında, boynunda ve bileğinde parıldayan safirler, kalın siyah saçları başında toplanmış. Ona bakmak bile içimi acıtıyor. Safir kolyenin köprücük kemiğinin hemen altında durduğu yerden parladığını görüyorum ve dudaklarım oradaki tenine bastırma arzusuyla karıncalanıyor - ağızma karşı ne kadar sıcak hissedeceğini, dilimi teninde gezdirirsem tadının ne kadar tatlı olacağını öğrenmek için.

Sikim seğiriyor ve dişlerimi sıkıyorum. Burada, ona kur yapma şansını elde etmeyi uman erkeklerle çevrili bir odadayım ve dokunamadığım bir kadın için sikim kalkıyor. Bir hafta önce mükemmel mafya prensesi Estella Gallo'nun motosikletimin arkasında orgazm olduğu gerçeği olmasaydı, bu acınası bir durum olurdu.

Bunu düşünme, diye kendimi uyarıyorum ama *düşünmemek* mümkün değil. Elbette yüzde yüz emin değilim. Ama aniden beni tuttuğunu, sırtının kamburlaştığını, ensemden nefes nefese kaldığını hissettim. Sadece korktuğunu düşünmüştüm ve onu benimle bisiklete binmeye ikna etmek yerine geri dönüp arabamı almadığım için kendimi bok gibi hissetmiştim.

Ama sonra ona yardım ettim ve yüzünü gördüm.

Tanrı yardımcım olsun ama bir kadının boşaldıktan hemen sonra nasıl görüldüğünü bilirim. O yumuşak, ağır gözlü bakışı, dudaklarındaki o hafif büzülmeyi, gözlerindeki o donuk ifadeyi biliyordum. Bana sorulsa, Estella'nın motosikletimde bana sarılırken orgazm olduğuna dair herhangi bir kitap üzerine yemin edebilirdim.

O anda sikim o kadar sertleşmişti ki ikiye ayrılabilirdi. Kıyafetlerini yırtıp onu park yerinde sikmemek için kendimi zor tuttum. Ona bakarken bir an kendimi hayvan gibi hissettim, ilkel ve vahşi ve istediğimi almaktan başka yapabileceğim bir şey yokmuş gibi. Bir an için, ona bakarken, boğulmanın nasıl bir his olduğunu bildiğimi düşündüm.

Ama uzun zamandır onun içinde boğuluyorum.

Kendimi durdurdum tabii ki. Dişlerimi sıktım, uzanıp kendimi düzeltme dürtüsüne karşı koydum, çünkü artık bu lanet partinin ortasında taş gibi olma yolundayım. Estella hala orada duruyor, tanımadığım bir kadınla konuşuyor ve ben gözlerimle boğazının kremi çizgisini, bowling salonundaki o lanet olası pisliğin ona dokunduğu ve daha sonra benim ona dokunduğum omzunun kıvrımını izlemekten kendimi alamıyorum, onun yerine elimi orada hissetmesi için çaresizim.

Belki birkaç dakikalığına gizlice kaçabilirim. Biraz rahatlamak için yeterli bir süre. İşemem gerektiğini söyleyerek tuvalete kaçabilirim. Bu gece burada yeterince güvenlik var, muhtemelen kimse fark etmez bile-

"Manzaraya hayran mı kaldın, Sinclair?"

Neredeyse sıırıyordum, Brick'in kulağıma gelen sesiyle irkildim, hızlıca tuvalete gidip gidemeyeceğime dair düşüncelerimi böldü.

Kafamı toparlamak için felç geçirdim. Gallo'nun güvenliğini her zamanki siyah üniformasını giymiş olan adamın orada durduğunu görerek dönüyorum. Adını aldığı tuğla yığını gibi yapılı, tüm bu şatafat ve ihtişamın ortasında heybetli bir adam ve şu anda rahatsız edici bir şekilde görüldüğümü hissettiren bir bakışla beni kısıtıyor.

Sesimi olabildiğince tarafsız tutmaya çalışarak, "Sadece bir şeye göz kulak oluyorum," diyorum. "Bilirsin işte. Yapmak için para aldığım şey."

Brick karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Tabii. Özellikle patronun kızına mı göz kulak oluyorsun?"

"Ayrıca bunu yapmak için para alıyorum." Rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum, hem gitmesini diliyor hem de varlığının en azından ereksiyonumu bastırmaya yardımcı olduğu için minnettar oluyorum. "Ben onun kişisel korumasıyım Brick. Başka nereye bakabilirim ki?"

"Ah, bilmiyorum." Brick yanımdaki kapı çerçevesine yaslanırken sesi aşırı rahat, sadece bizim duyabileceğimiz kadar alçak. "Pencereler. Kapılar. Bahçeler. Sorun çıkarmak isteyen birinin girip çıkabileceği her türlü giriş ya da çıkış. Beş dakika boyunca ağzını açmadı, bunu söyleyebilirim."

Aslında boğazına bakıyor ve ağzımı boğazında gezdirdiğimde çıkaracağı sesi düşünüyordum. Aletim tekrar seğirdi ve bu düşüncüyü bir kenara iterek boğazımı temizledim. Brick'e söyleyeceğim şey kesinlikle bu değil.

"Dikkatli ol," diye mırıldanıyorum, ona kızgınlıkla bakarak. "Biri bunu söylediğini duyarsa, sahip olmadığım fikirlere sahip olduğumu düşünmeye başlarlar."

"Emin misin?" Brick bana bakıyor, bakışları ağır. "Üç yıldır buradasın Sinclair, hep onun yanıdaydın. Sahip olamayacağı bir şeye bu kadar yakın olmanın bir erkeğin aklını nasıl karıştırabileceğini anlayabiliyorum. Düşünmemesi gereken şeyleri düşünmeye başlamasına neden olur."

"Siktir git," diye ısırdım. "Saçmalıyorsun. Estella Gallo'ya olan tek ilgim babasının ona göz kulak olmam için bana ödediği para."

Kelimeler yalanmış gibi dudaklarımı yakıyor. Ama başka ne söylemem gerekiyor ki? Gerçeği değil - onun yanında olduğum her an, düşüncelerimin her geçen gün daha da kirlendiğini, ona olan ihtiyacımın arzuyu aşan bir şeye dönüştüğünü.

Aylardır biriyle bile yatmadım. Haftalardır, düşünülemez gibi geliyor. Ondaki başka bir kadına dokunmayı hayal bile edemiyorum.

Belki o evlendiğinde ve ben başka bir adamın *ona* el sürdüğü gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldığımda bu durum değişir. Ama şimdilik, başkası için arzu duyamıyorum. Bir keşiş gibi yaşamak ve yumruğumdan başka hiçbir şeyle sevişmemek beni delirtiyor, ama buna bir çözüm göremiyorum.

Brick ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırır. "Sadece küçük bir dost tavsiyesi, Sinclair. Onun kim olduğunu ya da bu ailede haddini aşan fikirlere kapılan bir adamın başına neler gelebileceğini unutmadığından emin olmak için."

"Unutmadım," diyorum dişlerimin arasından, ama Brick çoktan uzaklaşmış oluyor. Bakışlarım Estella'ya kayıyor, bir mıknaş gibi demire çekiliyorum. Kusursuz bir takım elbise giymiş, saçları geriye taranmış ve sert bir şekilde jölenmiş, gözleri sanki zevkine sunulan bir yemekmiş gibi ona yapışmış orta yaşlı bir adamla konuşuyor. Gördüğüm manzara karşısında çenem geriliyor ve parmaklarımın avuçlarıma bastırdığını hissediyorum, adam eğilip kızın kulağına bir şeyler fısıldarken ellerim yumruk haline geliyor.

Kibarca gülüyor ama gülümsemesinin gözlerine ulaşmadığını görebiliyorum. Parmaklarının şampanya kadehini sıkıca kavradığını görüyorum. Üç yıldır onun korumalığını yapıyorum; her hareketine, her tuhaflığına, zihnine, bedenine ve onunla ilgili her şeye uyum sağladım. O adamı yakınında istemediğini biliyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatmamak ve onu fiziksel olarak kendimden uzaklaştırmamak için her şeyi yapıyorum.

Bakışlarımı ondan ayırıp odayı tarıyorum. Diğer taraftan Antony Gallo gözüme çarpıyor ve bana küçük, neredeyse belli belirsiz bir baş selamı veriyor, gözleri bir köpekbalığının gibi beni izliyor. İşimi yapmam için bir hatırlatma. Yerimi hatırlatan bir hatırlatma.

Bu acı bir düşünce, bu gece her zamankinden daha fazla.

Benim yerim gölgeler, onun yanı değil. Bir silah, bir sevgili değil.

Özellikle de onunkine.

Antonius'un kalabalığın arasından Estella'ya doğru ilerleyişini izliyorum, yanında ondan bir baş kadar uzun, kıvrıkcık siyah saçlı ve bronz tenli bir adam daha var. Estella'ya onlarla birlikte yürümesini işaret ediyor, Estella da sadece benim görebildiğimi sandığım bir isteksizlikle onları takip ediyor ve benim durduğum yerden çok uzakta olmayan pencerelerin yanındaki bir noktaya doğru ilerliyor.

"Estella, seni Nico Adamos'la tanıştırayım," diyor Antony, yanında duran ve Estella'ya saygıyla başını sallayan adamı işaret ederek. Bulduğum yerden otuzlu yaşlarının ortalarında olduğunu, iyi giyimli ve şık olduğunu görebiliyorum.

Kanımı kaynatacak kadar yakışıklı. Antony'nin konuşmalarını duyabilmem için onları yönlendirdiği gibi garip bir hisse kapılıyorum, bu da kafa karıştırıcı. Estella'nın babasının fark edebileceği hiçbir çizgiyi aşmamaya, onun yanında ona çok yakın görünmemeye hep dikkat etmişimdir. Ona karşı bir korumanın ötesinde hisler beslediğimi düşünmesi için hiçbir neden yok -bildiğim kadarıyla yok.

Yine de, konuşmalarını dinlerken ensemden aşağıya doğru bir tehlike hissi ürperiyor.

Antony, "Ailesi Akdeniz'deki gemiciliğin büyük bir kısmını kontrol ediyor," diye devam ediyor. Estella elini pratik bir zarafetle uzatıyor, dudaklarında bir gülümseme.

"Memnun oldum, Bay Adamos."

"O zevk bana ait." Nico eğilip Estella'nın elini tutuyor ve dudaklarına götürüyor. Eski moda bir jest ama kanım daha da ısınıyor çünkü bunun Estella'nın hoşuna gidecek türden bir şey olduğunu biliyorum. Çenem sıkılıyor ve yüz ifademi sakın, sadece Estella'nın iyiliğini istediğimi, başka bir şey istemediğimi belirten bir şekle sokuyorum.

"Baban bana senin hakkında çok şey anlattı," diye devam ediyor Nico, hâlâ Estella'nın elini tutarak. "Ama senin ne kadar büyüleyici olduğundan bahsetmeyi unuttu."

Estella'nın ağzının kenarındaki hafif seğirmeyi görebiliyorum ve gözlerini devirmemek için mücadele ettiğini biliyorum. Nedense bu beni biraz daha iyi hissettiriyor. En azından babası istese bile onun sattığı şeyi satın almıyor.

"Çok nazıksınız, Bay Adamos," diye cevap veriyor alçakgönüllülükle. "New York'ta bulunmanızın sebebi-"

"Baban tanışmak isteyebileceğimizi söyledi." Nico elini bırakıyor ve ben yumruklarımı açmak için kendimi zorluyorum. "Belki başka bir gün uğrayabilirim ve daha samimi bir şekilde konuşabiliriz? Seni daha yakından tanımayı çok isterim Estella."

Adını söyleme şekli dişlerimin kırılmasından korkana kadar birbirine sürtünmesine neden oluyor. Bu adamın ona dokunduğu düşüncesi, elleri, ağzı... Onu durduğu yerde öldürmek istiyorum. Daha önce hiç hissetmediğim bir tür şiddet içimi kaplıyor ve olduğum yerde hareketsiz ve gözlemci kalmak için her şeyimi harcıyorum.

"Mükemmel bir fikir," diye araya giriyor Antony, sesi memnun görünüyor. "Belki ikiniz için bir gece bile ayarlayabilirim. Akşam yemeği, tiyatro, tabii ki uygun bir güvenlikle. Estella'nın özel koruması Sebastian

her zaman onunla." Bana doğru başını sallıyor ve Nico Adamos dönüp bana baktığında, ben de kendimi kaba bir şekilde başımı sallamaya zorluyorum. "Eğer böyle bir şey olursa o ve güvenlik şefim detayları halledebilir."

"Memnuniyetle," diyor Nico, sesi tereyağı kadar yumuşak ve Estella başıyla onaylıyor.

"Elbette, çok memnun olurum," demeyi başarıyor ama bana sanki dişlerinin arasından konuşuyormuş gibi geliyor. "Yine de ortama karışmalıyım Bay Adamos. Tüm dikkatimi tek bir konuğa vermem doğru olmaz."

"Görüşmek üzere, Bayan Gallo." Nico başını eğiyor ve Estella'nın her zamanki gibi zarif ve dengeli bir şekilde kalabalığın arasına karışmasını izliyorum. Antony'nin partiyi doldurmak için davet etmiş olması gereken yaşlı bir çiftle bir şeyler söylemek için durakladığını görüyorum -bunun sadece bir akşam yemeği partisi değil, seçkin bekârların geçit töreni olduğu daha az belli olsun diye- ve bu sefer, yaşlı kadının söylediği bir şeye güldüğünde, kulağa samimi geliyor.

Ses göğsümü acıtıyor ve sertçe yutkunuyorum. Pek çok kadını yatağa attım, çıplak tenlerini tenimde hissettim, inlemelerini duydum ve boşalmalarını sağladım ama hiçbir kadını Estella'yı tanıdığım kadar yakından tanımadım.

Onu mutlu ve coşkulu, kırgın ve kederli gördüm. Neyi sevdiğini ve neyden nefret ettiğini, gizli romantik hayallerini ve mizah anlayışını ve yüzeyin altında saklı olan arzuyu biliyorum. Onun yanında geçirdiğim üç yıldan sonra, onu *tanıyorum* - ve yine de, diğer erkeklerin ona sahip olmak için sıraya girmesini izlerken, şu anda bana yaptığı tüm iyilik için ondan bir okyanus uzakta olabilirim.

Antony'nin Estella'yı en az altı uygun bekârla daha tanıştırmasını izlerken parti üç saat daha sürüyor, hepsi de onun dikkatini çekmeye kararlı. Gülümsemesini, kahkaha atmasını ve kibarca dinlemesini izliyorum ve durduğum yerden hiçbirinin ilgisini çekmediğini görebiliyorum.

Ama hepsi ona karşı sonsuz bir ilgi duyuyor. Bazıları yakışıklı, bazıları değil, ikisi onun için çok yaşlı ama eminim bunların hiçbiri Antony'nin karar vermesinde etkili olmamıştır. Cüzdanlarını ve bağlantılarını önemsiyor, Estella'nın bunların hiçbirini umursamadığını biliyorum.

Gece yarısına doğru parti seyrelemiştir. Antonius odanın öbür ucunda bir grup erkekle derin bir sohbete dalmış, Estella'yı tek başına bırakmıştı. Son bir saattir açık büfe masasının yanında tuttuğum noktadan, Fransız kapılarından çıkıp bahçeye doğru süzülüşünü izliyorum.

Onu takip etmeden önce tam bir dakika bekledim.

Güzel kokulu bahçelere adım attığımda gece havası ılık geliyor, onu ararken patikanın çakılları botlarımın altında çıtırdıyor. Onu bir gül fidanının yanında buluyorum, yakındaki demir direğe asılı lambanın ışığıyla belli belirsiz aydınlanıyor, saçından düşen bir tutam yanağına değiyor. Uzanıp onu fırçalama arzusu o kadar güçlü ki canımı acıtıyor.

Soluk ışıktaki güllerin yanında, elbisesinin gece mavisi ayaklarının etrafında göllenirken, neredeyse ruhani görünüyor. Bir rüyadan fırlamış gibi.

"İçeride olman gerekmiyor mu?" Ona doğru yürürken soruyorum ve sesimi duyunca başını çevirdiğini görüyorum. "Burada tek başına olmak yerine mi?"

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti beliriyor. "Yalnız değilim," diyor yumuşak bir sesle. "Sen buradasın."

"Estella-" Birden balo salonunun girişinden epey uzakta olduğumuzun farkına vararak duraksıyorum. Bahçeye çıkan birinin bizi fark etmesi uzun sürmezdi ama yine de... şimdilik yalnızız. Ve birdenbire *yalnızlık* tehlikeli gelmeye başladı.

"Potansiyel eşlerin geçit töreninden hoşlandın mı?" diye soruyor, sesi kasıtlı olarak hafif, ama altındaki keskinliği duyabiliyorum. "Aralarından seçim yapabileceğim bekârlar dizisi?"

Yanında duruyorum, yanlışıyla ona dokunamayacağım kadar uzakta. Parfümü ılık esintiyle bana doğru sürükleniyor, yumuşak ve baştan çıkarıcı bir şey. Yasemin olabilir. Sadece onun kokusundan bile sikişim seğiriyor ve içeri girmem gerektiğini biliyorum. Antony'ye istifamı vermeliyim. İkimizi de mahvedecek bir şey yapmadan önce burayı ve Estella'yı terk etmeliyim.

Ona bir söz verdim. Sertçe yutkunuyorum, sığ nefes alıyorum. "Etkileyici... görünüyorlardı," diyorum sonunda, kelimelerimi olabildiğince tarafsız seçerek.

Estella keskin, kadınsı olmayan bir kahkaha atıyor. "Sıkıcıydılar," dedi kesin bir ifadeyle. "Ve hak sahibiydiler. Hepsi her şeye hakları olduğunu düşünüyor. Zenginlik. Hayranlık. Güç. *Benim.*" Duraklıyor, dönüp bana bakıyor. "Yiyecek bir şeyler almaya çalışırken Nico beni yine buldu. Yirmi dakika boyunca bana yatı Sebastian'ı anlattı."

Gecenin tüm çılgınlığına rağmen dudaklarımın titrediğini hissediyorum. "Korkunç," diye mırıldanıyorum ve Estella tekrar gülüyor, bu sefer biraz daha yumuşak bir şekilde.

"Votkalara ayrılmış koca bir oda var." Güllere bakıyor, sonra tekrar bana. "Bir diğeri de viskilere."

"Kulağa kâbus gibi geliyor." Kıkırdıyorum ve bir an için sanki her şey unutulup gidiyor. O an için sadece ikimiz varız ve kendini beğenmiş bir milyarderle ilgili bir şakayı paylaşıyoruz. Bakışlarımız buluştuğunda Estella gülümsüyor ve ben sadece onu görüyorum. Gözleri, dudakları, gülümsemesi. Ona uzanmak istiyorum ve bunu yapmamak için içimdeki her şeyi ortaya koyuyorum.

Gülümsemesi kayboluyor ve güllere geri dönüyor. "Ben onlardan birini seçene kadar bunu yapmaya devam edecek," diyor sonunda, yavaş bir nefes alıp tekrar veriyor. "Ya da o benim için bir tane seçecek. Her iki durumda da-"

Sertçe yutkunuyorum. "Baban gibi adamlar böyle yapar."

Estella'nın bakışları tekrar bana dönüyor ve ifadesinde keskin bir şey var. "Öyle mi?" diye meydan okuyor. "O zaman bununla iyi mi olmalıyım? Gülümsemeli, bir koca seçmeli ve hayattaki payıma *minnettar* mı olmalıyım?"

"Demek istediğim bu değil ve bunu sen de biliyorsun-"

"Babamın yaptığı gibi bana nasıl bir *varlık* olduğumu açıklayacak mısın? Bu evliliğin temelde bir iş birleşmesi olduğunu ve bunun *normal* olduğunu?" Gözleri alev alev parlıyor ve bana yaklaşıyor. Parfümü güllerin kokusuna karışıyor ve onu ne kadar çok istediğimden başım dönüyor.

Eli yükseliyor, tişörtümün üzerinden göğsüme, kalbimin hemen üstüne dokunuyor. "Bana karşı bir şeyler hissediyorsun," diye meydan okuyor. "Bana hissetmediğini söylemeye çalışma Sebastian-"

Elini tutup çekiyorum. Artık bana dokunmuyor olsa bile elinin sıcaklığını gömleğimin üzerinden hissedebiliyorum ve elini bırakmam gerekiyor ama bırakmıyorum. "Önemli değil."

Çenesi meydan okurcasına yukarı kalkıyor. "Benim için önemli."

Uzaklaşmalıyım. İçeri geri dönmeliyim. Buna bir son ver. Elini bırakamıyorum. Koyu renk gözleri bana bakıyor, yalvarıyor, yakarıyor ve ben sertçe yutkunuyorum, dünyadaki herhangi bir insana hissettiğimden daha fazlasını hissettiğim bu kadına bakıyorum.

"Baban beni öldürür," diye mırıldanıyorum, sesim karanlıkta sert bir fısıltıya dönüşüyor. "Eğer şanslıysam."

"Biliyorum." Elini çekip geri çekiliyor, gözlerinde birdenbire onu benden almak için her şeyimi, hayatımı bile verebileceğimi hissettiğim yenilmiş bir ifade belirliyor. "Biliyorum, Sebastian. Özür dilerim. Ben sadece-"

"Onlardan biriyle evlenmek istemezsin."

"Onlardan biriyle evlenmek istemiyorum," diye tekrarlıyor içi boş bir şekilde. "Ama evlenmek zorundayım, değil mi? Bu benim hayatım. Sahip olacağım tek hayat bu. Ve nasıl yaşayacağımı seçme şansım yok."

"Estella?" Antony'nin sesi balo salonunun girişinden geliyor ve Estella irkilerek hızla yanından geçiyor.

"Estella." Yapmamam için onca neden olmasına rağmen ona uzanmaya başlıyorum ve elimden su gibi kayıp gidiyor.

"Partiye geri dönmem gerekiyor," diyor hızla ve aceleyle konağa doğru ilerlerken hızını artırıyor. Peşinden gidiyorum, tam zamanında yetişip babasıyla konuştuğunu görüyorum.

"Bianchiler gidiyor," diyor. "Veda etmelisin."

"Elbette." Estella başını sallayarak balo salonuna girerken Antony başını kaldırıyor ve bakışları benimkileri yakalıyor.

"Sinclair." Sesi sertleşiyor ve neden Estella ile bahçede yalnız olduğumu gerekçelendirme ihtiyacı duyuyorum.

"Uzaklara gittiğini gördüm efendim. Sadece güvende olduğundan emin olmak istedim."

Antony başını sallıyor. "Elbette," diyor kolayca, ama bakışları bir an daha kalıyor ve söylemediği şeyin ağırlığını hissedebiliyorum.

Ben onu izliyor olabilirim, ama o beni izliyor.

Bizi izliyor.

SEBASTIAN

Partiden iki gün sonra kendimi Brick'le birlikte Antony'nin ofisinde buluyorum ve her ikisiyle de güvenlik detaylarını gözden geçiriyorum. Brick'in haftalık güvenlik raporunu sunduğu yerin bir adım gerisinde durmuş, ellerimi arkamda kavuşturmuş, düşüncelerimin dağılmasını engellemeye çalışarak dinliyorum. Bugünlerde bunu yapmak çok zor.

Son iki gün içinde, ilgilenen erkeklerden en az dördü Estella ile öğle yemeği yemek, onunla bahçede dolaşmak ya da kütüphanede onunla konuşmak için uğradı. İçlerinden birini simaen ve ismen tanıyorum-Vito Bianchi, Boston'daki İtalyan mafyasının gizli patronu. Bu adamı Estella ile hayal etmem imkansız. Kırklı yaşlarının ortalarında, kel, göbekli ve muhtemelen gençlik yıllarından kalma kötü cilt izleri var. En ufak bir çekiciliği yok, yine de yeterince varlıklı olduğu için kadın sıkıntısı çekmediğini tahmin ediyorum. Estella'ya dokunduğunu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor.

Brick, "Çevredeki yeni adamlarımız takıma mükemmel katkılarda bulunduklarını kanıtlıyorlar," diyerek beni düşüncelerimden sıyrıyor. "Ve yükseltilmiş kamera sistemlerini kurduk. Endişe duyduğun kör noktalar çözüldü."

"Güzel." Antony, Brick'in ona uzattığı diyagramlara bakıyor. "Estella yarın Adamos'la akşam yemeği mi yiyecek? Her şey ayarlandı mı?"

Bana bakıyor ve ben konuşurken yüzümü dikkatle nötr tutmayı başarıyorum. "Evet, efendim. Restoranda gözcülük yapmaları için fazladan üç adamımız ve takip eden arabada da fazladan iki adamımız olacak. Ben de yakında olacağım elbette."

"Mükemmel." Antony diyagramları yere bıraktı. "Peki Bay Adamos hakkında ne düşünüyorsun, Sinclair?"

Bu soru karşısında biraz irkildim. "Benim fikrimi mi istiyorsunuz, efendim?"

Antony bana soğukkanlılıkla bakıyor. "Sen kızımı koruyan adamsın, değil mi? Fikrinizi öğrenmek isterim."

Sonraki kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Yetkin," diyorum sonunda. "Etrafında iyi seçilmiş adamlar var gibi görünüyor. Güvenliği kusursuz. Zeki ve seçici bir adam olmadığını söyleyemem."

"Kızım ile ilgilenecek kadar anlayışlı," diye sırtıyor Antony. "Başka bir şey var mı, Sinclair?"

Sertçe yutkunuyorum. "Sanırım başka bir şey hakkında yorum yapmak bana düşmez efendim. Kızınızın talipleri onu ve sizi ilgilendirir."

"Bunu senin yerine ben yapıyorum," diye tersliyor Antony, iyi ruh hali geldiği gibi hızla bozuluyor. "Sana bir soru sordum. Üç yıldır onun gölgesinin Sinclair. Senin görevin onun etrafındakileri izlemek. Nico Adamos hakkındaki görüşünü öğrenmek istiyorum."

Aklımdan bir sürü cevap geçerken duraksıyorum. Antony'ye Nico'yu Estella yokken başka kadınlara bakarken gördüğümü anlatabilirdim ama bunu umursayacağından şüpheliyim. Mafya adamları sadakatleriyle tanınmazlar. Nico'nun şampanya kadehini yeterince çabuk doldurmayan bir garsona havladığını gördüğümü de söyleyebilirdim ama bunun da kalıcı olacağını sanmıyorum.

"Estella'yla gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor," diyorum onun yerine, kelimeleri teker teker söylemeye zorlayarak. "Hakkında edindiğimiz bilgilere, geçmişine ve referanslarına bakılırsa sağlam biri gibi görünüyor. İş bağlantıları söylediği gibi. Kâğıt üzerinde, onun için mükemmel biri efendim."

Antony'nin gözleri kısılıyor. "Orada bir 'ama' var, Sinclair," diyor kesin bir ifadeyle ve ben boğazımı temizliyorum.

"Sanırım kızınız onu sıkıcı buluyor," diyorum basitçe. "Tahmin edilebilir ve sıkıcı."

Antony kıkırdar. "Sıkıcı, değil mi?" Brick'in kendisine uzattığı kâğıtları karıştırarak masasının bir kenarına koydu. "Estella'ya benziyor. Ama bence onun ihtiyacı olan şey sıkıcılık. Ona ve imparatorluğuma bakacak zengin, bağlantıları olan, *sıkıcı* bir koca. Onu hak ettiği gibi şımartacak ve alıştığı yaşam tarzında tutacak."

Yapamayacağın bir şey. Antony'nin hançeri saplamak isteyip istemediğini bilmiyorum ama yine de göğsüme batıyor. "Elbette efendim," diye başımı sallayarak idare ediyorum.

Antony ikimize de el sallıyor. "Hepsi bu kadar. Ya Sebastian? Estella bu sabah kahvaltıda bana Luis'in mezarını ziyaret etmek istediğini söyledi. O gezi için ekstra güvenlik ayarla lütfen."

"Elbette." Brick'i ofisten çıkarken takip etmek için başımı sallıyorum. O bir yöne sapıyor, ben başka bir yöne, Estella'yı bulmaya, güneşlenme odasında olacağını düşündüğüm yere gidiyorum.

Orada oturmuş, bahçelere bakıyor ama önünde resim yok, elinde fırça yok. İnce askılı siyah bir güneş elbisesi ve bir tarafı yırtmaçlı bol bir etekle melankolik görünüyor ve odaya girerken boğazımı hafifçe temizliyorum.

Ayak seslerimi duyunca sertçe etrafına bakınıyor. "Sebastian." Sesinde yumuşak ve melankolik bir şeyler var ve ona gitmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Baban mezarlığa gitmek istediğini söyledi. Luis'i ziyaret etmek için." Estella başını sallar. "Artık gidebilir miyiz?"

"Elbette. Birkaç adamın bizi takip edebilir. Ek koruma için." İtiraz etmiyor, sadece ayağa kalkıyor ve ellerini elbisesinin ipeksi eteğinin üzerinde gezdiriyor. Yarık bir an için ayrılıyor, pürüzsüz, soluk bacağının uzun bir şeridini gösteriyor ve çenem geriliyor. Estella'nın bacağı gibi basit bir şeyin görüntüsünden etkilenerken, avucumun içinde ne kadar pürüzsüz hissedeceğini hayal ederek, onu kalçamın etrafına nasıl dolayabileceğimi, onu duvara doğru bastırabileceğimi ve böylece beni karşısında hissedebileceğini düşünerek bir an için başımı çeviremiyorum.

her-

"Sebastian?"

Gözlerimi kırıştırarak kendime geliyorum ve aletimin uyluğum boyunca uzamasının o çok tanıdık hissini duyuyorum. Bugünlerde onun yanındayken neredeyse sürekli bir uyarılma halindeyim ve bunu bastırmak imkânsız gibi geliyor. "Şimdi bir mesaj göndereceğim," diyorum ona çabucak. "Beni takip edin, şoföre bir araba getirteceğim."

Kırk beş dakika sonra mezarlığın kapısının önüne park etmiştik. Estella arabadan inerken solgun ve sessiz, elinde satın almak için durduğu beyaz güllerden bir buket tutuyor. Siyah elbisesi, mezar taşlarının arasından geçen patikada ilerlerken çıkan ılık rüzgârda ayak bileklerinin etrafında uğursuzca dalgalanıyor ve ben yağmur yağabileceği endişesiyle bulutlu gökyüzüne bakıyorum.

Diğer adamlara Estella'nın mahremiyeti için arabaların yanında kalmaları talimatını verdim. Sanırım bizi takip etmeleri daha akıllıca olurdu. Söylememem ya da yapmamam gereken bir şeyi yapmamı engellemek için.

Onun yanında kendime güvenmekte gittikçe zorlanıyorum. Kafamı temiz tutmak için. Bir koruma olarak yapmam gereken son şey bu. Ben olmalıyım

Tek bir şeye odaklanmıştım, sadece tek bir şeye; her zaman onun güvenliğine, onun emniyetine. Ona verdiğim sözde gerçekten samimi olsaydım, onu Luis'in küçük toprak parçasına kadar takip ederken, bu duyguları sonsuza dek bir kenara itmenin bir yolunu bulurdum diye düşünüyorum.

Estella doğruca kardeşinin mezarına doğru yürürken ben de saygılı bir mesafeden etrafımızı tarayarak onu takip ediyorum. Mezarın önünde diz çöküşünü izlerken geride duruyorum, gülleri henüz taze olan toprağa bırakırken onu duyabilecek kadar yakınımda duruyorum.

"Seni özlüyorum," diye fısıldıyor usulca. "Her şey dağılıyor, Luis. Artık hiçbir şey doğru gelmiyor."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, birkaç adım geride duruyorum, ona bir mahremiyet yanılsaması vermeye yetecek kadar, ama yine de onu görüş alanımda tutuyorum. Gergin ve tetikteyim, elim belimdeki gizli silahın yanında duruyor. Burada gerçek bir tehlike olduğundan şüpheliyim ama yine de hazırlıklıyım. Ona bir şey olmasına izin verme şansım yok. Kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim.

O kişi ben olsam bile.

Gözlerini kapatışını izliyorum ve gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü görüyorum. Yanına gidip gözyaşlarını silmek istiyorum ama olduğum yerde kalıyorum, dikkatle izliyorum ama müdahale etmiyorum.

"Evleneceğim Luis," diye fısıldıyor ve kalbimin göğsümde sıkıştığını hissediyorum. "Her şey planlandı, hangi damadın imzayı atacağı dışında her şey. Sanırım babam dört ya da beşe indirdi. Artık varis ben olduğuma göre bunun gerekli olduğunu söylüyor."

Derin bir nefes alıyor ve elini güllerin üzerinde gezdirmek için uzanıyor. "Bu senin hatan değil elbette. Buraya seni suçlamak için falan gelmedim. Ama bu çok zor Luis. Çok korkuyorum. Bir yabancıyla evlenmek istemiyorum."

Yüzünden daha fazla gözyaşı damlamasını izliyorum ve çenem geriliyor. Ona gitmeyi o kadar çok istiyorum ki canım acıyor.

"Keşke burada olsaydın," diye fısıldıyor. "Ama eğer burada olsaydın, muhtemelen her şey farklı olurdu. Ve bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum."

Estella sessizleşiyor, tek ses yaz esintisinde ağaçların hafif hışırtısı. Uzun bir süre öylece kalıyor, sonunda ayağa kalkıyor, eteğindeki kirin tozunu alırken bana bakıyor, gözlerinde bir davet var.

Ona doğru yürüyorum ve mezarın başında onun yanında duruyorum. "Seni yalnız bırakmak istedim," diye mırıldanıyorum ve Estella'nın elinin

Benimkini, çok az.

"O senin arkadaşındı," diyor usulca. "Sen de onu ziyaret etmelisin."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, mezara bakıyorum - toprağa, taşa, orada yatan güllere. "Onu canlı düşünmeyi tercih ederim," diyorum sonunda. "Ama sana ne huzur verirse Estella. Eğer burayı ziyaret etmek sana iyi geliyorsa, fırsat buldukça bunu yapmalısın."

Dudağını ısıtır. "Yarın Nico Adamos'la yemeğe gitmek istemiyorum," diye fısıldıyor. "Hiçbiriyle akşam yemeği yemek istemiyorum. Vito Bianchi dün malikanedeydi. *Çok* ilgilendiğini söyledi. Birinin satın almak istediği bir mülk hakkında konuşması gibi." Son kelimeleri neredeyse tükürüyordu. "Hepsinden nefret ediyorum."

Estella kollarını kendine doluyor ve ben de onu kendime çekmemek için kendimi zor tutuyorum. "Biliyorum," diyorum sessizce. "Ben de biliyorum."

Dudakları birbirine dolanıyor ve ben yavaş bir nefes alıyorum. "Ağabeyin bu kadar güçlü olmanla gurur duyardı."

Estella bana sertçe bakıyor. "Eğer güçlü olsaydım, bundan kurtulmanın bir yolunu bulurdum," diyor acı bir şekilde.

"Güçlü olmanın farklı yolları vardır prenses."

Aramızdaki havada bir şeylerin çatırdadığını hissedebiliyorum, gergin ve çaresiz bir şey ve Estella bana doğru dönüyor. "Bunu yapamam Sebastian," diye fısıldıyor. "Onlardan biriyle evlenemem. Yapamam işte."

Sertçe yutkunuyorum. "Yapmak zorundasın," diyorum yavaşça, her kelime bana pahalıya patlıyor. Bunu yüksek sesle söylemek kalbime bir hançer saplamak gibi geliyor. "Eğer yapmazsan baban seni evlatlıktan reddeder. Bunu biliyorsun." Ağzım geriliyor ve Estella'nın gözlerindeki acıyı görüyorum. Onu oraya koyacak bir şey söylediğimi bilmek canımı yakıyor.

"Babam," diyor yavaşça, "kendi çıkarı için beni gayrimenkul gibi satıyor. Beni umursamıyor."

"Seni bildiği şekilde korumaya çalışıyor." Duraklıyorum. "Benim gibi."

Onu azıcık da olsa savunmam fikrinden dolayı gözlerindeki ihaneti görebiliyorum. Çenesi geriliyor ve bir an için arkasını dönüyor, rüzgâr hızlandıkça elbisesi bacaklarının etrafında dalgalanıyor. Havada yağmur kokusu alabiliyorum ve iç çekmeden önce bir an bekliyorum.

"Estella, gitmemiz gerek. Hava-"

Hızla dönüyor, bakışları bir sopanın körlüğüyle benimkilerle buluşuyor. "Bana hiçbir şey hissetmediğini söyle Sebastian," diye meydan okuyor. "Bana sadece korumam olduğunu söyle, ben de birini seçeyim. Belki Nico Adamos'u bile

-Yeterince yakışıklı, değil mi? Sıkıcı ama bakması güzel?" Sözleri içime işliyor ve biraz önce benim onu incittiğim gibi onun da beni incitmeye çalıştığını anlıyorum. Bana çok geçmeden başka bir adamın onun yatağında olacağını, onu soyacağını, ona dokunacağını, hatta belki de onu boşaltacağını hatırlatıyor. Motosikletin üzerinde ona sarılırken kazara değil, bilerek.

Tanrım, motosiklettteki o geceyi düşünmek bile beni sertleştiriyor. Ama onun meydan okuyan yüz ifadesine baktığımda ve korkunç bir çizgiye ne kadar yakın olduğumuzu fark ettiğimde, eğer onu geçerse, ilişkimizin kesici iğneler ve dikenli kelimelerden biri haline geleceği, birbirimize merhem olamadığımız acıyı çıkaracağımız, sonunda birimiz veya ikimiz de bunu durdurmak için uzaklaşana kadar.

"Bunu hayal etmiyorum," diye fısıldıyor ve sözlerindeki yalvarış beni iliklerime kadar kesiyor.

Tanrım, onu öpmek istiyorum. Uzaktan gök gürültüsünün hafif gümbürtüsünü duyuyorum ve dudaklarında biraz önce yaladığı yerdeki nemi görüyorum ve onu ellerimle kavrayıp kendime çekmek ve onu yutmak istiyorum. Onu en yakın ağaca doğru itmek, eteğini ellerimin arasına almak ve onu hemen burada becermek istiyorum, mezarlara lanet olsun.

Tek kelime etmiyorum ve Estella'nın yüzü sanki gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibi kısa bir süreliğine buruşuyor.

"Bana yalan söyleyemezsin, değil mi?" diye fısıldıyor. "Yani hiçbir şey söylemiyorsun."

"Ne hissettiğimin bir önemi yok," diye mırıldanıyorum, ona daha önce de söylediğim aynı sözleri tekrarlayarak. "Baban bunu düşündüğüm için bile beni öldürtür. Sana dokunursam Tanrı yardımcım olsun. Böyle bir şey olamaz Estella. Her ne hissediyorsam, her ne hissediyorsan, onu gömmeliyiz. Gerekirse burada, hemen şimdi." Kelimeler dudaklarımdan dökülürken kulağa acı geliyor. "Mezarlıktan daha iyi bir yer olabilir mi?"

Estella'nın dişleri alt dudağına gömülüyor ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu görüyorum. "Yani benim başka bir adamla evlenmemi mi izleyeceksin?"

"Seni güvende tutacağım," diye bağırdım, her kelimemde kararlılık vardı. "Söz verdiğim gibi. Eğer ölürsem bunu yapamam Estella. Ve sen de babandan kaçarak bir hayat süremezsin."

Bana bakıyor ve ben söylemesem de anladığını biliyorum. "Peki şimdi ne olacak?" diye fısıldıyor, sesi titriyor ve kalbimin çatladığını hissediyorum, mezarlıkta gök gürültüsü gibi çatlaklar oluşuyor.

"Şimdi," diyorum elimden geldiğince sakın bir şekilde, ona kolumu uzatırken. "Şimdi eve gidiyoruz."

Balo salonunun ortasında **duruyorum**, şampanya kadehim parmaklarımın arasında öyle sıkı kavranmış ki kırılabilir. Etrafımda ışıklar, insanlar ve müzik var, ama sanki hepsi girdaplı bir pus gibi, uyanamadığım korkunç bir rüyadaymışım gibi geliyor.

Babamın taliplerimi daraltmak için verdiği partilerden biri daha. Güzel sanatların bir parçası ya da belki de özellikle aranan bir damızlık kısrak gibi sergileneceğim bir gece daha.

Odanın diğer ucunda babamın Vito Bianchi ile konuştuğunu görebiliyorum. Sağımda Nico Adamos başka bir misafirle dans ediyor, mermer zeminde ilerlerken yukarıdaki kristal avizeden gelen kırık ışık onları aydınlatıyor ama onun gözleri sadece bana bakıyor.

Sadece o değil. New York'ta bir yer edinmek isteyen zengin bir bankacı ailenin oğlu olan Aleks Valinov, babamın bir diğer öncelikli tercihi. Kaliforniyalı güçlü bir ailenin kuzeni olan Mateo Rossi de bir başka olasılık. Odadaki bakış açılarından beni izlediklerini, kan kokusu alan köpekbalıkları gibi etrafımda döndüklerini görüyorum ve çılglık atarak odadan kaçmak istiyorum.

Elbette başka talipler de var ama babamın en 'uygun' bulduklarının bu dört kişi olduğunu biliyorum. Nico ve Vito'nun da listesinin başında olduğunu biliyorum.

Bu düşünce midemi sıkıştırıyor.

Şampanyamdan alışkanlıkla bir yudum alıyorum, dilimin üzerinde patlayan köpüklerin tatlı ve keyifli olduğu, sanki uçup gidecekmişim gibi hissettirdiği zamanları hatırlıyorum. Şimdi tadı acı, Sebastian'ı ararken ağzımdaki köpükler acı veriyor. Bu gece görmek istediğim tek erkek o, ama dikkatli bir mesafe koyuyor ve nedenini biliyorum.

Mezarlıktaki konuşmamızdan beri yine içine kapandı, tüm o söylenmemiş ve yarım söylenmiş şeyler **aramızda** asılı kaldı. O her zaman

etrafta, her zaman tetikte, ama aramızdaki duvarların yükseldiğini hissettim, şimdi onun da benim de istediğimizi bildiğim her şeyle aramızda bir bariyer.

Ve şimdi burada, kardeşimin ölümünden sonra ailemizi güçlendirmeye çalışan babamın işlemleri için para birimi olarak duruyorum. Hepsi bu kadar. Benim isteklerimi karşılıyormuş gibi davranabilir, Nico'yu daha cazip bir seçenek olarak önüme itebilir, ama sonunda aile için en iyisi kimse o olacak.

Benim için değil.

Şampanyadan bir yudum daha alırken acı acı düşünüyorum, *mesele benim için en iyisinin kim olduğu olsaydı, şu anda Sebastian'ın kollarında olurdum.*

"Bir cinayet planlıyormuş gibi görünüyorsun," diyor arkamdan bir ses, sanki onu düşünerek en çok görmek istediğim adamı çağırmışım gibi. Arkamda duranın Sebastian olduğunu biliyorum.

"Belki de öyleyimdir," diye mırıldandım. "Vito Bianchi'den başlayarak." "Boston Don'u memnun olmazdı."

"Onu babama kaptırmak istiyorsa, onun için o kadar değerli olamaz," diye karşı çıkıyorum ve sonunda Sebastian'la yüzleşmek için dönüyorum. Onu gördüğümde göğsüm sıkışıyor, her zamanki gibi yıkıcı bir yakışıklılığa sahip, yontulmuş yüz hatları parıldayan ışıktaki aydınlanıyor.

"Bu tür anlaşmalar her zaman yapılır. Bir patronu başka bir aileyle takas etmek, para ve nüfuzla birlikte gelirse hiçbir şey değildir. Eminim Vito Bianchi ile evlenirsen, Don bundan sonra olacaklardan payını alacaktır." Sebastian bunu alçak sesle söylüyor, ama gerçekçi konuşma tarzı beni derinden etkiliyor.

"Bunu tartışmanın senin için bu kadar kolay olmasına sevindim." Ondan uzaklaşıyorum ve yanımdan uzaklaşmadan önce elinin kolumu hafifçe sıyırdığını hissediyorum, aramızda makul bir mesafe var.

"Öyle olmadığını biliyorsun," diyor alçak bir sesle. "Ama kaçınılmaz olanla yüzleşmek daha iyi, değil mi Estella?"

"Etrafindan dolaşmanın bir yolunu bulmayı tercih ederim," diyorum kırılmış tonlarda. Sebastian'ın artan hayal kırıklığını bulunduğu yerden hissedebiliyorum ama görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"Estella-"

"İşte buradasın." Babamın sesi yaklaşırken sözümüzü kesiyor ve Sebastian'a endişeli bir bakış atıyor. "Her şey yolunda mı, Sinclair?"

"Peki efendim," diye karşılık verir Sebastian. "Ben sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için Bayan Gallo'yu kontrol ediyordum."

"Her şey yolunda mı?" Babam bana bakıyor ve dudaklarıma bir gülümseme yapıştırmayı başararak sıkıca başımı sallıyorum.

"Tabii ki."

"Güzel." Genişçe gülümsüyor. "Benimle gel o zaman. Vito bana Vermont'ta gözüne kestirdiği yeni bir geliştirme projesinden bahsediyordu. Bir tatil köyü. Bizim için oldukça kârlı olabilir. Aslında, senin bu konudaki görüşlerini duymak istiyordu."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ama başımı sallıyorum. "Elbette," diyerek babamı Sebastian'dan uzaklaştırıp Vito'nun ilgisini gizleme zahmetine girmeden beni izlediği yere kadar takip ediyorum. Ben yaklaşırken bakışları üzerimdeki zümrüt yeşili ipek elbiseyi tarıyor ve bana bakışı kendimi çıplak hissetmeme neden oluyor. Ama Sebastian bana baktığında, vücudum içten dışa doğru ısınyormuş gibi hissettiğimde, her şeyim alev almanın eşiğindeyken hissettiğim şey *iyi* değil. Rahatsız edici, yapışkan bir his, sanki gözlerinin üzerimde bıraktığı kalıntıları silmek istiyorum.

Ben yaklaşırken Vito uzanıp elimi tutuyor. Başparmağı parmak eklemelerimi fazlasıyla samimi bir şekilde okşuyor ve geri çekilip elimi tuttuğu yerden çekme dürtüsüne direnmek zorunda kalıyorum. "Seni tekrar görmek bir zevk Estella," diye mırıldanıyor. "Bu gece kesinlikle büyüleyici görünüyorsun."

Ve sonra, beni etkilemek istediğine şüphe olmayan yatırımın detaylarını anlatmaya başladı. Babamı etkilediği kesin. Vito'nun aileye getireceği ek serveti hesaplamaya başladığını görür gibiyim. Uygun aralıklarla başımı sallıyor ve gülümsüyorum, bakışlarımla Sebastian'ı aramak için dolaşmasını engellemeye çalışıyorum. *Her zaman varis olmak böyle bir şey mi?* Vito'nun söylediklerine bir nebze olsun dikkat etmeye çalışırken merak ediyorum. *Sadece bu kısmı değil, sürekli partiler, sosyalleşme, yapılması gereken anlaşmalar, gülünecek şakalar ve yatıştırılması gereken egolar? Ben hayallerimin peşinde koşarken sen bunları mı yapıyordun Luis?*

İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. Kardeşimin kendi hayalleri, yapmak istediği ama asla yapamadığı ve yapamayacağı şeyler vardı. Ama hiç şikayet etmedi. Kendisi uluslararası finans sektörüne girmeye zorlanırken, sanat tarihi diploması aldığım için beni asla kötü hissettirmedi. Pek çok açıdan ondan daha özgürdüm ama yine de bana bu konuda tek bir kelime bile etmedi.

Şimdi daha az da olsa onun rolünü üstlenmek zorunda kaldım ve şikayet etmeyi bırakmadım. Dudağımı ısıriyorum, suçluluk duygusunun daha da derinlere işlediğini hissediyorum. Varis olmak istemiyorum. Tüm bunlarda kendi rolümü oynamak istemiyorum,

Tanımadığım bir adamla evlenip, aileme karşı görevimi yerine getireceğim. Ama Luis de yapmadı. Şimdi o öldü ve geriye bir tek ben kaldım.

Daha çok çabalamalı mıyım?

"Bunu ister miydin, Estella?" Vito'nun sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor ve ben konuşmanın akışını yakalamaya çalışarak gözlerimi kırıştıyorum.

"Pardon?"

Babamın çenesi geriliyor ve bir şeyi kaçırdığımı anlıyorum. "Vito yarın denize açılmak isteyip istemeyeceğini soruyordu. Görmek isteyebileceğini düşündüğü bir yatı var."

Bir yat daha. Gözlerimi devirmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Biraz güneş ışığı alman senin için iyi olabilir," diye devam ediyor babam ve ses tonundan evet dememin beklendiği açıkça anlaşılıyor. Vito'yu tanımak, teklifini düşünmek. Görevimi yapmak.

"Elbette," diyorum, sesimin bu kadar cılız çıkmasından nefret ederek. Nasıl bu kadar kolay teslim oluyorum... ve aynı zamanda bunu istemediğimden de nefret ediyorum. Luis'in ölümünün ardından benden yapmam istenen her şeye içerliyorum.

Vito genişçe gülümsüyor. "Mükemmel. Asistanıma her şeyi ayarlamasını söyleyeceğim ve güvenliğin de ekibinizle koruma önlemlerini görüşecek."

Etrafımdaki konuşma tekrar kayboluyor ve odanın diğer tarafına bakıp Sebastian'ın duvara yaslandığını görüyorum. Duruşu rahat görünüyor ama bakışları her zamanki gibi şahin gibi, hiçbir şeyi kaçırmıyor. Bana doğru bakıyor ve nefesimin boğazımda düğümlendiğini hissediyorum.

Bunu yapamam. Yapamam.

Vito ve babamdan uzaklaşarak aniden, "Affedersiniz," diye bağıriyorum. "Sadece biraz hava almam gerekiyor. Burası çok sıcak, hemen döneceğim."

Vito bana eşlik etmekle ilgili bir şey söylemeden önce hızla yanlarından uzaklaşıp bahçeye açılan kapıya doğru yürüyorum. Arkamdan babamın mırıldanarak özür dilediğini duyuyorum ve onu utandırdığımı biliyorum ama şu anda bunu umursayacak durumda değilim. Ne de olsa benim bu konuda ne hissettiğim onun umurunda değil. En ufak bir şekilde bile.

Sadece birkaç dakikalığına kaçmaya ihtiyacım var. Boşluğa, nefes almaya, beni boğan beklentilerden uzaklaşmaya ihtiyacım var. Her şey çok fazla.

Bahçelerin ılık karanlığına doğru kayarak çiçeklerin kokusunu içime çekiyorum; güller, lavantalar ve gece açan yaseminler. Patikada yürürken topuklarım taşlara çarpıyor ve bahçenin derinliklerine doğru kayarken gözlerimin akmayan yaşlarla yandığını, göğsümün ağrıdığını hissediyorum. Partinin sesleri azalıyor ve göğsümdeki baskı hafifliyor

Bahçe labirentinin dış kenarındaki bir çeşmeye yaslanıp suyun şırıltısını dinlerken biraz olsun rahatlıyorum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyorum yüksek sesle hiçbir şeye - ya da belki Luis'e, her neredeyse ona. Kardeşim yardım edemese bile beni dinlerdi.

Buharlaşıyana kadar ne kadar özgür olduğumu fark etmemiştim. Birdenbire daha önce olmayan beklentiler tarafından kuşatılana kadar. Ve buna içerlediğim için kendimi suçlu hissediyorum, çünkü Luis öldüğü için her şey böyle.

Bu ona kızmak gibi geliyor ama *kızmiyorum*. Gerçekten kızmiyorum.

Suyun elbiseme sıçramasını umursamadan çeşmenin kenarına çöküyorum ve yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. "Ne gibi seçeneklerim var?" Fısıldıyorum. Görebildiğim kadarıyla hiç iyi seçenek yok. Çok az tanıdığım ve sevmediğim bir adamla evlenebilir, kendimi bir ömür boyu ona zincirleyebilirim ya da reddedip her şeyi kaybedebilirim.

Para, ev, aile... Sebastian. Bunu seçersem beni sürgüne kadar takip edeceğini düşünmek için hiçbir nedenim yok. Bana karşı ne hissettiğini yüksek sesle bile söylemiyor.

Ayak sesleriyle başımı kaldırıyorum, ellerim kucağıma düşüyor. Sebastian bir an sonra gölgelerin arasından çıkıyor ve onu gördüğümde içimi mantıksız bir öfke kaplıyor.

"Beni takip mi ediyorsun?" Tersliyorum ve ağzı hafifçe seğiriyor.

"Benim işim seni güvende tutmak prenses."

"Çiçeklerden mi?" Başka tarafa bakıyorum, parmaklarım elbisemin eteğine kıvrılıyor. "Ben iyiyim, Sebastian."

Bir adım daha yaklaşır. "Gerekirse çiçeklerden bile. Ve sen iyi değilsin prenses."

Dudağımı ısıriyorum, başka tarafa bakıyorum. "Vito yarın beni denize götürmek istiyor," diyorum sessizce. Sebastian'ın gerildiğini göz ucuyla görebiliyorum.

"Anlıyorum," diye mırıldandı sonunda. "Peki sen gidecek misin?"

"Başka seçeneğim var mı?" Ona acı acı bakıyorum. "Oturduğum yerden öyle görünmüyor."

"Babana onu istemediğini söyleyebilirsin." Sebastian ağırlığını değiştirir. "Diğerlerinden birini seç."

"Ben de onları istemiyorum. Yatağıma hangi yılanın girmesine izin verdiğimin bir önemi var mı?" Dişlerimi sıkıyorum, tırnaklarım taşı tırmalıyor ve yatağın kenarını kavıyorum.

Çeşme. "Biri diğerinden daha güzel ama yine de dişlerini bana geçirdiklerinde canım yanacak."

Aramızda uzun bir süre sessizlik oluyor. "Yarın benimle gelmen gerekecek." Sebastian'a bakmak için dönüyorum. "Onun benimle flört edişini izlemek zorunda kalacaksın. Bana göz süzmesini. Bana dokunmaya çalışmasını." Her kelime bir diken, incitmek için tasarlanmış. Tüm bunlara bir son vermesini istiyorum ama yapmıyor. Onu incitmek istemiyorum ama aynı anda incitiyorum. Canım yanıyor ve bu acının dışarıdan başka gidebileceği bir yer yok.

"Estella." Sesi sakın ama altındaki acıyı duyabiliyorum. "Yapma bunu."

"Neyi yapmayayım?" Ona karşılık veriyorum. "Sevmediğim bir adamla evlenmeyeyim mi?" "Beni uzaklaştırmaya çalışma."

"Yapabileceğim kadar yaklaşmadığından emin oluyorsun." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, taşı daha sıkı kavradığım için parmak eklemlerimin beyazlaştığını hissediyorum. "Tüm bunları nasıl izleyebiliyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyor ve uzun bir süre sonra başka bir soru yöneltiyorum. "Benim yerimde olsaydın ne yapardın?" diye soruyorum tekrar ona bakarak.

Sebastian'ın ifadesi temkinli bir hal alıyor ve cevap vermesi o kadar uzun sürüyor ki bir an için cevap vermeyeceğini düşünüyorum. "Bunu tartışmak bana düşmez," diyor sonunda ve ben hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıkıyorum.

"Sebastian, *lütfen*." Aniden ayağa kalkıp ona doğru ilerliyorum ve o da sanki çok yaklaşmamdan korkuyormuş gibi bir adım geri çekiliyor. "Sadece konuş benimle. Tüm bunlar yüzünden aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum ve sadece bilmek istiyorum."

Bakışları benimkilerle buluşuyor, araştırıyor. Burada, bahçelerin karanlığında, yumuşak yeşili daha derin bir şeye dönüşmüş. "Görücü usulü bir evliliğe zorlansaydım ne yapacağımı bilmek ister misin?" diye soruyor sonunda ve başımı sallıyorum.

Sebastian duraksıyor, bir elini saçlarında gezdiriyor. "Bunu söylemek benim için zor, Estella." Sarmaşık güllerinin asılı olduğu bir kafese doğru adım atıyor ve sonunda dönüp bana bakıyor. "Bir meta gibi alınıp satılmaktan hoşlanmayacağımı düşünüyorum. Ama elimde bir imparatorluk ve bir ailenin serveti olsaydı, hepsinden sorumlu olsaydım nasıl hissederdim bilmiyorum. Belki farklı hissederdim. İçinde yaşadığınız dünyayı anlıyorum ve kuralların aynı olmadığını biliyorum."

Ona ters ters baktım. "Yani bunu kabul etmem gerektiğini mi düşünüyorsun? Vito veya Mateo veya Nico veya Aleksî ile evlenip Gallo varisi olarak görevimi mi yapayım?" Bir adım atıyorum

Sebastian'a yaklaşıyor ve karanlıkta çenesinin seğirdiğini görüyorum. Bir adım daha atıyor, güllere yaklaşıyor ve ben de onu takip ediyorum, sanki hangimizin önce duracağını görmek için bir meydan okuma gibi.

"Ben öyle bir şey demedim." Sebastian bana bakıyor ve gözlerinde yine o acı var. "Yani, evet Estella. Evet, onlardan biriyle evlenmelisin. Bu senin görevin, baban da bunu istiyor. Yapılacak en doğru şey bu. Bu-" Sertçe yutkunuyor ve ben bir adım daha yaklaşıyorum, ta ki ikimiz de gül kafesinin gölgelerine gömülene, Sebastian bana bakarken güllerin kokusu etrafımızı sarana kadar. "Ama seni onlardan herhangi biriyle düşünmek-" Duruyor ve kalbim küt küt atıyor. İtiraf etmeye en çok yaklaştığı a n bu oldu. "Beni onlarla düşün-" diyorum ve Sebastian

başını sallar.

"Estella. Bu konuşmayı yapmamalıyız-"

"Dur," diye tıslıyorum. "Hayatında bir kez olsun benimle korumamışsın gibi konuşmayı bırak ve benimle bir insanmışım gibi konuş. Sadece-"

"Bunu ben yaptım," diye karşı çıkıyor Sebastian, gözlerimin içine bakarken bakışları yoğunlaşıyor. "Kardeşinin öldüğü gece. Çizgiyi aştım prenses ve o zamandan beri de aşmaya devam ediyorum, değil mi? Lanet yatak odana girdiğimden beri-"

"Keşke kalsaydın." Ona bakıyorum, boğazım düğümleniyor. "Keşke o yatakta benimle kalsaydın. Keşke her bir çizgiyi aşsaydın Sebastian, hepsini-"

"Peki," diye ısılıyor ve ben daha bir şey söyleyemeden sözümü kesiyor, sanki daha sonra söyleyeceklerimi duymaya dayanamıyormuş gibi. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin? İçlerinden herhangi birinin sana dokunduğunu düşünmek bile midemi bulandırıyor prenses. Vito sana sanki ona altın tepside sunulan bir yemekmişsin gibi bakıyor. Nico sana çoktan kazandığı bir ödölmüşsün gibi bakıyor. Mateo sana kendi başına bir şeyler yapmak için altın biletiymişsin gibi davranıyor. Ve Aleksî sana, sen odaya her adım attığında iğrenç şeyler hayal ediyormuş gibi bakıyor, öyle şeyler ki seni güvende tutmak için onu kendim öldürmek zorunda kalıp kalmayacağımı merak ediyorum." Sebastian konuşurken göğsü kabarıyor, nefesi kesiliyor, bakışları benimkine sabitleniyor. "Ben de onlar hakkında böyle düşünüyorum prenses. Ve her seferinde bir odada durup senin için köpeklerin et için kavga ettiği gibi kavga etmelerini izlemek zorunda kalmak beni öldürüyor."

Ona bakıyorum, sesindeki sertlik karşısında afallıyorum. "Bunu gerçekten düşünmüşsün," diye fısıldıyorum ve Sebastian bana acı acı bakıyor.

"Son zamanlarda başka bir şey düşünmek çok zor."

Dudağımı ısıırıyorum, bir santim daha yaklaşıyorum. "Marilee senin de bana baktığını söyledi," diye fısıldıyorum. "Bana, benim için dünyayı yakacakmışın gibi baktığını söyledi, Sebastian."

Keskin bir nefes çeker. "Eğer dünyanı yakarsam, Estella, sen de onunla birlikte alevler içinde kalırsın." Başını sallayıp bir adım geri atıyor ama arkasındaki güllerle gidebileceği yer bir yere kadar. "Bunu zorlama prenses. Sadece..."

Gözlerinde bir yalvarış var ve bu beni neredeyse durduruyor. Ama duymak istediğim her şeyi itiraf etmeye bu kadar yaklaşmışken duramayıp devam ediyorum.

"Nasıl hissettiğini bilmek istiyorum," diye fısıldıyorum. "Kendim için bir şey seçmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum Sebastian. Seni seçmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum."

Sebastian'ın çenesi titriyor. "Seçimleri hak ediyorsun Estella," diyor sessizce. "Ama ben o seçeneklerden biri olamam."

"Neden?" Talep ediyorum. "Neden olamıyorsun? Korumam olduğun için mi? Babamın istismar edebileceği bir soyadın, paran ya da-"

Sebastian kıkırdıyor, karanlık, acı bir ses. "Aslında çok param var prenses," diyor kabaca. "Baban bana iyi para ödüyor ve ben de savurganca harcamıyorum. Ama bu babanızın saygı duyduğu türden bir para değil. Ve senin için istediği şey bu değil. *Ben* onun senin için istediği şey değilim-"

"Ya istediğim şey sensen?"

Ona bakıyorum ve yüzünde çiğ ve aç bir şey görebiliyorum, benim de hissettiğim bir ihtiyaç, ikinci bir kalp atışı gibi içimde atıyor.

"Seni koruyacağıma söz verdim," diye mırıldanıyor Sebastian. "Ama seni babandan, Estella'dan, bu dünyadan ya da ona karşı gelmenin sonuçlarından koruyamam. Seni bıçaklar, kurşunlar ve yumruklarla gelen şeylerden koruyabilirim ama her şeyden koruyamam." Sesinde yenilmiş bir şeyler var ve bunu duymak kalbimi parçalıyor.

"Yapabilirsin," diye fısıldıyorum, umutsuzca. "Yapabileceğine inanıyorum."

"Bu dünya hakkında bunu söyleyecek kadar bilgin yok." Sebastian uzanıyor, elleri kollarımın üzerinde geziniyor ve dokunuşunun ardından tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. "Prenses-"

"Peki ya sadece bir kez olsun gerçek bir şeyler hissetmek istersem?" Fısıldıyorum. "Nefret ettiğim bir seçim yapmak zorunda kalmadan önce?"

Sebastian başını sertçe sallıyor ve nefesinin kesildiğini görüyorum, boğazında düğümlendiğini duyuyorum. "Estella, bana ne yaptığını anlamıyorsun. Eğer *durmazsan* neler *olabilir*-"

"Bu adamların hiçbiri beni tanımıyor," diye ısııyorum, sesim titreyerek. "Hiçbiri benim hakkımda güzel ve zengin olmam ve babamın bir mafya babası olması dışında bir şey bilmiyor. Luis için ağlayarak uyuduğumda, yemek yemediğimde ya da kendimi evin odalarına kapatıp dışarı çıkmak istemediğimde yanımda değillerdi. Üniversiteden mezun olduğumda, ilk resmimi kendi başıma bitirdiğimde ya da bir mil koşarak rekor kırdığımda yanımda olmadılar. En iyi ya da en kötü anımda, en güçlü ya da en zayıf anımda yanımda olmadılar, *Sebastian-sen* vardın. Ve sen bana her zaman mükemmel olduğumu hissettirdin."

"Tanrım, Estella." Bana baktı, yüzünde çiğ bir ifade vardı. "Sen mükemmelsin. Tamamen, çok güzel bir şekilde mükemmelsin."

Sanki ikimizin de bildiğinden çok daha uzun zamandır içinde tuttuğu bir gerçekmiş gibi, bu kadar basit bir şekilde söylemesi beni çözüyor. Kollarına ve göğsüne doğru sendeleyerek ilerliyorum ve kendisine rağmen Sebastian'ın kolları beni sarıyor.

Parmaklarım gömleğinin içine kıvrılıyor, gözlerimden yaşlar akıyor ve ona sarılıyorum. Onu, sıcak, dumanlı kokusunu içime çekiyorum ve sonra geri çekilip loş ışıkta ona bakıyorum.

"Bunu yapamam," diye fısıldadım. "Onlardan biriyle evlenemem. Ama evlenmezsem, babam beni evlatlıktan reddeder. Hiçbir şeyim olmayacak. Ve Luis-"

Sebastian merakla bana bakıyor. "Peki ya Luis?" diye soruyor nazikçe, elleri kollarımı yumuşatıyor ve ben gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

"O öldü," diye fısıldıyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor. "O öldü ve geri gelmeyecek ve benim ona karşı onun bıraktığı yerden devam etmek gibi bir görevim yok mu? Ailem için gerekeni yapmak?" Dudağımı ısırp geri çekiliyorum ve Sebastian gitmeme izin veriyor. "Belki de bununla savaşırmalıyım. Belki de bunu nasıl kabul edeceğimi, onlardan birini nasıl isteyeceğimi bulmaya çalışmalıyım."

Sebastian'ın gözlerinin karardığını görüyorum ve bu fikirden en az benim kadar nefret ettiğini biliyorum. Ama sonuçta ne yapmam gerekiyor? Babam beni evlatlıktan reddederse, sadece para ya da statü kaybetmekle kalmayacağım, dünyada yalnız kalacağım. Arkadaşlarım -Marilee, Cora, Rachel- hiçbir zaman kötü zamanlarımda bana yardım edebilecek türden insanlar olacak kadar yakınlaşamadım. Onlar

gerçekte kim olduğumu, hayatımın ne olduğunu bile bilmiyorum. Olanları nasıl açıklayabilirim ki?

Ve Sebastian, ona bakıyorum, kalbim göğsümde yeniden burkuluyor. *Ayrılmayı seçersem, dışarı atılırsam beni takip eder miydi?* Şu anda bile bunun cevabını bilmiyorum. Bunun bizim için neye benzeyeceğini, nasıl bir hayatımız olacağını bilmiyorum.

Bilinmeyen önümde uzanıyor, uçsuz bucaksız bir körfez ve ben ona doğru bir adım atmaktan korkuyorum. Her şeyi riske atmaktan ve muhtemelen elimde hiçbir şey kalmamasından.

Sebastian'ın ellerini üzerimde, belimde, kollarımda hissediyorum; beni gül kafeslerin gölgesine doğru geri çekiyor ve irkilerek ona bakıyorum. Yüzünde yine o çığ ifade, acı, açlık ve özlem, hepsi özgür olmak için pençeleşiyor ve beni kendine doğru çektiğinde nefesim kesiliyor.

Sırtım güllere degecek şekilde dönüyor, üzerime eğiliyor ve bir eliyle yukarı uzanıyor, parmakları çenemin kenarını sıyrıyor. "Ben de ne yapacağımı bilmiyorum prenses," diye mırıldanıyor. "Sana her dokunduğumda yeminimi bozuyorum, başka bir çizgiyi her aştığımızda seni lanetliyorum ve yine de-"

"Ne?" Nefes alıyorum, gözlerinin içine bakıyorum, kalbim kaburgalarımın çarpıyor. "Sadece söyle, Sebastian."

Sertçe yutkunuyor, çenesindeki kaslar seğiriyor. "Diğer adamlara bakıyorum ve seni onlardan birine kaptıracağımı biliyorum," diye mırıldanıyor. "Ama o piçlerden biri seni öpen ilk kişi olursa lanetleneceğim."

Elleri yüzümü kavlıyor, avuçları çenemde yumuşuyor ve sonra ağzı benimkine bastırıyor, sıcak, sert ve dolu ve nefesim kesiliyor, ilk kez öpülürken dudaklarım onunkinin altında açılıyor.

Sebastian beklemiyor. Dudaklarım ayrıldığı anda dili ağzıma giriyor, beni sahipleniyor, tadıma bakıyor, beni *yutuyor*. Beni kafese doğru bastırıyor ve ağzını benimkinin üzerine eğerken ezilmiş güllerin kokusu havayı dolduruyor, beni hayal ettiğim şekilde öperken dili benimkine karışıyor.

Ağzına doğru inerken gömleğini kavrayarak yukarı uzanıyorum ve ellerinden biri belime inerek kalçama doğru kayıyor. Keskin bir sarsıntıyla beni kendine doğru çekiyor ve onun bana doğru şekillendiğini, uyarılmışlığının kalın, sert çıkıntısının içime baskı yaptığını hissettiğimde nefesim kesiliyor.

"Bana yaptığın şey bu," diye dudaklarıma karşı hırlıyor. "Her lanet günün her lanet saati, prenses. Senin yüzünden o kadar sertleşiyorum ki canım acıyor. İstememe neden oluyorsun-" Nefes alıyor, beni tekrar öpmeden önce alt dudağımı ısırıyor, bu sefer daha sert. "Her şeyi istememe neden oluyorsun."

"Alabilirsin," diye fısıldıyorum dudaklarına. Bu gece sadece bir kadeh şampanya içtim ama onunla sarhoşum, öpücükleriyle sarhoşum, istediğim ve bana verebileceği her şeyle sarhoşum. "Bana sahip olabilirsin, Sebastian. Buraya. Lütfen-"

"Evden metrelerce uzaktayız." Konuşurken dudakları hâlâ benimkilere değiyor, sesi ihtiyaçtan boğuklaşıyor. Eli kalçamdan aşağı kayıyor, bacağıma kalçasına doğru çekip ereksiyonunu kalçalarımın arasına bastırırken elbise bir tarafa düşüyor. "Bizi herkes yakalayabilir, Estella-"

"Umurumda değil," diye fısıldıyorum hararetle, onu tekrar kendime çekiyorum, ağzımı onunkine bastırmak için doğruluyorum. "Bilmiyorum. Hızlı olabilir-"

Kabaca gülüyor. "Ne kadar dayanabilirim bilmiyorum prenses. Senin hakkını verecek kadar uzun değil. Şimdiden çok yaklaştım, sadece seni tatmakla bile." Beni tekrar öpüyor, sert ve kısa, sanki dudaklarımdan değerli şaraptan yudumlar alıyormuş gibi. "Şu anda boşalabilirim, eğer boşalmamak için bu kadar çabalamasaydım."

Onu tamamen çözebileceğim düşüncesiyle içimde saf bir şehvet dalgası yayılıyor. "Bana sahip olabilirsin," diye fısıldıyorum, tüm ihtiyatım rüzgâra doğru savruluyor. Elini tutup kalçalarımın arasına çekiyorum, teniyle benimki arasında ipeksi iç çamaşırımın ince şeridinden başka bir şey yok. İç çamaşırlarım sırlıklam, uyarılmışlığımla ıslak ve Sebastian parmakları kumaşı sıyrırken bir tıslama sesi çıkarıyor.

"*Kahretsin* prenses, o kadar ıslaksın ki-" Parmakları kumaşa doğru kayıyor ve ben inleyerek dokunuşuna doğru eğiliyorum.

"Sadece-kolay olurdu," diye yalvarıyorum, elinin baskısına boyun eğerek. "Becer beni Sebastian, lütfen. Ne istiyorsan al. Beni oraya damlatarak geri gönder-"

"Tanrım, Estella!" Geriye doğru bir adım atıyor ve ben onun solgun olduğunu görebiliyorum. "Ne sorduğunu bilmiyorsun-"

"İstiyorum," diye ısrar ediyorum, bir adım öne çıkarak. Olduğu yerde sabitlenmiş, bana bakıyor ve vücudundaki her kasın kaskatı olduğunu, ereksiyonunun pantolonunun üzerinde sert bir hat oluşturduğunu, gözlerinin şehvetle karardığını görebiliyorum. Eğiliyorum, kıvrılıyorum

Bir elini ensesine doluyor ve Sebastian acı çeken bir adam gibi inliyor. "İstiyorum. Lütfen Sebastian, seni istiyorum. İstiyorum-"

Doğrulup ağzımı onunkine bastırıyorum ve Sebastian'ın ellerinin belimi kavrayıp beni kendisine çektiğini hissediyorum. Artık gölgelerde değiliz, ama ağzı benimkinin üzerinde, sıcak, tatlı ve aç, ve tek istediğim-

"Sebastian Sinclair." Babamın sesi sert ve öfkeli bir şekilde bahçede çınlıyor ve kanım buza dönüşürken Sebastian'ın olduğu yerde donduğunu hissediyorum.

"Çek o lanet ellerini kızımın üzerinden."

SEBASTIAN

Sonumuzun buraya geleceğini bilmeliydik.

Antony'nin sesini duymam bir an alıyor. Ona, uzun zaman sonra dudaklarının tadına, vücudunun benimkine karşı yumuşaklığına, kalçalarının arasındaki ıslak sığağa kendimi kaptırmışım. *Tanrım, benim için o kadar ıslak ki.* Sikim zonklıyor, önümde onu becermem, bekaretini almam için yalvaran çaresiz kadına odaklanmamızı istiyor, en açık ifadeyle onu bahçede çiğ çiğ becermemi ve onu dölleriyle damlayan taliplerine geri göndermemi istediğini söylüyor.

Ve lanet olsun, eğer en ilkel yanımla bunu yapmak istemiyorsa. Her yönden onun ilki olmak, ona sahip çıkmak ve onu dölleriyle dolu, benim kokumla kokan, *benim* tarafımdan iyice işaretlenmiş olarak onlara geri göndermek. Belki hamile bile kalabilir, böylece onların değil *benim* çocuğum olur. Hayvani bir yanımla bunu istiyor ama zihnimin bilinçli kısmı bunu kavrayamıyor.

Ona bu şekilde sahip olmayı, onu benim yapmayı ve sonra gitmesine izin vermeyi hayal bile edemiyorum. Onun bana sarıldığını hissetmeyi, daha önce hiçbir kadını prezervatifsiz sıkımdan içine boşalmayı, hiç kimsenin ilk erkeği olmamışken bekaretini almayı ve sonra onu başka bir erkeğe geri göndermeyi hayal edemiyorum.

Şimdi bunun bir önemi yok, her şey tekrar odak noktasına geldiğinde fark ediyorum. Önemi yok, çünkü Estella ile bu çizgiye ilk adım attığımda korktuğum her şey gerçekleşti.

Babası bizi yakaladı ve şimdi bunun bedelini cehennemde ödeyeceğiz.

"Bana bunu bir daha söyletme, Sinclair," diye homurdanıyor Antony.

"Getir

lanet ellerini onun üzerinden çek."

Bunun için beni öldürecek, diye düşünüyorum ama yine de Estella'nın tadı hâlâ dudaklarımdayken, şampanya izleriyle parlak ve keskin, kendimi umursamaya ikna edemiyorum - en azından kendi iyiliğim için. Eğer umursuyorsam, bu onun için. Çünkü ben öldüğümde onu benim gibi koruyacak kimse olmayacak.

Onu benim sevdiğim gibi sevecek kimse yok.
Ama onu öptüğüme pişman olmak zor. Nasıl bir his olduğunu bilirken
Şim değil,
di.

Bir erkeğin uğruna ölebileceği türden bir şey gibi geliyor.
"Sebastian." Geri çekildiğimde Estella adımı haykırıyor ve ona
bakıyorum,
Onu hafızama kazımak. Burada üç yıl, Antony Gallo için çalıştığım, onu
izlediğim, koruduğum üç yıl ve şu ana kadar nasıl hissettiğimi tam olarak
kabul etmeme asla izin vermedim.

Eğiliyorum, dudaklarım kulağına değiyor. "Bu eve girdiğim ilk günden
beri bunu istiyordum," diye fısıldıyorum olabildiğince hızlı bir şekilde. Sonra
hızlıca iki adım geri çekiliyorum ve Estella'nın babasının yüz ifadesine
bakarken yüzündeki kanın çekildiğini görüyorum.

Botların taşlar üzerinde çıkardığı takırtıyı duyduğumda ve üç adamın
daha yaklaştığını gördüğümde, bu anı hayatımın sonuna kadar hatırlayacağımı
biliyorum. Estella'nın yüzündeki ifadeyi, öpücüklerimden dolayı ağzının hala
şiş ve pembe oluşunu, havadaki ezilmiş gül ve yasemin kokusunu. Bunu ve
hemen öncesini hatırlayacağım ve ona tamamen sahip olmanın nasıl bir his
olduğunu bilmeyi dileyerek öleceğim.

Onun bir parçası olduğum için mutlu öleceğim.

Brick'i aramak için etrafa bakıyorum ama ortalıkta görünmüyor. En
azından bunun için minnettarım - Brick'ten işverenine ihanet etmesini ya da
ölümüne katılmasını istemek boktan bir seçim gibi hissettirirdi. Antony'nin
arkasındaki üç adam neredeyse hiç tanımadığım kişiler - muhtemelen herhangi
bir çıkar çatışmasını önlemek için onları bilerek çağırdı.

"Baba," diye soluk soluğa bağılıyor Estella ve Antony ona bakıyor, yüz
ifadesi buz gibi.

Buz.

"O balo salonunda dört talibin var," diyor yavaşça, sesi
ölçülü ve sert. "Seninle evlenmek isteyen dört varlıklı, nüfuzlu adam. Ve ben
seni onlarla birlikte içeride değil de bahçede, lanet olası *yardımcıyla*
uğraşırken mi buluyorum?" Kelimeler aramızdaki havayı delip geçti.
"Kahrolası *korumanla* mı? Seni bundan daha iyi yetiştirdiğimi sanıyordum
Estella Gallo, ama Tanrı yardımcım olsun-"

"Bu benim hatam," diye araya giriyorum ve Estella'nın nefesi kesiliyor.
Antony'nin yüz ifadesinin daha da sertleşebileceğini düşünmemiştim ama
sözünü kestiğimde gözleri kırık cam gibi keskinleşti. "Tüm sorumluluğu
üstleniyorum," diye hızla devam ediyorum ama daha fazla bir şey
söyleyemeden sözümü kesiyor.

"Bunun kimin suçu olduğundan hiç şüphem yok, evlat," diye tersliyor Antony. Şimdi titreyen Estella'ya dönüp bakıyor, gözlerinde dehşetle babasıyla benim aramda gidip geliyor. "İçeri geri döneceksin, Estella. Taliplerinin her birinden yokluğun için şahsen özür dileyecek ve başının ağrması için yalvaracaksın. Sonra yukarı odana çıkacaksın ve ben seninle konuşana kadar aşağı inmeyeceksin. Beni anladın mı?"

"Lütfen, baba-" diye yalvarmaya başlıyor ve Antony bir adım öne çıkarak çenesini sıkıyor. Kısa, dehşet verici bir an için ona vuracağını düşünüyorum ve bunu hazmetmemin mümkün olmadığını biliyorum. Eğer ona dokunursa, New York mafyasının lanet donuna saldıracağım ve kendimi durduramayacağım. Estella'nın önünde öleceğim, adamları tarafından doğranacağım ve Estella bunu hayatının sonuna kadar hatırlayacak.

"Şimdi!" diye bağıyor yüzüne ve Estella irkilerek ondan uzaklaşıyor. Etrafindan dolaşmak için bir tarafa doğru hareket ediyor, korku dolu bir ifadeyle bana bakıyor ve Antony o geçerken kolunu tutuyor. Eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor ve gözlerinden yaşlar süzülürken yüzünde kalan kanın da boşaldığını görüyorum.

Bana bir kez daha bakıyor, kirpiklerinden yaşlar süzülüyor ve sonra dönüp eve doğru kaçıyor.

Gittiği için onu suçlayamam. Kalmasının ona hiçbir faydası olmazdı ve bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi - hem onun hem de benim için. Ama onun gidişini izlerken, bunun onu son görüşüm olacağını bildiğim için göğsüm ağrıyor.

Antony dönüp bana bakıyor ve uzun bir süre sessizlik oluyor. Antony ve üç adamı yaklaşırken, vücudumdaki her içgüdü kaçmam için bağırsa bile, sertçe yutkunuyorum, yerimde duruyorum. Ama kaçsam bile nereye kaçacaktım?

Antony Gallo'dan kaçmak için bu şehirde gidebileceğim hiçbir yer yok. Belki başka bir yer de yoktur.

Ve Estella'yı bırakamam, denemek istesem bile. Ne şimdi, ne de son nefesime kadar.

Ona bir söz verdim ve öyle ya da böyle sözümü tutacağım.

"Üç yıl," diye ısırdı Antony, öfkeli bakışları üzerimde sabitlenmişti. "Üç yıl boyunca en değerli varlığımı sana emanet ettim. Evimde kalmama izin verdim, sana cömertçe ödeme yaptım, ihtiyacın olabilecek ya da isteyebileceğin her şeyi verdim. Ve sen bana borcunu böyle mi ödüyorsun?" Çenesi sıkıştı. "O pis ellerini kızımın üzerine koyarak mı?"

Beni konuşmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama yine de ağzımı açıyorum. "Efendim, yanlış olduğunu biliyorum. Ama seviyorum-"

Saldırı bir anda geldi. Antony adamlardan birine işaret ediyor ve o da öne çıkıp yüzüme öyle sert bir yumruk indiriyor ki dudağım yarılıyor ve yıldızlar görüyorum. Bana vuran kişi güçlendirilmiş eldiven giyyordu, bunu biliyorum. Çenem çatlamış gibi hissediyorum.

"Aşk mı?" Antony kelimeyi tükürür. "Kızımı *sevebileceğini* mi sanıyorsun? Onu yetiştirdiğimi, eğittiğimi, şu anki haline getirdiğimi, böylece onu lanet olası korumasına teslim edebileceğimi mi sanıyorsun? *Hiçbir şeye?*"

Sertçe yutkunup dudağımdaki kanı siliyorum. *Başka ne olursa olsun*, diye düşünüyorum, darbenin şiddetinden başımın biraz döndüğünü hissederek, *yapabilirsem lanet olası ayaklarımın üzerinde öleceğim*.

"Onun için ölürüm efendim," diyorum yüksek sesle, çenemden aşağı kan damlarken her kelime net ve Antony haince gülümsüyor.

"Bu ayarlanabilir."

Adamlara ilerlemelerini işaret ediyor ve birinin elinde fermuarlı bağlar görüyorum. Bir an için aklıma savaşımayı deneyebileceğim geldi - bu üç adamı alt etmeyi deneyebilir, kurtulabilir ve Estella'yı bulabilirdim. Birlikte kaçabilirdik, kaçabilirdik-

Sonra ne olacak? Bu adamları alt etsem bile, malikane Antonius'a sadık adamlarla kaynıyor. Brick ve iyi tanıdığım diğerlerinin beni durdurmayaacağından bile emin olamıyorum. Brick beni tam da bu konuda uyarmıştı. Hayattaki yerimden daha yükseğe ulaşmanın getireceği düşüş hakkında.

Adamların kollarımı arkamdan büküğünü hissediyorum ve omzumun olmaması gereken bir şekilde büküldüğünü hissettiğimde acı dolu bir iniltiyi ısıyorum. Başka ne olursa olsun, bu adamların ya da Antony'nin benden tek bir acı sesi duymasına izin vermeden gidebildiğim kadar gideceğim. Ona bu zevki tattırmak istemiyorum.

Antony, "Onu eski ahıra götürün," diye talimat verdi. "Arazinin arka tarafındaki ahıra. Birazdan orada olacağım."

Üç adam beni sürükleyerek götürmeye başlıyor ve ben arkamı döndüğümde konağın üst katlarından birinde bir ışığın yandığını görüyorum. Estella olduğundan emin olamıyorum; onun odası olup olmadığından emin değilim. Ama yine de pencereye bakıyorum, acaba beni izliyor, ona dokunduğum için cezamla yüzleşmeye sürüklendiğimi görüyor mu diye merak ediyorum. Nasıl hissettiğimi, ne istediğimi itiraf etme cesaretini gösterdiğim için, sadece birkaç çalıntı an için.

Özür dilerim, pencereye doğru ağzımı açıyorum, orada olsa bile göremeyeceğinden eminim. O sırada kolumu tutan adam beni ileri doğru sürüklüyor ve tökezliyorum, gecenin içine çekilirken neredeyse düşüyordum.

Estella'dan uzakta ve onu bekleyen karanlığın içinde.

-

Arazinin en ucundaki eski ahır toprak ve eski, küflü saman gibi kokuyor. İçeri girer girmez burnum ve gözlerim sulanıyor ama şu anda bundan daha büyük sorunlarım var. Bildiğim kadarıyla bu eski bina yıllardır kullanılmıyordu ama koridorun ortasındaki bir direğin etrafına saçılmış samanların üzerindeki eski kanı gördüğümde, Antonius'un burası için kendi amacı olduğunu hissediyorum.

Keşfetmek üzere olduğum bir amaç.

Direğe doğru sürüklenirken tüylerim diken diken oluyor ve hapşırma isteğimle savaşıyorum. Hava toz zerrecikleriyle dolu, burnumun gıdıklanması Antony'nin benim için hazırladığı acı kadar eziyet verici. Diğer iki adam pille çalışan fenerleri yakıp mekâna uzun gölgeler düşürürken tüm mekân tüyler ürpertici. Birini işkence etmek için sürükleyebileceğiniz türden bir yer gibi hissettiriyor, ki bu benim için gerçek bir teselli değil.

Bir duvarda asılı duran zincirler, kırbaçlar ve amacını düşünmek bile istemediğim çeşitli aletler görüyorum. Adamlardan biri uzun bir zincir alıp beni direğe bağlamaya başlarken kanlı dudağımı yalıyorum, diğeri gömleğimi kesmeye başlarken ellerimi başımın üzerinde sürüklüyor.

Bir av bıçağı gömleğimi delip geçerken, "Soyunmamı istiyorsanız, kibarca istemeniz yeterli beyler," diye espri yapmayı başarıyorum. "Belki önce bana bir içki teklif edersiniz-"

Gömleğimi kesen adam bana bir kez daha sertçe vuruyor ama ilkindeki kadar güçlü değil. "Kapa çeneni," diye homurdanıyor ve belden yukarısı çıplak kalana kadar yırtık kumaşı sıyrıyor. "Gerisini çıkarıyor muyuz?"

Başımın üzerindeki zincirleri kilitleyen diğer adam omuz silkiyor. "Sanırım bu patronun onun taşaklarıyla mı yoksa taşaksız mı ölmesini istediğine bağlı."

Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim. Tüm bunlar yüzünden öleceğimi hayal ettiğimde, kafama hızlı bir kurşun yedim. Aşk için ölmenin temiz ve onurlu bir yolu. Bundan önce olan her şeyle fazlasıyla ilgilenmiş olan sikim, bundan sonra ne olabileceğini düşünürken taşaklarıma doğru büzüşüyor.

Ve hala aynı sonuca varıyorum - Estella'yı korumasız bırakmak anlamına gelmesi dışında, her şeye değdi.

Ona tekrar dokunabilmek için her şeye katlanırım. Sadece onun da acı çekmesini istemiyorum.

"Geri kalanını çıkar." Antonius'un sesi ahır kesiyor ve adamların ikisi de omuz silkiyor.

"İşte cevabın," diye mırıldanıyor içlerinden biri. "Elbette patron," diyor daha yüksek sesle ve iki adam beni belden aşağı soymaya başlıyor, ta ki direğe yaslanana kadar. Ahırda yaz mevsiminde olması gerekenden daha soğuk bir rüzgâr esiyor ve ben titrememek için çenemi sıkıyorum.

Antony görüş alanımda durmak için hareket ediyor, takım elbise ceketini çıkarırken bakışları ilgisiz bir şekilde üzerimde geziniyor. Ceket adamlardan birine veriyor, o da Antony koyu kırmızı düğmeli ceketinin kollarını sıvarken ceket dikkatlice bir bölme kapısının üzerine bırakıyor. "Bu gece kan dökülmesini bekleyerek bu rengi seçmedim," diyor bakışlarımın gömleğine kaydığını görünce. "Ama takdiri ilahi sanırım."

Bana bir kez daha baktı. "Kızımın sende ne bulduğunu merak ettim. Yüzeysel bir cazibe belki. O genç ve masum. Onu baştan çıkaracağını düşünmemiştim ama görünüşe göre onu kirletmişsin." Antony'nin çenesi sıkıştı. "Onun saf ve masum zihnine iğrenç arzularını bulaştırdın." İki adama başıyla selam verdi. "Bileklerini daha yukarı kaldırın," diye emretti. "Bunu hissettiğinden emin olun."

Bir an sonra adamlardan biri bileklerime bağlı zinciri çekiştirene kadar ne demek istediğinden emin değilim. Bir şey yukarı doğru kayıyor ve ayaklarım sabit zemine zar zor değene kadar vücudumun onu takip etmek için gerildiğini hissediyorum. Vücut ağırlığım omuzlarımı rahatsız edici bir şekilde çekiyor ve çok geçmeden bunun canımı fena halde yakacağını söyleyebilirim.

Antony diğer duvara doğru yürüyor, kalın bir deri kayış seçmeden önce bir süre oradaki eşyaları inceliyor. Yavaşça katlıyor, bakışlarını üç adama çevirmeden önce bana bakıyor. "Kapıları koruyun," diyor sakince. "Eğer biri buraya gelirse, içeri girmelerine izin vermeyin."

Başlarını sallıyorlar, ikisi bir tarafa, biri diğer tarafa çekiliyor. Antony bana yaklaşıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. Yavaşça etrafımda dönüyor,

Bunu yaparken deriyi avucuna vuruyor.

"Biliyor musun," diye başlıyor, sanki ahırında cırılçıplak bağlıymışım gibi değil de içki içerken sohbet ediyormuşuz gibi. "İlk tanıştığımızda senden hoşlanmıştım Sebastian. Güvenilir olduğumu düşünmüştüm. Sadık. Verimli. İşini yapmak için ne gerekiyorsa yapan bir adam gibi görünüyordun. Kızıma göz kulak olması için böyle bir adama ihtiyacım olduğumu düşündüm. Adamlarımdan birinde aradığım tüm niteliklere sahip olduğumu düşündüm."

Deriyi tekrar eline vuruyor ve daireler çizerek önümde duruyor. "Estella'nın müstakbel kocası onun için başka bir koruma seçmek isterse, senin geleceğini bile düşündüm. Seni yükseltmeyi, terfi ettirmeyi düşündüm. Brick'in ikincisi olursun belki, emekli olduğunda onun yerini alırsın. Hatta kendini kanıtlamaya devam edersen daha iyi bir şey bile olabilir."

Tekrar daire çiziyor ve ben dişlerimi sıkıyorum. Olabileceklerin beklentisi acının kendisinden daha kötü hale geliyor - henüz acıyı hissetmemiş olsam da, bu konuda yanılıyor olabileceğimi düşünüyorum.

"Ve sonra-" Antony durdu, bir kez daha bana baktı. "Sonra bana ihanet ettin Sebastian, akıl almaz bir şekilde." Sesi sertleşiyor, konuşurken her kelime bir buz parçası gibi. "Kızımı koruduğun için, bunun onu bir şekilde senin yaptığını düşündün. Ama daha fazla yanılamazdın."

Bileğini savuruyor ve deri tam bacaklarımdan arasına çarpana kadar nereye ineceğini bilmiyorum. Kör edici bir acı vücuduma vuruyor, her yerime yayılıyor ve çığlık atmamak için ısırduğım bir diş çatlağı duyduğumu sanıyorum. Bir vuruş daha, deri taşaklarıma ve sikimin yumuşak, savunmasız etine ikinci kez geliyor ve bu sefer acıyla uluyorum. Elimde değil.

"Kızım sana göre değil," diye hırlıyor Antony. "O bir *Gallo*. Benim seçtiğim bir adam için masum, bakire bir gelin, şu anda sahip olduğum pozisyona yükselmeye layık bir adam. Onun lanet olası güvenlik görevlisi değil!"

Beni tekrar kamçılıyor, bu sefer karnıma. Karın kaslarımla esniyor ve derinin çatırtısı havayı doldururken inliyorum, acı vücudumda çiçek açıyor.

"O yirmi bir yaşında," diye hırlıyor Antony, göğsüme tekrar vurarak. "Kendi aklını bilmek için çok genç, bu yüzden onun yerine sen uydurdun. Onu *kirlettin*. Ona *zarar verdim*. Ben ortaya çıkmasaydım kim bilir neler olurdu-"

Ona gülümsüyorum, yüzümde acı dolu bir ifade var. "Onunla evlenmek için sıraya dizdiğiniz o kan emici milyarderlerden biri onun ilk tercihi olmazdı, bunu söyleyebilirim."

Yüzündeki memnuniyet ifadesinin ardından taşaklarıma öyle sert bir darbe indiriyor ki, onları bir daha kullanıp kullanamayacağımdan emin olamıyorum. Bu geceyi atlatamayacağım.

"Sana güvenmiştim," diye tıslıyor Antony, bana tekrar saldırıyor, deri böğrümü kesiyor. "Ve sen bu güveni masum kızımı baştan çıkarmak için kullandın."

Bir darbe daha, bir darbe daha, etimi kesiyor, Antony göğsümü, yanlarımı, karın kaslarımı, kalçalarımı kırbaçlarken kaslar darbeleri emmek için esniyor ve sert, acımasız vuruşlarla tekrar yukarı çıkıyor. Durduğunda nefes nefese kalmıştım, ikimiz de terden sıırıslıklam olmuştuk ve acıya karşı çenemi sıkarak gözleriyle buluştum. Şu an tek olduğum şey acı. Hatırlayabildiğim tek şey bu ve sadece birkaç dakika oldu.

"O beni seçti," diye nefes nefese kaldım, göz temasını bir saniye bile kesmedim. "Ben... onu baştan çıkarmadım. O beni seçti."

Antony'nin bakışları sertleşiyor. Darbeler daha hızlı, birbiri ardına geliyor, bir düzine ya da daha fazla yaradan kan damladığını hissedene kadar yağıyor. Görüşüm daralıyor ve bilincimi korumak için mücadele ediyorum. Bir darbe daha inerken, pes edip etmemem gerektiğini düşünüyorum; kendimi mutlu bir karanlığa bıraksam mı diye. Ama bunu yaparsam bir daha asla uyanamayacağım. Beni öldürdüğünde Antonius'un gözlerinin içine bakmak istiyorum ve sadece bu bile beni bırakmaktan alıkoyuyor.

Antony'nin sesi sersemliğimi yarıp geçiyor ve gözlerimi açıp ona odaklanıyorum. "Seni öldürmeliyim," diye ısılıyor acımasızca. "Bu lanet yerde kan kaybından ölene kadar senden parçalar koparmalıyım. Ama bence daha kötüsü ne biliyor musun?"

Sertçe yutkunuyorum, bir karşılık bulmaya çalışıyorum ama hiçbir şey gelmiyor. Sadece ona bakıyorum, kendimden geçmeyi reddediyorum. Teslim olmayı reddediyorum.

"Bence seni onun yanına geri göndermek daha kötü," diye tıslıyor, eğilerek. "Bence o başka bir adam seçerken, başka bir adamla evlenirken, ertesi sabah başka bir adamla seviştikten sonra uyanırken seni izlemek daha kötü. O yüzden dikkatle dinle Sebastian, çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim."

Eğilip bir eliyle çenemi kavırıyor. "Ona bir daha asla dokunmayacaksın," diye hırslıyor. "Ona asla patronunun kızına bakman gerektiği gibi *saygılı* bir şekilde bakmayacaksın. Ve eğer

Eğer rahatsız edici bulduğum bir şekilde *nefes alırsan*, seni buraya sürükler, bir parçanı keser, eşek sudan gelinceye kadar döver ve tekrar ona geri gönderirim. Beni anlıyor musun?"

Nefesimi içime çekiyorum ama cevap verecek kelimeleri bulamıyorum. Antony tekrar vuruyor, deri böbreklerime öyle bir çarpıyor ki görüşüm bulanıklaşıyor ve vücudum sarkıyor, ağırlığım omuzlarımda sürükleniyor.

"Beni anlayıp anlamadığını sordum!"

"Evet," diye mırıldanmayı başarıyorum, sesim boğuk ve cırtlak. Antony bana tekrar vuruyor.

"Evet, *ne*?"

"Evet efendim," diyorum ve o da geri çekilip uzun bir süre beni inceledikten sonra muhafızlara işaret ediyor.

"Bayılana kadar dövün," diye emrediyor Antony. "Sonra onu odasına geri götürün ve orada bırakın."

"Evet, efendim," diye cevap veriyorlar hızlıca ve Antony ceketini kapıp bana bir kez daha uzun uzun bakıyor.

"Sana söylediklerimi unutma evlat," diye homurdanıyor ve topuğunun üzerinde dönerek ahırdan çıkıyor. Kapı arkasından kapanırken üç adam etrafımda dönüyor ve ilk yumruk kaburgalarımın indiğinde bayılmamın uzun sürmeyeceğini anlıyorum.

Karanlık geldiğinde, bu sefer teslim oluyorum.

Ve bu çok mutluluk verici.

ESTELLA

Alt kattan gelen ayak seslerini duyduğumda saat gece yarısını geçmişti ve birkaç dakika sonra uzun, alçak bir inilti bir an sonra hiçliğe karıştı.

Uyumadım. Sebastian'ı sürükleyerek götürmelerini izledikten sonra uyuma şansım yoktu. Odamda oturmuş ağlıyor, ellerimi birbirine doluyor ve uzaktan gelen silah sesini duymayı bekliyordum.

O ses hiç gelmedi. Ama şimdi, dinlerken, zayıf bir umut sarsıntısı hissediyorum.

Ya Sebastian ölmediyse?

Saatlerdir yatağımda donmuş bir şekilde oturduğum yerden sıçıyorum, hala gece elbisem üzerimde, topuklu ayakkabılarımı yana atmışım. Yatak odamın kapısına doğru ilerliyorum, kapı kolunu yavaşça çevirip açarken duraksıyorum ve başka bir ses olup olmadığını dinliyorum. Hiçbir şey yok ve odamdan yavaşça çıkıyorum, koridorda ve merdivenlerde dikkatlice ilerliyorum, kimsenin beni duymak için uyanık olmadığından emin olmak için birkaç adımda bir tereddüt ediyorum.

Eğer Sebastian'ın odasına giderken yakalanırsam, bunun bedelini cehennemde öderim; benden çok onun için, bunu biliyorum. Düşündükçe suçluluk duyuyorum. Ama hayatta olup olmadığını bilmek zorundayım. Bilmek zorundayım-

İçimdeki korkuyu bastırıp merdivenlerden aşağı iniyorum. Odasının nerede olduğunu biliyorum; ona gitme, şu anda yaptığım gibi aşağıya inip odasına girme, beni yatağına çekerken onu uyanırken öpme olasılığını hayal ederek uyanık kaldığım birden fazla gece oldu.

Bu şimdi olmayacak. Bulabileceğim şeyi düşündükçe göğsüm ağrıyor ama onu görmeliyim. Ne olduğunu bilmek zorundayım.

Merdivenlerden inip zümrüt yeşili elbisemin etekleri mermere çarparak onun odasına doğru adım atarken, *benim hatam*, diye düşünmeden edemiyorum. Onu iten, ikimizi de uçurumun kenarına getiren, beni becermesi için ona yalvaran bendim. Hatırladıkça yanaklarım yanıyor. Ondan beni becermesini, içime girmesini, beni geri göndermesini istedim-

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, kapısına ulaştığımda utanç üzerime çöküyor. Dikkatlice kapının tokmağını çeviriyorum ve kilitli olmadığını görüyorum. Onu geri getiren kişi bununla uğraşmamış demek ki.

Yavaşça iterek açıyorum, herhangi bir sese ya da gıcırtya dikkat ederek. İçeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum ve gördüğüm şey karşısında neredeyse yüksek sesle nefes alıyorum.

Sebastian yatağında yüzükoyun yatıyor, çırılçıplak, bir kolu şilteden sarkıyor ve yüzü yana dönük. Kanlı bir şekilde dövülmüş - sırtı çoğunlukla zarar görmemiş görünüyor, ama yanlarından, kolundan ve yüzünden görebildiğim kadarıyla, kanlı kesikler ve morarmaya başlamış çürüklerle kaplı.

"Sebastian-" diye soluk soluğa adını söylüyorum, bir adım öne çıkıyorum ve sonra kendime hâkim olamıyorum, yatağına doğru koşuyorum, yatağın yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. "Sebastian-"

Uzun, alçak bir inilti daha çıkarıyor ve ağzının şiştiğini görüyorum. Yine şişmiş olan bir gözü hafifçe aralanıyor ve sonra bilinci yerine gelirken iki gözü de kocaman açılıyor.

"Estella." Şok içinde, olması gerekenden daha yüksek sesle ismimi mırıldanıyor ve ben daha iyi düşünemedim parmağımı dudaklarına bastırıyorum. Dudakları kurumuş kanla kabuk bağlamış ve o irkilerek geri çekilirken gözlerim doluyor.

"Şşşt," diye fısıldıyorum. "Aman Tanrım, Sebastian, yaşıyorsun-" Bakışlarım onu tarıyor ve sesim kesiliyor. "Sana ne yaptılar? Babam ne yaptı-"

"İstemiyorum..." sesi hiçliğe karışıyor. "Beni... bu şekilde görmeni..."

Bir an için anlayamadan ona bakıyorum. "Seni... Sebastian, birinin seninle ilgilenmesi gerekiyor." Aniden ayağa kalkıyorum ve o bana bakıyor, hala şişmiş dudaklarının arasından kelimeleri oluşturmaya çalışıyor.

"Elbiseni... mahvetmek..." Ağzı seğiriyor ve gülümsemeye çalışıp çalışmadığını merak ediyorum.

"Elbisem umurumda değil," diye çıkıştım. "Ben seni önemsiyorum ve şu anda ölüyormuş gibi görünüyorsun."

"Öyle olsaydım... daha iyi hissederdim."

"Oh, Tanrım." Elim ağzıma gidiyor, tekrar onun yanında dizlerimin üzerine çöktüğümde gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Bu benim hatam. Seni baştan çıkardım, ben-"

Sebastian'ın boğazından kıkırdama olabilecek bir ses tizleşiyor. "Yapmak... istediğim şeyi... yaptım," diye idare ediyor. "Buna... değdi."

"Ne?" Gözyaşlarımın bulanıklaştırdığı gözlerimi kırıştıtararak ona bakıyorum. "Beni öpmek için buna değeri miydi?"

Başını hafifçe sallıyor, yumuşak yeşil gözleri tekrar kapanmadan önce bir anlığına benimkilerle buluşuyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, etrafa bakarak. Bu konuda bir şeyler yapılması gerekiyor. Babamın onu doktora götürecek kadar umursayacağından çok şüpheliyim ve adam harap olmuş görünüyor. Önünü pek göremiyorum ama bir bileğindeki kelepçeye benzeyen yarayı görebiliyorum, çiğ ve kanıyor, kolu, yanı ve bacağı yaralarla, kesiklerle ve kararan morluklarla kaplı. *Düşün, Estella.*

Ayağa kalktım, aceleyle banyoya doğru ilerledim. Orada bir çeşit ilk yardım çantası olmalı. Birkaç dakika kazmak gerekiyor ama bir süre sonra lavabonun altındaki dolabın arkasına itilmiş bir tane buluyorum. Onu alıp yatak odasına dönüyorum ve Sebastian'ın yanındaki yatağa tırmanıyorum.

"Bu acıtacak," diye fısıldıyorum. "Ama seni sırt üstü yatırmam gerek. Bana yardım eder misin?" Tekrar bayılırsa onu hareket ettirip ettiremeyeceğimden şüphe duyarak soruyorum. Deneysel olarak omzunu kavramak için uzanıyorum, onu döndürmeye çalışmak için çekiştiriyorum ve Sebastian acı dolu bir inilti çıkarıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, yataktan kalkıp diğer tarafına doğru dönüyorum. Omzuna ve göğsünün üst kısmına bastırarak kendimi destekliyorum ve Sebastian baskıdan kaçmak için dönmeye başladığında tekrar inliyor.

"Hayır-" diye inliyor, tam sırt üstü yatarken ve bir an için nedenini anlamıyorum. İlk aklıma gelen, onu çıplak görmemi istemediği oluyor ve sonra onu gördüğümde, onu *bu* şekilde çıplak görmemi istemediği için olduğunu anlıyorum.

Vücudunun ön tarafı bir yığın yaradan oluşuyor. Neredeyse her santim derisi yara bere içinde, bazıları yarılmış ve dizlerine kadar çürüklerle benek benek. Bakışlarım bacaklarının arasına kayıyor -elimde değil- ve orada yatan şeyin yarattığı karmaşayı görünce ağzım açık kalıyor.

Aleti, benim kadar masum olan benim bile uyarılmayla ilgisi olmadığını bildiğim bir şekilde şişmiş, altındaki çürük et kesesinin üzerinde duruyor, tamamen yanlış görünen renklerle beneklenmiş ve aynı zamanda patlamak üzere olan olgun bir meyve gibi şişmiş. Gözlerim doluyor, önümde duran ve onun her santimini kaplayan yıkıma bakarken yanaklarımdan yaşlar süzölüyor ve göğsümde daha önce hiç hissetmediğim yakıcı bir nefretin kök saldiğini hissediyorum.

Hiç kimseden nefret etmedim. Ama babamın böyle bir şey yapabileceğini, birini bu şekilde incitebileceğini hiç düşünmemiştim. Bunu hiç hayal etmemiştim.

Daha önce, Sebastian'ı öldürebileceğini düşündüğümde bile, çabuk olacağını düşünmüştüm. Ama bu değil.

Nereden başlayacağımı bile bilmeden ilk yardım çantasını karıştırıyorum. Sebastian'ın gözleri tekrar açılıyor ve bana acıdan yarı baygın olduğunu belli eden bir şekilde bakıyor.

Alkol pedlerini bulurken "Bu acıtacak," diye fısıldıyorum. "Çok acıyacak ve benim... Mümkünse sessiz olmanızı istiyorum. Eğer biri beni burada yakalarsa-"

"Beni... öldürmeyecek..." diye mırıldanıyor Sebastian kalın bir sesle. "Sadece... beni... yine dövecek. Kes... bir şey... söyledi."

Kendinde olmadığını biliyorum, yoksa bunları bana anlatmazdı. Ona bakarken yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. "Bunu o mu söyledi?" Fısıldıyorum ve Sebastian başını bana doğru eğerek yarı başını sallıyor.

"Sen... gitmelisin," diye idare ediyor ve ben başımı sallıyorum.

"Seni tekrar incitebileceği için gitmemi mi istiyorsun?" Fısıldıyorum ve Sebastian neredeyse *hayır* gibi görünen bir kelime oluşturuyor.

"Seni incitmek istemiyorum. Bunu görmemelisin."

"Ben çocuk değilim." Alkol pedini yırtıp açıyorum ve Sebastian'a bakıyorum. "Isırmak için bir şey ister misin? Çünkü bu biraz zaman alacak."

Başını sallıyor ama yastığını avuçlayıp ısırması için nemli pedi açık derisinin üzerinde bir kez kaydırmam yetiyor. Vücudunda aşağı doğru ilerlerken gözlerim doluyor, bacaklarının arasındaki şiş kütle hariç bulabildiğim her yarayı zahmetle temizlerken yatak paketlerle doluyor. Oraya dokunmaya cesaret edemiyorum. Ne kadar acıyor olabileceğini hayal bile edemiyorum ve daha da kötüleştirmekten korkuyorum.

"Duşa ihtiyacım var-" Sebastian tek dirseğinin üzerinde doğrulmayı başarıyor ve gözlerini kırıştırarak kendine gelmeye çalışıyor. "Şunlardan birini bana ver."

Ona son kalan alkollü pedlerden birini uzatıyorum ve o da yırtıp açıyor, şişmiş sikinin üzerindeki kesiklerle ilgilenmek için eğilirken acı dolu bir iniltiyle benden uzaklaşıyor. İçgüdüsel olarak diğer eline uzanıyorum ve onu kavırıyor, havayı tıslayarak emerken o kadar sert kavırıyor ki bir çığlığı ısırmak zorunda kalıyorum.

Elimi anında bırakıyor, sırtını yastıklara yaslıyor, vücudu hala benden uzakta bükülüyor. "Burada... olmamalıydım," diye mırıldanıyor ve ben ona ters ters bakıyorum.

"Evet, öyleyim," diyorum ona açıkça. "Peki duşa girmek için yardım istiyor musun, istemiyor musun?"

Sebastian diliyle dudağındaki yarığı yokluyor, bana bakıyor. "İnatçı," diyor sonunda, şiş ağzı hafifçe seğiriyor ve ben hâlâ ona bakarak başımı sallıyorum.

"Bırakıyorum. Ve yapabileceğim başka bir şey kalmayana kadar seni bırakmayacağım. yap."

Sebastian tereddüt ediyor. "Neden?" diye soruyor sonunda ve ben öne doğru eğiliyorum, keçeleşmiş saçlarını yüzünden geriye doğru fırçaladı.

"Bu benim hatam," diye fısıldıyorum. "Hepsi benim hatam -eğer sen söylediğinde her şeyi kendi haline bıraksaydım-"

"Dur... Estella." Ellerimi zayıfça tutuyor ama parmakları benimkileri sarıyor. "Ben... istediğimi yaptım." Sertçe yutkunuyor ve yatağın kenarına doğru ilerlemeye başlarken beni bırakıyor.

Ayağa kalkmaya çalışmasını izlemek acı verici. Yataktan sürünerek kalkıyorum ve o ağırlığının bir kısmını bana verirken yanında duruyorum. Çok fazla dayanamıyorum ama topallayarak banyoya gitmesine yardım ediyorum, duvara yaslanırken sıcak suyu açıyorum.

"Beni böyle görmeni... istemedim," diye mırıldanıyor Sebastian. "Beni çıplak görmeni istemezdim."

"Önemli değil." Yüzümü ona dönüyorum, yeşil gözlerine bakarken dudağımı ısııyorum. "Bir daha böyle yakalanamayız, değil mi? Birbirimizden uzak durmalıyız. Bunun gibi." Bunu söylerken göğsüm burkuluyor, acı beni sarsıyor. Onu bir daha asla öpememe, *başka* birinin beni öpmesine izin verme düşüncesi dayanılmaz geliyor. "Bundan sonra mesafemizi korumalıyız. Yani ben-" Dudağımı ısııyorum, gerisini söyleyemiyorum. *Seni asla istediğim gibi çıplak göremeyeceğim. Bir daha asla yatakta birlikte yatmayacağız ve acı vermeyecek şekilde dokunmayacağız. İkimizin de istediği şeyleri asla birbirimizle yapamayacağız.*

Başka bir adama bekaretimi vereceğim, dokunmasına, öpmesine ve istediğini almasına izin vereceğim ve bu sırada Sebastian olmasını dileyeceğim. Hayatım boyunca bunu dileyeceğim ama asla sahip olamayacağım.

Ama bir şeyden eminim, bunun tekrar olmasına izin veremem. Sebastian'ın benim yüzümden tekrar incinmesine izin veremem.

Sebastian yavaşça başını sallar. Duş kapısının üstünden buhar süzülüyor ve yavaşça duşa girip kapıyı arkasından sıkıca kapatıyor. Su, kırılmış ve hırpalanmış bedenine çarptığında acı dolu iniltisini duyuyorum ama geri çekilip banyodan çıkıyorum ve yatak odasına geri dönüyorum.

Gitmem gerek. Bunu biliyorum. Onu terk etmek imkânsız gibi geliyor ama kaldığım her an yakalanma ihtimalim artıyor. Ve ben elimden geleni yaptım.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, ellerim iki yanımda yumruk oluyor. Ve sonra dönüp odadan kaçıyorum.

-

TEKRAR UYANDIĞIMDA, kendi yatağında, sabah güneşi perdelerin arasından süzülüyordu. Yavaşça doğruluyorum, dün gece Sebastian'ı döndürmeye çalışmaktan ağrıyan kaslarımın esnediğini hissettiğimde bedenim itiraz ediyor ve dün gece olan her şey yeniden üzerime yıkılıyor.

Bahçe. Öpücük. Babamın bizi yakalaması. Sebastian'ın ölüm sesini beklerken yaşadığım dehşet. Alt kattaki yatağında yatarken, tamamen yok olmuş bir halde onu görmek.

Beni yatağının başında gördüğünde yüzündeki ifade. Gitmem gerektiğini anladığında yüzündeki ifade.

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, göğsüm boş yere ağrıyor. Dün gece olanlar bir daha asla yaşanamaz. Bunu mutlak bir kesinlikle biliyorum ama yine de Sebastian'a dokunmanın nasıl bir his olduğunu bildiğim için, bir daha asla olmaması imkansız gibi geliyor.

Onu seviyorum, aynı boş acıyla düşünüyorum ve bunun önemli olmadığını biliyorum. Ben onu sevsem de o beni sevse de sevmese de, babam bir daha ihanetin kokusunu alırsa, Sebastian'ın postundan çıkarır. Dün gece de aynı şeyi söyledi. Sebastian'ı öldürmeyecek, sadece canını yakacak, biz dersimizi alana kadar. Ve her seferinde, bu benim hatam olacak, çünkü *hayır* dersem, Sebastian her zaman duracak.

Eğer bu tekrar olursa, bizi uçurumun kenarına iten ben olacağım. Ve bunun olmasına izin veremem.

Kapı çalınıyor ve ben biraz daha dik oturup mahvolmuş gece elbisemin topuna bakıyorum. Hizmetçi kapıyı açmadan hemen önce yataktan fırlıyorum, onu kapı yastıklarımın arkasına itiyorum. Son şey

Sebastian'ın odasına girip onu temizlediğime dair dedikodu çıkmasını ve bunun babama ulaşmasını istiyorum.

"Kahvaltınız," diyor bana bir tepsi getirip şöminenin yanındaki masaya koyarken. "Ve baban öğlen Bay Bianchi ile buluşacağını hatırlatmamı istedi."

Hay sikeyim. Parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum, orada zonklamaya başlayan bir baş ağrısı hissediyorum. Muhtemelen beni bir yatta yelken açmaktan alıkoyabilecek bir ağrı değil, özellikle de dün gecedan sonra. "Tamam," diyorum. "Teşekkürler. Bunu kaçırmazdım."

O gittikten sonra kahvaltı tepsisine bakıyorum, tepsideki yulaf ezmesi, sosis ve çırpılmış yumurtadan bir lokma bile yiyemeyeceğimi biliyorum. Dün geceyi ve bugün yapmam gerekenleri her düşündüğümde midem bulanıyor, dönüp duruyor. Bunun yerine elbiseyi yastıklarımın arkasından alıp, duşa girmeden önce dolabımın olabildiğince derinlerine gömüyorum.

Tek düşünebildiğim Sebastian. *Dün gece duştan çıkmayı başardı mı? Yatağına dönebildi mi? Hâlâ uyuyor mu? Yaşıyor mu?* Yediği dayak yüzünden ölebileceğini sanmıyorum ama emin olamıyorum ve sıcak suyun altında endişeyle dururken göğsüm korkuyla sıkışıyor. Ama emin olmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Sabah, güpegündüz, odasına gizlice giremem. Yakalanırım ve onun için her şey her zamankinden daha kötü olur.

Duştan çıktım, kurulandım ve dizlerimin hemen altına kadar inen, yelken için uygun görünen, mütevazı bir yakası ve etek boyu olan sarı kuşgözü dantel bir sundress, bir çift sandalet ve hasır bir şapka giydim. Güne hazırlanırken midemde bir korku oluşuyor, ta ki saat on bir buçuğu bulup benimle bu 'randevuya' gelecek kişiyle buluşmak üzere aşağı inene kadar.

Sebastian beklendiği gibi ortalıkta yok. Brick diğer iki adamla birlikte beni bekliyor ve Sebastian'a ne olduğunu bildiğine dair bir işaret var mı diye yüzüne bakıyorum. Ama biliyorsa bile, bu konuda ne hissettiğini anlayamıyorum. Onu hiç okuyamıyorum.

Şu anda olanlar için fazla güzel bir gün. Gökyüzü muhteşem bir mavilikte, gökyüzünde sadece birkaç kabarık bulut var ve hava, Vito'dan başka biriyle çıksaydım, denize girmenin kulağa hoş geleceği kadar sıcak.

Limana götürülürken arabanın arkasında sessizce oturuyorum, Brick yolcu koltuğunda ve aynı sessizlikte. Sebastian'ı düşünmemeye çalışıyorum ama acı çekiyor mu, uyuyor mu yoksa uyanık mı, sonunda onun için bir doktor çağırın oldu mu diye düşünmeden edemiyorum. Göğsüm sanki biri kalbimi çıkarıp geride bırakmış gibi ağrıyor, artık kalbim kırık bile hissetmiyorum. Sadece uyuşmuş hissediyorum, sanki bacaklarım beni tamamlamam gerektiğini bildiğim bir dizi olay boyunca ileriye taşıyor.

Vito rıhtımda beni bekliyor, haki şortu ve kısa kollu Hawaii desenli gömleğinin düğmeleri koyu kürklü göğsüne yaslanmış kalın altın zincirleri gösterecek kadar açık. Neredeyse bir İtalyan mafya babasının karikatürü gibi - ya da onun durumunda bir patron yardımcısının- ve eğer bugün kendimi bu kadar kötü hissetmeseydim gülmek isterdim. Hal böyleyken, tek yapabildiğim yüzüme hoş bir gülümseme yapıştırmak ve onu takip etmek, güvenliğim de arkasından.

Şimdi bunu yapmak ve Vito'nun burada olmak istediğimi düşünmesini sağlamak için kendimi iki kat daha mecbur hissediyorum. Eğer yapmazsam, babamın hıncını yine Sebastian'dan çıkarmasından korkuyorum - babam artık onun benim için bir anlamı olduğunu bildiğine göre, her başarısızlığımın acısını ondan çıkaracak.

Yat, suyun mavisine karşı bir inci gibi parlıyor, tertemiz ve zarif, Vito'nun beklediğini düşündüğüm şekilde beni etkilemeyen bariz bir zenginlik gösterisi. Vito'yu güvertede takip ederken güneş elbisem bacaklarımda dalgalanıyor, hasır şapkamın uçup gitmediğinden emin olmak için uzandığımda tuzlu deniz meltemi yüzümün etrafındaki birkaç tutam saçı savuruyor. Güneş ışığı cilalı metal ve camdan yansıyarak yüz ifademi hoş tutmaya çalışırken gözlerimi kısmama neden oluyor.

Sebastian'ın başına başka bir şey gelmesini önlemek için bu maskaralığı yapmam gerekiyorsa, yapacağım şey budur. Bana neye mal olursa olsun ya da ne kadar zor olursa olsun.

"Bayan Gallo, *Argomenti*'ye hoş geldiniz," diye anons ediyor Vito, sesinde belirgin bir gururla. Kolunu bana uzatıyor, yaklaşırken bana doğru kalın, narenciye kokulu bir kolonya dalgası gönderiyor ve ben sertçe yutkunuyorum. Bu adamla evli olmayı, bana dokunmasına izin vermeyi, gün ve gecelerimi onun eşliğinde geçirmeyi hayal bile edemiyorum - ama yine de kendimi teslim etmem gereken gelecek bu olabilir.

Ve bu konuda gerçekten nasıl hissettiğimi asla ama asla gösteremeyeceğim. Hiç kimseye. İçimi bir yalnızlık duygusu kaplıyor ve bu gezinin benden talep ettiğini bildiğim hoş gülümsemeyi dudaklarımda tutmak zor oluyor.

Artık gerçek duygularımı gösterme lüksüm yok. Sebastian'a bile, ne kadar mutsuz olduğumu öğrenirse eninde sonunda kırılacak olan Sebastian'a bile.

Vito beni yatta gezdiriyor, önce kolunu benimkine doluyor, sonra daha dar alanlardan geçerken elini sırtıma bastırıyor. Yatın kendisi Nico'nun bana tarif ettiğinden daha az etkileyici, yine de bunu söylemiyorum. Vito bana sigara içme odasını, özel salonu, mutfağı ve yatak odalarını gösterirken Nico'nun abartmış olabileceğini düşünüyorum. En büyüğünde duraklıyor, teorik olarak paylaşacağımız odayı tüm ihtişamıyla görebilmem için kapıyı açıyor ve boğazımdaki safra yanmasını geri yutuyorum.

Odanın kendisi lüks, herhangi bir beş yıldızlı otel kadar güzel, ama Vito ile aynı yatağı paylaşma düşüncesi kusma isteği uyandırıyor. Eğer babam onu seçerse, kusmak istemeden bir yatağı ve onu *düşünemezsem*, dün gecemi nasıl atlatacağımı merak ediyorum. Şu anda ondan başka bir şey düşünmek zor - en yakın arkadaşım, korumam, karanlık bir odada, yalvardığım çalıntı öpücükler yüzünden yüzü ve vücudu dövülmüş halde.

Ona yaptıklarından dolayı sonsuza dek hem hazine hem de pişmanlık duyacağım birkaç çalıntı an.

Onu kızdırırsam Vito Sebastian'ı da cezalandıracak mı? Sebastian artık sonsuza dek benim iyi davranışlarım için rehin mi tutulacak? Bu düşünce midemi iki kat bulandırıyor ve güvertede tekrar gün ışığına çıkarken bunu saklayamıyorum.

"İyi misin?" Vito biraz hayal kırıklığına uğramış görünerek soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Sadece biraz deniz tuttu," diye idare ediyorum.

"Hiç tekneye binmedim, şey... gemiye mi?"

Daha önce." Gülümsemeye zorluyorum ve o da bana kaşlarını kaldırarak bakıyor.

"Bu bir yat," diyor dikkatle. "Senin gibi lüks içinde büyümüş bir kızın farkı anlayacağını sanırdım."

"Şu anda sadece biraz deniz tuttuğunu hissediyorum," diyerek en yakın koltuğa doğru sendeleyerek ilerledim ve içine gömüldüm. "Özür dilerim. Sadece... bir dakikaya ihtiyacım var."

Vito ne yapacağını bilmez bir halde etrafına bakınıyor ve ben de Sebastian burada olsaydı bana su getirirdi diye düşünmeden edemiyorum.

Benimle ilgilenilmesini sağlardı.

Üniformalı bir görevliye işaret ediyor, o da bir şişe şampanyanın tipasını açıp benim için bir flüt dolduruyor ve uzatıyor. Parlak güneş ışığında gözlerimi kısarak ona bakıyorum, kaba görünmemek için kabul ediyorum ama şampanya şu anda içmeyi hayal edebileceğim son şey.

"Eğlenmiyormuş gibi görünüyorsun, *güzelim*," diyor Vito, kamarottan bir bardak viski alıp yanıma oturuyor, fazlasıyla yakınım. Şampanyasının yoğun kokusu midemi daha da bulandırıyor. "Umarım seni şimdiden sıkıyordumdur. Daha nişanlanmadık bile." Bana sırtıyor, sanki aramızda bir şaka yapıyormuşuz gibi, sanki nişanlanmamız çoktan tamamlanmış gibi. Ben karşılık vermekte zorlanınca gülümsemesi çabucak kayboluyor ve bakışlarının hesaplayarak üzerimde gezindiğini görüyorum. Paha biçilmez bir sanatı değerlendiren bir alıcı ya da özellikle değerli bir taşı inceleyen bir kuyumcu gibi. Sanki yatırımının getirisinin satın almaya değip değmeyeceğine karar veriyor.

"Özür dilerim," diye kendimi zorlayarak şampanyadan küçük bir yudum alıyorum. Çok kuru ve bir bardak su için çaresiz hissediyorum. "Dün gece iyi uyuyamadım."

Yalan değil. Sebastian'ın akıbetini öğrenmek için beklerken uyuyamadım ve sonrasında da aşağıda işkence görmüş bedenini düşünmekten zor uyudum. Dün gece olanları duyduğuna dair bir işaret gösterip göstermeyeceğini merak ederek Vito'ya bakıyorum ama o sadece başını sallıyor.

"Bunu duyduğuma üzüldüm, *bella*," diye mırıldanıyor ve ben bu aşinalık karşısında irkiliyorum. "Heyecandan zorlanmış olmalısın."

Neredeyse şampanyam boğazıma diziliyor, içimi bir korku titretiyor. Babamın beni Sebastian'la bahçede yakaladığının bilinmesini isteyeceğini sanmıyorum; bu evlilik şansımı mahvedebilirdi. Ama Vito duyarsa...

"Heyecan mı?" Yatın motorlarının çalışmaya başlama sesi rıhtımda hafifçe titreşirken idare ediyorum. Kendimi Sebastian'ı ya da motosiklet yolculuğunu, o zaman bana nasıl hissettirdiğini düşünmemeye zorluyorum... ya da o zamandan beri.

Yat rıhtımdan uzaklaşırken Vito viskisini yudumlayarak bana hoşgörülü bir gülümseme veriyor. Su tekneye çarpıyor, güneşin aydınlattığı havaya tuz püskürtüyor ve ben gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Sebastian acı çekerken ben şampanyamı yudumluyor ve hem beni hem de Gallo servetini ödül olarak kazanmak için yarışan adamlardan biriyle yelken gezisinin tadını çıkarıyorum. Bu düşünce bile başlı başına bir işkence gibi geliyor.

Vito dönüp kâhyadan taze bir bardak viski alıyor. "Geleceğin heyecanı tabii ki Estella." Kadehini hafifçe benimkine vuruyor. "Yeni başlangıçlara," diye ekliyor, bakışları yüzümde, boynumun çizgisinde ve elbisemin yakasında göğüslerimin kabarıklığında geziniyor. *Kurnazlık yapma zahmetine bile girmiyor*, diye düşünüyorum.

Bir yudum daha şampanya içmeye zorlarken boğazımdaki safra yanığı. Kuru şampanyanın baloncukları da aşağı inerken yanıyor.

"Bu bir başlangıç mı?" Elimden geldiğince hafifçe sormayı başarıyorum. Kolunu omuzlarıma doladığında irkilmemek için kendimi zor tutuyorum ve kıpırdamadan duruyorum.

"Baban öyle düşünüyor gibi görünüyor," diyor Vito umursamazca, sesi memnun görünüyor. "Sanırım anlaşmaya çok yaklaştık. Antony Gallo da fikirlerine saygı duyduğum bir adam. Onun varisi olmak büyük bir onur olur."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, durum hakkında gerçekten ne hissettiğime ihanet etmeyecek bir cevap düşünemiyorum. Bunun yerine şampanyadan bir yudum daha alıyorum, suya ve masmavi gökyüzüne bakarken yutuyorum. *Sebastian yanımda olsaydı mutlu olabilirdim diye* düşünüyorum. *Sebastian benimle herhangi bir yerde olsaydı.* Mutlu olmak için bir yata ihtiyacım yok. Beni seven, beni gören, beni anlayan birine ihtiyacım var. Vito asla bunların hiçbirini olmayacak.

Beni sadece elde edilmesi gereken bir başka değerli varlık, portföyüne eklenecek bir varlık olarak görüyor.

Sevilecek ya da değer verilecek bir insan olarak değil. Onun gibi bir adamın bunu yapabileceğini sanmıyorum.

Peki ya diğerlerinden biri olsaydı? Daha genç, benim yaşıma yakın, bağlantı kurmaya çalışabileceğim biri olan Nico Adamos ile bir hayat hayal etmeye çalışıyorum. Ama orada da gerçek bir bağ bulabileceğimi hayal edemiyorum. Sebastian için hissettiklerimi bir başkası için hissedebileceğimi hiç sanmıyorum.

"Yine çok uzaklardasın, *güzelim*," diye araya giriyor Vito ve ses tonunda bir miktar kızgınlık duyuyorum. Onun gibi adamlar görmezden gelinmekten hoşlanmazlar, bunu biliyorum. Dudaklarımı gülümsemeye zorlayarak dönüyorum.

"Dediğim gibi sadece yorgunum," diye mırıldandım. "Daha hazırlıklı olmaya çalışacağım. Bizim için planladığın bu gün çok güzel."

"Daha sonra öğle yemeği olacak. Taze deniz ürünleri, umarım alerjiniz yoktur." Sanki çok komik bir şaka yapmış gibi gülüyor. "İstersen daha sonra yüzebiliriz, *güzelim*. Eğer getirmediysen gemide mayolarım var."

Bu adamın beni mayoyla görme düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Ama sonunda evleneceğim kişi o olursa, beni çok daha az şeyle görecektir ve bakmaktan çok daha fazlasını yapacak. Bu düşünce yine midemi bulandırıyor.

"Belki," diye mırıldanıyorum kayıtsızca. "Gerçi buradan manzara çok güzel. Gerçekten keyif alıyorum."

Vito biraz daha yaklaşıyor, bacağına bacağıma bastırıyor. "Ben de öyle," diye cevap veriyor ve arkamda, omzuma çok yakın olan eli kolumdan aşağı iniyor. "Bugün sana emanet edildiğimi biliyorum ve Antony Gallo'nun güvenini kırarak hiçbir şey yapmam elbette. Hele ki nişanlanmamız bile ayarlanmışken. Ama bugün seni böyle görünce-" Dişlerinin arasından bir nefes çekti. "Sana dokunmamak çok zor, *güzelim*. Babanın bana söylediği kadar güzelsin."

Dudaklarımı birbirine bastırarak kibar bir gülümsemeye zorluyorum. "Hakkımda bu kadar iyi düşündüğünüzü duyduğuma sevindim," diyorum yumuşak bir sesle, kelimelerin içten gelmesine çalışarak. Suyun öte yanında bir martının daldığını, gümüş rengi ve kıpır kıpır bir şeyle çıktığını görüyorum. Şu anda kendimi o balık gibi hissediyorum, beni bütünüyle yutmak isteyen bir şeyin gagasına hapsolmuş bir av.

Çok daha fazlası olmanın nasıl bir his olduğunu bilirken, nasıl böyle yaşayabilirim, kendimi av gibi hissedebilirim? Bir mal olarak değil, nefesimi kesecek kadar tutkuyla arzulanan bir kadın olarak görülmenin nasıl bir his olduğunu bilirken?

Buna nasıl dayanabilirim bilmiyorum.

"Birlikte durdurulamaz olacağız," diye mırıldanıyor Vito, parmakları omzumda kıvrılıyor. "Gallo adını ve servetini babanın komutası altında olduğundan daha da büyük yapacağım. Çocuklarımız sadece Amerika'daki topraklardan daha öteye uzanan bir şeyi miras alacaklar. Ailemiz için büyük planlarım var, *Bella*. Getirdiğim kaynaklarla baban mirasının hayal bile edemeyeceği kadar büyüdüğünü göreceksin."

Çocuklar. Bu kelime bana bir darbe gibi geliyor ve dudağımı ısırarak onaylarcasına başımı sallıyorum. Ama yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyorum, şampanya kadehini tutarken ellerim aniden soğuyor. Bu adamın çocuklarını doğurmayı, onunla bir aile kurmayı hayal bile edemiyorum; bu aile ne kadar soğuk ve uzak olursa olsun. Onun dokunuşunu düşünmek bile kusma isteği uyandırıyor.

Şampanya kadehini bir kenara bırakıp ayağa kalkarak hızla, "Sanırım bayanlar tuvaletine gitmem gerekiyor," diyorum. "Hemen döneceğim."

"Elbette." Vito da ayağa kalkmaya başlar. "Sana gösterebilirim."

"Nerede olduğunu biliyorum, teşekkür ederim." Ona samimi görünmesini umduğum hızlı ve sıkı bir gülümseme veriyorum. "Tura dikkat ettim. Çok güzeldi. Bunların hepsi... çok güzel."

Şu anda daha iyi bir kelime bulamıyorum, çünkü hiçbirini kastetmiyorum. Ondan, bu kapana kısılmışlık hissinden, duvarların üzerime kapanmasından uzaklaşmaya ihtiyacım var. Bana dokunmamasına, bu kadar yakın olmamasına ihtiyacım var.

Aceleyle banyoya doğru giderken göğsüm ağrıyor, düşüncelerim Sebastian'a geri dönüyor. Ağzının benimkinin üzerindeki hissini hala hissedebiliyorum, aç ve çaresiz, sahip olabileceğini bildiği tek öpücüğü yutuyor. İlk öpücüğümü.

Şimdi pişman olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Pişman olmadığını söyledi ama gün ışığında kim bilir? Belki de babamın ona bıraktığı vücut enkazını görünce, keşke her şeyi farklı yapsaydım diyordur. Bana hayır demiş olmayı.

Muhtemelen bu sorunun cevabını hiçbir zaman bilemeyeceğim.

-

Ertesi sabah babamın ofisine çağrıldığımda midemde hissettiğim korku, olacakların habercisiydi. Sebastian'ı ne gördüm ne de onunla konuştum; sanırım hâlâ iyileşiyor, ev halkının ve benim görüş alanımın dışında.

Ofise yürüyüş normalden daha uzun sürüyor. İçeri adım atmadan önce kapıyı hızla çalıyorum ve yüzümü dikkatlice boş bir ifadeye büründürüyorum. "Beni mi görmek istediniz?"

Babam masasından başını kaldırıyor ve gelip oturmamı işaret ediyor. "Evet, Estella. Otur lütfen."

Sözsüzce itaat ediyorum. Sebastian'a yaptıklarını gördükten sonra içimdeki tüm mücadele bitti. Ona bakarken, onu nasıl sevdiğimi, herhangi bir parçasının iyi olduğunu nasıl düşündüğümü hayal bile edemiyorum. Yaptığı şey için ondan nefret ettiğimi, Luis'in de ondan nefret edeceğini haykırmak istiyorum ama yapmıyorum. Bunu yaparsam ve Sebastian'ı tekrar incitirse, kendimle yaşayamam.

Bu şekilde nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

"Evliliğinizle ilgili bir karar verdim," diyor önsöz vermeden. Ağzım hafifçe açık kalıyor.

"Düşündüm ki-" Sesim çatallaşiyor. "Bu konuda söz hakkım olacağını söylediğini sanıyordum. Ne istediğimi dinleyeceğini ve bunu dikkate alacağını-"

"Seni bahçede korumanla yakaladığımda bu konudaki söz hakkın ortadan kalktı." Babamın sesi aramızda bir kırbaç şaklaması gibi şaklıyor. "Geleceğini hiç düşünmediğin çok açık Estella, bu yüzden ben de

ve sizin açıkça yapamadığınız seçimleri sizin için yapacağım. Ve ben bunu yaptım."

Sertçe yutkunuyorum, panik beni ele geçirirken gözyaşlarımla savaşıyorum. "Kim o?" Fısıldıyorum ama sanırım zaten biliyorum.

"Vito Bianchi," diyor kesin bir ifadeyle, iki kelime bir çekiç gibi iniyor. Fiziksel bir darbe gibi hissettiriyorlar - içten içe bunun geleceğini biliyordum, ama gerçekliğin bana nasıl hissettireceğine kendimi hazırlayamazdım.

"O çok yaşlı," diye zayıfça itiraz ediyorum. "Ve ben onu istemiyorum. Lütfen-" Dudağımı ısırıyorum, diğerlerinden biriyle mutlu bir şekilde evleneceğimi dürüstçe söyleyebilmeyi diliyorum ama söyleyemiyorum. Ve sanırım babam da bunu biliyor.

Her neyse, merhamet edeceğinden değil.

"Kırkklı yaşlarında." Babam bana sempati duymadan bakıyor. "Çok yaşlı sayılmaz. Ve konumumuzu güçlendirecek. Boston Don'unun eski patron yardımcısı. Ailenin veliahtının yakında görevi devralacak olması ve yeni donun da kendi seçtiği kişiyi bu göreve getirmek istemesi nedeniyle Vito'nun bizim aileye geçmesi mantıklı. Boston ile bağlarımızı güçlendirecek, bize yeni iş fırsatları getirecek ve genişleme şansı sunacak. Bu doğru bir karar Estella."

Ben hariç herkes için doğru karar, diye düşünüyorum acı acı. Ama bunu yüksek sesle söyleyemiyorum. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek ve sadece babamı kızdıracak.

"Nişan ne zaman?" Kederli bir şekilde fısıldıyorum. Babamın gözleri kısıldı.

"Vito sana kur yapmak için bir süreliğine bizimle kalacak," diye açıklıyor. "Aramızda bir anlaşma var elbette ama birbirinize alışmanız için size zaman tanımak istiyorum. Ben bir canavar değilim." Sesi hafifçe yumuşuyor ve başımı kaldırıyorum.

"Sebastian'ı incittin." Hata olduğunu bilsem de kelimelerin ağzımdan kaçmasına engel olamıyorum. "Yani evet. Öylesin."

Babamın yüz ifadesi anında kararıyor. "Peki sen bunu nereden biliyorsun kızım?" Sesi soğuk, aniden tehlikeli bir hal aldı. Yapmamam gereken şeyleri ifşa etmenin eşiğinde olduğuma dair bir uyarı - Sebastian'ın odasına gittiğimi, içinde bulunduğu durumu gördüğümü.

"Uykusunda ağladığını duydum," diye hızlıca geri döndüm. "O olduğunu biliyorum."

Yüz ifadesi yumuşar. "Sana dokundu," diyor soğukkanlılıkla. "Bunun için cezalandırıldı. Şu anda ölmemiş olması onun için büyük şans Estella."

hala sizi koruma ayrıcalığına sahip. Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar."

Bunun doğru olmadığını biliyorum. Sebastian'ın neden hâlâ hayatta olduğunu, neden hâlâ benim korumam olacağını biliyorum ve bu bir *ayrıcalık* değil. Babam, başka bir adama verilmemin her adımını izleterek onu daha da cezalandırabilsin ve reddedersem Sebastian'ın tehlikede olduğunu bilmemi sağlayarak itaatimi zorlayabilsin diye. Burada olan şey *bu*. Babamın merhamet ölçüsü değil.

"Müstakbel kocanı tanıman için sana zaman tanıyarak cömert davranıyorum." Sesi gerginleşti. "Bu cömertliği zorlama kızım."

Bu gerçek bir flört değil, ağzımdan kaçırmak istiyorum. Öyle olsaydı, sonunda hayır deme, Vito'yu istemiyorsam onu reddetme fırsatım olurdu. Ama böyle bir şansım olmayacak. Bu bir formalite, tıpkı düğün gününe kadar olan diğer her şey gibi, babamın gururu ve kendini iyi hissetmesi için bir gösteri. Kendisini cömert, iyi bir baba olarak görmek istiyor ve bu yüzden bunu yapıyor.

"Onu hoş karşılamayı bekliyorum," diye kararlılıkla devam ediyor. "Vito belli tipte bir eş bekler, Estella. O da benim gibi eski kafalı. Eski değerleri ve yöntemleri kalbine yakın tutuyor." Babam duraksıyor. "O itaat bekler, Estella. İtaat. Hoş bir tavır ve sıcak bir gülümseme. Beni anlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldıyorum. Kelimenin tadı dilimde kül gibi. "Anlıyorum."

Babam gülümsüyor, bu kadar çabuk teslim olmamdan memnun. Kusmak istiyorum. "Gidebilirsin," diyor, masasının üzerindeki kâğıtlara bakarak. "Vito önümüzdeki hafta Boston'daki işleri biter bitmez gelecek. Kendini onun gelişine hazırlamak için zamanın var." Bana baktı. "Unutma Estella. Senden en iyi davranışını bekliyorum."

Başımı sallayarak kendimi sandalyeden kalkmaya zorluyorum. Yavaşça kapıya doğru yürümek, odanın dışına çıkana kadar gözyaşlarımı tutmak için çaba sarf ediyorum. Gözlerim yanıyor ve koridora çıkana kadar duvara yaslanıyorum, gözlerimden yaşlar süzölmeye başlarken bir elimi ağzıma bastırıyorum.

Bu dayanılmaz bir şey. Ama bir şekilde buna katlanmak zorundayım. Hiç değilse Sebastian'ın iyiliği için.

SEBASTIAN

Tam zamanında odamdan çıkmayı başardım ve Vito Bianchi'nin Gallo'ların evine taşındığını öğrendim.

Antony ve adamlarının bana attığı dayaktan sonra iyileşmek tam bir cehennem azabı oldu. Geçtiğimiz birkaç gün boyunca, keşke beni öldürseydi dediğim anlar oldu. Kafama bir kurşun sıksın ve işimi bitirsin, böylece açtığı yaraların iyileşme sürecindeki acılara katlanmak zorunda kalmayayım.

Özellikle de sikime verdiği zararı.

O lanet şeyi tekrar kullanabileceğimden hâlâ yüzde yüz emin değilim ve beni kızıyla bulduktan sonra niyeti buysa hiç şaşırmam. İlk birkaç gün ereksiyon olmak düşünülemezdi, her ne kadar dayak sayesinde sikim sürekli tam boy şişmiş görünse de. Taşaklarıma dayanılmaz bir acı olmadan dokunamıyordum ama dokunmak zorundaydım ya da Antony'nin vücudumun her santiminde bıraktığı yaraları temizlemediğim için enfeksiyon kapma riskini göze almalıydım.

Sonra, dün, şişlik vücudumun tekrar çalışmayı düşünebileceği kadar indi. Estella ile ilgili bir rüyadan uyandım, aletim cesurca sertleşmeye çalışırken neredeyse acı içinde çılgılık atıyordum, sadece tüm vücudumda seken şimdiye kadar hissettiğim en kötü ikinci acıyı gönderdim. Bu sabah da hemen hemen aynıydı. Lanet olası hayatımın her günü sabah odunu yedim ve şimdi bu sadece başka bir işkence yöntemi haline geldi.

Yavaş ve zahmetli bir şekilde giyinirken, diğer yaralarımın da envanterini çıkarıyorum. Morluklar çirkin bir yeşil ve sarıya dönüşmeye başladı ve yüzümden dizlerime kadar önümün ve yanlarımın tamamını kapladı. Sıyrıklar biraz azaldı ama kesikler hala çirkin ve iyileşmiyor, özellikle de o gece banyoda yerde oturup dikiş atmakla neredeyse bayılmak arasında gidip gelirken kendi kendime dikmek zorunda kaldığım iki kesik.

Estella o gece bana gelmeseydi ne olurdu bilmiyorum. Tek bildiğim, ateşim çıkıp sepsis ya da onun gibi bir hastalıktan ölene kadar kendi acım ve sefaletim içinde debelenerek ölebilirdim. Bildiğim kadarıyla kimse gelip bana bakmayacaktı ama belki Antony sabah bir doktor çağırırdı. Bunun geri kalanında acı çekmem için yaşamamı istediğini söylemişti, bu yüzden belki de bir gece boyunca acı çekmemi istemiştir.

Plan ne olursa olsun, şu anda hâlâ hayattayım ve Estella'yı düşünmeden edemiyorum, o yeşil elbiseyle yatağımın yanında diz çökmüş, bir meleğe o kadar çok benziyordu ki bir an için gerçekten öldüğümü sandım.

Benimle bu şekilde ilgilenmesini asla beklemezdim. Bir parçam, kendisinden çok beni tekrar riske attığı için kızgın olmam gerektiğini biliyor ama olamıyorum. Ne kadar korkmuş olabileceğini, hayatta olup olmadığını görmeye ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Dışarı çıktığımda ev, Estella'nın yirmi birinci yaş gününü anımsatan bir kaos içindeydi. Sertçe yutkunuyorum, koridorda ilerlerken o günü aklımdan çıkarıyorum, neler olup bittiğini açıklayabilecek birini arıyorum. Personel kimseyle konuşamayacağım kadar hızlı hareket ediyor ve başka bir koridora sapıyorum, istediğimden daha yavaş bir tempoda ilerliyorum... ve Estella'yı gördüğümde aniden duruyorum.

Bahçedeki geceden beri onu ilk kez görüyorum. Koşu şortu ve bol bir tişört giymiş, saçlarını at kuyruğu yapmış, terden parçaları yüzüne ve boynuna yapışmış. Yanakları ve boynu kızarmış ve son derece muhteşem görünüyor.

"Sebastian." O nefes alır benim İsim, ve ve yol o diyor ki Bahçede ya da gecenin ilerleyen saatlerinde odama geldiğinde olanları hayal ettiğime dair düşüncelerimi hemen yok ediyor.

O da benim gibi hissediyor. Bu da ikimizin de yapması gereken şeyi daha da zorlaştırıyor.

"Estella." Sesimi olabildiğince nötr tutuyorum. "Burada neler oluyor böyle? Neden herkes Başkan ziyarete gelmiş gibi etrafta koşuşturuyor?"

Estella'nın yüzündeki kan anında çekiliyor ve cevabın duymak istediğim bir şey olmadığını biliyorum. Bir an kıpırdamadan duruyor, çenesi sanki konuşmaya çalışıyormuş da konuşamıyormuş gibi çalışıyor.

"Babam benim için bir koca seçti," diyor sonunda. "Vito Bianchi. Bir süreliğine bizimle kalmaya geliyor, dün öncesi bana kur yapacak.

nişan resmiyet kazandı."

Sesi o kadar boş, o kadar boş geliyor ki, sanki her kelime göğsüme saplanan bir hançer gibi geliyor. Sesi yenilmiş, umutsuz geliyor ve tek yapmak istediğim yanına gidip ona sarılmak, bunu düzeltereğimi, onu bir şekilde bundan koruyacağımı söylemek.

Ama yapamam. Ve eğer denersem, Antonius bunun cezasını çok açık bir şekilde belirtti. "Vito Bianchi," diye tekrarlıyorum ve Estella yavaşça başını sallıyor.

Bu seçim beni dehşete düşürüyor. O adamın Estella'yla evleneceği, ona dokunacağı düşüncesi midemi bulandırıyor, beni hiçbir şey kusmamakla tehdit ediyor. Antonius *onun* için dört kişi arasından daha kötüsünü seçemezdi ve bir parçam bunun bir ceza olup olmadığını merak ediyor - eğer benimle bahçede yakalandığı için cezanın bir parçasıysa.

Ama bunu düşündüğüm anda, bunun doğru olmadığını anladım. Antonius öfkeli olabilir ama ailesinin ve imparatorluğunun geleceğini kızının başına geleceklere bağlamazdı. İnşa ettiği her şeyin geleceği için en iyi olacağını düşündüğü adamı seçti ve o adam da Vito oldu.

Küçük, önemsiz, bencil bir parçam, onun için sıraya giren daha genç, daha yakışıklı erkeklerden biri olmadığı için minnettar - özellikle de Estella kişiliğini telafi etmek imkansız bulsa bile lanet bir Yunan tanrısına benzeyen Nico olmadığı için. Hiçbirini sevmemiş olabilir ama sonunda Nico'ya, hatta Matteo'ya ya da Aleks'iye ilgi duyduğunu hayal edebiliyorum. Kıskanç ve sahiplenici zihnim, onun bu adamlardan biriyle sonsuza dek birlikte olmanın kaçınılmazlığını nihayet kabul ettiğinde, onları uyandırdığını, onlarla yatakta zevk bulduğunu, tutkunun ateşiyle isimlerini haykırdığını hayal edebiliyor.

Vito'yla böyle bir şey olmayacak. Hem asla sevemeyeceği ya da arzu duyamayacağı biri olmasına sevindiğim için kendimi çok kötü hissediyorum hem de evlenmeye zorlandığı bu korkunç adamda bir umut ışığı bulduğum için kendimi çok suçlu hissediyorum.

Estella bana bakıyor, yüzünde anlayış beliriyor. Beni çok iyi tanıyor, tıpkı benim onu tanıdığım gibi, bunca yıldan sonra. "O olduğuna seviniyorsun," diye fısıldıyor, yanakları solgunlaşıyor. "Nico olmadığı için mutlusun. *İsteyebileceğim* biri değil."

Çenem geriliyor ve sertçe yutkunarak ona uyarıcı bir bakış atıyorum. "Memnun değilim prenses," diye tıslıyorum, etrafta kimsenin duymadığından emin olmak için omzunun üzerinden bakıyorum. Birkaç personel, çiçek demetleri taşıyarak yanımdan geçti.

Ev için çiçek düzenlemeleri yaparken Estella'nın kolundan tutup onu koridorun karanlık bir köşesine çekiyorum. Beni silkeledi ve ters ters baktı.

"Sana ne oldu böyle?" diye soruyor. "Beni hiç böyle yakalamamıştın. Ne oluyor, Sebastian?"

"Bana yem atma prenses," diye uyarıyorum, sesim incinmişlik ve öfkeyle gergin ve karanlık. "Bunların hiçbirinden mutlu değilim ve bunu sen de biliyorsun. Ama Tanrı yardımcım olsun, evet, o diğer adamlardan biriyle yatmayacağın için mutluyum. Nico Adamos'la yatmayacağın için. Ama bu, başka biriyle yatmak zorunda kalacak olman beni hasta etmiyor anlamına gelmiyor!" Kelimeler hırçın bir tıslamayla döküldü.

"Bu hiç adil değil," diye fısıldıyor Estella. "Başka seçeneğim yok Sebastian." "Bu işi kolaylaştırmıyor. Sakın bana Bu konuda da. Beni yatakta başka bir kadınla hayal edip katil gibi hissetmemen için-"

"Tabii ki istiyorum!" Gözleri yaşlarla doluyor, parlak ve ışıltılı. "Hayatının geri kalanını lanet bir rahip gibi yaşamayacağını bilmediğimi mi sanıyorsun Sebastian? Başka bir kadınla yatacaksın - muhtemelen birçoğuyla, sana yapmak istediğim her şeyi yapabilecek muhteşem kadınlarla. Seni öpecek, sana dokunacak, senin için dizlerinin üzerine çökecek ve-"

"Dur." Başımı sallayıp sözünü kesiyorum. Bir kelime daha duymaya tahammül edemiyorum. "Bu konu hakkında konuşma Estella. Bunu düşünmem."

"Neden?" Saçlarını geriye savurup bana bakıyor. "Beni tekrar öpeceğin için mi?"

"Çünkü sertleşeceğim ve bu şu anda çok acıtıyor," diye dişlerimin arasından gıcırdatıyorum. "Lanet olsun prenses, yapamayız... bunu yapamayız. Kavga edemeyiz. Bunun hiçbir faydası olmaz."

"Onun istediği de bu," diye mırıldanıyor. "Bu yüzden yaşamana izin verdi. Böylece ikimiz de olup bitenlerden eziyet çekebiliriz, ama özellikle sen. Artık gitmene asla izin vermeyecek. Yeterince cezalandırıldığından emin olana kadar."

"Buna yine katlanırdım." Sesim kısılıyor ve kendi isteğime, akıllıca olduğunu bildiğim her şeye rağmen uzanıp çenesinin yan tarafına dokunarak yüzünü bana doğru çeviriyorum. "Estella. Beni duyuyor musun? O öpücük için her şeye tekrar katlanırdım. Ama birbirimizle savaşıyoruz. Seni korumak zorundayım-"

"Ne?" Dudaklarını birbirine bastırarak dokunuşumdan uzaklaşıyor. "Beni neyden koruyabilirsin, Sebastian? Bana zarar vermek isteyen insanlardan mı? Beni kendi kocamdan koruyamazsın ve o bana her dokunduğunda canımı yakacak. Babamın Vito'nun seni benim korumam olarak tutacağından emin olabilirsin, böylece beni her becerdiğinde haberin olur. Böylece onun çocuklarını taşımamı, doğurmamı ve birbirimizle istediğimiz her şeyi onunla yaşamamı izleyebilirsin-"

Ne kadar çok şey söylediğini fark ederek aniden sözünü kesti. Bu sözler beni derinden yaraladı. Bunu açıkça söylediğini duymak-

"Özür dilerim." Benden uzaklaşmaya başladı. "Bunu söylememeliydim. Sadece bir öpücüktü, isteyip istemediğini bilmiyorum-"

"Evet." Elimi uzatıp yüzüne tekrar dokunarak onu bana bakmaya zorluyorum. "Eğer farklı insanlar olsaydık, farklı bir hayatta, Estella-evet. Bunların hepsini ve daha fazlasını isterdim."

Bana sorduğu ve daha önce cevaplamayı reddettiğim sorunun cevabı bu. Ve bunu söylediğim anda biliyorum ki, bunu kilit altında tutmalıyım. Yüzü düşüyor ve bana bakarken gözlerinde yaşlar parlıyor.

"Tanrım, Sebastian-"

"Fark etmez," diyorum ona kararlılıkla. "İstediğimiz tüm hayallere sahip olabiliriz, ama bu hayat böyle. Ve elimden geldiğince seni güvende tutacağım Estella. Sana söz veriyorum."

Yüzü şoktan solmuş. "Bugün burada olacak," diye fısıldıyor. "Gidip üstümü değiştirmeliyim-"

Çenem kasılıyor, kaslarım geriliyor. Açıkçası buna nasıl katlanacağımı ben de bilmiyorum - onun Vito'yla günlerini geçirmesini, yüzüğünü, öpücüklerini kabul etmesini, düğün günlerinde ona yemin etmesini ve sonrasında gelen her şeyi nasıl izleyeceğimi. Düğün gecesi odaya dalıp ona dokunamadan lanet olası boğazını kesmekten nasıl kendimi alıkoyacağımı bilmiyorum.

Ama bunun alternatifi onu terk etmek, Antony Gallo'nun beni adaletin çarpık versiyonuyla yüzleşmek için geri sürüklememesini ummak ve bu arada Estella'yı korumasız bırakmak.

Ona verdiğim sözü bozabilirim ya da cehennemde birlikte yaşayabiliriz. Bu gerçekten bir seçim değil.

"Git." Bir adım geri çekiliyorum. "Hazır olduğundan emin olmalısın. Antonius'u daha fazla kızdırmanın bir anlamı yok."

Estella bana bakıyor, gözlerinde mutsuzluk var ama başını sallıyor ve beni iterek merdivenlere yöneliyor. Gidişini izliyorum, benden uzaklaştığı her adımda kalbimdeki çatlakların biraz daha açıldığını hissediyorum.

-

Saat tam altıda Vito Bianchi'nin arabası geldi.

Estella kendine çeki düzen verirken ben de Brick'le güvenlik detaylarını gözden geçirdim; Brick bana bir kez baktı ve yüzündeki şoku gizlemek için çok çaba sarf ettiği belliydi. Başımın bir şekilde belaya girdiğini biliyor olmalıydı, ancak Antony'nin beni çalıştırdığı üç adam bu konuda ya da nedeni hakkında tek kelime etmeye cesaret edemezdi. Benzer şekilde Brick de hiçbir şey söylemedi, sanki orada Mike Tyson'la ringde yirmi raunt dövüşmüş gibi durmuyormuşum gibi ek güvenliğin ayrıntılarını anlattı.

Kısacası, Vito yanında kendi adamlarını da getireceğinden, malikâne önümüzdeki birkaç hafta boyunca güvenlikle kaynakacak. Bu da Estella'yla baş başa kalma şansımızın çok az olacağı anlamına geliyor ve içten içe bunun en iyisi olduğunu bilsem de yine de içimi acıtıyor. Hiçbir uygunsuzluk belirtisi olmadığından, akla gelebilecek her şekilde onun korumasından başka bir şey olmadığımdan emin olmalıyım. Zaten olması gereken de bu, ama bu bana ölüm fermanı gibi geliyor.

Dürüst olmam gerekirse, o öpücükten sonraki her an bana ölüm gibi geldi. Personelin tüm önemli üyeleri, Bay'ı karşılamak için sıraya girmişlerdi.

Bianchi, Brick ve benden kâhyaya, baş aşçıya ve burada olduğu sürece kendisine tahsis edilecek özel uşak da dâhil olmak üzere diğer birkaç personele kadar. Antony Gallo malikânenin önünde duruyor, Estella da yanında, göğüslerinin arasından aşağı doğru inen ve esen rüzgârda bacaklarını okşayan muhteşem siyah ipek bir elbise giymiş. Siyahı bilerek seçtiğini biliyorum.

Yeniden yas tutmaya başladı. Sadece kardeşi için değil, kendi hayatı için de. Başka bir kadın olarak doğmuş olsaydı neler olabileceği ihtimali için.

Ve eğer öyle olsaydı, pırıl pırıl arabanın kapıdan girip garaj yolunda bize doğru ilerleyişini izlerken düşünüyorum da, hiç tanışmamış olurduk.

Bu ironi çok acı verici.

Vito ten rengi keten takım elbisesi ve geniş gülümsemesiyle arabadan inerken yüz ifademi dikkatle yumuşatıyorum, yüzüme bir zırh gibi takılmış bir kopukluk maskesi. "Antony!" Don'u eski bir dost gibi selamlıyor, Sicilya'nın eski don'ları gibi iki yanağına birer hava öpücüğü kondurduktan sonra diğer adamın sırtını sıvazlıyor. Antonius bu jeste karşılık verir, Estella'yı göstermek için hafifçe dönerken yüzünde memnun bir ifade vardır. Estella mermer bir heykel kadar solgun, neredeyse arkasındaki malikanenin taşları kadar beyaz görünüyor ama dudaklarına bir gülümseme yerleştirip elini Vito'ya uzatıyor. Vito elini ağzına götürüp dudaklarını Estella'nın elinin arkasına bastırıyor ve öfke bir orman yangını gibi içimi yakıyor.

"Benim güzel kızım," diyor Antonius gururla. "Yakında senin güzel karın olacak. Evime hoş geldin, Vito. Burada hoş karşılanman için hepimiz elimizden geleni yapacağız."

"Burada olmaktan memnunum. Evlendikten sonra eşimle paylaşacağımız evi ararken misafirperverliğinizden yararlandığım için de minnettarım."

Estella'nın gülümsemesi yüzüne sıkıca yerleşiyor. "İşleri aceleyle getirmek istemeyiz," diyor tatlı tatlı. "Seni tanıyacağım bu haftaları dört gözle bekliyorum Vito." Bunu söylerken *haftalara* vurgu yapıyor. "Ne de olsa iyi bir eş olmak için seni tanımam gerekiyor. Hiçbir şeyi vaktinden önce yapmak istemiyorum."

"Bunu hiç istemeyiz!" Vito gülerek aynı fikirde, Antony'ye göz kırpmıyor. "Ama itiraf etmeliyim ki, işleri ilerletmeye hevesliyim. Ne de olsa evleneceğimize dair aklımda hiçbir soru işareti yok, *güzelim*."

Sevgi sözcüklerinin sesi midemdeki safrayı yakıyor. Kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum, düşüncelerimi, duygularımı bedenimden ayırıyorum. Öfke ya da duygu gösteremem. Antony'nin beni izlediğini biliyorum.

"Elbette," diye mırıldanıyor Estella alçakgönüllülükle. "Sanırım akşam yemeği servis edilmek üzere Vito. İçeri girmeliyiz."

"Mükemmel. Açlıktan ölüyorum. Tekrar senin masanda yemek yemeyi dört gözle bekliyordum, Antony."

Personel dağılıyor, Vito'nun yeni uşağı bavullarına yardım etmeye giderken Brick de Vito'nun güvenlik şefiyle görüşmeye gidiyor, diğer ev personeli de görevlerinin başına dağılıyor. Yemekte güvenliğin bir parçası olmam gerektiğini bildiğim için takip ediyorum. Genelde yemeklerde nöbet tutmam, çünkü böyle bir etkinlik olmadığı sürece sadece Estella ve Antony nöbet tutar.

Bir. Antony'nin beni bu özel akşam yemeği detayından kurtarmasına imkân yoktu.

Geride duruyorum, ama Vito Estella'yı yemeğe götürmek için koluna girdiğinde, kısa bir an için göz göze geliyoruz. Ve orada, pratik duruşun ve dikkatli, uyanık sakinliğin katmanlarının altında, ona gitmek, onu kollarıma almak ve onu bu yerden çıkarmak, ona zarar verecek bu adamların etrafındaki tüm bu lanet konağı yıkmak istememe neden olan bir umutsuzluk ipucu görüyorum.

Ona zarar verecek her şeyi yok etmek istiyorum ama şu anda bunu yapacak gücüm yok. Bu gerçekten cehennemin en derin çemberi, Antonius'un bana verebileceğı en kötü ceza.

Tek yapabildiğim, Estella'nın çok yakında ona sahip olacak adam tarafından yemeğe götürülüşünü izlemek.

Akşam yemeği boyunca uyuşmuş hissediyorum. Sırf kokusundan bile midemin guruldamasına neden olacak çorba, salata, meze, ana yemek ve yan yemeklerden oluşan özenli bir yemek. Aşçı daha sonra benim için bir tabak hazırlayacak ama şu anda bir lokma bile yemeyi düşünemiyorum. Tek yapabildiğim, Vito'nun Antony ile iş konuşmalarını sürdürmesini, Estella'nın da yanında olmasını ve ona bir bakış bile atmamasını izlemek. Vito'nun Estella'yı bir insan olarak önemsemediğı en başından beri belli ve bu 'kur yapma' sadece Estella'yı yatıştırmak için - babasının onu hala küçük bir şekilde önemsediğini hissetmesini sağlamak için.

Ona zaten sahip, neredeyse onun için önemli olacak her yönden.

"Ailemizin geleceğinden bahsetmişken," diye devam ediyor Vito, sonunda

Estella'ya doğru. Tabağındaki kuzu etini didikliyor, bir ısırık bile almadan giderek daha küçük parçalara bölüyordu. "Mümkünse yemekten sonra kızınızla özel bir konuşma yapmak istiyorum Antony." Estella'nın babasına dönüp bakıyor ve içim endişeyle çalkalanıyor.

"Elbette." Antony gülümsüyor. "Burada kalmanızın amacı ikinizin birbirinizi daha iyi tanınması, Vito. Belki bahçelerde bir yürüyüş? Koruması güvenliğiniz için ikinize eşlik edebilir."

Estella'nın bahçelerden bahsedilince sertçe yutkunduğunu görüyorum. "Elbette," diyerek gümüş çatal bıçak takımını biraz fazla sert bir şekilde yere bırakmayı başarıyor. "Yasemin çiçekleri şu anda çok güzel. Ve güller." Bunu söylerken sesi biraz alçalıyor ve bakışlarını tabağında tutmak için mücadele ettiğini görebiliyorum.

bana bakmamak. Şu anda neyi hatırladığını görmeme izin vermemek için - havada ezilmiş güllerin kokusu ve benimkine karşı ağzı.

Vito gülümsüyor ve ben gülümsemesinde şehvet dolu bir ipucu yakalıyorum. "Daha samimi bir sohbet için bir yer düşünüyordum. Özel bir oturma odası, belki?" Antonius'un çenesi geriliyor ve bu ittifak için bile olsa kızının erdeminin bu kadar kolay tehlikeye atılmasına izin vermeyeceğini görmek beni şaşırtacak kadar rahatlatıyor. "Bence bahçelerde gözetimli bir yürüyüş daha iyi olur.

bu noktada uygun," diyor ters bir şekilde.

Vito başını eğiyor, yine de gözlerindeki kızgınlık parıltısını görüyorum. "Elbette," diye kabul ediyor ve kısa sürse de Estella'nın yüzünde de bir rahatlama pırıltısı yakalıyorum. "Bahçeler o zaman. Çevre düzenlemenizin güzelliğini duymuştum Antony. Verdiğin partilerden sonra sık sık sohbet konusu oluyor. Ve son zamanlarda bunlardan epeyce oldu, değil mi?"

"Estella için bir eş bulduğuma göre artık işler daha sakın olacak." Antony gülümsüyor ama masanın etrafındaki havada ince bir gerginlik ipliğinin parıldadığını hissedebiliyorum. Vito'nun Antonius'u ölçüp biçtiğini, aynı yemek masasında iki kurt olduğunu ve Estella'nın ikisinin arasında kaldığını görebiliyorum. Ataerkil Antonius ve onun varisi olacak ama Antonius'un oğlunun ona duyduğu sevgi ve sadakatten yoksun Vito. Antony'den bu kadar nefret etmeseydim, şu anda içinde bulunduğu duruma, çatısı altına hırslı ve tehlikeli bir adam daha getirmesine neredeyse acıyacaktım.

Estella'yı izliyorum, bu olaydan sonra yemeğini tamamen bıraktığını, gerçekten yemeden tabağındaki yiyecekleri ittiğini görüyorum. Kaşığını tatlı olarak servis edilen muhallebi ve meyvelere daldırıyor ama asla bir ısırık almıyor. Vito da bunu hiç fark etmiyor. Ona baktığında, bu üstünkörü bir bakış oluyor, bakışları ağzının ya da göğüslerinin üzerinde geziniyor, onu asla gerçekten *görmüyor*. Müstakbel gelininin yemeğinin tadına bile bakmadığını, açıkça mutsuz olduğunu asla fark etmez.

Bunu sadece ben mi görebiliyorum, yoksa sadece ben mi fark edecek kadar önemsiyorum? Tabaklar toplanırken ve Vito ayağa kalkıp Estella'ya elini uzatırken merak ediyorum.

"Şu bahçeler turu o zaman?"

Gülümsemeye zorlayarak elini kabul ediyor ve ikisi birlikte yemek odasından çıkıp koridordan geçerek bahçe yollarından birine açılan kapıya doğru ilerliyorlar. Yapmam gerektiği gibi onları takip ediyorum, Estella'nın bana bir kez bile olsa bakmasını diliyor ve bunu yapmamasının akıllıca olduğunu biliyorum.

Her adım hala acıtıyor. Dişlerimi sıkıyorum, uygun bir mesafeden takip ederken ne kadar acı çektiğimi belli etmemeye kararlıyım. Vito'nun soru sormasını istemiyorum ve Estella'nın her şeyin hâlâ ne kadar acı verdiğini bilmesini istemiyorum.

Biz sıcak akşamın içinde yürürken Vito alçak sesle Estella ile konuşuyor. Hava hala aydınlık, yılın sadece bu zamanlarında olan o yumuşak, erken akşam yaz ışığı ve onları izlerken göğsüm ağrıyor. Şu anda Estella ile yürüyen kişi olmak için her şeyimi verirdim, yaklaşan gecenin romantik sıcaklığıyla sarmalanmış, ona dokunabilecek kadar yakın. Vito'nun kolunu Estella'nın koluna doladığını, bakışlarının sahiplenici bir hevesle Estella'nın üzerinde gezindiğini görünce çenem sıkışıyor ve ellerim yumruk oluyor.

Çok yakında onun olacak. Ve ikimizi de tehlikeye atmadan bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Gül kafeslerinin yanından geçiyoruz ve Estella'nın hafifçe gerildiğini, Vito'nun söylediği bir şeyi başıyla onaylarken dudaklarını birbirine bastırdığını görüyorum. Biraz daha geride durup görüş alanlarının dışında kaldığımdan emin oluyorum ve Vito'nun onu çeşmenin kenarına götürüp tam kenarında durmasını izliyorum. Spreyin bir kısmı Estella'nın saçlarına bulaşıyor, damlalar sönmekte olan güneş ışığında parılıyor ve Vito'nun çenesini parmak uçlarının arasına alıp öpmek için eğildiğini gördüğümde kaslarımın gerildiğini hissediyorum.

Bunu izleyemem. Estella'nın gözlerinde gördüğüm çaresiz çaresizlikle, vücudunun onunla savaşıma arzusuyla kaskatı kesildiğini gördüğümde öfke içimi yakıyor. Son anda, elini adamın göğsüne dayadığını ve ondan uzaklaşırken yüzünü adamın elinden çektiğini görüyorum.

Vito'nun yüzünde öfke parlıyor. O reddedilmekten hoşlanmayan bir adam. -Bunu zaten biliyordum. Onun gibi bir adam istediği şeyler için beklemeye tahammül edemez. Estella'nın kolunu tuttu, ben de bir adım öne çıkıp müdahale etmek üzereyken Estella'nın konuştuğunu duydum.

"O zamana kadar beklersek düğün günümüz çok daha özel olacak," diyor hızlıca, sesi hafif ve nefes nefese, sanki kendini de bir şeylerden mahrum bırakıyormuş gibi. Düşündüğümünden daha iyi bir oyuncu. Gözleri açılıyor ve Vito tekrar yüzüne uzanamadan onun elini yakalıyor. "Sadece birkaç hafta. Çok daha anlamlı olacak."

Vito'nun çenesi geriliyor. "Bana *hayır* denmesine alışık değilim, *Bella*." Ona tekrar uzanıyor, eli boynunun arkasında kıvrılırken

eğilir, onun üzerinde yükselir. "Sana dokunmak için beklememi mi istiyorsun? Tamam. Ama yüzüğüm parmağına takıldığında-" Dudaklarında bir gülümseme belirliyor ve bakışlarının Estella'nın üzerinde gezinmesine izin veriyor, yavaşça ve bakmaya cüret ettiği için onu öldürmek istediğim tüm kısımlarda oyalanarak. "Bana bir daha asla hayır demeyeceksin, Estella. Ne zaman ve nerede istersem *karıma* sahip olacağım."

Gözlerinde korku parlıyor. "Elbette," diye fısıldıyor ve ben onun çaresizliğine ve korkusuna bir an daha dayanamayarak bir adım öne çıkıyorum.

"Sanırım Bay Gallo düğünden önce herhangi bir... uygunsuz yakınlaşmayı önlemek için bahçelerde denetimli bir ziyaret istedi." Vito'nun öfkeli bakışlarını irkilmeden karşılıyorum.

Vito bana doğru küçümseyerek bakıyor. "Sana ne bundan?" diye tersliyor ve ben de yaptığım işte bir kez daha güvende olma hissinin tadını çıkararak soğuk bir şekilde gülümsüyorum.

"Ben onun korumasıyım Bay Bianchi," diye cevap verdim. "Onun güvenliği benim işim. Ve babası, bırakın kocasını, henüz resmi nişanlısı bile olmayan bir adamın ona dokunmasına izin vermemek de dahil olmak üzere, onun güvenliğini sağlamak için ikinize eşlik etmemi istedi."

Vito'nun gözlerindeki bakış, onunla konuşma şeklimin sonuçlarını vaat ediyor. Ama henüz onlarla uğraşmak zorunda kalmayacağım ve şu an için benim için önemli olan tek şey bu. Estella'ya dokunmasını engelleyebilmem.

Vito onu bırakıyor, ondan uzaklaşıp bana yaklaşıyor. "Antony evlendiğimizde senin de onunla geleceğini söylemişti. Onun koruması olarak çalışmaya devam etmenin anlaşmanın bir parçası olduğunu açıkça belirtti," derken gözleri kısılıyor. "Bu, evime karışırsan hayatını cehenneme çeviremeyeceğim anlamına gelmiyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun? O *benim* karım olduğunda, *benim* olacak. İstediğim şekilde dokunabileceğim. Senin işin onu dış tehditlerden korumak olacak, benden değil."

Ne demek istediği daha açık olamazdı. Gözleri korkudan kocaman açılmış olan Estella'ya bakıyorum ve Antony'ye bu konuşmadan bahsetmenin bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceğini merak ediyorum. Bana inanır mı diye.

Sanırım bahçede olanlardan önce bunu yapardı. Ama işverenimle aramda ne kadar güven varsa artık paramparça oldu. Vito bu konuşmayı inkâr edecek ve Antony de Estella'yla aramızdaki tartışmanın sadece birbirimize karşı hissettiklerimizden kaynaklandığını düşünecek.

Bu, o birkaç tatlı an için çok istediğim şeye teslim olduğumda hayal etmediğim bir sonuçtu. Ve şimdi, bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

"Ona bakma," diye tersliyor Vito. "Bana bak. Beni anlıyor musun?" Ters bir şekilde başımı sallıyorum, çünkü şu anda yapabileceğim başka bir şey yok.

Ama bir adım geri çekilip Vito'nun hiçbir şey olmamış gibi Estella'nın yanına dönmesini izlerken tek düşünebildiğim, onun için bu durumdan bir çıkış yolu bulmam gerektiği. İkimiz için de.

Eğer yapmazsam, ona verdiğim sözün bir anlamı kalmaz.

Ve bu, bozmaya dayanamayacağım tek söz.

ESTELLA

Resmi yemek odasındaki masanın üzerindeki kristal avize, orada toplanan üçümüzün -ben, babam ve Vito- üzerine parçalanmış bir ışık saçıyor; tıpkı şu anda benim hissettiğim gibi parçalanmış, sanki içimden parça parça kopuyormuşum gibi.

Bu Vito'yla yediğim üçüncü akşam yemeği ve bir ömür boyu bu yemeklere nasıl katlanacağımı bilmiyorum.

Her zaman bana öğretildiği gibi dik oturuyorum, omurgam mükemmel, kesin bir çizgi. Sağımda Vito, onun sağında da masanın başında oturan babam. Üç gündür neredeyse hiç yemek yemedim, ama tabağımdaki vişneli demi-glace ile süslenmiş ve yumuşak kavrulmuş sebzeler ve kremalı risotto ile çevrelenmiş dana pirzolaya bakarken hala iştahım yok.

Diğer yandan Vito aç bir şekilde yemeğini yiyor. Bıçağı bifteği cerrahi bir hassasiyetle kesiyor, kırmızı meyve suları tabağın üzerine dökülüyor ve bir an için kendi bıçağını kapıp göğsüne sapladığını hayal ediyorum.

Kırmızı sularının elimin üzerine döküldüğünü, sıcak ve hala hayatla titrediğini, gözlerindeki şoku hayal ediyorum.

Bakışlarımı kaçırıp ne düşündüğümü fark ettiğimde kanım buzla yıkanıyor. Bir adamı öldürmeyi hayal ettiğimi. Geldiğim nokta bu, babamın seçimlerinin bana yaptığı şey. Cinayeti hayal ediyorum, çünkü kendi hayatım tam bir sefaletle dönüştü.

Yukarı bakmıyorum. Bakarsam Sebastian'ı ve odanın farklı köşelerine konuşlanmış diğer iki korumayı göreceğimi biliyorum. Sebastian'ın neden burada olduğunu biliyorum. Babam onun Vito'yla mümkün olan her ana tanıklık etmesini, her bakışı, her dokunuşu görmesini, her konuşmayı duymasını istiyor. Diğer ikisine gelince, onlar Vito'ya ait.

Daha önce aile yemeklerinde hiç güvenliğimiz olmamıştı. Ancak Vito her an, her yerde onun olması konusunda ısrarcıdır. Paranoyaya varan, kendi kendine şişirilmiş bir önem duygusu var, bu da onu her zaman güvende olduğuna inandırıyor.

suikast ya da saldırı tehlikesiyle karşı karşıya. Ona, Sicilya dışındaki en güçlü mafya babalarından biri olan babam akşam yemeğini huzur içinde yiyerek bu kadar uzun süre hayatta kaldıysa, Vito'nun da iyi olacağını söylemek istiyorum.

Ama benimle fikirlerim için evlenmiyor. Bunu zaten açıkça belirtti. Evliliğimiz beni, içinde yaşadığım dünyanın zaten susturduğundan çok daha fazla şekilde susturacak. Her zaman açmak istediğim sanat galerisi olasılığından ya da gelecekte resimlerimle ne yapabileceğimden bahsetmeye cesaret edemedim. Vito'ya sanat tarihi diplomamdan ya da resme olan aşkımdan bile bahsetmedim. Onun bunu aşığılmasına dayanabileceğimi sanmıyorum.

Vito babama bakarak, "Bu akşam dana eti mükemmel," diyor. "Ailenizin aşçısı kendini aşmış."

Antony takdirle gülümser. "Bu iltifatın iletildiğinden emin olacağım. Onu yıllar önce işe aldık ve hiç şikayet etme fırsatım olmadı."

Vito kıkırdar. "Belki de nişan sözleşmesinde bir değişiklik isteyeceğim. Yeni evimize aşçıyı da getiririz. Buna ne dersin, *Bella*?"

Sevgi sözcükleri karşısında irkiliyorum. Ne söylemem gerektiğini biliyorum ama yanıtlım sanki kendime engel olamıyormuşum gibi farklı bir şekilde çıkıyor. "Sanırım burada kalmayı tercih eder, on beş yıldır çalıştığı yerde. Kendi aşçımızı bulabiliriz, eminim." Vito ile aynı evi paylaşma, personel işe alma ve yakında başımıza gelecek tüm kaçınılmazlıkları düşündükçe içimden bir şeyler burkuluyor.

Vito'nun sinirlendiğini anlamak için kafamı kaldırmama gerek yok. "Hoşuna gideceğini düşünmüştüm," diyor, bir dana eti şeridi daha keserken sesinde bir gerginlik var. "Yeni evinde eski evinden bir parça. Ama nasıl istersen, *bella*. Elbette ev işleri sana bırakılacak."

Tabii ki. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, içten içe kaynıyorum. Elbette, tek yapabildiğim evi idare etmek. Elbette babam, tek Gallo varisi olarak mirasa sahip olmama izin vermek yerine, mirası garantilemek için beni başka bir adamla evlendirmek zorunda. Tabii ki, ev işlerine mahkum edileceğim ve başka hiçbir şey yapmayacağım, ailedeki yerim bir ev, çocuklar ve eş görevlerini içerecek şekilde kesin bir şekilde oyulmuş olacak, başka hiçbir şey değil.

Kocamın becermesi için sıcak bir vücut ve bir damızlıktan başka bir şey değilim. Vito bunu her konuşmamızda daha da açık hale getiriyor.

"Düşünüyordum da," diye devam ediyor Vito, dana eti lokmasını ağzına atıp hararetle çiğnerken. "Neden sözleşmeyi daha erken imzalamıyoruz? Nişan partisini öne çekebiliriz. Estella'nın düğünü planlamak için yazı olur, biz de sonbaharın başında evleniriz. Ne de olsa kimse soğuk bir kış düğününden hoşlanmaz. Rahip evrakların imzalanmasına şahitlik etmek için zaman ayırabilirse, hafta sonuna kadar her şeyi resmileştirebiliriz."

Donup kaldım, neredeyse çatalımı düşürüyordum. "Çok yakında. Ama burada yaşamanın amacı-"

Vito dönüp bana bakıyor, gözleri buz parçaları gibi soğuk, ama bana içtenlikle gülümsüyor. "Emin olduğun halde neden bekliyorsun? Senden eminim, *güzelim*. Seninle tanıştığım andan itibaren emindim." Sözlerinden romantizm akıyor ama yüz ifadesi hiç de romantik değil. "Beklemek istemiyorum Estella. Mümkün olan en kısa sürede karım olmanı istiyorum. Baban ve ben aynı fikirdeyiz. Aileler huzursuz, büyük Gallo servetinin kime kalacağını bilmek istiyorlar. Neden işleri sürüncemede bırakalım? Bir yaz nişanı ve bir sonbahar düğünü."

"Kulağa hoş geliyor," diye onaylıyor babam ve kaybolduğumu anlıyorum. Yerinde hareketsiz duran Sebastian'a doğru bakmaktan kendimi alamıyorum, yüzü tamamen boş. Gözlerinde hiçbir duygu titreşimi yok, ne düşündüğünü ele verecek hiçbir şey yok, ama onun da benim kadar mutsuz olduğunu biliyorum.

Vito beni ona bakarken yakalıyor. Göz ucuyla bakışlarının benimkileri takip ettiğini, ben hızla tabağıma döndüğümde çenesinin nasıl sertleştiğini görüyorum. Boğazını temizliyor, babama bakarken çatal bıçak takımını yere bırakıyor ve midem ani bir endişeyle burkuluyor.

"Ben de düşünüyordum," diye söze başlıyor, sesi düzgün ama babamın konuşma tarzına uygun bir otoriteyle. "Bu evlilik elbette ailelerimiz arasında bir birleşme. Bianchi ve Gallo isimlerinin birleşmesi. Ama karımın, kocasının onu koruyabileceğini hissetmesini istiyorum. Ne de olsa evin reisi benim ve karımın ihtiyaçlarını karşılamak benim görevim."

Midem sıkışıyor, parmaklarım hâlâ elimde tuttuğum çatalı sıkıyor. Babam hafif bir şaşkınlıkla Vito'ya bakıyor.

"Elbette," diye izin veriyor. "Ne düşünüyorsun, Vito?"

"Karımın güvenliğini benim atamam gerektiğini. Eminim ki ona göz kulak olan adam mükemmel bir iş çıkarmıştır - gerçi yakın zamanda bir kavgaya karışmış ve epeyce yaralanmış gibi görünüyor."

"Görev dışı bir olay." Antony elini salladı. "Önemli değil."

Vito'nun dudakları ince bir çizgi halinde birbirine yapışıyor. "Yani kızınızın koruması boş zamanlarında bar kavgalarına mı karışıyor? Karıma göz kulak olmasını isteyeceğim türden bir adam değil, orası kesin."

Nefes alış verişimi düzenli tutmaya çalışıyorum, bakışlarım tabağıma odaklanmış durumda. Kirpiklerimin arasından Sebastian'a doğru bir bakış atmaya cesaret ediyorum ve onun kıpırdamadan durduğunu, gözlerini Vito'ya diktiğini görüyorum.

"Ayrıntılardan emin değilim," diyor babam dikkatle. "Ama evlendikten sonra onun yerine geçmek istediğini mi söylüyorsun?"

"Onunla birlikte evimize gelmesi konusunda çok ısrarcı olduğunuzu biliyorum. Ve eminim ki son üç yıldır size sadakatle hizmet etmiştir. Ama evet. Kendi evime kendi güvenliğimi atamak istiyorum. Bir koca karısının korunmasından sorumlu olmalıdır."

Babamın tereddüt ettiğini, Sebastian'ı cezalandırma arzusuyla bu ittifakı yürütme arzusunu tarttığını görüyorum. Sonunda hangisinin kazanacağını biliyorum. Sebastian'ın gerildiğini görüyorum ve kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Babam Sebastian'ın gitmesine izin vermeyecek. Sebastian beni Vito'yla birlikte yeni evime kadar takip etmezse, babam ona ne yapacak? Peki Sebastian ne yapacak? Verdiği sözün bu kadar kolay bozulmasına izin vermeyecektir.

"Elbette," diye kabul ediyor babam. "Bunun ayrıntılarını resmi nişandan sonra tartışabiliriz. Ama senin tutumunu anlayabiliyorum, Vito."

Vito genişçe gülümseyerek bana doğru dönüyor. "O zaman anlaştık, *güzelim*. Nişanımız hafta sonuna kadar ilan edilecek ve bu hafta sonu kutlama için bir parti verilecek. Alışverişe gitmelisin." Elini cebine atıp ince deri bir hesap cüzdanı çıkardı ve içinden siyah metal bir kredi kartı çıkarıp aramızdaki masanın parlak ahşabına bıraktı. "Al bakalım. Ne istersen al. Kartta limit yok." Bana hoşgörülle gülümsüyor. "İyi ve itaatkâr bir eş olduğun sürece seni şımartmak ve korumak için yapmayacağım şey yok, *güzelim*."

Boğazımın arkası yanıyor ama kendimi Sebastian'a bir kez daha bakma riskine girmemeye zorlayarak sıkıca başımı sallıyorum. "Elbette," diye mırıldanıyorum. "Teşekkür ederim."

Vito ışıldıyor, uzanıp parmaklarını ensemde gezdirirken babama bakıyor. Bu cesur, sahiplenici bir hareket ve kendimi kıpırdamadan oturmaya zorluyorum, vücudumda dalgalanmakla tehdit eden ürpertiği önlemek için kendimi dimdik tutuyorum. "Onu iyi yetiştirmişsin Antony," diyor, sesindeki zevk belli oluyor. "Bugünlerde pek çok kadın yerini, doğal amacını unutmuş durumda. Kızın iyi eğitilmiş."

Kirpiklerimin altından Sebastian'ın değiştiğini görüyorum, elmacık kemiklerinin altındaki yontulmuş çukurları daha da derin gösteren sıkı çizgilerle belirlenmiş yüzü. Bakışları Vito'ya sabitlenmiş, hala boş, ama şu anda nasıl hissettiğini hayal edebiliyorum.

Belki de benimle gelmese daha iyi olur. Babamın ona ne yapacağını bilmiyorum ama Sebastian'ın her gün bunu ve daha da kötüsünü görmek zorunda kalmasının ona nasıl hissettireceğini hayal bile edemiyorum. Vito'nun her gece beni zorladığını bilmeye ne kadar dayanabilir? Vito'nun bana istediği gibi dokunmasını, istediği gibi itaatkâr bir eş olana kadar beni yavaş yavaş kırmasını izlemeye daha ne kadar dayanabilirdi? Sebastian ne zaman patlayacak ve ben Vito'nun onun ölüm emrini vermesini izlemek zorunda kalacaktım?

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum, gözyaşlarımla savaşıyorum. Kendimi kapana kısılmış hissediyorum ve aklıma gelen hiçbir çıkış yolu yok.

"Estella geleneklere saygı duyacak şekilde yetiştirildi," diyor babam, her kelimesinde gururla. "Senin için iyi bir eş olacak, Vito."

"Hiç şüphem yok," diye onaylıyor Vito. "Her ne kadar evlendiğimizde bazı eksantrik hobilerinin bir kenara bırakılacağını düşünsem de." Bana hoşgörüyle gülümsüyor. "Okumaya ya da resim yapmaya ayıracak saatlerin olacağından şüpheliyim. Hem çocuklardan önce hem de sonra şimdiki kadar güzel kalmanı sağlamak için sıkı bir egzersiz rutinin olacak. Düzenli güzellik bakımları ve sıkı bir diyet. Odak noktanız beni memnun etmek, evimizi korumak ve çok zaman geçmeden çocuklarımızı yetiştirmek olacak. şimdiki kadar boş zamanın olmayacak."

Aynen böyle, prangaların sıkıldığını hissedebiliyorum. Başımı sallıyorum, dudaklarımı tatlı bir gülümsemeye zorluyorum ama gözlerimin düşmemesi için umutsuzca çabaladığım yaşlarla cam gibi olduğunu biliyorum. Buna daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Daha evlenmedik bile ve ben şimdiden o kadar mutsuzum ki, bu adamla evlenmektense ölmeyi tercih ederim diye düşünmekten kendimi alamıyorum.

"Vito'nun büyük beklentileri var," diyor babam kıkırdayarak ve bana bir uyarı olduğunu bildiğim bir ifadeyle bakıyor. Vito'nun bu anlaşmadan ne kadar mutsuz olduğumu bildiğini görmesine izin vermemem için bir uyarı. "Ama mutlu bir yuva ve iyi yetiştirilmiş çocuklar olacaklar. Kendi karım bu kadar iyi davransaydı, belki de Estella bir anneyle büyümüş olurdu."

"Kendi  ocuklarımız daha kutsanmış olacak." Vito'nun parmakları omurgamdan aşağı, elbisemin üst kısmına doğru ilerliyor ve sonra elini masaya geri koyuyor. "Hadi  ekilelim Antony. Estella'yı odasına kadar geçireyim, sonra da çalışma odanızda iyi bir şarap eşliğinde sözleşmeyi tartışırız."

Sebastian öne çıkar. "Gerek yok Bay Bianchi," dedi kararlı bir şekilde. "Her gece yaptığım gibi Estella'yı yukarı çıkaracağım."

Vito ayağa kalkmak için yarı yolda duraksıyor, babam ve ben çoktan yerimizden kalkmıştık. Aralarındaki gerginliği hissedebiliyorum, iki adam masanın diğer ucundan birbirlerine bakarken Sebastian Vito'ya dik dik bakıyor.

Vito soğuk bir şekilde gülümser. "Buna gerek yok. Müstakbel eşime kapısına kadar eşlik edebilirim."

"Protokole göre ona eşlik etmem gerekiyor." Sebastian'ın çenesi geriliyor ve sıcaklığın ensemde gezindiğini hissediyorum. Eğer Vito Sebastian'ı değiştirmeye karar vermemiş olsaydı, şimdi kesin değiştirirdi. Ama sanırım Sebastian bu yüzden konuşmaya cesaret ediyor. Artık kaybedecek çok az şeyi kaldı. Yapabiliyorken beni korumak için elinden geleni yapıyor çünkü Vito'nun benimle yatak odama kadar yürümek istemesinin masum olmadığına şüphe yok.

Düğünden önce beni becermeye çalışmayacağından neredeyse eminim. Ama başka bir şey deneyebilir. Sadece kendine ve bana zaten onun olduğumu kanıtlamak için.

"Onun güvenliği olarak zamanın azalıyor. Görevlerini sonlandırmaya başlasan iyi olur." Vito'nun gülümsemesi kalbimin göğsümde çarpmasına neden olacak şekilde gergin, acaba daha fazlasını mı fark etti diye düşünüyorum. Sebastian'la aramızda bir şey olduğundan şüpheleniyorsa.

Şaşırtıcı bir şekilde babam araya giriyor -muhtemelen o da Vito'nun şu anda almasına izin verilenden daha fazlasını istediğini bildiği için. *Ama eğer bu doğruysa, merak ediyorum, neden Vito'nun benimle evlenmesine izin versin ki? Beni bu kadar az mı önemsiyor?*

Gerçek şu ki, babam işine benim mutluluğumdan daha çok değer veriyor. Ve Vito'yu tüm erkeklerin istediği şeyi isteyen bir adam olarak görüyor ve sadece ona sahip olmasına izin verilene kadar onu almasının engellenmesi gerekiyor... bana sahip olmasına.

"Bırak da işi varken işini yapsın, Vito," diye araya giriyor Antony. "Çalışma odama gidelim ve gecenin geri kalanının tadını çıkaralım. Sebastian Estella'yı üst katta güvenle görecek."

Babam bana bakıyor, gözlerinde bir uyarı var ve bunun bir test olduğunu biliyorum. Beni Vito'nun yaklaşımlarından koruyor ama aynı zamanda Sebastian'la benim bir şey yapıp yapmayacağımızı da öğrenmek istiyor.

Dikkatli olmak zorundayız. Malikanenin etrafında her zamankinden daha fazla göz var. Risk alamayız.

Reddedilmekten duyduğu rahatsızlık Vito'nun yüzünden okunuyor ama eğilip dudaklarını yanağıma değdiriyor. "Tatlı rüyalar, *güzelim*," diye mırıldanıyor.

"Kahvaltıda görüşürüz."

Başımı sallıyorum, Sebastian'ın bizi izlediğinin farkındayım, vücudu gerginlikten kaskatı kesilmiş. Yemek odasından çıkarken hiçbir şey söylemiyor, beni birkaç adım geriden takip ederek merdivene, oradan da ikinci kata, yatak odama doğru ilerliyoruz. Elim kapı kolunda duraksayıp ona bakıyorum ama yüzü tamamen boş.

"İyi geceler," diyor, sesi tınısız, kaşlarımı çatıyorum ama başımı sallıyorum. "İyi geceler."

Odama girdiğimde kapıya yaslanıyorum ve gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışırken titreyerek nefes alıyorum. Artık yalnızım ama ağlamaya başlarsam asla duramayacağımdan korkuyorum. Histeriye kapılacağımdan ve bir daha asla bir araya getiremeyeceğim kadar çok parçaya ayrılacağımdan korkuyorum.

Yine de yanaklarımdan birkaç damla yaş süzülüyor. Makyaj masamın önündeki sandalyeme çöküyorum, titreyen parmaklarımla takılarımı çıkarıyorum, gözyaşlarımı fırçalıyorum. Rimel parmaklarımı lekeliyor ve bir mendil kapıp, penceremden dışarıya, arazinin ötesindeki genişliğe bakarken onları şiddetle siliyorum.

"İşler nasıl bu hale geldi?" Fısıldıyorum, göğsüm ağrıyor. "Her şey nasıl bu kadar ters gitti?"

Hâlâ kardeşime tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Babam bana detayları anlatmıyor. Tek bildiğim, doğum günümde yapmaya gittiği işin ters gittiği. Kimin sorumlu olduğunu, sonrasında ne olduğunu ya da neden birinin onu öldürmek istediğini bilmiyorum.

Tek bildiğim onun gittiği ve o andan itibaren dünyanın her seferinde bir iplik gibi çözüldüğü ve artık tutunacak hiçbir şeyimin kalmadığı.

Arkamdan kapının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum ve sıçrayıp tam zamanında dönerek Sebastian'ın odama girdiğini ve kapıyı hızla arkasından kapattığını görüyorum.

"Sebastian!" Adını haykırıyorum, elim boğazıma gidiyor. "Buraya giremezsin. Ya biri seni gördüyse-"

"Biliyorum." Sertçe yutkunuyor, kendini durdurmadan önce bana doğru iki adım atıyor. "Seni görmem gerekiyordu, Estella. Yemekte olanlardan sonra-"

"Eğer Vito öğrenirse-"

"Bana ne yapacak?" Sebastian'ın sesi sert. "Şimdiye kadar olanlardan daha kötü ne yapabilir ki? Benimle gitmek istemiyor

Sen, Estella. Ve baban buna izin verirse, Vito'nun benim yerime geçmesine izin verirse

-" Ağır bir nefes alıp veriyor. "O zaman seni koruyamam. Senin yanında olmaz. Ve baban beni öldürmeye çalışacak, eğer beni seninle birlikte cehenneme gönderemezse. Öylece gitmeme izin vermez."

Yemekte de böyle düşünmüştüm ama duyunca birden gerçek oldu. Sözlerinin ağırlığı bana çarpıyor ve gözlerindeki bakışı görerek ona bakıyorum. Orada ilkel bir parıltı, öfkeli ve umursamaz bir şey var ve bu beni korkutuyor.

"Sebastian-"

"Eğer koruman olamayacaksam, o zaman seni ancak uzaktan koruyabilirim. Ve-"

"Ne olursa olsun beni koruyamazsın." Başımı sallıyorum, çaresizce ona bakıyorum. "Anlamıyor musun, Sebastian? Benimle gelsen bile, dışarıda Vito'nun kendisinden daha kötü bir tehdit yok. Ne zaman isterse bana zorla sahip olacak. Muhtemelen onu kızdırırsam ya da öfkesini benden çıkarmak isterse bana zarar verecek. Ben onun kum torbası olacağım, canı istediğinde sikeceği oyuncağı olacağım, damızlığı olacağım-"

"Hayır." Sebastian'ın elleri yumruk oluyor ve bana doğru iki adım daha atıyor, gözleri parlıyor. "Hayır. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Yapamam-"

"Ne yapacaksın?" Ayağa kalkıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatarak ona bakıyorum. "Bu konuda ne yapacaksın, Sebastian? İkimiz de kapana kısıldık. Ben Vito'yla evlenmek zorundayım, sen de beni bırakmak zorundasın."

"Ben de aynı şeyi düşündüm." Bakışları yüzümde geziniyor, aç ve çaresiz. "Ama yapamam prenses. *Yapamam* amına *koyayım*. Sana hak ettiğini veremeyeceğimi, sana alıştığın hayatı veremeyeceğimi, babanın benimle gitmene asla izin vermeyeceğini binlerce kez düşündüm ama bunun olmasına seyirci kalamam. Seni korumak için yemin ettim Estella, lanet olası bir yemin ettim... ve Vito sana akıl almaz şekillerde zarar verecek. Bunu yaşamana izin veremem-"

Sesindeki samimiyet, yalvarışları, acısı... Hepsi beni tamamen çözmekle, *evet* dememi sağlamakla, şu anda önerdiği şeye boyun eğmemle tehdit ediyor. Vito'yla evlenmek istemiyorum. Bana dokunmasına, beni çoktan inşa ettiği yaldızlı kafese hapsetmesine izin vermek istemiyorum. Ama Sebastian ve benim için bir gelecek yok ve Sebastian'ın benim için daha fazla acı çekmesine izin veremem.

"Vito'yla gidersem kaçma ihtimalin var," diye fısıldıyorum. Dudaklarının ayrıldığını görüyorum, tartışmak üzere olduğunu biliyorum ve Sebastian'ın ellerini tutuyorum, yalvarırcasına ona bakarken kendi ellerimi etraflarına sarıyorum. "Nişan partimizde bile. Herkes kutlama yapıyor, meşgul ve Vito ile bana odaklanmış olacak. Kaçabilirsin. Babamla arana olabildiğince mesafe koyarsan belki gitmene izin verir. Ona Vito'ya mükemmel bir eş olacağıma söz verebilirim, rolümü oynarım, o da yaşamana izin verir. Ama sen ve ben birlikte kaçarsak-" Bir nefes çekiyorum, gözlerimin akmayan yaşlarla yandığını hissediyorum. "Eğer bunu yapmaya kalkarsak Sebastian, babamın ya da Vito'nun peşimize düşmeyeceği bir köşe kalmaz. Bunu yapamayız. Yapamayacağımızı biliyorsun."

"Yani, ne?" Sebastian bana bakarken sesi sertleşiyor, parmakları benimkileri daha sıkı sarıyor. "Sana verdiğim sözü tutmayıp kaçayım mı? Seni burada, o canavarla bırakıyorum ve neye katlandığını bilerek hayatımı yaşıyorum Estella. Ne kadını ben-"

Parmak uçlarımda yükseldim ve onu öptüm.

Beni sevdiğini söylediğini duymaya dayanamıyorum. Burada olmaz, bu şekilde olmaz, hiçbir şey çıkmayacakken olmaz. Uzanıp boynunun arkasını kavriyorum ve onun yerine onu öpüyorum, ikimizin de söyleyebilmesini dilediğim her şeyi öpücüğe döküyorum, ağzım sıcak, yumuşak ve yalvarıyor onunkine karşı.

Bir an için kaskatı kesiliyor, elleri iki yanında kenetleniyor... ve sonra ağzı benimkine doğru açılıyor, elleri belimde, beni ilk öpüşündeki tutkunun her zerresiyle öpüyor, bahçede, etrafımızda ezilmiş gül kokuları varken.

Sebastian'ın ellerinden biri yukarı kalkıyor, parmakları saçlarıma dolanırken ağzı benimkinin üzerine eğiliyor, dili ağzımın içine giriyor. Kolu belime dolanıyor, beni kendine doğru çekiyor ve bana karşı sertleştiğini hissediyorum, ereksiyonu kalçama saplanırken acı dolu iniltisini duyuyorum.

Dudağındaki yarığın öpücüğün şiddetiyle açıldığı yerden dudaklarıma bulaşan kanın tadını alarak öpücüğü kesiyorum. "Özür dilerim," diye soluk soluğa aramızdaki ilişkiye bakıyorum. "Seni incitiyorum-"

"Umurumda bile değil." Elini saçlarımda yumruk yaparak ağzımı tekrar onunkine doğru sürüklüyor. "Sen kollarımdayken, hâlâ çok iyi hissettiriyor."

Beni öperken dilimde onun kanının bakır tadını alıyorum, şiddetli, sahiplenici bir öpücük. Dili tekrar ağzımın içinde geziniyor, eli kalçamda, beni yatağa doğru geri götürürken elbisemin ipeksi kumaşından bir avuç alıyor.

"O senin ilk erkeğin olmayacak," diye homurdanıyor dudaklarıma karşı. "Tanrı yardımcım olsun prenses, o senin içindeki ilk erkek olmayacak. Buna dayanamıyorum. Nasıl hissettiğimi, sikimin nasıl hissettirdiğini bilmeni istiyorum. Bir erkek tarafından becerilmenin nasıl bir his olduğunu bilmeni istiyorum-"

Onu tekrar öperek durduruyorum. Eli şimdi eteğimin altında, kalçalarımın arasında kayıyor ve içimi kaplayan acı neredeyse dayanılmaz. "Ben de bunu istiyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Tanrım, Sebastian, seni istiyorum." Parmakları külotumun kenarına takılıp ipeksi, nemli kıvrımlarımın üzerinden kayarken, ağzım onunkinin üzerinde geziniyor, vücudum çaresiz bir ihtiyaçla zonkluyor. "Seni ne kadar çok istediğimi hissedemiyor musun?"

İnliyor, ağzı çenemin kenarında geziniyor. "Yapabilirim prenses," diye mırıldanıyor. Parmakları kıvrımlarımın arasına dalıyor ve kulak mememi ısırarak inliyor. "Tanrım, çok ıslaksın. Sikime sarıldığında kendini çok iyi hissedeceksin. Ama önce-"

Sebastian'ın parmakları, parmak ucu klitorisimi sıyrana kadar uyarılmamın kaygan havuzunda yukarı doğru kayıyor.

Bu his o kadar keskin, o kadar şaşırtıcı ki, iki elimle omuzlarını kavıyorum, bir zevk çılgılığı atarken başım geriye düşüyor. Sebastian eliyle başımın arkasını kavıyor, sesi yutmak için ağzını benimkinin üzerine kapatıyor, parmağı hala klitorisime dokunuyor.

Geri çekiliyor, eli serbest kalıyor ve ben bileğini tutarak yalvaran bir inilti çıkarıyorum. "Hayır, Sebastian. Lütfen-"

Başını sallıyor, her özelliğine alarm yazılmış. "Eğer biri seni duyduysa, bunu yapamayız. Kahretsin Estella, ne düşünüyordum bilmiyorum." Beni bıraktı, bir adım geri çekildi, parmakları hâlâ uyarılmışlığımla ıslaktı. "İkimizi de lanetlemiş olurum. Sence baban bekaretini aldığımı bilse ne yapardı?"

"O zamana kadar gitmiş olursun-"

Sebastian bana bakıyor. "Seni becerip sonra da terk edebileceğimi mi düşünüyorsun prenses? Nasıl bir adam olduğumu sanıyorsun? Yapsam bile, tek gecemizi yaşasak ve ben siktirip gitsem bile, baban öğrenirse sana ne olur sanıyorsun? Vito seni artık istemezse?"

"Bilmiyorum-"

"Biliyorum. İyi bir şey değil." Bir elini vahşice saçlarında gezdiriyor, köklerini çekiştiriyor. "Kahretsin, Estella, nasıl düşünebildim bilmiyorum-"

"Beni istediğini düşünüyordun." Ona doğru bir adım atıyorum. "Seni istediğim kadar-"

Bir elini kaldırıp beni savuşturuyor ve ben olduğum yerde donup kalıyorum. *Geçen sefer de böyle olmuştu*, suçluluk ve utancın üzerime çöktüğünü fark ettim. Ben ittim ve Sebastian neredeyse ölene kadar dövülüyordu. Yine zorluyorum ve eğer yakalanırsak...

"Haklısın." Geri çekiliyorum, omuzlarım çöküyor, mutsuzluk üzerime çöküyor. "Yapamayız. Ama Sebastian, gitmek zorundasın. Nişan partim sırasında git. Beni burada bırak. Lütfen... Öldüğünü ya da başka bir şekilde cezalandırıldığını bilmeye dayanamıyorum. Bir yerlerde mutlu olduğunu düşünürsem Vito'yla hayatım daha kolay olur."

Aynı anda hem doğru hem de değil. Hayatını benden uzakta, bu *sefaletten* uzakta yaşayacağı düşüncesi bunu kolaylaştırıyor... tanışabileceği başka kadınları, aşık olabileceği başka kadınları hayal edene kadar, beni dinlediği ve gittiği için onu minnettar kılıyor, benimle daha da dibe sürüklenmeden kaçtığı için minnettar.

"Estella-"

İkimiz de koridordaki ayak seslerini duyarken Sebastian aniden sessizleşiyor, güvenlik görevlisinin botları yerine erkek mokasenlerinin hafif tıkırtısı. Böyle ayakkabılar giyen sadece bir adam kapıma gelebilirdi ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Kahretsin," diyor Sebastian. "Kilitlememiştim."

Ayak sesleri kapının hemen dışında durduğunda gözlerim büyüyor ve kapının çalındığını duyuyorum; en çok korktuğum, adımı haykıran ses. "Estella?"

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve Sebastian'ın yüzünün bembeyaz olduğunu görüyorum. Bu Vito.

ESTELLA

"Saklan!" Vito'nun kapıyı tekrar çaldığını duyduğumda nabzım kulaklarımda atarken Sebastian'a bu kelimeyi söylüyorum. Sebastian olabildiğince sessiz bir şekilde banyoya doğru ilerliyor, ben de onun geri çekilen ayak seslerini bastırmak için hızlıca "İçeri gel!" diye sesleniyorum. Vito kapıyı açmadan hemen önce banyoya girmeyi başarıyor, Vito'nun içeri girerken çıkardığı ses banyo kapısının kapanma sesini örtüyor.

Vito duraksıyor, bana bakarken kaşlarını çatıyor. "İyi misin, *Bella*?"

Zorla yutkunuyorum, gülümsemeye zorluyorum. "Tabii ki. Sadece yatmaya hazırlanıyorum. Neden?"

Gözleri kısılıyor ve kapıyı arkasından tekmeleyerek bana doğru yürüyor. Bakışlarım ona kayıyor ve başımı sallayarak geri çekiliyorum.

"Burada olmamalısın."

"Kızarmışsın ve nefessiz kalmışsın, *güzelim*." Sesi alçalıyor, bakışları üzerimde geziniyor. "Nabzının boğazında attığını görebiliyorum. Yatmaya hazırlanmak için fazla heyecanlısın. Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Odamda olman beni şaşırttı," diye savunmaya geçiyorum. "Burada olmaman gerektiğini biliyorsun."

"Baban ve ben bu gece nişan sözleşmesi üzerinde anlaşmaya vardık. Sen benimsin Estella, en resmi olan hariç her şekilde. Ve senden bu birlikteliğe bağlılığını gösterecek bir şey istiyorum."

Korku içimde hızla akıyor ve kanımı buza çeviriyor. Kalbim şimdi tamamen farklı bir nedenle çarpıyor ve Vito'ya bakıyorum. Gözlerimdeki yalvarmayı taklit etmeme gerek yok. "Düğün günümde bakire olmazsam çok kızacak."

Vito bir kahkaha atıyor. "Bu kadar kaba olma, *bella*. Düğün gecemizde bakire karımın tadını çıkarmaktan kendimi mahrum bırakacağımı mı sanıyorsun? Ayrıca

-" Öne doğru bir adım atıyor, parmakları saç tellerimin etrafında dolanırken eli saçlarıma içine kayıyor. "Böyle şeylerden haberin bile olmamalı. Ben

Aslında, saf ve masum karımın evlilik yatağı hakkında bu kadar erken."

Dudağımı ısııyorum, şaşkınlık üzerime çöküyor. Banyo kapısının hafifçe gıcırdayarak açıldığını görüyorum ve kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki acıyor. Sebastian'ın ne yapacağını bilmiyorum ama Vito'ya şimdi saldırırsa-

"Ne istiyorsun o zaman?" Fısıldıyorum ve Vito gülümseyerek diğer eliyle uzanıp başparmağını dudağıma sürüyor.

"Kocanı memnun etmenin başka yolları da var, *Bella*. Bu gece burada bir ders yapabileceğimizi düşündüm. Aslında, bu yaz boyunca, düşünümüze kadar sık sık ders alabileceğimizi düşündüm. Beni ne kadar memnun etmek istediğini bana gösterebilirsin, benim saygıdeğer karım, ve ben de sana tam olarak nasıl memnun edilmekten hoşlandığımı öğreteceğim, uygun zaman için saklayacağımız hariç her şekilde."

Masummuş gibi davranmaya çalışarak ona göz kırpıyorum. "Diğer... yollar? Ne demek istediğini anlamıyorum-"

Vito gülümsüyor, bu fikirden memnun olduğu belli. "Elinle, *bella*. Ve ağzınla. Sana gösterebileceğim pek çok incelik var. Bu dersler için saatlerimizi harcayabiliriz ve düşün gecemizde hâlâ bakire olursun."

"I-" Banyo kapısının gıcırdayarak biraz daha açıldığını görüyorum ve onu engellemek için elimden geleni yapıyorum. "Seni memnun etmek istiyorum Vito, ama babam-"

"--Senin üzerinde başka bir erkeğin kokusunu aldığımı bilmekten mutlu olmazdım."

Donup kaldım. Vito'nun gözleri parlıyor, dudaklarında zalim bir gülümseme var. "Buradaydı, değil mi? Koruman mı? Sence babana aşağı inip onun kolonyasının kokusunu teninde hissettiğimi söylesem ne yapardı? Yatak odanızda müstakbel karıma dokunduğundan emin olduğumu söylesem? Bu sefer sikini vücuduna bağlı mı bıraktı, yoksa sana geri göndermeden önce tamamen keser miydi?"

Gözlerimden yaşlar boşanıyor. Kıpırdayamıyorum, farkında olmadan kurduğum tuzağa yakalanıyorum ve Vito memnuniyetle gülümsüyor.

"Her yerde gözlerim var, *Bella*. Burada kalmaya gelmeden önce bile, bu duvarların içinde neler olduğunu öğrenmenin yollarını bulmuştum... hatta duvarların dışında, babanın ona bir ders vermek için değerli korumanı götürdüğü yerde bile. Belli ki yeterince iyi öğrenemediği bir ders. Ama sen, *Bella*, onu şimdilik kurtarabilirsin. Dersini al, ben de tek kelime etmeyeyim.

Yeter ki çok ama çok çabala." Eli saçlarımda sıkılaşıyor ve içimi bir bulantı dalgasının kapladığını hissediyorum. "Anlıyor musun?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum, tam o sırada diğer elimi tutuyor ve bacaklarının arasına, kalem inceliğindeki sikinin sert çizgisine bastırıyor.

Tüm vücudum isyan ediyor. Midem kabarıyor ve öğürürken safra boğazımın arkasını yakıyor -kusmuk Vito'nun gömleğinin önüne ve sonra ayakkabılarına çarpıyor- öksürüp boğulurken iki büküm oluyorum. Tökezleyerek geri çekilirken yüzündeki tiksintiyi bir anlığına yakalıyorum, tamamen yaptığım pisliğe odaklanmış durumda. Ve Sebastian'ın banyodan sürünerek çıktığını gördüğümde, gözlerim panikten kocaman açılmış bir halde ona tek bir kelime söylüyorum.

Koşun!

Tereddüt ettiğini görüyorum. Beni bu şekilde bırakmak istemediğini biliyorum. *Lütfen, diyorum*, tüm içtenliğimle karşı koymak için bu anı seçmeyeceğini umuyorum ve pes ettiğini görüyorum. Dönüyorum, Vito beni tutup kendisinden uzaklaştırırken, düşmemek için ona tutunduğum sırada tekrar kuru bir şekilde Vito'ya doğru sallanıyorum. Ortaya çıkan kaos, Sebastian'ın odadan sessizce çıkıp kapıyı arkasından kapatmasına yetecek kadar uzun sürüyor ve ben yatağa geri düşüyorum.

"Çok özür dilerim," diye nefes nefese kaldım. "Siz içeri girdiğinizde yüzüm kızarmıştı çünkü daha yeni hastalanmıştım. Dana eti bana iyi gelmedi, sanırım-"

Vito gözlerini bana diyor. "İyi olduğunu söylemiştin."

"Yalan söyledim." Yalvarırcasına ona bakıyorum. "Kusmakla ilgili bir şey söylersem iğreneceğini düşündüm. Benden hoşnut olmanı, beni istemeni istiyorum-" Gözlerimde biriken yaşlar kirpiklerimden hızla dökülürken numara yapmama gerek kalmıyor ve Vito bir adım daha geri çekiliyor, yüzü öfkeyle çarpılıyor.

"*Şimdi iğreniyorum*," diye tükürdü. "Yarın kahvaltı için odandan çıkma, Estella. Akşam yemeğine kadar seni görmek istemiyorum. Bu iğrenç görüntüyü kafamdan atmam için bana zaman ver. Şu anda sana dokunmayı hayal bile edemiyorum."

"Çok özür dilerim. Lütfen kızmayın. Ne istersen yapacağım," diye söz veriyorum. "Bana öğretebilirsin... Öğrenmek için elimden geleni yapacağım. Ne zaman istersen, Vito. Sadece lütfen-"

Bana bir el sallıyor, kendi yüzü de belli belirsiz yeşil. "Bir hizmetçi çağırayım," diye tersleyerek odadan çıktı ve kapı bir an sonra arkasından çarparak kapandı.

Yatağa yaslanıyorum, gözyaşlarım hâlâ yanaklarımdan süzülüyor, panik içindeyim. Sebastian hakkında babama bir şey söyleyip söylemeyeceğini bilmiyorum. Belki söyler, belki söylemez. Vito belli ki benden zevk almak için düşünümüze kadar beklemek istemiyor ve eğer babama söylerse, artık benim üzerimde tutabileceği bir şey kalmayacak.

Bu da Sebastian'ın gitmesi için bir başka sebep. Gözlerimi kapatıyorum, bu düşünce kalbime acı veriyor ama başka yolu olmadığını biliyorum. O giderse, babam ve Vito'nun artık üzerimde hiçbir etkisi kalmayacak.

Ve Sebastian özgür olacak.

-

Bana söylendiği gibi ertesi gün akşam yemeğine kadar ^{aşağı} inmedim. Sebastian'ı görmedim. Bütün günü panik içinde, Vito'nun babama bir şey söylediği ve Sebastian'ın yine cezalandırıldığı endişesiyle geçiriyorum. Günü volta atarak, kendimi endişeden deliye döndürerek geçiriyorum, ta ki sonunda akşam yemeği için giyinmek zorunda kalana kadar.

Sebastian'ı her zamanki gibi akşam yemeği için nöbet tutarken gördüğümde içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. Önceki dayaktan dolayı hâlâ morarmış, dudağı şişmiş ve kızarmış ama dün geceki öpüşmemizden daha fazla değil. Ağzına baktığımda tenim karıncalanıyor, dudaklarının dudaklarımdaki anısı, dilimde kanının tadı, hayal edebileceğim en mahrem şeyle içimde bir sıcaklık oluşuyor.

Soğukkanlı ve sakin olan Vito'nun yanına oturduğumda bana bakmıyor. Kalbim göğsümde tavşan hızıyla çarpıyor ama hiçbir şey söylemiyorum, ilk yemek olarak servis edilen soğuk salatalık çorbasından küçük yudumlar alıyorum.

"Daha iyi hissediyor musun, *Bella*?" Vito net bir sesle soruyor, başımı kaldırıp hızlıca başımı sallıyorum.

"Öyleyim, teşekkür ederim."

"İyi değil miydin?" Babam merakla bana bakıyor ve ben de zorlukla yutkunarak Vito'ya bakıyorum. Dün gece odamda olduğunu ifşa etmeden daha fazlasını söylemesine imkân yok. Ama Sebastian hakkında da bir şey söylediği hissine kapılmıyorum.

"Dün akşam yemeği bana pek iyi gelmedi," diyorum hemen. "Hizmetçimden Vito'ya kendimi iyi hissedene kadar günü odamda geçireceğimi bildirmesini istedim."

daha iyi."

Antony başını sallar. "Şimdi daha iyi olduğunu duyduğuma sevindim kızım." Şarap kadehini kaldırarak gülümsüyor. "Vito ve ben dün gece anlaşmaya vardık. Nişan sözleşmen üç gün içinde kilisede imzalanmaya hazır olacak ve bu hafta sonu partide resmen ilan edilecek." Vito'ya bir bakış attı. "Müstakbel kocan sana yüzüğü kilise yerine kutlamada vermek istedi. Sana konukların önünde evlenme teklif etmek istiyor." Babam kıkırdıyor. "Geleneklerden biraz farklı ve tabii ki cevabın ne olacağını biliyor, çünkü belgeler zaten imzalanmış olacak. Ama bunun senin için özel olacağını düşündü. Ne kadar nazıksın, değil mi Estella?"

Gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum. "Çok nazıksın," diye yineliyorum, ama bunun onunla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum. Vito, onun olduğumu kanıtlamak için tanıdığımız tüm zengin ve iyi bağlantıları olan misafirlerin önünde, herkesin içinde *evet demeye* zorlamaktan zevk almak istiyor. *Beni* mutlu etmek için değil.

Bu evlilikle ilgili hiçbir şey öyle olmayacak. Ve mutlu olduğum son an, Sebastian'ın beni ilk öptüğü an olacak, etrafımda gül kokuları varken.

Tüm hayatımın en mutlu anı... ve hissedeceğim son mutluluk.

ESTELLA

Dört gün sonra, kendimi Marchesa'da buluyorum, üç arkadaşım nişanım için denediğim her elbiseyi zevkle ciyaklarken, Sebastian iki koltuk öteden izliyor, yüzü tamamen vurdumduymaz.

Dün gece, ölüm fermanım gibi hissettiren bir şeyi imzaladım. Sebastian da oradaydı, Brick ve Vito'nun üç adamıyla birlikte Aziz Patrick'e gidip rahibin önünde nişan sözleşmesini imzalarken nöbet tutuyordu. Benim Vito'nun adının yanına imzamı atmamı, Vito'nun geleneklere uygun olarak beni önce iki yanağımdan, sonra da hafifçe dudaklarımdan öpmesini ve kaderimin mühürlenmesini izledi.

Sebastian o gecedен beri odama bir daha gelmedi, Vito da öyle. Vito'nun *ders* fikrinden vazgeçtiğini ummanın çok fazla olduğunu biliyorum. Büyük ihtimalle nişan gecemizde ve evlenip artık benden alamayacağı hiçbir şey kalmayana kadar kaç gece olursa olsun üzerimdeki hâkimiyetini bir kez daha göstermeyi planlıyor.

Sebastian'a gelince, umuyorum ki uzak durmasının nedeni, ondan istediğim gibi gitmeye karar vermiş olması. Aramıza mesafe koyuyor, böylece çekip gitmesi daha kolay olacak. Bu düşünce kalbimi göğsümden kesiliyormuş gibi hissettiriyor ama sonunda her şey daha iyi olacak. Kendime bunu tekrar tekrar söylüyorum. İkimizden biri mutlu olmalı.

İçimizden biri istediği hayatı yaşayabilmeli.

Marilee, Cora ve Rachel'ı elbisem için benimle birlikte alışverişe gelmeleri için davet ettim ve kontrol edebildiğim tek normallik parçasına tutundum. Babam benimle gelmelerini engelleyebilirdi, sanırım şoföre istediğim gibi onları yolda almaması için talimat verebilirdi, ama nişanım kesinleştiği için beni reddetmek için bir neden görmemiş olmalı.

Vito zaten yakında arkadaşlarımı benden esirgeyecek. Belki de buna sahip olmama izin vermek, babamın mutluluğumu az da olsa önemseydiğini göstermenin son yoluydu. İşine geldiği zaman izin veriyor.

Sebastian ön yolcu koltuğunda soğuk ve sert bir şekilde otururken, üçü de kendinden geçmiş bir şekilde benimle birlikte arabanın arkasına tırmandılar. Marilee bize ikram edilen şampanya için çığlık atarak bir şişe açtı ve kadehleri elden ele dolaştırdı; Cora ve Rachel da aynı şekilde bu lükse hayran kaldılar. Şimdi ben elbise üstüne elbise denerken onlar minik pastaları kemiriyor ve daha fazla şampanya yudumluyorlar, ancak Marilee'yi arada sırada endişeli gözlerle bana bakarken yakalıyorum.

Bir tezgâhtar arkamda geziniyor, denediğim elbisenin belini çimdiklerken boynuna bir mezura doluyor. Biraz fazla büyük, özellikle de Vito geldiğinden beri neredeyse hiç yemek yemediğim için. Daha fazla değilse bile en az beş kilo verdim.

Elbisenin kendisi muhteşem, şimdiye kadar denediklerim arasında en beğendiğim. Bu gece herkesin önünde evlenmeye söz verdiğim adamı düşündükçe ölmek istemeseydim onu giymekten çok daha mutlu olurdum. Muhteşem bir pembe altın sütun elbise, yakasının derin V kısmına kadar ışıltılı siyah sarmaşıklar işlenmiş, her bir çiçeğin üzerine incecik inciler yerleştirilmiş. Yanaklarımdaki pembeyi ortaya çıkaran ve koyu renk saçlarımı ve gözlerimi ortaya çıkaran rengime mükemmel bir şekilde uyuyor ve onu sevmek istiyorum.

Ama bugünle ilgili hiçbir şeyi sevemiyorum. Sevemiyorum işte.

"Ne düşünüyorsunuz Bayan Gallo?" diye soruyor satıcı kadın, aynadaki yansımama bakarak. "Yarına kadar ayarlamaları yapabiliriz ve üzerinize eldiven gibi oturacak."

"Bence mükemmel," diyor Rachel. "Bu rengi sende çok seviyorum."

"En iyisi bu," diye onaylıyor Cora ve Marilee de onu tekrarlıyor, ama sesinde bir parça endişe duyabiliyorum. Biraz ötedeki pelüş kadife koltukta oturan Sebastian'a gizlice bakıyorum. Bana bakarken yüzü tamamen boş, ne bir arzu ne de bir duygu belirtisi var. Göğsüm ağrıyor ve başımı sallayarak aynaya dönüyorum.

"Bu," diyorum elimden geldiğince kararlı bir şekilde. "Bununla devam edeceğiz. Değişiklikler yapıldıktan sonra sabah biri gelip alacak."

"Küçük bir şey de ekleyebiliriz," diye öneriyor satıcı kadın, omuzlarımdaki askılara dokunmak için uzanırken. "Belki biraz ışıltı katmak için bir pelerin? Ne de olsa bu büyük bir etkinlik. En iyi halinizle görünmelisiniz. Bu, stil anlayışınızı gerçekten göstermek için bir şans-"

"Bu iyi," diyorum, niyet ettiğimden biraz daha sert bir şekilde. "Fazladan bir şeye ihtiyacım yok. Belki mücevher bakarım ama elbisenin sadece tadilata ihtiyacı var, o kadar."

Göz ucuyla Sebastian'ın koltukta kıpırdadığını görüyorum. Sertçe yutkunup soyunma odasına geri dönüyorum. O kadar gün içinde bugün ağlayamam. Arkadaşlarımın önünde olmaz. Günün heyecanı geçtikten sonra zaten yapmam gereken açıklamalar olduğunu bilirken olmaz.

Buraya gelirken onlara evleneceğimi söyledim, Sebastian'la değil. Hepsinin yüzündeki şaşkınlığı gördüm ama mutlu olduğuma ve sorularını daha sonra yanıtlayacağıma söz verdim. Arabanın, şoförün, şampanyanın ve alışveriş için Marchesa'ya gitmenin lüksü şimdilik sorularını geçiştirmeye yetti ama bundan sonra öğle yemeğine gitmemiz gerekiyordu ve bundan sonsuza kadar kaçamayacağımı biliyorum.

Sadece Sebastian'ın yolcu koltuğunda oturup her kelimeyi dinlemesini istemedim. Uydurmak zorunda kalacağım her yalanı.

Vito beni geçmişimin tüm kalıntılarından sonsuza dek uzaklaştırıp benim için istediği yeni geleceğe zorlamadan önce, sırf onlarla biraz daha zaman geçirebilmek için arkadaşlarıma yalan söylemek zorunda kalmam yeterince kötü.

Vito'nun bana verdiği ağır kredi kartını uzatarak elbisenin parasını ödüyorum ve Cora'nın yüzündeki kıskançlık titreşimini izlerken yakalıyorum. "Öğle yemeği benden," diye söz verip çantamı alıyorum. "Şoför dışarıda."

Ayrılırken Rachel, "Bir şoförün olduğuna inanamıyorum," diye haykırıyor. "Bu çok havalı. Hayal bile edemiyorum. Ben her gün işe otobüsle gitmek zorundayım."

"Keşke araba kullanmayı öğrenebilseydim," diye itiraf ediyorum. "Ama güzel bir şey," diye ekliyorum hemen, yüzündeki ifadeyi görünce. Daha minnettar görünmeliyim, biliyorum. Benim hayatım onlarınkine kıyasla inanılmaz derecede nadir ve şikâyet etmemeliyim.

Diğer üç kız arabaya biniyor, Sebastian kapıyı tutuyor ve ben tam binecekken beni durduruyor. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye mırıldanıyor. "Onları burada tutmak mı? Soruları olacak ve hiçbir mantıklı gelmeyecek-"

"Ne? Arkadaşlarımı görmek mi?" Dudağımı ısıırıyorum. "Hayatımın her anı yeni kocam tarafından dikte edilmeden önce hayatımda bir şeyler olması mı? Bence buna değer."

Sebastian duraksıyor ve başka türlü düşündüğünü biliyorum ama sadece başını sallıyor. "Pekâlâ," diyor sonunda, geri çekiliyor, böylece arabaya kayabiliyorum ve

kapıyı arkamdan kapatarak.

Trafiğe çıkarken gözlerim doluyor ama arkadaşlarımın hatırına yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye zorluyorum. Bugünlerde tüm hayatım bu gibi görünüyor - gülümsemeye zorlamak, mutluluk numarası yapmak, aslında mutsuzken neşe duyuyormuş gibi davranmak. Sevdığım tek adamla tartışıyorum, hâlâ kardeşimin yasını tutuyorum, istemediğim bir evliliğe hazırlanıyorum.

Diğer üç kadın sorularını en azından öğle yemeği için seçtiğim küçük bistrodaki masamıza oturana kadar saklıyorlar, şehirdeki en sevdiğim yerlerden biri. Sebastian üç masa ötede bir yere oturuyor ve Marilee'nin ona doğru baktığını ve şaşkınlıkla bana döndüğünü görüyorum.

Cora, "Elbise mükemmel," diye söze başlayınca Marilee başını hızlıca sallayarak bana odaklanıyor.

"Öyle," diye kabul ediyor. "Ama 'Stel... neler oluyor? Nişanlandın mı? Ama Sebastian'la *değil*? Erkek arkadaşın olduğunu sanıyordum? Ve eğer başka biriyle nişanlıysan, neden hâlâ seninle birlikte, seni takip ediyor-"

"Koruma gibi davranıyor," diyor Rachel, onun da alnı şaşkınlıktan kıvrılmış. "Babanın zengin olduğunu ve işlerin senin için biraz farklı olduğunu biliyorum ama bu çok tuhaf."

"Peki ya yüzük?" Cora araya giriyor. "Nişanlın sana kredi kartını verdi ama yüzüğü vermedi mi?"

"Yüzüğü bana nişan partimizde vermek için beklemek istedi," diye açıklıyorum. "Üçünüzü de davet etmek istiyordum, gerçekten. Ama babam bunun çok küçük ve samimi olmasını istiyor... yani sadece kendisi ve işi için önemli olan insanları demek istiyor." Üçüne de özür dileyen bir gülümseme veriyorum, ilk yalanla midem bulanıyor. Parti hiç de küçük olmayacak ama arkadaşlarımın davet edilip edilemeyeceğini sorduğumda babam kesin bir dille *hayır* dedi. Tartışmaya yer yoktu.

"Kulağa romantik geliyor," diyor Marilee. "En azından yüzükle ilgili kısım - babanın parti anlayışı bu değil. Ama geri kalanını açıklamıyor. Seni daha birkaç hafta önce Sebastian'la gördük, 'Stel.'"

"Bak... Ben..." Bir nefes verdim. "Tamamen dürüst değildim," diye itiraf ediyorum. "Sebastian benim erkek arkadaşım değil. Hiçbir zaman da olmadı. Bu sadece doğum günü partine gelebilmek ve ilgilenen erkekleri savuşturmak için uydurduğum bir hikâyeydi. Tyler gibi," diye ekliyorum, Marilee'nin ağzı açık kalıyor. "Yalan söylediğim için özür dilerim. Gerçekten özür dilerim. Sadece... bu şekilde dışarı çıkmak genelde yaptığım bir şey değil. Zaten çok bunalmıştım, özellikle de kardeşim öldükten sonra..."

"Tanrım, 'Stel." Marilee'nin yüz ifadesi anında sempatikleşir. "Özür dilerim. Bunun çok fazla olduğunu biliyorum."

"Doğum gününü kaçırmak istemedim. Babam gitmeme bile izin vermek istemedi ama Sebastian'la gizlice gidip gelmenin bir yolunu bulduk ve o da benim erkek arkadaşım gibi davrandı."

"Yani *o* senin koruman," diye araya giriyor Rachel. "Kahretsin, Estella. Baban nasıl bir adam ki bir korumaya ihtiyaç duyuyorsun?"

"Aşırı korumacı biri," diyorum hemen, onu gerçeğe götürebilecek herhangi bir düşünce zincirine yönelmeden önce. "Ve çok eski moda biri. Bu da beni nişana götürüyor."

"Aman Tanrım." Cora'nın gözleri kocaman oldu. "Bu *görücü* usulü bir evlilik mi?"

"O... evet," diye çaresizce itiraf ediyorum, üç kadının da bana şaşkınlıkla baktığını görünce. "Babamın bir arkadaşı. Özellikle ağabeyimin ölümünden sonra ailemizin büyümesine yardımcı olacak, iş anlaşmaları yaptığı biri. Ağabeyime aile şirketi miras kalacaktı ama şimdi-"

"Neden miras olarak almıyorsun?" Marilee araya giriyor. "Neden evlenmen gerekiyor?"

Ona bakıyorum, kalbimin sıkıştığını hissediyorum. *Bunun kötü bir fikir olduğunu* fark ettim. Sebastian haklıydı. Onun anlamasını sağlamamın hiçbir yolu yok, ne gerçek anlamda ne de onlardan herhangi birinin. Aramızdaki uçurumun daha da açıldığını hissedebiliyorum, benim hayatımla onların arasındaki fark o kadar büyük ki aradaki uçurumu kapatamıyorum.

"Babam aile işini bir kadının yürütmesini istemiyor," diye fısıldıyorum çaresizce, sanki onun değil de benim hatamış gibi sıcak bir utancın ensemde gezindiğini hissederek. "Bu yüzden evlenmek zorundayım."

Marilee peçetesini bırakıyor ve meze siparişimizi almak için yaklaşımaya çalışan garsona el sallayarak onu uzaklaştırıyor. "Sebastian'la aranızda bir şeyler var," diye kesin bir dille ifade ediyor. "Onu sana nasıl bakarken gördüğümü biliyorum. Bir *koruma* birine böyle bakmaz."

"Yok," diye ısrar ediyorum. "Olsa bile fark etmez, Marilee. Evlenmek zorundayım."

Sessizlik uzun bir süre masanın üzerinde asılı kalır. "Bu normal değil, bunu anlıyorsun, değil mi?" Cora sonunda sorar. "İnsanlar böyle yaşamıyor Estella. Sana öyle söylendiği için biriyle evlenmezsin."

"Ailemi ve mirasımı kaybetmek istemiyorsam yaparım." Bakışlarını çaresizce karşılıyorum.

"Bunun mantıklı olmadığını biliyorum-"

"Öyle değil." Marilee dudaklarını birbirine bastırıyor. "Kaba olmaya çalışmıyoruz, 'Stel... ama hadi ama. Birkaç ay önce, son sınıf bitirme ödevimiz için Rönesans hakkında bir tez üzerinde çalışıyordun ve şimdi neredeyse hiç tanımadığın bir adamla mı evleniyorsun? Diğer adamla aranda bir şeyler olduğu belliyken-"

"Öyle bir şey yok!" Yüzündeki ifadeyi gördüğümde sert ses tonumdan anında pişman oldum. "Sebastian babamın çalışanı. O bir profesyonel. O asla-"

Ama o yaptı. Dudaklarım Sebastian'ın ağzının ağzıma yapıştığı, ellerinin vücudumda gezindiği, sert uzunluğunun kalçama bastırıldığı anı ile karıncalanıyor. Bu anı keskin, neredeyse acı verici, çünkü bunu bir daha asla hissedemeyeceğimi biliyorum.

En azından onunla değil.

Tartışmayı kaybettiğimi ensemde bir sıcaklık hissettiğimde anlıyorum. Arkadaşlarım aptal değil ve Marilee'nin yüzündeki bilmiş ifadeyi görebiliyorum. Dudaklarını büzüyor ve uzun bir nefes veriyor.

"Bence bu bir hata, 'Stel. Kalacak bir yere ihtiyacın varsa, bir süreliğine bizden biriyle kalabilirsin... sadece kendi ayaklarının üzerinde durana kadar-"

"Ve ailemi öylece bırakıp gidecek miyim? Tüm hayatımı mı?" Böyle bir şeyi bu kadar kolay önermesine şaşırarak ona bakıyorum. "Gerçekten bu kadar basit olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, tabii ki değil," diye araya giriyor Rachel. "Sadece-"

"Büyük gün ne zaman?" Cora araya giriyor, diğer iki kadına bakarak bunun anlamsız bir konuşma olduğunu bildiğini ve günün mahvolmasına neden olacak kadar raydan çıkmasını engellemeye çalıştığını söylüyor.

Önemli değil. Görebildiğim kadarıyla *hayatım* mahvoldu. Bugün, aynı yoldan gitmek o kadar da şaşırtıcı değil. Ve sanırım Sebastian haklıydı... Bunun onlar için bir anlam ifade etmeyeceğini bilmeliydim.

"Sonbaharda sanırım," diyorum uyuşmuş bir şekilde. "Yazı düğünü planlayarak geçireceğim. Vito Eylül'le ilgili bir şeyler söyledi. Havalar soğumadan düğünü yapmak istiyor."

"Elbette," diye mırıldandı Rachel. "Sonbahar düğünleri çok güzel oluyor. Ve kışın burası çok kasvetli olabiliyor. Yine de balayı için tropik bir yere gitmek kışın kesinlikle güzel olurdu."

Marilee hâlâ bana sanki bir kafam daha çıkmış gibi bakıyor. "Bu gerçekten senin için sorun değil mi?" diye başını sallıyor ve su bardağına uzanıyor. "*Gerçekten* mi?"

Dudağımı ısırdım. "İşler değişir. Öncelikler değişir. Kardeşim-" Anlayabilmelerini dileyerek yavaşça nefes alıyorum. Bundan sonra hayatımın bir parçası olmayacak olsalar bile... Yine de anlamalarını istiyorum.

"Kardeşimin miras alması gerekiyordu," diyorum usulca. "Ve belki ben de kendim gibi olabilmeyi isterdim. Ama ailemde işler böyle yürümüyor. O gittiğine göre elimden gelenin en iyisini yapmalıyım. Bu da başka türlü istemeyeceğim şeyleri kabul etmek anlamına geliyor."

Masanın karşısındaki üç kadın bakışlarını paylaşıyor. Rachel önce diğerlerine, sonra da bana bakarak, "Aile önemlidir," dedi. "Yapılması gereken doğru şeyin bu olduğunu düşünüyorsanız."

"Öyle," diyorum, gerçekmiş gibi hissettirmeyen bir sertlikle. "Bu iyi bir şey. Benim ve ailem için iyi bir şey olacak."

Tam olarak inanmadıklarını biliyorum. Bu üç kadın beni üniversite yıllarımdan beri tanıyor ve hayatımın büyük bir bölümünden habersiz olsalar bile, tamamen dürüst olmadığım zaman bunu anlıyorlar.

"Yemek yemeliyiz," diyorum aniden. "Daha sonra uğramam gereken başka yerler var ve çok geç olmadan eve dönmem gerekiyor-"

"Elbette." Marilee menüsünü eline alıyor. "Mükemmel bir nişan için mükemmel aksesuarlar, değil mi?"

Sesindeki alaycılığı fark etmemek imkânsız. "Elbette," diyorum usulca ve Rachel ona azarlayıcı bir bakış atıyor.

"Sadece senin için endişeleniyoruz, 'Stel," diye mırıldanıyor. "Bunun iyi bir şey olduğunu söylüyorsun ama mutlu görünmüyorsun. Ve hepimiz Sebastian'a nasıl baktığını görebiliyoruz-"

"Yapma." Sesim bana bile boş geliyor. "Bunu duymak istemiyorum."

Masaya yine sessizlik çöküyor. Garson geldiğinde hepimiz sipariş veriyoruz ama bu restorandaki en sevdiğim yemek olan biftekli ve avokadolu panini ile yanında yaz meyveli salata bile iştahımı geri getirmeye yetmiyor. Hesap gelene kadar yemekleri karıştırıyorum ve hepimiz arabaya gitmeden önce söz verdiğim gibi herkesin yemeğinin parasını ödüyorum.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diyorum şoföre arabaya binerken. "Sanırım eve gideceğiz."

Şoför başını sallıyor ve Sebastian'ın dikiz aynasından bana bir bakış attığını görüyorum, gözlerinde bir miktar endişe var. Üç arkadaşımı da bırakıp malikanenin avlusuna girene kadar hiçbir şey söylemiyor. Kapımı açtığı anda ve ben dışarı adım attığımda, önümde hafifçe kayarak duraksamama neden oluyor. "İyi misin?" diye nazikçe soruyor, ben de ısııyorum. dudagım, gözyaşlarımı çabayla tutuyorum.

"Haklıydın," diye fısıldıyorum sonunda, bakışlarını tam olarak karşılayamadan. "Anlamadılar. Onları dahil etmeye çalışmak bir hataydı."

Sebastian yavaş bir nefes verir. "Çok az insan anlayabilir Estella. Bu yalnız bir hayat."

"Ve bizimki olmaz mıydı?" Ona bakıyorum. "Her zaman kaçmak mı? Her zaman korkmak, başka hiç kimseye yaklaşmamak, çünkü onlar da bir hedef olabilir mi?"

Gözlerinde bir acı parıltısı görüyorum. "Estella-"

"Kardeşim öldü. Babam beni satranç oyununda bir taş olarak kullanıyor. Benim hayatım bu. Sonsuza dek mutlu olacağımızı mı sanıyorsun?" Dilimi dudagımın üzerinde gezdiriyorum, defalarca ısırığım o çiğ yerin tadına bakıyorum. "Kendini kurtarmalısın."

Sebastian'ı iterek geçiyorum, geleceğimin ağırlığının ezici bir sonlulukla omuzlarıma çöktüğünü hissediyorum. Hiçbir şey söylemiyor, sadece geçmeme izin veriyor ve tek yapabildiğim bunun kaderlerimizi kabul ettiği anlamına gelmesini ummak. Parti gecesi, başına daha kötü bir şey gelmeden önce buradan gideceğini ummak.

Konağın ön kapısına giden merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve ne kadar zor olsa da arkama bakmıyorum.

Hapishaneme geri dönüyorum ve kapı arkamdan kapanırken dinliyorum, merdivenlerden çıktıktan uzun süre sonra yankısı kulaklarımda çınlıyor.

ESTELLA

Nişan partim için aşağıya inmeye hazırlanmak, kendi idamıma yürümeye hazırlanmak gibi hissettiriyor.

Aynaya baktığımda kendimi tanımakta güçlük çekiyorum. Birkaç hafta önce, kendi geleceğim için umut dolu bir şekilde doğum günü partime hazırlanıyordum. Hayatım tam olarak istediğim gibi olmamıştı ama yine de pek çok hayalim vardı. Ellerimi bu geceki elbisemin işlemeli gül pembesi kumaşında gezdirirken, partim için seçtiğim mükemmel lavanta rengi elbiseyi hatırladım. O geceyle ilgili her şey çok farklı hissettiriyordu. Her şey farklıydı.

Uzanıp kulaklarımdan sarkan ağır elmas küpelere dokunuyorum; her birinde üç karatlık bir küpe ve aşağı sarkan ağır bir gözyaşı damlası var. Vito onları bana dün akşam yemeğinde vermişti, görünüşte babamın önünde cömertliğini göstermek için, ama Sebastian'ın da görmesini istediğini düşünmeden edemiyorum. Beni mücevherlerle süslediğini görmek için.

O zaman da istememiştim, bu gece de giymek istemiyorum. Ama başka seçeneğim yok. Başka bir şey yapmak Vito'ya hakaret etmek ve babamı kızdırmak olur. Buraya kadar gelmişken ne anlamı olabilir ki?

Artık bundan kaçış yok. Oyunu, uymam gerektiğini bildiğim kurallara göre oynayabilirim.

Kapım çalınıyor ve kalbim yerinden fırlıyor, içimdeki küçük, hain bir parça Sebastian'ın gelmesini istiyor. Kapı açılıp da karşımda babamı gördüğümde, rahatlama ve hayal kırıklığı karışımı bir dalga hissediyorum, yüzümü ona döndüğümde dudaklarımdan bir iç çekiş kaçıyor.

"Çok güzel görünüyorsun kızım," diyerek beni değerlendiren bir bakış attı. "Her şey yolunda mı?"

Ne istediğini biliyorum. Bu gece herhangi bir numara olmayacağından, nişandan kaçmak için benim tarafımdan herhangi bir girişimde bulunulmayacağından, herhangi bir sürpriz olmayacağından emin olmak istiyor. Başımı sallıyorum, sertçe yutkunurken boğazıma dolmak üzere olan duyguları bastırmaya çalışıyorum.

"Her şey yolunda," diye idare ediyorum. "Bu gece nişanlanıyorum. Ne sorun olabilir ki?"

Ne sözlerimin ne de yüzüme yapıştırdığım parlak gülümsemenin onu tamamen kandırdığını sanmıyorum. Vito'yla evlenmek istemediğimi biliyor. Ama en azından karşı koymayacağıma ikna olmuş olmalı, çünkü başını sallıyor.

"Pekâlâ. Birazdan aşağıda görüşürüz, Estella."

Kapı arkasından tıkırdayarak kapanıyor ve ben dönüp bir kez daha kendime bakıyorum. Yeterince şıkım. Elbise üzerime tam oturuyor, tadilatlar kusursuzdu. Kulaklarım ve bileğim elmas takılarla ışıltıyor, saçlarım kalın bukleler halinde yapılmış ve önden geriye doğru toplanmış, saçımda elmas bir toka var ve makyajım yumuşak. Bunun altında solgun olduğumu söyleyebilirim ama Vito'nun fark edeceğinden şüpheliyim.

Sebastian isterdi, ama istediğimi yaparsa, gitmiş olacak. Onu bir daha asla göremeyebileceğimi, arabanın dışında yaptığımız son konuşmanın son konuşmamız olabileceğini düşününce göğsüme kramplar giriyor.

En iyisi bu, diyorum kendime, dudaklarının dudaklarımda nasıl hissettirdiğini düşünmemeye çalışarak. Onun benim ilkim olmasına ne kadar yaklaştığımızı, o gece bana istediğim her şeyi verdiğini, Vito her şeyi mahvetmeden hemen önce.

Sebastian'ın böylesinin daha iyi olduğunu söyleyeceğini biliyorum. Belki de bilmemek daha iyidir. O bağlantı anını yaşamaktan, ikimizin de istediği her şeyin gerçekleşmesinden ve sonra onu sonsuza dek kaybetmekten daha iyidir.

Derin bir nefes alarak topuklu ayakkabılarımı giyiyorum ve kapıya yöneliyorum.

Daha balo salonuna inmek için merdivenlere ulaşmadan aşağıdaki orkestranın sesini duyabiliyorum. Son birkaç haftadır burada o kadar çok etkinlik oluyor ki, babamın yılda iki ya da üç kez akşam yemeği partisi ya da bir tür gala düzenlediği yıllara kıyasla bunaltıcı geliyor. Balo salonu şimdiden konuklarla dolmuş durumda; konuşup kaynaşırken, gülüşüp şampanyalarını yudumlarken avizelerin ışığı üzerlerinde parıldıyor.

Muhtemelen bir saatten kısa bir süre içinde Vito'nun yüzüğünü takıyor olacağım. Bu düşünce, yanımdan geçen bir tepside gördüğüm ilk şampanya bardağını kapmama neden oluyor, Sebastian'ı bulmak için odayı tararken kalbim kaburgalarımın arkasında gergin bir şekilde atıyor.

Onu bahçeye açılan kapıların yanında gördüğümde, bir mutluluk sarsıntısı hissediyorum, ardından hemen bir batma hissi geliyor ve şunu fark ediyorum

İstedikimi yapmadı. Eğer şu anda buradaysa, muhtemelen gitmeyecektir.

Vito konuşmasını yaparken kaçmayı planlamıyorsa tabii.

Şu anda Vito'yu görmüyorum, bu da içimi rahatlatıyor. Sebastian'ın yanından geçip odanın diğer tarafına doğru yürüyorum, kalbim hala çarpıyor ve birkaç dakika sonra arkamdan botlarının sesini duyuyorum. Sanırım onun ayak seslerini nerede olsa tanırım, bakmadan bile, hatta şu anda tüm değerleriyle çalan orkestra tarafından boğulmuş olsa bile.

"İyi misin?"

Sesinin tınısı beni neredeyse çözüyordu. Şampanya kadehimi avucumun içinde sıkıyor, ellerimin titremesini engellemek için diğer elimi kalçama bastırıyorum.

"Ben iyiyim," diyorum sessizce, arkamı dönmeden. "Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı."

Arkama geçtiğini hissediyorum, kolonyasının dumanlı kokusunu alabileceğim kadar yakın. İçime bir sıcaklık dalgası yayılıyor ve nefesimin boğazımda düğümlendiğini hissediyorum. Acaba o kokuyu hiç unutabilecek miyim, ezilmiş güllerin kokusu etrafımızı sararken onun kolonyasını ve tenini koklamanın nasıl bir şey olduğunu hiç hatırlamayacak mıyım, sıcak, çiçeksi karanlıkta onun ağzı benimkinin üzerinde.

"Özür dilerim." Sesi alçak ve sert ve arkamı dönsem, şu anda sesinde duyabildiğim acıyı gözlerinde de göreceğimi biliyorum. "Estella-"

Aniden arkamı dönüyorum, boğazım o kadar gergin ki nasıl konuşabileceğimi bilmiyorum. "Söyleyecek başka ne var Sebastian? Ben gidemem, sen de kalamazsın. Benimle kalamazsın. Eğer bu gece gitmezsen, karısı olduğumda Vito seni zorla gönderecek. Ve kim bilir o zaman ne olur?"

"İstiyorum." Çenesi gerildi. "Sana neler yapabileceği hakkında bazı fikirlerim var, Estella. Ve yapamam-"

"Bunu durdurmak için ne yapabilirsin?" Bakışlarını karşılıyorum ve sesimdeki çaresizliği duyabiliyorum. "Yapmaya çalışacağın her şey kan dökülmesiyle sonuçlanır, Sebastian. Eğer gitmezsen tek yol bu."

Uzun bir süre bana bakıyor ve burada çok uzun süredir durduğumuzu anlıyorum. Vito ya da babam fark etmeden bu işi bitirmeliyiz. "Gitmemi ister misin Estella?"

Cevap vermeden önce bakışlarını bir süre daha tutuyorum. "Evet," diye fısıldıyorum.

Bunu söylerken sesim çatlıyor. Sebastian'ın gözlerinin karardığını görüyorum, ama onu geçip kalabalığın arasından Vito'yu gördüğüm yere doğru ilerliyorum.

Babamın elinde kristal bir bardak viski vardı.

Belki de onu güvende tutma sırası bende. Çenemi kaldırıp müstakbel nişanlıma doğru bir amaç uğruna yürürken aklımdan geçen tek düşünce bu.

"Ah, Estella." Ben yaklaşırken babam gülümsüyor. "İşte buradasın. Hazır mısın? Vito nişanınızı duyurmak için sabırsızlanıyor."

Tabii ki öyle. Dudaklarımı birbirine bastırıp sıkıca başımı sallıyorum.

"Tabii ki öyle.

Ne zaman istersen."

Vito bana bakıyor, öne doğru bir adım atıp elimi tutuyor ve dudaklarına götürüyor. Bakışları üzerimde geziniyor, vücudumun her santimetrekaresini bariz bir şekilde süzüyor. Babamın bana bu kadar şehvetle baktığını görmesine izin vermesine şaşırdım ama belki de önemli değil. Bu noktada babamın bir bakış yüzünden tüm bu iş anlaşmasını mahvetmeye istekli olacağından şüpheliyim.

Sonrasında neler olabileceğine gelince... Vito bunu kendime saklamam için bir nedenim olduğundan emin olacak. Benden talep ettiği şey hakkında söylememem gereken hiçbir şeyi söylememem için elinden geleni ardına koymayacak.

Bu yüzden Sebastian'ın gitmesi gerekiyor. O olmadan, Vito'nun beni tehdit edecek çok daha az şeyi olur.

"Bu gece nefes kesicisin, *güzelim*," diye mırıldanıyor Vito, beni daha yakına çekerek. "Gel, Estella. İnsanlara bu gece buraya görmeye geldikleri şeyi verelim."

Bir garson elinde bir tepsi şampanya kadehiyle geçiyor ve Vito tepsideki iki kadeh alıyor, birini boş kadehimin yerine koymam için bana uzatırken diğerini tutuyor, garson kalabalığın arasına karışmadan önce onun ve benim boş kadehlerimi tepsiye yerleştiriyor. Beni odanın önüne götürüyor, kadehini kaldırırken orkestraya sessiz olmalarını işaret ediyor. Herkes yüzünü bize döndüğünde kalabalığın uğultusu kesiliyor ve tüm gözler üzerimdeyken midemde rahatsız edici bir kıpırdanma hissediyorum.

Kalabalığın içinde bir yerlerde Sebastian beni izliyor. Onu aramıyorum; buna dayanamıyorum ama orada olduğunu biliyorum. Sanki çoktan gitmiş olsa bilecekmişim gibi hissediyorum. Sanki o gittiğinde göğsümün içi boşalacak, kalbim sonsuza dek onun ellerinde olacak, dünyanın neresine kaçarsa kaçsın.

Sadece git, diye düşünüyorum, bir şekilde beni duyması için ona yalvarıyorum. Herkes bana ve Vito'ya odaklanmışken, o kaçabilir. Bu onun tek şansı olabilir.

"Dostlar, aile, onur konukları," diye başlıyor Vito, sesi yüksek ve buyurgan, odanın her yanında gürlüyor. Yanımdaki kişinin

Boston mafyasının eski patronu, kendi çapında gl bir adam, dikkat, sadakat ve korkuya hükmeden biri.

Artık bana tamamen sahip olduğuna inanan bir adam. Bu düşünce dehşet verici, elim Vito'nun elinin içinde dururken midemdeki şampanyanın tehlikeli bir şekilde dönmesine neden oluyor. Onunla bu kadar ten tene temas bile tüylerimi diken diken ediyor; daha fazlasına nasıl katlanacağımı bilmiyorum.

"Bu gece," diye devam ediyor, "Gallo ve Bianchi'nin birleşen isimleri için hem bir nişanı hem de yeni bir başlangıcı kutluyoruz. Sicilya'nın eski dünyasıyla köklü bağları olan iki aileyi bir araya getirerek, bizi birbirimize daha da yakınlılaştıracak bir barış ve refah dönemini başlatıyoruz. Estella Gallo'yu gelinim olarak kabul etmekten ve Antony Gallo'nun kendi kanı ve alın teriyle inşa ettiği ve benim de korumak ve her zamankinden daha büyük hale getirmek için çaba göstereceğim bir imparatorluk olan Gallo isminin varisi olmaktan kelimelerle ifade edilemeyecek kadar mutluyum."

Odadan bir onay mırıltısı yükseliyor. Dimitri Yashkov'a bir göz atıyorum, izlerken gözleri kısılmış, ama hoşnutsuz görünmüyor, sadece dikkatle dinliyormuş gibi. Vito şehirdeki diğer aile reisleri tarafından tanınıyor elbette ve aralarında husumet olsaydı babamın onu seçeceğini düşünemiyorum. Onu geçiş sürecine yardımcı olması için seçti, engel olması için değil.

"Estella Gallo-" Vito yüzünü bana dönüyor, bir elini takım elbise ceketinin içine sokup kadife bir kutu çıkartıyor. "Karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Tek dizinin üstüne kmedi. Bunu beklemiyordum. Vito Bianchi gibi bir adam, evlenme teklif etmek için bile olsa, kendini bir kadına boyun eğen bir konuma sokmaz. Bu soru zaten gstermelikti, buradaki herkesin sonucun önceden belli olduğunu bilmesi gereken bir jestti.

Kağıtlar çoktan imzalandı, bir rahibin önünde. Geri dönüşü yok. Kutuyu açıp platin bir bant üzerinde ışıltılı oval bir tektaş pırlantayı ortaya çıkarmasını uyuşuk bir şekilde izliyorum ve kısa, asi bir an için *hayır* dersem ne olacağını merak ediyorum.

Elimi uzatıyorum, avizenin parlak ışığı altında titrediğini görüyorum. "Evet," diye fısıldıyorum.

Vito zaferle gülümseyip yüzüğü sol elime geçirirken gözlerim yanıyor, kalabalık alkışlıyor ve tezahürat yapıyor. Vito yüzüğü parmağıma takarken elmas binlerce ışık parçasıyla parıldıyor, büyük ve gösterişli, babama benim için teklif ettiği zenginlik ve gücün bir göstergesi.

Sonrasında olacakları düşünürken bedenimin dışındaymışım gibi hissediyorum - o geleceğimize kadeh kaldırırken kadehimi onunkine tokuşturuyorum, toplanan kalabalığa bakıp gülümsemeleri görürken şampanyadan acı bir yudum alıyorum. Her şey çok sahte geliyor. Buradaki herkes aşkı kutlamadıklarını biliyor; başarılı bir iş anlaşmasını, etrafındaki herkesin daha iyi olduğuna karar verdiği bir güç değişimini kutluyorlar.

Kalabalığın kenarında duran, çenesi gergin ve gözleri karanlık Sebastian'ı bir anlığına görebiliyorum. Buradan bile onlarda adını koyamadığım, koyamayacağım bir duygu görebiliyorum. Eğer koysaydım, şu anda binlerce parçaya bölünecekmişim gibi hissediyorum.

Vito'nun eli benimkini sıkıca sarıyor ve dikkatimi istiyor. Gözlerimin dolaştığı yeri ne kadar gördüğünü merak ederek bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum ve o da midemi bulandıran sahiplenici bir memnuniyet ifadesiyle bana bakıyor.

Orkestra tekrar çalıyor ve Vito beni dans pistinin ortasına götürürken kalabalık dağılıyor. "Nişanlı bir çift olarak ilk dansımız," diye mırıldanıyor beni kendine çekerken, bedenlerimiz arasındaki boşluk yok denecek kadar azalırken elleri tenimi ürpertiyor. Geri çekilmek, ondan kaçmak istiyorum ama yapamıyorum. Dokunuşuna sonsuza dek karşı koyamam.

Belimdeki eli sağlam, diğeri ise elimi öyle sıkı sarmış ki, tutuşu bana bir prangayı düşündürüyor. Dans pistinde benimle birlikte kendinden emin bir şekilde ilerliyor, girdiği her odaya hükmetmeye alışmış bir adamın kendinden eminliğiyle liderlik ediyor. Bu alan da farklı değil; hâlâ babama ait olabilir ama eninde sonunda ona ait olacağının da farkında.

Tıpkı şimdi benim yaptığım gibi.

Dans sanki sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor. Vito'nun parmaklarının belimden sırtıma doğru kaydığını hissediyorum, beni balo salonunun pistinde yönlendirirken eli kığımın hemen üstüne doğru hareket ediyor. Umutsuzca Sebastian'ı aramak istiyorum ama daha iyisini biliyorum. Vito şu anda tüm dikkatimi istiyor ve bir parçasını bile kaybederse bunu fark edecektir.

Oda sıcak, çok kalabalık ve üzerime geliyor. Bir baş dönmesi dalgasının üzerime çöktüğünü hissediyorum ve parmağımdaki yüzük birden sanki elime ağırlık yapıyormuş gibi geliyor. Sanki orada duran taş boynuma dolanmış, beni boğulmam için en derin sulara sürüklüyor.

Vito'nun tutuşundan kurtuluyorum, göğsüm nefes alamayacakmışım gibi hissedene kadar sıkışıyor. Bu odadan çıkmazsam panik atak geçireceğim.

Bunu biliyorum.

"Biraz hava almam lazım," diye mırıldanıyorum, dengesizce geri adım atarak. "Sadece bir dakika sürecek, söz veriyorum. Lütfen müsaade edin."

Vito ağzını açıyor ama beni reddedip reddetmeyeceğini öğrenmek için beklemiyorum. Topuklarımın üzerinde dönerek kalabalığın arasından olabildiğince hızlı bir şekilde bahçe kapılarına doğru ilerliyorum.

Dışarıdaki temiz hava, bir yaz gecesinde olduğu kadar sıcak, cennet gibi hissettiriyor. Yudum yudum içime çekiyorum, bahçe yolunda yürürken bir elim kaburgalarımın hemen altına bastırıyor, kalbim kaburgalarımın arkasında sertçe atıyor. O odaya geri dönme düşüncesi bana imkânsız geliyor ama dönmek zorunda olduğumu biliyorum. Bir dakika içinde... sadece bir dakika, diyorum kendime. Burada, tek başıma, yeniden nefes alabileceğimi hissettiğim bir an yaşayabilirim.

Hiç düşünmeden ayaklarım beni gül kafeslerine giden patikaya götürüyor. Önlerinde duruyorum, Sebastian'ın beni ilk kez öptüğü noktaya bakarken göğsüm sıkışıyor. Ezilmiş güller kırılmış, sarmaşıklar bir kez daha bozulmamış. Kokuları havayı dolduruyor ve gözlerimi kapatıp onları içime çekiyorum. Sebastian'ın henüz kayıp gitmediğini, çoktan buradan uzaklaşıp uzaklaşmadığını, aldığım her gül kokulu nefeste aramıza kilometreler koyup koymadığını merak ederken gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını diken diken ediyor.

Taşın üzerindeki ayak sesleri arkamı dönmeme neden oluyor, gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Umutsuz bir an için gelenin Sebastian olabileceğini düşünüyorum ve Vito'nun bana doğru yürüdüğünü, gözlerinin niyetle parladığını gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Biraz yalnız kalabiliriz diye düşündüm, *Bella*." Aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyor, ben kendimi toparlayıp uzaklaşmadan elleri kollarımda. "İçeride çok fazla insan var, değil mi? Seni bir süreliğine yalnız istiyorum."

Kollarımı sıkıca kavırıyor ve ben onu durdurmaya çalışmadan beni çevirip gölgelerin arasına geri götürüyor. İlk düşüncem "*Burada olmaz*" oluyor, duyularım güllerin kokusuyla ve Vito'nun bu kadar yakınımda olmasının bana hissettirdiği panikle yüzüyor. *Buna sahip olamaz. Bu anıyı benden alamaz.*

Ama umutsuzca istesem de savaşıyorum. Parmaklarının üst kollarıma bastırıldığını hissediyorum, kaçmaya çalışırsam orada güç vaat ediyor ve bunun ne anlamı olduğunu merak ediyorum. Eğer dövüşürsem, istediğini zorla alacak ve her halükarda alacak.

Bunu yok etmesini istemiyorum. Sebastian ve benim-

"Hayır." Dönerek uzaklaşmaya çalışıyorum, göğsünü itmek için uzanıyorum. "Hayır, Vito, lütfen, içeri girmek istiyorum."

"Birkaç dakika önce buraya gelmeyi çok istiyordun." Nefesi sıcak, alkol kokuyor ve dudaklarını çeneme değdirdiğinde irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. "Neden, *Bella*? Korumanı burada seni beklerken bulmayı mı umuyordun?"

"Hayır." Bir elini kolumdan aşağı kaydırıp bileğimi kavrayarak elimi kasıklarına götürürken çaresizce başımı sallıyorum. "Hayır, sadece bunalmıştım. Bir dakika *yalnız* kalmak istedim, *Vito-lütfen-*"

"Sana beni nasıl memnun edeceğini öğretmeyi planladığımı söylemiştim, *bella*. Ve şu anda beni memnun edecek şey, nişanlığımın bana dokunmayı ne kadar çok istediğini göstermesidir."

Elimi ereksiyonuna bastırıyor ve orada hapsediyor. Gözlerimin içine bakacak kadar geri çekiliyor, gözleri şehvetle kararmış ve aynı zamanda uyarıyor. "Beni memnun etmeye çalışmalısın, Estella. Eğer itaatsizlik etmeye devam edersen, senin için daha da kötüleşecek."

Vito elimi ona doğru, takım elbisesinin pantolonunun dışına doğru hareket ettirmeye başladığında gözlerimi kapatıyorum, gözyaşlarım kapakların arkasında yanıyor. Olayları kızıştırmasının sadece bir dakika süreceğini biliyorum ve bundan nasıl kurtulacağımı, içine hapsediğim bu kâbusu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

"Çek o lanet ellerini onun üzerinden, seni bok parçası."

SEBASTIAN

Onu bırakamazdım.

Bana gitmemi söyleyerek doğru şeyi yaptığını düşündüğünü biliyorum. Ve görünüşte akıllıca bir plandı. Vito, Estella'yla yeni evlilik evine gitmeme izin vermeyecekse Antony Gallo'nun da beni öylece bırakıp hayatıma devam etmeme izin vermeyeceğinin farkındayım. Estella'yı güllerin arasında öperken yakalandığımdan beri bu saat işliyor ve tek gerçek soru ölümümün hızlı mı yoksa yavaş mı olacağı.

Babası da dahil olmak üzere herkes duyuru ile meşgulken oradan ayrılmak işe yarayabilirdi. Antonius, kızı onun isteklerine tamamen boyun eğerse beni bırakmaya bile ikna olabilirdi. Estella tüm bunlardan uzak bir hayat yaşayabilmem için kendini feda etmeye hazırdı ve bu bana onun benim hakkımdaki hislerini kelimelerin anlatabileceğinden çok daha net bir şekilde anlatsa da ona söz verdiğim şey bu değildi.

Ne olursa olsun onu koruyacağıma söz verdim. Onu bırakmayacağıma. yan.

Ve iyi ki de yapmamışım.

Onu bahçeye çıkarken gördüğüm an, içimdeki her şey uçup gitti. Onu takip etmemeyi, geçen partide olanları tekrarlamamayı. Vito'nun onu takip ettiğini gördüğümde, güvende olduğundan emin olmam gerektiğini biliyordum.

Onu tuttuğunu, ellerini onun üzerinde gördüğümde, kendimi kaybettim.

Elini sikine doğru ittiğini gördüğüm anda öne atılıyorum. "Çek o lanet ellerini kızın üzerinden, seni bok çuvalı," diye hırlıyorum, bir elimle takım elbisesinin ceketinin arkasından tutarak onu geriye doğru çekiyorum, sanki bir an daha ona dokunmasına izin vermektense ölmeyi tercih edecekmiş gibi kafese yaslanan Estella'dan uzaklaştırıyorum.

"Sen-" Vito yüzüme doğru bir şeyler homurdanmaya başlıyor, etrafımda dönüyor ama ona fırsat vermiyorum. Söyleyeceklerini duymak istemiyorum.

Yumruğumu geri çekip yüzüne sertçe indiriyorum ve onu yere düşürüyorum. Onu takip ediyorum, bir, iki, üçüncü kez yumrukluyorum, ta ki bayılana, burnundan ve ağzından kan damlayana kadar.

Vito baygınken, doğruca Estella'ya gidiyorum.

Bir eliyle kafesi kavırıyor, sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakıyor, vücudu o kadar titriyor ki dizleri çözülecek gibi oluyor. Bunu yapamadan onu yakalıyorum, kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum ve saçlarını hafifçe yüzünden uzaklaştırıyorum.

"Gitmen gerekiyordu," diye soluk soluğa bağılıyor. "Şimdiye kadar gitmiş olman gerekiyordu-"

"Yapamadım." Onun güzel yüzüne bakıyorum, geniş, kara gözleri bana bakıyor. "Seni bırakamazdım."

Estella'nın gözleri akmayan yaşlarla cam gibi olur. "Babam seni öldürecek-" "Seni başka bir adamla görmektense ölmeyi tercih ederim."

Yüzünü avuçlarımla içine alıyorum.

Kaybedecek bir şey kalmamışken her şey ortaya dökülüyor. Kaçacağız ya da ben yakalanacağım, ama artık hiçbir şeyi saklamanın anlamı yok. "Seni seviyorum Estella. Seni terk edebileceğimi nasıl düşünürsün?"

"Senin öldüğünü görmek istemiyorum!" diye haykırıyor ve gözyaşları kirpiklerinin kenarından dökülüyor. "Senin yaşamayı istedim!" Göğsümü sertçe itiyor, gözyaşları şimdi daha hızlı geliyor. "İkimizden birinin gerçekten yaşamasını istedim!"

Antony'nin beni ondan uzaklaştırdığı gece kalbimin kırıldığını sanıyordum. Parçalara ayrılmanın, içimin kan ağladığını hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu bildiğimi sanıyordum. Ama daha önce hissettiğim hiçbir acı, ister bu olsun ister o gece çektiğim fiziksel acı, Estella'nın benim için ağladığını görmenin acısıyla kıyaslanamaz. Sırf ben hayatımı yaşayabileyim diye kendi mutluluğunu feda etmeye hazır olduğunu bilmenin acısıyla.

Bunu söylerken bile dokunuşuma eğiliyor, sanki benimle geçirdiği bu son anları, her şey dağılmadan önce birbirimize dokunmak için bu son şansını iliklerine kadar hissediyor. Başparmağımla uzanıp yanağından süzülen bir damla gözyaşını siliyorum.

"Sensiz yaşamak yaşamak değildir," diye mırıldanıyorum şiddetle, onu kendime çekerek. "Bütün bunlar senden uzaklaşmakla sonuçlanacaksa Antony'nin o gece beni öldürmesini tercih ederdim."

Elleri gömleğimi kavırıyor. "Seni öylece öldürmeyecek Sebastian, bunu biliyorsun. Bundan daha kötü bir şey nasıl olabilir bilmiyorum.

ama bir şekilde bir yolunu bulacaktır."

Arkamızdan gelen bir inilti onun sözünü kesiyor. Vito yerde kıpırdanıyor, yan tarafına yuvarlanırken yüzüne kan bulaşmış. Gözleri fıldır fıldır açılıyor, önce şaşırıyor, sonra bana dikilince öfkeyle keskinleşiyor.

"Sen öldün amına koyayım," diye tükürüyor, el yordamıyla telefonunu arıyor. Bir numara tuşlarken parmakları ekranda kanlı lekeler bırakıyor.

Onu şimdi öldürmeliyim. Kolay olurdu, hâlâ sersemlemiş durumda, zar zor doğrulabiliyor. Onu bayıltmak için bir darbe daha ve ardından iyi yerleştirilmiş bir darbe daha bu işi bitirebilir ama Estella izlerken bunu yapamam. Bu şekilde olmaz.

Ona dönüp bakıyorum, sanki kalbim ikiye bölünüyormuş gibi hissediyorum. Vito ile bir hayatın onun için nasıl olacağını biliyorum. Ona ne yapacağını biliyorum - bu gece ve hatta daha önce ona yapmaya çalıştıklarını. Saldırı ve şiddetin günlük hayatının bir parçası haline geleceğini biliyorum. Onu korumaya yemin etmişken, onu buna nasıl bırakabilirim?

Onu burada daha fazla koruyamam ve yanımda götürmezsem buradan ayrılıp onu güvende tutamam. Ama birlikte kaçarsak, Vito ve babası bizi dünyanın öbür ucuna kadar avlar. Bir daha asla tamamen güvende olamayız.

Ama burada hiç güvende değil.

Onun gözyaşı lekeli, dehşete düşmüş yüzüne bakıyorum ve eğer gidersem bunu takip edecek her günü düşünüyorum. Gözyaşlarını, morlukları ve ona asla geçmeyecek acılar çektirebileceğini. Onunla evlenmeye, onun çocuklarını doğurmaya zorlanan kadını, o çocukların babalarının annelerine neler yaptığını göreceklərini.

Önümdeki seçimin aslında bir seçim olmadığını fark ettim. Hiçbir zaman da olmadı.

"Gitmemiz gerek," diyorum ona, en hızlı kaçış yolu için bahçeleri taramaya başlamıştım bile. "Şimdi. Benimle gel, lütfen." Uzanıp başparmağımı çenesinin kenarında gezdiriyorum. "Sensiz yaşayamam Estella ve seni burada bırakıp onun sana zarar vermesine izin veremem. Eğer kalırsam, ölürüm. Gidersek ne olur bilmiyorum. Ama sana ihtiyacım var. Seni seviyorum. Lütfen benimle gel."

Estella'nın gözleri benimle telefonuna emirler yağdıran Vito arasında gidip geliyor. "Babam-"

"Bizi avlayacak. Biliyorum." Elini tutup nazikçe sıkıyorum. "Ama şimdi gidersek avantajlı oluruz."

Bir an tereddüt ediyor ve reddedebileceğini düşünüyorum. Sonra çenesi kalkıyor, o tanıdık kararlılık yüz hatlarını sertleştiriyor. "Doğu kapısı."

Marilee'nin partisine gitmek için ayrıldığımız yer. Şu servis yolu var-"

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye hırlıyor Vito, ayağa kalkmaya çalışırken. Burnundan kan damlıyor ve pahalı takım elbisesini kirletiyor. "Gallo'nun fahişe kızı ve onun bekçi köpeği. Ne kadar da şiirsel."

Estella'nın önüne geçip onu vücudumla koruyorum. "Ağzından çıkana dikkat et."

Gülüyor, ıslak, çirkin bir ses. "Yoksa ne olur? Sen zaten ölüsün, Sinclair. Tek soru ne kadar süreceği." Elindeki telefonla malikâneyi işaret ediyor. "Adamlarım geliyor. Antony'nin adamları da. Hepsinden kaçabileceğini mi sanıyorsun?"

Sanki bir işaretmiş gibi, evin yönünden bağırışlar duyuyorum. Ayak sesleri bahçe taşlarına çarparak bize doğru geliyor. Geliyorlar.

"Sebastian," diye fısıldıyor Estella, eli benimkini buluyor. "Gitmemiz gerek."

Doğru seçimi yapıp yapmadığımdan şüphe etmeme engel olamasam da, onun da benimle geleceğini öğrenince kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Onu tehlikeye atıyorum ama o da burada tehlikede. Ne yaparsak yapalım kaybedeceğimiz bir oyun olmasından korkuyorum.

Ama onu bırakıp gidemem. Eğer işlediğim en büyük günah buysa, belki de o kadar da kötü bir hayat yaşamamışımdır.

Gözlerimi Vito'dan ayırmadan başımı sallıyorum. "Arkamda kal."

Hızlı, ölçülü adımlarla Vito'dan uzaklaşıyorum, yüksek taş duvarların yerini ferforje bir kapıya bıraktığı bahçenin doğu kenarına doğru ilerlerken Estella'yı arkamda tutuyorum. Vito kanlı dudaklarını büken bir sırıtışla bizi izliyor.

"Doğru, kaç," diye alay ediyor. "Seni avlamak daha eğlenceli olacak."

Bağırışlar daha da artıyor. Gül çalılarının arasından koyu renk takım elbiseli adamların bahçeye doğru yayılan bakışlarını yakalıyorum. Vito sesini yükselttiğinde neredeyse kapıya varmıştık.

"Geldiler! Doğru kapısı!"

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum ve Estella'yı koşturmak zorluyorum. Kapıya son birkaç metre kala koşturmak başladık, elim çoktan silahıma uzanmıştı. Altı mermim var. Hepsine yetecek kadar değil ama bize zaman kazandırmaya yetecek kadar.

Kapı, parmaklıkların arasından geçirilmiş ağır bir zincirle kilitlenmiş. Asma kilide bir el ateş ediyorum, ses bahçede yankılanıyor. Kilit kırılıyor ve kapıyı tekmeleyerek açıp Estella'yı içeri çekiyorum.

Daha üç adım atmıştık ki dört adam duvarın köşesinden döndü. Vito'nun adamları, Antony'nin değil. En azından sanırım. Tanıyamadım.

ve takım elbise giymişlerdi, oysa Antony'nin güvenliği genellikle daha rahat giyinirdi. Ama yine de Antonius'un beni dövmek için getirdiği adamları da tanımıyordum.

İlki silahını kaldırdı ama ben daha hızlıydım, omzuna bir kurşun sıktım. Bir çılgınlıkla yere yığıldı.

Diğer üçü tereddüt ediyor, bu da ihtiyacım olan tek açıklık. İki el daha ateş ediyorum, amacım öldürmek değil, etkisiz hale getirmek. Biri bacağına, diğeri koluna isabet aldı. Üçüncüsü bir çitin arkasına saklanıyor.

"Haydi," diye ısrar ediyorum Estella'ya, onu malikânenen uzaklaşan servis yoluna doğru çekiştirerek. Burada açıktayız, çok görünür durumdayız. Korunmamız ve bir araca ihtiyacımız var. Motosikletim personel park yerinde, konağın diğer tarafında açıkta duruyor. Antony ya da Vito'nun adamları bizi yakalamadan asla başaramayız.

Estella sanki düşüncelerimi okumuş gibi yolun elli metre aşağısında park etmiş siyah bir sedanı işaret ediyor. "Bu yemek şirketinin çalışanlarının arabalarından biri. Anahtarlar içinde olabilir."

Alçaktan uçarak kaçmaya çalışıyoruz. Arkamızda Vito'nun bağırarak verdiği emirleri duyuyorum, daha fazla adamın kapıdan içeri aktığını duyuyorum. Sedan bizim tek şansımız.

Yolu yarılamiştık ki bir el silah sesi duyuldu, mermi ayaklarımıza toprak sıçrattı. Estella'yı yolu sınırlayan alçak bir taş duvarın arkasına itiyorum.

"Burada kal," diyorum ona, tepeden bakarak. Vito'nun üç adamı daha ilerliyor, ağaçları siper olarak kullanıyorlar. Üç mermim kaldı.

Derin bir nefes alıyorum, nişanımı sabitliyorum, sonra ayağa kalkıyorum ve art arda ateş ediyorum. İki kurşun hedefini buluyor; bir adam kalçasını, diğeri omzunu tutarak yere düşüyor. Üçüncü kurşun ıskalıyor, çünkü hedefim siper almak için dalıyor.

"Sebastian!" Estella haykırıyor ve ben döndüğümde diğer yönden iki adamın daha yaklaştığını görüyorum. Etrafımızda daire çizerek arabaya giden yolumuzu kestiler.

Mermim bitti. Ama seçeneklerim tükenmedi.

"Ben hareket edince arabaya koşacaksın," diyorum ona, sesim alçak ve acil. "Anahtarları kontrol et. Eğer orada değillerse ve kilitli değilse, içeri gir ve alçakta kal. Kilitliyse arkasına saklan. Arabaya düz kontak yapabilirim ama hızlı olmamız gerekecek."

Estella başını sallıyor, sıkı, hızlı bir hareket, gözleri korkudan kocaman ve yüzü kansız. Ama paniklemiyor, en azından dışa vurmuyor ve ben

Bunun için onunla gurur duyuyorum.

"Güzel. İşaretimle koş. Arkanıza bakmayın."

Tartışmasını beklemiyorum. Hızlı ve emin adımlarla ilerleyip yolumuzu kesen iki adamın üzerine atılıyorum. Doğrudan saldırı karşısında irkildiler, mesafeyi kapatmama yetecek kadar tereddüt ettiler.

İlki silahını kaldırdı ama ben çoktan üzerine atıldım, yumruğumu göğüs kafesine indirirken silahı kenara fırlattım. İki büküm oldu ve ben de dizimi suratına indirdim. İkinci adam bir el ateş etti ama ben dönüp ilk adamın vücudunu kalkan olarak kullanınca boşa gitti. İleri atılıp onu yere düşürüyorum. Toprakta boğuşuyoruz, silahı aramızda sıkışmış. Dirseğimi boğazına geçiriyorum; bir, iki kez, ta ki eli gevşeyene kadar. Silahı çekip çıkarıyorum ve kabzasını şakağına vuruyorum. Altımda gevşedi.

"Şimdi, Estella!" Silahımı hâlâ kapıdan ilerleyen adamlara doğrultarak bağıriyorum. İki el ateş ederek onları siper almaya zorluyorum. Elime aldığım silahta kaç mermi kaldığını bilmiyorum ama hızlı olmalıyız. Sadece bir ya da iki mermi kalmış olabilir.

Estella arabaya doğru koşuyor, elbisesi arkasında dalgalanıyor, karanlıkta pembe bir parıltı. Kapı kolunu çekiştirerek arabaya ulaştı. Kapı açıldı - Tanrı'ya şükür arabayı buraya kim getirdiyse acelesi vardı - ve içeri kaydı.

Silah boşalana kadar ateş etmeye devam ediyorum, arabaya doğru geri çekilip adamları sıkıştırıyorum. Ön camdan Estella'nın çılgınca anahtar aradığını görüyorum ve sürücü tarafına koşuyorum, eğilip direksiyon kolunun altındaki kabloları çekerken arkaya binmesini işaret ediyorum. Adamlar hızla geliyorlar ve zamanımız yok.

Şükürler olsun ki birkaç saniye içinde arabaya nasıl düz kontak yapılacağını biliyorum. Mermilerin çakıl taşlarına çarptığını duyduğum anda motor kükrüyor ve gaza basıp direksiyonu bir tarafa kırıyorum, sedan tüm gücüyle ileri atılıyor.

Lastikler patinaj yapıyor, bir şey bulamadan çakılları tekmeliyor. Servis yolundan aşağıya doğru hızlanarak ilerliyoruz.

Dikiz aynasından Vito'nun kapıdan çıktığını görüyorum, kaçışımızı izlerken yüzü bir öfke maskesine dönüşmüş. Kolunu kaldırıyor, geri çekilen arabayı işaret ediyor, ağzından duyamadığım ama hayal edebildiğim kelimeler çıkıyor: *Bulun onları. Öldürün onu. Onu geri getirin.*

Dikiz aynasından Estella'nın arka koltuktan kalkmaya çalıştığını görüyorum ve bir elimle yerde kalması için hızlıca işaret ediyorum. Diğer elimin parmak boğumları direksiyon simidinde bembeyaz olurken sert bir sol yaparak otoyola çıkıyorum.

"Bizi bulacaklar Sebastian," diye fısıldıyor. "Babamın her yerde bağlantıları var. Vito'yu da. Bizi avlamaktan asla vazgeçmeyecekler-"

"Bazı bağlantılarım var." Onların yaptığı türden değil ve ikimiz de bunu biliyoruz. Ama kararlıyım ve arka koltuktan beni izleyen kadını kendi hayatımı sevdiğimden daha çok seviyorum. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

"Nereye gidiyoruz?" Estella bir süre sonra soruyor ve ben uzun bir nefes alıyorum.

"Uzun vadede mi? Bilmiyorum. Ama şimdilik?"

Omzumun üzerinden ona bakıyorum, sedanın arka koltuğunda darmadağınık ve korkmuş bir halde. "Eve gidiyoruz."

Kafam karışmış bir şekilde ona **göz** kırıyorum. "Ev mi? Ama sen malikanede yaşıyorsun-"

Sebastian dikiz aynasından bana bakıyor. "Benim de şehirde bir evim var. Malikânedeki odamda yer bulamadığım eşyalarımı koyabileceğim ya da arada sırada biraz mahremiyet istediğimde kullanabileceğim bir yer."

Kıskançlık bir ok gibi içime saplanıyor. Ne tür bir şey için *mahremiyet* istemiş olabileceğini hecelemesine ihtiyacım yok. Onun başka bir kadınla birlikte olduğu, beni öptüğü ve sarıldığı gibi başka birini öptüğü ve ona dokunduğu düşüncesi midemi bulandırıyor. Ve daha fazlası...

Daha fazlasının ne anlama geldiğini bile tam olarak bilmiyorum. Bir fikrim var ama gerçek bir bilgim yok. Ama Sebastian biliyor. Eminim onun yatağında bir sürü kadın olmuştur. Bu kıskançlık içimi yakıp kavuruyor ve dikiz aynasından gözlerini kaçırıyorum, bildiğim tek evden hızla uzaklaşırken karanlık ve kararlı.

"Oraya gitmemiz, bir şeyler almamız ve yola devam etmemiz gerekiyor." Sebastian sert bir sağa dönüş yaparak yola doğru bakıyor. "Uzun süre kalamayız."

Neler olduğunu anlamaya çalışırken kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Her şey çok hızlı oldu. Sanki Vito'nun beni gül kafeslerden yakalamasıyla Sebastian ve benim hızla malikaneden uzaklaşmamız arasında geçen zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş gibi geliyor. Yarım saatten kısa bir süre önce nişan partimdeydim, Vito elimi bir mengene gibi tutarken konuklara boş boş gülümsüyordum. Aynı ele bakıyorum, oval tektaş loş ışıktaki inatla parlıyor.

Şimdi çalıntı bir arabanın arka koltuğundayım ve korumamla birlikte bildiğim her şeyden uzaklaşıyorum.

Sanırım artık benim korumam bile değil. Artık babam tarafından çalıştırılmadığı kesin. O benim...

Onun benim için ne olduğunu anlatacak bir kelimem yok. Ve bu da tüm bunları bir şekilde daha da korkutucu kılıyor.

"Sebastian, biz ne yaptık?" Fısıldıyorum. Elbiseme bakıyorum - bahçede koşarken işlemlerin bir kısmı yırtılmış, elbisenin kendisi de dallara takılarak kopmuş. Elbisenin kendisi umurumda değil; hiç olmasını istemediğim bir olay için alınmıştı ve onu üzerimden çıkarmak için sabırsızlanıyorum. Ancak Sebastian'ın muhtemelen bir yıllık maaşına mal olan bir elbisenin enkazına bakmak, görünürde paraşütü olmayan bir uçurumdan aşağı doğru ne kadar büyük bir adım attığımızı hatırlatan şok edici bir şey.

"Seni Vito Bianchi'den kurtarıyoruz." Sebastian arabayı sert bir dönüşle daha sokuyor, sesi gergin. "Taciz ve tecavüzle dolu bir hayattan ve nefret ettiğin bir adama bir aile vermek zorunda kalmaktan ve o seni mükemmel bir ödül karısı gibi kolunda gösterirken onun yanında gülümsemekten ve orada durup gülümsemekten ve eve döndüğünde morlukları kapatmak için sessizce daha fazla makyaj malzemesi almaktan." Bakışları yine dikiz aynasından benimkilere kayıyor. "Seni orada onunla bırakamazdım," diyor, bu sefer daha sessiz bir şekilde. "Yapamadım, küçük güvercin."

Lakap karşısında irkilerek gözlerimi kırptırıyorum. Bakışlarım onunkilerle buluşuyor ve gözlerindeki ifade karşısında tüylerim diken diken oluyor. Vito'da gördüğüm bakıştan çok farklı, buz gibi soğuk yerine sıcak, şehvet ve sahiplenme yerine duygu ve özlem dolu.

Sebastian'da da sahiplenme anları görmüştüm ama bu farklıydı. Farklı hissettiriyordu.

Ait olmak istediğim tek erkek o.

Sebastian arabayı ana caddeye çekerken, "Yerde kalın," diye mırıldanıyor. "Şimdiden bu arabayı arıyor olabilirler. Bu konuda elimizi çabuk tutmamız gerekecek."

Başımı sallıyorum, kendimi arka koltuğa bırakıyorum, trafiğin sesini dinliyorum ve Sebastian tekrar hızlanırken sokak lambalarının geçişini izliyorum.

"Beni götürmeye çalıştıktan sonra seni yakalarsa daha kötü olur," diye fısıldıyorum. Hangisini kastettiğimi gerçekten bilmiyorum - babamı mı, Vito'yu mu, yoksa ikisini birden mi? "Bunu neden riske atıyorsun Sebastian?"

Çenesinin gerildiğini görüyorum ve gözleri dikiz aynasında bir anlığına benimkilerle tekrar buluşuyor, içlerinde ham ve korunmasız bir şeylerin kısa bir parıltısı var. "Nedenini biliyorsun prenses."

Aramızdaki hava aniden doluyor, tanıdık bir gerginlikle geriliyor. Sertçe yutkunuyorum, Sebastian'ın direksiyonu kavrayan ellerine bakarken nabzımın boğazımda çırpındığını hissediyorum-uzun parmaklı, güçlü, damarlı

Ellerini, acı verici derecede kısa bir süre boyunca vücudumda hissettiğim ellerini. Babamın onu dövdüğü gece kelepçelediği bileklerinde hâlâ iyileşmekte olan yaralar görünüyor ve hâlâ acı çekiyor olması gerektiğini bildiğim için irkiliyorum. Keşke bu acıyı ondan alabilseydim.

Sebastian boğazını temizleyerek gerginliği bozar. "Yakında orada olacağız. Sadece birkaç dakika daha ve sonra hızla hareket etmemiz gerekecek. Sadece beni dinle ve yolumu takip et." Arkasına baktı, ben de başımı salladım.

Eskiden şehre gelmeyi severdim. Ara sokaklarda ilerlerken ışıklar parlıyor, bu gece dışarıda olan ve yanlarından geçen arabanın içinde çalkalanan kargaşadan habersiz hayatlarını yaşayan tüm insanları aydınlatıyor. Onları azımsanmayacak bir kıskançlıkla izliyorum; hayatlarının benimki kadar nadir olmadığını, stres, faturalar ve hiç bilmediğim mücadeleler olduğunu biliyorum... ama bu mücadeleleri şimdiye kadar korkmak zorunda kaldığım her şeye tercih edeceğimi hissetmekten kendimi alamıyorum. Şu anda Sebastian ve beni kovalayan dehşet yerine bunlarla yüzleşmeyi tercih ederim.

Başkasına ait bir hayat yaşamaktansa kendime ait zor bir hayat yaşamayı tercih ederim.

Sebastian muhtemelen takip edilmediğimizden emin olmak için bir dizi dönüş yaptıktan sonra orta sınıf bir mahalledeki sıradan bir apartmanın altındaki yeraltı otoparkına giriyor. Dış cephesi tamamen gri, sanırım canlı ve modern görünmesi için yapılmış, ama aslında oldukça sıkıcı görünüyor. Girişin karşı tarafında, köşede bir yere park ediyor ve garajın her yerinde gördüğüm güvenlik kameralarından epey uzakta.

"Bana yakın dur," diyor, dönüp doğrudan bana bakarak. Yüzündeki morluklar gölgede daha koyu görünüyor ve ağzının hâlâ tamamen iyileşmediğini görebiliyorum, ancak yarık eskisinden daha az çiğ ve öfkeli görünüyor. "Biz kapıya giderken başını aşağıda tut. Hızlı olmamız gerek."

Gece elbiseme bakarken dudağımı ısırarak başımı sallıyorum. Göze çarpıyor, bu kesin ve eğer biri güvenlik kameralarını inceler ve beni geçerken görürse Vito onu tanıyacaktır. Sebastian'ın bakışları üzerimde geziniyor ve kaşlarını çatıyor.

"Sadece diğer tarafımda kal," diyor. "Mümkün olduğunca hızlı gideceğiz."

Garajdan servis asansörüne doğru hızla ilerliyoruz, Sebastian beni kameralara bakmayan tarafında tutuyor. Bir elini sırtımın alt kısmında tutuyor, diğer elini de kameralara baktığını bildiğim yerin yakınında gezdiriyor.

Silahlı saklamıştı ama içinde mermi kalıp kalmadığını bilmiyordum. Asansör yolculuğu boyunca gergindi, vücudu önümde koruyucu bir şekilde eğilmişti, her santimi yüksek alarmdaydı.

Onun katına vardığımızda önce o çıkıyor, koridoru kontrol ettikten sonra beni dışarı çıkarıp hızla koridorda ilerletiyor. Sebastian durup durakladığımız kapının kilidini açmadan önce altı kapıdan geçtik, kapıyı arkamızdan hızla kilitleyip sürgülemeyen önce beni içeri yönlendirdi.

Malikaneden uzak tuttuğu bu alanı merak ederek hemen etrafa bakıyorum. Oldukça sıradan - birçok apartman dairesinin sahip olduğunu hayal ettiğim türden basit bir düzen. Eşit derecede küçük bir oturma odasından ayıran yarım kahvaltılık bar olan küçük bir mutfak ve iki ayrı kapıya açılan kısa bir koridor var - sanırım banyo ve yatak odası. Minimal bir şekilde döşenmiş ve dekore edilmiş, bir evden çok bir sığınak gibi, sanırım.

Buraya bir kadın getirdiğini hayal ettiğimde kıskançlık yine içimde alevleniyor. Dişlerim dudağıma batıyor ve aniden hiçbir şeye dokunmak istemiyorum. Kollarımı kendime doluyorum ve Sebastian bana tuhaf bir bakış atıyor.

"Temizlenmem ve üstümü değiştirmem gerekiyor. Sen de giymelisin," diye ekliyor, kirli ve yırtık elbiseme bakarak. "Sana uyabilecek bazı kıyafetlerim var-" "B u r a d a kalan birinden mi?" Kendimi durduramadan ağzımdan kaçırdım.

Sebastian duraksadı ve yüzünü bana döndü.

"Hayır," diyor nazikçe, parmaklarını çenemin kenarına sürtmek için uzanıyor. "Burada kalan hiç kimseden hatıra kalmadı bende. Dürüst olmak gerekirse kimse geceyi burada geçirmedi."

"Ama buraya kadınları sen getirdin." Şu anda neden bu kavgayı başlattığımı bilmiyorum ama düşüncesi bile göğsümü acıtıyor, gözlerim yaşıyor. Başka bir kadının ona dokunması, onun başka birini istemesi düşüncesinden nefret ediyorum. Sebastian arzu edebileceği diğer kadınlarla dolu bir hayat sürerken, benim sonsuza dek Vito'yla kapana kısılmış olmam gerçeğine bu kadar yaklaşmış olmamızdan nefret ediyorum.

Sebastian'ın yüz ifadesi yumuşuyor ve temkinli bir ifadeye dönüşüyor. "Sana yalan söyleyip hayatım boyunca bir rahip gibi yaşamışım gibi davranmayacağım Estella," diye mırıldanıyor. "Ama sana şunun sözünü verebilirim. Şu anda burada durmuş sana bakarken, tek bir tanesini bile hatırlayamıyorum. Birlikte bir gece geçirdiğim ve sen olmayan hiçbir kadını düşünemiyorum. Ve hiçbirinin önemi yoktu. Sizden başka hiç kimse önemli olmamıştır ve olmayacaktır. Ve

Son üç yılda-" Nefesini içine çekiyor, bana bir adım daha yaklaşırken yüzümün yan tarafını kavlıyor, vücudunun sert, kaslı ön kısmı neredeyse benimkine sürtünüyor. Dumanlı kolonyasını, teninin sıcak kokusunu, kıyafetlerine sinen dış havanın kalıcı tazeliğini koklayabiliyorum. Ter kokusu ve silahlı çatışmanın tınısı. İçime bir sıcaklık yayılıyor ve ona doğru sallanıyorum, bana sunabileceği her şeye ihtiyacım var, *ona* ihtiyacım var.

"Son üç yılda," diye tekrarlıyor usulca, "dokunduğum her kadın, gerçekten istediğim tek kadına sahip olamadığım içindi. *Sen*."

Son kelimeyi nefes nefese söylüyor, bakışları dudaklarıma kayıyor, gözlerindeki açlık o kadar belirgin ki parmak uçlarımda yükselmeye başlıyorum. Bu ihtiyaç ikimizi de bir anlığına yakıyor ve Sebastian hızlı bir geri adım atıyor, yüzünde pişmanlık ifadesi beliriyor.

"Şu anda bunun için vaktimiz yok," diye mırıldanıyor, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdikten sonra biraz daha geri çekiliyor, sanki kendini fiziksel olarak benden uzaklaştırmak zorundaymış gibi. "Buradan çıkmamız gerekiyor."

Koridorda ilerlemek için dönüyor ama o sırada sağ tarafını tuttuğunu fark ediyorum. "Sebastian, yaralanmışsın."

Bana bakıyor, gülümsemeye zorlarken hafifçe yüzünü buruşturuyor. "Sadece ağrım var. Tamamen iyileşmiş değilim-"

Bir adım daha atıp yüzünü buruşturduğunda hızla ona doğru ilerliyorum ve kolunu tutmaya çalışıyorum. "Sebastian, bırak yardım edeyim."

"Bunun için vaktimiz yok-" Beni başından savmaya çalışıyor ama o kadar kolay gitmeyeceğim.

Koridordan küçük banyoya doğru ilerlerken, "Bir bakayım," diye ısrar ediyorum. Kolum yanlışlıkla onun yan tarafına değiyor ve irkiliyor. "Sebastian, lütfen."

Bir an için reddedeceğini düşünüyorum ama sonra iç geçiriyor ve gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor. Her düğmenin ortaya çıkardığı gergin teni ve bronzlaşmış kasları fark etmemek zor, ancak tüm bunları gölgeleyen, babamın ona attığı dayaktan hala tam olarak iyileşmemiş olan çürükler ve kesikler.

Gömleğini silkip küvetin kenarına ağır ağır çökerken gözümü dikmemeye çalışıyorum. "Lavabonun altında bir ilk yardım çantası var," diyor bitkin bir şekilde ve sesindeki yorgunluğu duyabiliyorum, zamanımız olmadığını benim bile bildiğim bir yorgunluk. "Eğer alabilirsen."

Hemen lavaboya gidip bahsettiği kiti buluyorum. Çantayı alıp yanına oturuyorum, çantayı açıp arabaya doğru koşarken yeniden açılan ve şimdi kan sızan kesiklere bakıyorum.

Bir alkol pedini yırtıp açarken ellerim hafifçe titriyor, bunun onu tekrar ne kadar inciteceğini biliyorum. Bu beni parçalıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, elimi uzatıp kesiklerden birinin üzerinde gezdirirken. Etrafındaki kas seğiriyor ve derisi titriyor, vücudu acıdan geri çekiliyor. "Bunların hepsi benim hatam."

"Hayır." Sebastian elini uzatıp çenemi kaldırıyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil Estella. Bu evliliğe zorlanmayı sen seçmedin. Vito Bianchi gibi aşağılık bir adamla evlenmeyi sen seçmedin."

"Bahçede beni ilk kez öptüğünde itmeye devam etmeyi seçtim." Bir bandaja uzanmadan önce alkollü pedi tekrar kesiğinin üzerinde gezdiriyorum, onun yerine acısını çekebilmeyi her şeyden çok diliyorum.

"Ben de çekip gidebilirdim." Sebastian'ın başparmağı dudağımın üzerinde geziniyor. "Seni bir kez bile öpebilmek için yüzlerce dayağa katlanırdım, küçük güvercin. Senin için her şeyi göze alırım prenses. Acı, ölüm, eğer seni güvende tutacaksa bunların hiçbirinin önemi yok. Bana vereceğin herhangi bir parçana sahip olmak anlamına geliyorsa, ona sahip olabildiğim sürece. Bir dakika, bir saniye, bir saat, bir gün..." Ben başka bir açık kesiği temizlemek için uzanırken yavaşça nefes alıyor. "Korkarım bir ömür boyu ödemek zorunda kalacağım bedeli düşünmek bile çok fazla."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve irkilerek ona sertçe bakıyorum. "Bunu ister miydin?" Fısıldıyorum ve Sebastian bana yumuşak, hüzünlü bir gülümseme veriyor.

"Yarına kadar yaşamaya çalışalım, sonra bunu düşünerüz."

Benimkini tutan bakışları çok yoğun. Dudağımı ısıırıyorum, başka bir bandaja uzanıyorum. "Bu gece burada kalmak istemiyorum," diye itiraf ediyorum. "Başkalarının olduğu yerde değil-"

"Gitmeyeceğiz," diye söz veriyor Sebastian. "Aslında buradan bir an önce çıkmamız gerekiyor. Bilinen adreslerimi kontrol edecekler. Git bak bakalım yatak odasında giyecek ne bulabilirsin. Gitmemiz gerek."

Başımı sallıyorum, korku ve beklentinin karışımı içimde dalgalanırken zorlukla yutkunuyorum. Bundan sonra olacıklardan, babamla Vito'nun yapacaklarından korkuyorum ama aynı zamanda zihnimin bir kısmı Sebastian'la bu gece baş başa kalacağımız gerçeğine takılmış durumda. Belki de

Ne kadar süre koşabileceğimize bağlı olarak birden fazla geceyi birlikte geçirebiliriz.

Kafamın bir kesinde, yakalanmamızın kaçınılmaz olduğunu düşünmeden edemiyorum. Sonsuza kadar kaamayacağımızı ve eninde sonunda sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacağımızı. Ama bu gece için.

Söylendiği gibi odasına gidiyorum, yatağa bakmamaya çalışarak aceleyle bir duvar boyunca uzanan düz ahşap şifonyerin yanına gidiyorum, üstünde bir televizyon duruyor. Bir eşofman altı ve düz siyah bir tişörtün yanı sıra yaz olmasına rağmen yüzümü gizlemem gerekebilir diye kapüşonlu bir sweatshirt buluyorum. Hepsi çok büyük ama eşofmanların bileklerini kıvırıyorum ve ayaklarımı bulduğum bir çift kaydırağın içine sokuyorum. Yıkık dökük elbiseyi bir sandalyenin üzerine, unutmak istediğim bir gecenin hatırası olarak bırakıyorum - en azından ilk kısmını.

Oturma odasına döndüğümde Sebastian da değişmiş, benzer koyu renk kıyafetler giymişti. Spor çantasını temel ihtiyaçlarla dolduruyor - nakit para, bir dizüstü bilgisayar, kıyafet değişiklikleri, kullan-at telefona benzeyen bir şey ve beline soktuğu bir silah.

"Hazır mısınız?" diye soruyor, çantanın fermuarını kapatırken. "şimdi nereye gidiyoruz?"

"Bu gece için otel. Beklemeyecekleri bir yerde." Saatini kontrol ediyor.

"Arabamdan da kurtulmamız gerek. Benim adıma kayıtlı."

Durumumuzun gerçekliği bir kez daha yüzüme çarptı. "Bunu gerçekten yapıyoruz.

Koşuyorum."

Sebastian duraksıyor, dikkatle bana bakıyor. "ok geç değil Estella. Seni geri götürebilirim. Onlara benimle gelmen için seni zorladığımı söyle. Yapabilirsin."

"Hayır." Kelime niyet ettiğimden daha keskin ıktı. "Geri dönmeyeceğim. Vito'ya değil. Asla."

Başını sallamadan önce yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor. "O zaman gidelim."

Evden geldiğimiz gibi çıkıyoruz, temkinli ve tetikte. Garajda Sebastian beni başka bir arabaya götürüyor -sanırım kendi arabası- ve geceye doğru yola ıkıyoruz.

"Bu arabadan kurtulmamız lazım," diyor yaklaşık yirmi dakika araba sürdükten sonra. "Bir yer biliyorum."

şehrin dışında, boyasından çok pası olan eski, yıkık dökük yerlerden biri olan bir benzin istasyonuna girer. Yaşlı bir adam dışarıda oturmuş, daha iyi günler görmüş bir araba koleksiyonunun yanında sigara içmektedir.

Sebastian bana "Burada bekle," dedikten sonra adama yaklaşıyor.

Onlar konuşurken pencereden izliyorum, Sebastian arabalardan birini işaret ediyor - bir zamanlar mavi gibi görünen eski bir sedan. Para el değiştiriyor, eminim arabanın değerinden daha fazla. Adam şüpheli görünüyor ama parayı geri çevirecek kadar değil.

Sebastian bir dizi anahtarla döner. "Fazla bir şey değil ama benimle ilişkilendirilemez."

Az sayıdaki eşyamızı eski arabaya taşıyoruz ve Sebastian arabasının anahtarlarını, daha fazla paraya benzeyen bir şeyle birlikte adama veriyor. Sessiz kalmak için bir anlaşma sanırım.

Eski araba biraz küf kokuyor, eski kumaş ve toz gibi, ama motor itiraz etmeden çalışıyor. Sebastian bizi otoyola geri götürüyor, şehirden uzaklaşıyoruz.

"Birkaç saat araba kullanacağız," diyor. "Yol kenarında bir motel buluruz, nakit kabul eden, kamerasız bir yer. Orada dinlenir, bir sonraki hamlemizi düşünüyoruz."

Başımı sallıyorum, aniden bitkin düşüyorum. Beni ayakta tutan adrenalin azalıyor, geride derin bir yorgunluk ve gecikmiş şokun ilk dallarını bırakıyor. Başımı cama yaslayıp yan aynadan şehrin ışıklarının kayboluşunu izliyorum.

"Bu gecedен sonra ne olacak?" Sessizce soruyorum.

Sebastian'ın elleri direksiyonda sıkışıyor. "Devam ediyoruz. Belki batıya yöneliriz. Daha kalıcı bir çözüm bulana kadar saklanabileceğimiz bir yer buluruz."

"Bizi aramaktan vazgeçmeyecekler."

"Biliyorum." Sesi acımasız. "Ama önce bizi bulmaları gerek."

Bir süre sessizlik içinde yol alıyoruz, tek ses motorun uğultusu ve ara sıra geçen arabaların sesi. Kendimi loş ışıktaki Sebastian'ın profilini izlerken buluyorum - çenesinin güçlü çizgisi, omuzlarındaki gerginlik, gözlerindeki odaklanma. Yıllar boyunca hayatımda sürekli bir varlık oldu, ilk başta mesafeliydi, sonra giderek daha da yakınlaştı, ta ki her şey şu anda aramızda olan sessiz, sıcak yakınlığa dönüşene kadar. Birbirine bağlı iki insanın ipliği şimdi.

"Luis babamın yaptığı şeyi yapmasına asla izin vermezdi," diye fısıldıyorum. "Beni Vito gibi biriyle evlenmeye zorlamak. Eninde sonunda evlenirdi, evet, ama asla

-Evlenmeyi hiç istemediğim biriyle. O-" Sertçe yutkunuyorum. "Beni çıkarmak için orada olduğunu bilmek onu mutlu ederdi."

Sebastian bana bakıyor ve bir elini uzatıp bacağıma hafifçe dokunuyor. Parmaklarının kalçama değdiği yerden, eşofmanın kalın malzemesinden bile içime bir sıcaklık yayılıyor ve dudağımı ısırarak ona bakıyorum.

"Korkuyorum," diye fısıldıyorum ve eli uyluğuma bastırıyor, bırakmadan önce bir anlığına sıkıyor.

"Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim prenses." Sebastian yola yeniden odaklanır, geceye doğru ilerler. "Sana söz veriyorum."

ESTELLA

Uzanıyorum, elini çekerken elini tutuyorum, parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. Eli benimkine karşı sıcak ve nasırlı, güçlü; başparmağımı elinin kenarına vuruyorum. İçine çektiği nefesi duyuyorum ve bu kadar küçük bir dokunuşun ondan bir tepki uyandırabileceği fikriyle içimde bir şeyler sarsılıyor. Etrafımızdaki havanın daha da daraldığını hissedebiliyorum, ama Sebastian geri çekilmiyor, sadece karanlığa doğru ilerlerken birleşmiş ellerimizi aramızdaki boşluğa indiriyor, kilometreler ve saatler ben farkına varmadan sürüklenene kadar geçiyor, ancak araba dönüp yavaşlamaya başladığında bilincim yerine geliyor.

Motel loş bir şekilde aydınlatılmış, hiçliğin ortasında olduğu belli, neon bir boş yer tabelası karanlıkta titriyor. Otoparkta sadece bir sokak lambası var ve Sebastian motoru durdurup bana gergin ve yorgun bir gülümseme vermeden önce ondan çok uzağa, yoldan olabildiğince uzağa park ediyor.

"Bu gece burada uyuyacağız," diyor, sanki itiraz etmemi bekliyormuş gibi. "Alıştığından çok farklı olacak Estella. Ama burada biraz dinlenebiliriz. Arabaları değiştirdikten ve oradan bizim kadar hızlı çıktıktan sonra bizi bu kadar çabuk bu noktaya kadar takip etmeleri pek mümkün olmayacak. Artı-" Bana özür dileyen bir bakış attı. "Uyumam gerek ve sen araba kullanamazsın."

"Sorun yok," diye çabucak onu temin ediyorum. "Lüks olmaması umurumda değil. Gerçekten umurumda değil. Bu bir macera olacak." Ona toplayabildiğim en cesur gülümsemeyi veriyorum ve eğer bu gülümseme biraz dalgalanıyorsa, bunun gerçekten de konaklama ile hiçbir ilgisi yok ve her şey şu anda kendi duyularımı bulanıklaştıran korku ve bitkinlikle ilgili.

Arabadan inerken ve Sebastian spor çantasını toplarken görebildiğim kadarıyla motel, misafirler nakit ödediği sürece muhtemelen çok fazla soru sormayacak türden bir yere benziyor. Kesinlikle daha iyi günler görmüş - kapıları doğrudan otoparka açılan iki katlı bir dizi oda, her yer sessiz ve karanlık. Biraz ürkütücü, eğer

ama şu anda gerçekten umurumda değil. Uyumak istiyorum - her ne kadar vucudum Sebastian'ın *yanında* uyuma düşüncesiyle uğuldası da. Dinlenmekten başka bir şey yapmasak bile sonunda onunla aynı yatağı paylaşacağım.

"Kapüşonunu tak," diye mırıldanıyor Sebastian pencereye yaklaşırken. "Kapüşonunu tak ve biraz arkamda kal. Kimsenin yüzünü iyice görmesini istemiyorum."

Babamı ya da Vito'yu peşimize takacak bir tarifi beni de bulacağı için biraz aşırı korumacı geliyor ama sorgulamadan kabul ediyorum. Kaçaklık hakkında Sebastian'dan daha fazla bir şey bilmediğim kesin, bu yüzden onun yolundan gidebilirim. En azından yaptığı şey konusunda kendine güveniyor gibi görünüyor.

Sebastian pencerenin diğer tarafındaki sıkılmış görünümlü görevliye bir miktar para uzatıyor, o da bir süre mantar panoyu karıştırdıktan sonra Sebastian'a bir anahtar veriyor. "On altı numaralı oda," diyor. "En sonda."

Sebastian başını sallayarak "Teşekkürler," diyor ve hızla uzaklaşıyor. Sorgusuz sualsiz onu takip ediyorum, içeri girmek için sabırsızlanıyorum. Dışarıdaki sessizlik biraz ürkütücü, trafik yok ve otoparkta titreyen sokak lambası var.

Motel odası tam da hayal ettiğim gibi; solmuş duvar kâğıtları, sağlam ama yıpranmış bir orta boy yatak, şüpheli bir çiçekli yatak örtüsü, yeterince temiz ama onlarca yıl kullanılmış bir banyo. Ama kapıda bir kilit, tamamen kapanan perdeler ve uyuyabileceğimiz bir yatak var - ve şu anda önemli olan tek şey bu.

Sebastian odayı metodik bir şekilde güvenlik altına alıyor; banyoyu, dolabı, pencereleri kontrol ediyor, perdeleri sıkıca çekiyor ve spor çantasını pencerenin yanındaki küçük masanın üzerine yerleştiriyor. Odanın ortasında duruyorum, birdenbire ne yapacağımı bilemez hale geliyorum.

"Biraz dinlenmelisin," diyor bana tam olarak bakmadan. "Yatağı al."

"O zaman nerede uyuyacaksın?" Ben itiraz ediyorum ve Sebastian masanın yanındaki yıpranmış görünümlü bir koltuğu işaret ediyor.

"Benim için sorun olmaz."

"Bu iyi *değil*." Başımı sallıyorum. "Arabayı sen kullanacaksın ve yarın saatlerce araba kullanacaksın. Daha iyi bir gece uykusuna ihtiyacın var."

Sebastian bana bakıyor, gözlerinde bir parça hayal kırıklığı var. "Seni hayatın boyunca yaşıadığın malikaneden kaçırdım prenses. Seni geceliği 50 dolarlık boktan bir motel odasına getirmem yeterince kötü. Ben

Ben yatakta uyurken senin 1995'ten beri orada duran bir koltukta uyumana izin vermeyeceğim."

"İkimiz de yatağı alabiliriz." Gözlerimi ona diktim. "Namusunu tehdit edeceğimden mi korkuyorsun?"

Sebastian'ın gözlerindeki keskin ve ateşli bakış, omurgamdan aşağı, ayak parmaklarıma kadar bir ürperti gönderiyor. "Endişelendiğim şey erdemim değil."

Kelimeler aramızdaki havada asılı kalıyor, onu elektrikliyor. Sertçe yutkunuyorum, ona bir adım daha yaklaşırken nabzım boğazımda çırpınıyor, sonra bir adım daha. Küçük motel odası şimdi daha da küçük geliyor, hava gergin ve tüm yorgunluğum bir anda yok oldu.

Bundan daha çok istediğim bir şey yok. *Ondan* daha fazla.

"Bunu sana daha önce verecektim," diye fısıldıyorum, ona uzanıp dokunabileceğim kadar yakın duruyorum. "Hatırladın mı? İşimiz yarıda kesilmeden önce? Hiçbir şey değişmedi, Sebastian."

"Bulunduğumuz yer hariç." Sesi gergin, artık arzu olduğunu bildiğim şeyle sert. Karnımda bir sıcaklık birikiyor, uzuvlarımdan taşıyor, vücudum yumuşak ve uysal hale geliyor, onun dokunuşu için ağrıyor. "Bekâretini boktan bir yol kenarı motelinde alsaydım nasıl bir adam olurdu Estella?"

Sertçe yutkunuyorum, bir adım daha yaklaşıyorum. Onun gerildiğini görüyorum, bana bakarken bakışları karanlık ve sıcak. "Birlikte daha kaç gece geçireceğimizi bilmediğimizi bilen türden," diye fısıldıyorum.

Başka bir adım. "Hiçbirini ziyan edemeyeceğimizi bilen türden."

Bir adım daha, vücudum neredeyse onunkine değene kadar, onun sıcaklığı ve kokusu duyularımı dolduruyor. "İsteddiğini almak için bir saniye daha bekleyemeyen türden bir adam."

Eğilip ellerimi hafifçe göğsüne bastırıyorum ve dokunuşumun altında kaslarının gerildiğini hissediyorum. "Ben seninim Sebastian," diye fısıldıyorum. "Zaten öyleydin. Ama senin de benim olmanı istiyorum."

"Öyleyim." Uzandı, eli benimkinin üzerine kapandı. "Tanrım, Estella, tahmin edebileceğinden çok daha uzun süredir seninim."

Sertçe yutkunuyorum, göğsümden kalçalarıma kadar birbirimize bastırarak şekilde ona doğru eğiliyorum ve aletin bana doğru seğirdiğini hissediyorum, sadece bu hızlı temastan anında sertleşiyor. "O zaman hepsini al."

Gözleri çırpınarak kapanıyor. Acıya benzer bir iniltiyle eğiliyor, dudakları dudaklarımı yakalarken eli başımın arkasına kayıyor.

Sırtım dikleşiyor, ellerim gömleğini yumrukluyor ve anında ağzımı ona açıyorum, kendimi şimdiye kadar istediğim tek zevke teslim ederken dilinin sıcak, tatlı kayışını memnuniyetle karşılıyorum.

Bu gece kimse bizi rahatsız edemeyecek. Kimse bizi durduramayacak.

Ve Sebastian yatağıma alacağım ilk erkek olacak - eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, tek erkek.

Diğer eliyle yüzümü kavırıyor, ağzımı yalayıp yutarken dili yüzümü okşuyor, siki kalçamda demir bir çubuk gibi sertleşene kadar bana karşı sertleşiyor. Tekrar inliyor, sıkı, acı dolu bir ses, geri çekilip alnını benimkine bastırırken nefes nefese kalıyor.

"Tanrım, Estella. Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok." "O zaman göster bana," diye fısıldıyorum. "Çok acıtmadığı sürece-"

Yaralarını hatırlayarak dudağımı ısııyorum ama o başını sallıyor. Dudaklarından alçak, karanlık bir kıkırdama çıkıyor. "Birkaç gün önce tüm fonksiyonlarımı geri kazandığımı anladım, sertleştiğimde ve ben ilgilenene kadar inmediğimde." Bir eli benimkine uzanırken dudakları tekrar ağzıma değiyor. "Tüm bu süre boyunca seni düşündüm."

Gözlerim açılıyor ve öpüşmeyi kesiyorum. "Öyle mi yaptın? Bunu beni düşünerek mi yaptın?"

Boğazından alçak, karanlık bir kıkırdama daha yükseliyor. "Estella, havuzdan çıkarken bana baktığın günden beri kendime her dokunduğumda seni düşündüm. Eskiden yapmamak için çok uğraşırdım, yaparsam çizgiyi aşacağımı düşünürdüm. Sonra elimde değildi ve-"

Elimi aramızda, kot pantolonunun üzerinden sikinin sert, kalın çizgisine doğru bastırarak kaydırıyor. "Lanet çizgiyi aştım. Ve şimdi her birini yok etmek istiyorum. Bana yaptığın şey bu Estella. Her lanet gün."

Nefesim kesiliyor, elime karşı sert çizgisini hissediyorum. Uzun ve kalın, o kadar kalın ki nasıl sığacağını merak ederek bir an tereddüt ediyorum. Parmaklarımı onun şeklinin etrafında kıvırıyorum, avucumu o kalın çıkıntıya biraz daha bastırıyorum ve Sebastian dişlerinin arasından keskin bir nefes çekiyor.

"Siktir," diye nefes alıyor. "İlk seferde ne kadar dayanacağımı bilmiyorum prenses. Seni o kadar çok istiyorum ki-"

Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha sert, dudağındaki iyileşmekte olan yarıktan gelen kan tadını tekrar alabileceğim kadar sert.

"Benim olmanı istiyorum," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor. "Ama asla sana sahip olduğumu düşünmem. Gibi değil-"

Başımı hızlıca sallıyorum. "Onun adını söyleme. Burada olmaz. Bu gece olmaz. Bu gece-" Geri çekiliyorum, üzerimdeki tişörtün eteklerini tutup başımın üzerine çekecek kadar Sebastian'dan uzaklaşıyorum ve hissettiğimden tam olarak emin olmadığım bir kabadayılık gösterisiyle tişörtü bir kenara fırlatıyorum. "Bu gece sadece biz varız."

Bana bakarken çenesi geriliyor ve bakışları yüzümden çıplak, dolgun göğüslerime, belimin kıvrımına ve karnımın gergin, düz genişliğine kayarken, çok büyük eşofman altının kalça kemiklerimden sarktığı yerde dururken boğazının gözle görülür şekilde çalıştığını görebiliyorum. Aletin kalın çıkıntısı kot pantolonunun önünde seğiriyor ve ellerinin yumruk şeklinde açılıp kapandığını, vücudundaki her kasın kaskatı kesildiğini görüyorum.

"O kadar güzelsin ki," diye mırıldanıyor, bakışları tekrar üzerimde geziniyor. "Sana dokunursam seni yiyip bitireceğimden korkuyorum. Duramayacağım."

Çenemi yukarı kaldırıp bakışlarına karşılık veriyorum. "Durmanı istemiyorum," diye fısıldıyorum. Eşofmanımın bağına uzanıyorum, çözerken ayakkabılarımı tekmeliyorum ve pantolonu kalçalarımın altına aşağı itiyorum, ta ki bu gece elbisemin altına giydiğim çıplak ipek tangadan başka bir şey giymeyene kadar. "Şimdi de fazla giyinmişsin."

Sebastian dudaklarını yalıyor, sanki hayatında benim gibi bir şeyi daha önce hiç görmemiş gibi bana bakıyor. Kendi tişörtünün eteklerine uzanıyor, yavaşça ve sonra bir anda, sanki bir karara varmış gibi. Hızlı bir hareketle tişörtünü çıkarıyor, kasları esniyor ve morlukların altında dalgalanıyor.

Sargılı kesiklere bakıyorum, bocalıyorum. "Ya -iyi olacak mısın-"

Sebastian eli kemerine giderken bana karanlık ve ateşli bir bakış fırlatıyor. "Yerde kanlar içinde yatıyor olsam bile, eğer istersen seni becerecek gücü kendimde bulabilirim, küçük güvercin."

İçimdeki sıcaklık sarsılıyor ve bir yanıt bulmak için ağzımı açıyorum, ancak kot pantolonunu ve boxer külotunu kalçalarından aşağı itip önümde çıplak soyunurken tüm düşüncelerim kaçıyor.

Aleti serbest kaldığı anda karnına çarpıyor, yukarı doğru kalın ve düz bir şekilde çıkıntı yapıyor ve karnının kaslı etinde bir nemlilik bırakıyor. Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum, birkaç adım öne çıkıp

aramızdaki boşluğu kapatmak için. Yüzümde gergin bir ifadeyle Sebastian'a bakarak yavaşça elimi uzatıyorum.

"Sana dokunabilir miyim?"

Boğazının arkasından boğuk bir ses çıkarıyor ve mide kaslarının seğirdiğini görüyorum, sanki kendini bir çabayla tutuyormuş gibi. "Estella, bana istediğin her şeyi yapabilirsin."

Sertçe yutkunuyorum, ona dokunmak için uzanırken biraz daha yaklaşıyorum. Parmaklarımı usulca sikinin alt tarafına sürterek ona bakıyorum. Çürükler ve yara izleri olmasına rağmen çoğunlukla iyileşmiş görünüyor. Ona dokunduğumda sarsılıyor, dudaklarından kesik kesik bir inilti dökülüyor ve şişmiş ucunda o sıvıdan bir incinin belirdiğini görüyorum.

Hiç düşünmeden dizlerimin üzerine çöküyorum ve dilimi çıkararak onu yakalıyorum.

"Oh, lanet olsun!" Sebastian inliyor, dizleri anlık olarak bükülürken refleks olarak arkasındaki şifonyeri tutuyor. "Lanet *olsun*, Estella-"

İrkilerek geri çekildim ve ayağa kalkmaya başladım. "Özür dilerim, yanlış bir şey yapmak istemediğimi sanmıştım-"

Ele geçirilmiş bir adam gibi bana bakıyor. "Yanlış bir şey yapmadın," diyor gırtlığını sıkarak. "Hayal edebileceğinden çok daha uzun zamandır ağzını sikimin üzerinde hayal ediyordum prenses. Ama sen-" Boğazını temizliyor ve sonraki sözcükler sanki zorla söylenmiş gibi geliyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Dudaklarımı yalıyorum, orada kalan tuzluluğun tadına bakıyorum. "İstiyorum," diye fısıldıyorum, ona tekrar dokunmak için uzanıyorum. Parmaklarımı tekrar sikinin alt tarafına doğru sürüklüyorum, başparmağımı ucundaki nemli noktanın üzerinde gezdiriyorum ve Sebastian titriyor.

"Bir süredir..." diye boğuk bir sesle konuştu. "Senden başka kimseyi istemedim Estella. Yapamadım-" Sertçe yutkunuyor. "Yapmadım-oldu-"

Elimi onun etrafına doladığımda kelimeler kesiliyor, elimi tamamen dolaştırmamın zor olduğunu fark ettiğimde o gerginlik biraz geri dönüyor. Titriyor, ben onu bir kez, yavaşça okşarken karın kasları esniyor, tekrar dizlerimin üzerine çökmeden önce avucuma karşı sıcak ve sert hissinin tadını çıkarıyor, dudaklarımı ucuna sürerken ona bakıyorum.

Sıcak ve kadifemsi bir his, çeliğin etrafına sarılmış ipek gibi... Ona tekrar sokuluyorum ve tadına bakarak hafifçe inliyorum. "Sanırım seninle saatlerce böyle oynayabilirim," diye mırıldanıyorum, dilimi tekrar dışarı çıkarıyorum ve Sebastian inliyor.

"Öldüm ve cennete gittim." Şimdi iki eliyle şifonyeri kavırıyor, yüzünde şaşkınlığa benzer bir ifadeyle bana bakarken arkasına yaslanıyor. "*Tanrım*, sen mükemmelsin-oh *Tanrım*-"

Dudaklarımı ucuna dolamak için elimden geleni yaptığımda inliyor, yavaşça aşağı doğru inerken daha fazlasını ağzıma alıyorum. Çok fazla olmadan önce fazla uzağa gidemiyorum, ama sığdırabildiğim kadarını kucaklayıp emiyorum, Sebastian aniden inleyip şifonyeri bırakana kadar elimi şaftından aşağı doğru çalıştırıyorum, kollarımı tutup beni yukarı ve ondan uzağa çekmek için uzanıyor.

Bir itiraz mırıltısı çıkarıyorum ve o da kıkırdıyor, beni hızlı bir hareketle kaldırıp ona doğru bastırıyor, beni yatağa taşırken bacaklarım otomatik olarak kalçalarına dolanıyor.

"Eğer çok fazla gelirse," diye uyarıyor beni yastıkların üzerine yatırırken, "durdurmak için elimden geleni yapacağım. Sadece söyle bana, Estella."

"Durmanı istemeyeceğim," diye nefes nefese söz veriyorum ama başını sallıyor.

"Sadece söyle, tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam," diye fısıldıyorum, o üzerimde hareket ederken, beni öperken ağzı tekrar benimkine sürtünüyor. Aletinin ağır ve sıcak ağırlığını karnımda hissediyorum, ihtiyaçla zonkluyor ve içgüdüsel olarak ona doğru eğilip omuzlarını kavırıyorum. "Sebastian, ihtiyacım var-"

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diye söz veriyor, dudaklarıma karşı kelimeleri mırıldanıyor. "Yavaştan alacağız. Bu gece yavaşlığa ihtiyacın var, güvercin. Sert ve hızlı olmak için başka geceler de olacak, söz veriyorum. Ama seni incitmek istemiyorum." Beni tekrar öpüyor, ağzını benimkine sıkıca bastırıyor. "Seni asla incitmeyeceğim, Estella."

Dudakları ağzımdan çeneme, oradan da boğazıma doğru ilerliyor. Özellikle hassas bir noktayı bulduğunda nefesim kesiliyor ve tenime karşı gülümsediğini hissediyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye mırıldanıyor, nefesi boynuma değişiyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, ona doğru eğilerek.

"Bunu düşündüm," diye itiraf ediyor, dudakları aşağıya, köprücük kemiğimin kenarına doğru iniyor. "Sana dokunmayı. Tadına bakmayı." Parmakları kaburgalarımın üzerinde gezinerek beni ürpertiyor. "Seni boşalttığımda çıkaracağın sesleri duymak."

Sözleri yanaklarımı ısıtıyor ama karnımda yükselen ateşle kıyaslanamaz bile. "Sebastian..." Ona doğru eğildim. "*Lütfen*-"

Dili köprücük kemiklerimin arasındaki çukura giriyor. "Yavaş ol prenses. Bekle ve bunun için her şey daha iyi olacak."

Aşağı doğru yavaş yolculuğuna devam ederken kendimi ona dokunmaktan alıkoyamıyorum. Ellerim sırtında, yanlarında, kalçalarına doğru kayıyor, parmaklarımın temkinli sıyırmalarıyla onu haritalıyor, çürüklerine ve yaralarına dikkat ediyorum. Parmaklarım eski yara izlerine de değiyor ve kendime daha sonra bunları ona sormam gerektiğini hatırlatıyorum. Bana onu tanımadan önce kim olduğunun hikayesini anlatması için.

Elleri göğüslerimi kavıyor, başparmakları göğüs uçlarımı sertleşip tepe noktasına ulaşana kadar okşuyor. Birini ağzına almak için başını eğdiğinde haykırıyorum, sırtım yataktan aşağı eğiliyor.

"İşte bu," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Çıkardığın her sesi ezberlemek istiyorum Estella."

Ağzı sıcak ve ıslak, beni inletecek kadar sert emmeden önce dili meme ucumun etrafında dolaşıyor. Aynı ilgiyi diğer göğsüme de gösteriyor ve işi bittiğinde, tam olarak adlandıramadığım bir şey için çaresizce onun altında kıvranıyorum.

Eli belimin kıvrımından aşağıya, külotumun kenarına doğru kayıyor. Bana bakıyor, gözleri sessiz bir soruyla benimkilerle buluşuyor. Başımı sallıyorum, kalçalarımı kaldırıp yardım ediyorum, yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırıyor, elleri tenimi sıyırıyor ve içimde sıcaklık titremeleri yaratıyor. Sonra onun altında çırılçıplak kalıyorum, daha önce hiç olmadığım bir şekilde açığa çıkıyorum.

Dizlerinin üzerinde yükseliyor, külotu bir tarafa fırlatıyor ve bir elini dizlerime koyarak bacaklarımı nazikçe açıyor, bakışları daha önce hiç kimsenin bana bakmadığı en mahrem yerime kilitleniyor.

Bir an için bir öz-bilinç titreşimi hissediyorum, ama Sebastian'ın bakışlarındaki çiğ açlık bunu kovuyor.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyor, sesi arzudan pürüzlü. "Çok mükemmel."

Benim için çok mükemmel."

Sözleri karşısında küçük bir inilti çıkarıyorum, Sebastian'ın elleri bacaklarımdan yavaşça yukarı kayarken övgü sadece uyarılmamı artırıyor. Parmakları iç bacaklarımda izler bırakırken nefesim hızlanıyor, her geçişte daha yukarılara çıkıyor ama asla tam olarak ona ihtiyaç duyduğum yere gelmiyor.

"Sebastian," diye yalvarıyorum, ne istediğimden bile emin olmadığım bir şey için yalvarıyorum. Bundan sonra olacakların bir kısmını biliyorum, ilkel, akademik bir şekilde, ama böyle hissedebileceğimi düşündürecek şekilde değil. Sanki vücudum içten dışa doğru yanıyor, ağrıyor

Doldurulmak, kendime verdiğim her şeyden çok daha fazlası olma potansiyeline sahipmiş gibi hissettiren isimsiz bir zevk verilmek. Karanlık, aç ifadesine, bakışları amımdan yalvaran yüzüme doğru kayarken dudaklarındaki yırtıcı gülümsemeye bakıyorum ve kalçalarındaki tutuşu hafifçe sıkılaştırıyor.

"Sabır, prenses," diye mırıldanıyor. "Bunun için uzun süre bekledim. Acele etmek istemiyorum. Bu ilk değil." Elleri daha yukarıya uzanıyor. "İkimizin de bunu hatırlamasını istiyorum."

Sanki unutabilirmişim gibi. Nabzım hızla atıyor, tüm bedenim gergin, bir sonraki hamleyi bekliyor. Parmakları nihayet merkezime değdiğinde, kıvrımlarımın arasına dalmadan önce kenarlarında gezinirken, temas sırasında bir nefes alıyorum.

Elektrik gibi geliyor, sadece o hafif dokunuş bile vücudumda ürpertiler yaratıyor, kalçalarım daha fazlası için yukarı kalkıyor. Sırılsıklamım, iç bacaklarım yapış yapış ve bir utanç titreşimi hissediyorum. Ama Sebastian'ın yüzündeki aç bakış hayal kırıklığına uğramadığını gösteriyor.

"Benim için çok ıslak," diye mırıldanıyor, parmakları klitorisimin üzerinde geziniyor ve içimden bir başka ayak parmaklarını kıvrıran zevk sarsıntısı gönderiyor. "Hepsi benim için prenses."

"Sadece senin için," diye soluyorum, kalçalarım elinin içine giriyor. "Sadece senin için, Sebastian."

"*Siktir*," diye inliyor, parmak ucuyla klitorisimin etrafında tekrar dönüyor. "Adımı bir kez daha söyle prenses, sana istediğini vereceğim."

"Sebastian," diyorum, nefes nefese, yalvarırcasına. "Sebastian, *lütfe*."

Ne istediğimi bilmiyorum, sadece buna hayatımda hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar çok ihtiyacım var. Aşağı kayarak yatakta bacaklarımın arasına uzandığında, ne yapmak üzere olduğunu anlıyorum.

"Sebastian-" Dudağımı ısııyorum ve bana bakıyor, başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirirken bakışları karanlık.

"Bu güzel amcığın tadının nasıl olduğunu hayal ederek defalarca boşaldım," diye mırıldanıyor, ağzı kalçalarımın arasına o kadar yakın ki nefesini hassas kıvrımlarımda hissedebiliyorum. "Şimdi öğreneceğim prenses. Ve bu sefer seni bilerek boşaltacağım."

Bunca zamandır *bildiği* motosikletteki o geceden bahsettiğini anladığımda gözlerim kocaman açılıyor. Yanaklarım kızarıyor ama ben daha bir şey söyleyemeden, bir yanıt bile oluşturamadan eğilip dilini klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve bütün düşünceler bir anda aklımdan uçup gidiyor.

Hiçbir şeyin böyle hissettirebileceğini hayal etmemiştim. Dilinin klitorisimin üzerindeki ilk ıslak, sıcak darbesiyle bacaklarım açılıyor ve ellerim battaniyeyi pençeliyor ve aynı şeyi ona yaptığımda neden öyle görüldüğünü anlıyorum. Çok iyi hissettiriyor. O yaladıkça ve tekrar yaladıkça kalçalarım utanmazca yüzüne doğru eğiliyor, dilini şişmiş klitorisimin etrafında sıkı daireler çizerek döndürüyor, bu da beni nefes nefese bırakıyor, umutsuzca onun adını inlemeye çalışıyor ve tek bir kelimeyi tam olarak oluşturamıyor. Zevk durmak bilmiyor, o beni yaladıkça ve kucakladıkça artıyor ve artıyor, sanki şimdiye kadar tattığı en tatlı şeymişim gibi ondan alçak bir inilti yükseliyor.

Boşalacağımı fark ediyorum ve bunu ona söyleyecek kelimeleri bulamıyorum. Aşağı uzanıyorum, kalçalarım akılsızca ağzına çarparken parmaklarım saçlarına dolanıyor, diğer elim altımdaki sert yorganda düğümleniyor, zevkin gittikçe daha sıkı sarıldığını hissediyorum - ve sonra çözülüyorum, üzerime bir his dalgası çöküyor ve daha önce yaşadığım hiçbir orgazma benzemiyor.

Sebastian bana karşı inliyor, acımasızca yalıyor, bir an bile vazgeçmiyor. Kalçalarım titriyor ve dilini sürerken başının etrafında sıkılaşıyor, yüzüne sertçe boşalıyorum, sonunda nefes nefese yatağa geri sarkana kadar.

Beklediğim gibi geri çekilmiyor. Bunun yerine, bir elini kalçalarımın arasına kaydırıyor, ağzı klitorisimi kısa süreliğine terk ediyor ama yakınımda duruyor, böylece parmağıyla sırlıklam girişimi çevrelemeye başladığında şişmiş, aşırı hassas etimde yumuşak, sıcak hava puflarını hala hissedebiliyorum.

"Benim için hazır olduğundan emin olmalıyım," diye mırıldanıyor. "Seni incitmek istemiyorum prenses."

"Hazırım," diye soluyorum, sonunda içime gireceği, beni dolduracağını hissedeceğim düşüncesi bedenimi ihtiyaçla sıkıyor.

"Henüz değil." Sebastian bir süre daha girişimi okşuyor, sonra bir parmağını yavaşça içime bastırıyor, ilk kez içimde başka birinin bedeninin garip hissini duyarken yavaşça itiyor. "Tanrım, çok sıkıydın Estella." Parmağını daha derine sokarken inliyor, eğilip dilini klitorisimin üzerinde hafifçe gezdiriyor. Temasla sarsılıyorum, parmağının etrafında kenetleniyorum ve o titreyen bir inilti çıkarıyor.

"*Kahretsin*, seni sikime sarılmış hissetmek için sabırsızlanıyorum. O kadar iyi hissedeceksin ki-"

Klitorisimi tekrar okşuyor, yumuşak ve yavaşça, acele etmeden içimdeki tek parmağı okşuyor. Ağrıyor olmalı, diye düşünüyorum belli belirsiz, o kadar sert olmalı ki

Canım yanıyor. Kendi zevki için çaresiz olmalı, ama yine de yavaş gidiyor, vücudumu yavaşça açıyor, böylece onu mümkün olduğunca az acıyla alabiliyorum.

Zevk bu sefer yavaş yavaş, azar azar artıyor. Onun sabırlı dokunuşları altında nefes nefese kalıyorum ve kıvranıyorum, içimde daha fazlasını, daha derin, daha dolgun bir hissi arzulamaya başladığımda kalçalarım eğiliyor. Sebastian ikinci bir parmak ekleyip onları içimde kıvrıldığında inliyorum, dili klitorisimin üzerinde daha fazla amaçla yuvarlanırken şimdi daha hızlı itiyorum. O zevk düğümünün tekrar içimde kıvrıldığını hissedebiliyorum, neredeyse açılmaya hazır ve Sebastian parmaklarını gidebildikleri kadar derine ittiğinde, klitorisimi dudaklarının arasında emerken ileri geri süründüğünde, ikinci kez çözülüyorum.

"Sebastian!" Ağzına doğru eğilirken adını haykırıyorum, zevk dalgaları içimde yuvarlanırken titriyorum, ağzının ve elinin sıırıksıkılam olması gerektiğini bilene kadar vücudumu tahrik ediyor. Artık utanamayacak kadar içinde kaybolmuş durumdayım, beni bu kadar iyi hissettirebilmesinin tüm yollarından çok etkilenmiş durumdayım. Kendimi ona teslim ediyorum, içimdeki parmaklarının baskısına karşı kalçalarımı itiyorum, orgazm geçene kadar ağzına sürünüyorum ve Sebastian bana karanlık gözlerle bakıyor ve dudakları benim uyarılmamla parlıyor.

Bacaklarımın arasından kalkmaya başlıyor, parmakları hala içimde gömülü, bakışları aniden sol elime kayıyor. Az önce beni yutarken saçlarında düğümlenmiş olan elim, şimdi ben nefesimi tutarken yorganın üzerinde gevşek bir şekilde yatıyor. Gözleri kısılıyor ve ilk başta kafam karışıyor, ta ki aniden elini uzatıp yüzük parmağımı çekene kadar.

Nışan yüzüğü. Orada olduğunu unuttuğumu fark ettiğimde yüzüm kızarıyor. Sebastian yüzüğü çıkarıp komodinin üzerine atmak için üzerime eğildiğinde pırlanta ışığı yakalıyor.

"Bir noktada bunu kullanabiliriz," diye homurdanıyor, üzerime doğru eğilirken bakışları benimkileri yakalıyor. "Ama ben seni ilk kez becerirken başka bir adamın yüzüğünü takmayacaksın prenses."

Sözsüzce başımı sallıyorum, gözlerimi ondan alamıyorum. O her zaman vahşi, benim tehlikeli koruyucumdu ama şu anda her zamankinden daha vahşi ve ilkel görünüyor, gözleri arzudan kararmış, kasları ihtiyaçtan gergin. Bakışlarımın vücudunun uzunluğundan aşağıya, sert, kaslı kalçalarının arasından çıkan, ihtiyaçla zonklayan, ucu kendi uyarılmışlığıyla parlayan sikine kadar kaymasına izin veriyorum.

"Benim için hazır mısın, küçük güvercin?" diye mırıldanıyor, elini boyunun etrafına sarmak için aramıza uzanıyor. Sıkıca kavlıyor, açılmış bacaklarımın arasında diz çöküyor ve başımı sallıyorum, gerginlikle karışık bir beklenti titremesinin içimden geçtiğini hissediyorum.

"Ben hazırdım," diye fısıldıyorum, kollarımı boynuna dolamak için uzanıyorum. "Lütfen, Sebastian. Seni içimde istiyorum. Lütfen, senin olmak istiyorum. Tamamen senin."

"Ve bununla daha fazla mücadele edemem." Kendini kalçalarımın arasına yerleştiriyor, ağzı benimkine çok yakın olacak şekilde üzerime eğiliyor. "Uzun zamandır bunun hayalini kuruyordum prenses. Benim de sana ihtiyacım var. Ve artık bu olmadan yaşayabilirmişim gibi davranamam."

Sonra eğiliyor, sikinin küt ucunun sırlıslam kıvrımlarımın arasına girdiğini hissettiğimde ağzı sert, sıcak bir öpücükle benimkini alıyor. Sebastian tıslayarak nefes alıyor, girişime doğru bastırırken dudaklarıma doğru inliyor. "Kahretsin, çok ıslaksın," diye inliyor, alnı benimkine bastırıyor. "*Tanrım*, Estella-

Kalçaları öne doğru itiyor ve bir an için içime sığmayacağını düşünüyorum. İki orgazmdan sonra ne kadar rahatlamış olsam da, bedenim ilk başta teslim olmak istemiyor. O kadar büyük, o kadar kalın hissediyor ki nasıl işe yarayacağını hayal bile edemiyorum- ve sonra Sebastian beni tekrar öpüyor, eli aramıza giriyor, böylece parmak uçlarıyla aşırı hassas klitorisime ulaşabiliyor ve bana dokundukları anda nefes nefese bir inilti çıkarıyorum.

Bir an sonra, sikinin ilk santiminin içime girdiğini hissediyorum. Kısa bir saniyelik acı var, çiğ ve sıcak. Kendimi dolu, gergin ve Sebastian soluk soluğa kalıyor, bir an hareketsiz kaldığında nefesi kesiliyor. "Tanrım, o kadar sıkısın ki," diye inliyor. "Çok iyi hissettiriyor. *Tanrım*, Estella-

Titriyor, tekrar hareket etmeye başladığında kasları esniyor ve bunu ona yaptığım düşüncesiyle tenim farkındalıkla karıncalanıyor. *Bu adam benim yüzümden* çözülmenin eşiğinde.

Santim santim içimi dolduruyor, kalçaları her seferinde biraz daha ileri atılıyor. Sonuna kadar soktuğunda, kalçaları benimkilerle buluştuğunda tekrar hareketsiz kalıyor, bakışları benimkilerle buluşurken zor nefes alıyor. "Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum," diye itiraf ediyor, sesi düzensiz. "Cennet gibi hissediyorsun prenses. Tutunmak için bu kadar çabalamasaydım şu anda boşalabilirdim."

"Ne zaman istersen gelebilirsin," diye nefes alıyorum, onu tekrar öpmek için eğildiğimde bacaklarım onunkilere dolanıyor. "Ama bunun olabildiğince uzun sürmesini de istiyorum."

Sebastian titreyerek başını sallar ve hareket etmeye başlar.

Hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemiyor. Her itişinde acının çiğ bir kenarı var, zevki yumuşatıyor, vücudum ona tam olarak uyum sağlamak için buna çok yeni. Ama onun içimdeki hissi her şeye değişiyor, beni dolduruyor, ikimizi her zaman olmasını dilediğim kadar yakınlaştırıyor. O beni öperken ellerimin üzerinde kaymasına izin veriyorum, her zamanki gibi dikkatli, ikimizi de nefessiz bırakan uzun, yavaş vuruşlarla beni becerirken vücudunun hatlarını izliyorum.

Sebastian beni derinden öperken dili benimkine doğru kayıyor, aleti tekrar içime kadar giriyor ve sonra öpüşmeyi kesiyor, parmakları çenemi okşuyor. "Çok güzelsin," diye mırıldanıyor. "Bana bak prenses. Senin için ilk kez geldiğimde bana bakmanı istiyorum - burada *seninle* ilk kez."

İnleyerek tekrar itiyor ve aniden geri çekilip dizlerinin üzerine çökerek içimden çıkarken içinden bir ürperti geçiyor. Bir an için kafam karışmış bir halde itiraz eder gibi nefes alıyorum ve sonra elinin uzunluğunun etrafına dolandığını görüyorum. Bir eliyle kalçamı kavırıyor, başı geriye doğru eğilirken hararetle kendini okşuyor ve ben de Sebastian'ın kendine dokunuşunu hayranlıkla, taze bir uyarılma hissiyle izliyorum. Bunu yapan bir erkeği daha önce hiç görmemiştim ve bunu yapanın *Sebastian* olması olayı o kadar erotik kılıyor ki, gözlerimi kaçırmam mümkün değil.

Dudaklarından adıma benzeyen bir inilti dökülüyor ve elinin sikinin üzerinde kekelediğini görüyorum, kalçaları bir kez daha öne doğru itiliyor, sıcak, sütlü sıvı sikinden ve karnımdan fışkırıyor, göğüslerime doğru fırlıyor, o inerken tenimde uzun çizgiler izliyor, ondan fışkıran fışkırık üzerine fışkırıyor.

"Kahretsin, *Tanrım*, hiç bu kadar sert boşalmamıştım, *kahretsin*, Estella-" Sebastian kendini tekrar okşarken gözleri benimkilere kilitleniyor, titrerken karnımın üzerine bir sperm daha fışkırıyor. Sikini sıkıyor, eli sikinin etrafında esniyor ve sonra eğiliyor, beni sertçe öperken hâlâ sert olan siki karnımın nemli derisine sürtünüyor.

Öpüşmeyi keserken ona bakıyorum. Elini uzatıp karışmış bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırıyor. "İyi misin Estella?" diye soruyor usulca, ben de başımı sallıyorum. "Bu senin için iyi miydi?"

"Evet," diye fısıldıyorum. "Tanrım, evet." Eğilip onu tekrar öpüyorum, o da bir tarafa yuvarlanıp beni kendine doğru çekiyor. "Ama-"

Gözleri anında açılıyor ve yarı kapalı bir memnuniyet ifadesinden bir anda endişeye dönüşüyor. "Ama ne?"

Sertçe yutkunuyorum. "İçime boşalacağını düşünmüştüm."

Sebastian inliyor, parmaklarını saçlarımda gezdirmek için uzanıyor. "Tanrım, Estella, o anda senin içine boşalmayı her şeyden çok istedim. Ama doğum kontrol hapı kullanmıyorsun, değil mi?"

Başımı sallayarak dudağımı ısııyorum. "Olmama izin verileceğini hiç düşünmemiştim. Vito-" Adını bir lanet gibi tükürdüm. "Eminim mümkün olan en kısa sürede bebek sahibi olmak isterdi."

"Ve şu anda hamilelik riskini göze alamayız." Sebastian yanağıma hafifçe dokunuyor.

Bunun üzerine garip bir melankoli hissediyorum, endişe midemi bulandırıyor. "Çocuk ister misin?" Çekingen bir şekilde soruyorum ve Sebastian bana yarım bir gülümseme veriyor.

"Elbette. Güvende olduğumuz ve hayatlarımızı istediğimiz gibi yaşamakta özgür olduğumuz bir gelecekte kendimi seninle bir aile kurarken görebilirim. Ama şu anda, Estella

-Kaçıyoruz. Bunu ve beraberinde gelen tüm komplikasyonları riske atamayız."

İsteksizce başımı sallıyorum. "Biliyorum," diye fısıldıyorum.

Eğilip başımın yan tarafına bir öpücük konduruyor. "Şu anda bunu düşünmeyelim prenses."

Hafifçe ona doğru dönüyorum ve parmaklarımı çenesindeki kirli sakala doğru uzatıyorum. "O zaman ne düşünmeliyiz?"

Bana gülümsüyor, yüzünde yine o tembel memnuniyet ifadesi. "Şu anda prenses, ikimizin de istediği şeye sahibiz."

SEBASTIAN

Netliğin yerleşmesi birkaç dakika sürer.

Vücudum hala az önce olanların farkındalığıyla zonkluyor, duyularım memnuniyetle bulanıklaşıyor. Sabah olduğunda her yerimin, özellikle de Estella'nın sıkı, mükemmel amcığı tarafından sıkıldıktan sonra, babasının bana attığı dayağın yaraları henüz kısmen iyileşmişken, sikimin çok acıyacağını biliyorum. Ama bunu umursayacak durumda değilim. Orada uzanıyorum, başını göğsüme yaslariken bir kolumu omuzlarına doluyorum ve bakışlarımın onun döllerimle boyanmış mükemmel, çıplak vücudunda gezinmesine izin veriyorum. Bunca zaman sonra *benim* olarak işaretlenmişti.

Hayatımın en iyi orgazmına rağmen hâlâ yarı sert olan sikim bu düşünceyle seğiriyor. İstesem onu bütün gece sikebilirdim. Bana izin verirdi, bunu biliyorum. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor. Bekaretini almama izin verecek kadar kötü, buna rağmen-

Gerçeklik o zaman sert ve hızlı bir şekilde yüzüme çarpıyor. Kaslarım geriliyor ve geri çekilme, aramıza anında mesafe koyma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum. Bu onu incitirdi ve bu yapmak isteyeceğim son şeydi. Ama yaptığımız şeyin ağırlığı üzerime bir ağırlık gibi çöküyor ve kendimi nazikçe ondan ayırıp oturmaya başlamadan önce bir, iki kez nefes alıp veriyorum.

Pişman değilim. *Pişman olamam*. Onu çok uzun zamandır çok istiyordum ve onunla ayrıldığımda nasıl bir seçim yaptığımı biliyordum. En azından daha iyi, daha rahat bir ortama geçene kadar bekleyecek kadar güçlü olduğumu sanıyordum ama bununla sonsuza kadar mücadele edemeyeceğimi biliyordum. Uzun zamandır çok istediğim şeyi almadan bir gece bile geçirebileceğimi düşünecek kadar aptaldım.

Ama şimdi-

Estella dirseklerinin üzerinde doğruluyor ve ruh halimdeki değişikliği hemen fark ediyor. "Sebastian?" Elini uzatıp nazikçe sırtıma dokunuyor. "Neyin var?"

"Yok bir şey. Duş almalıyım. Temizlenmen için sana bir bez getireyim-"

"Sebastian." Sesi düşer. "Bir sorun var. Sadece konuş benimle. Lütfen?"

Elimi saçlarımın arasında gezdirerek düzensiz bir iç çekiyorum ve sonra bu gece zaten zorladığım iyileşmekte olan çürük ve kesiklerin keskin acısını görmezden gelerek onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Hayatını mahvetmiş olabilirim prenses."

Gözleri açılıyor ve keskin bir kahkaha atıyor. "*Mahvettin* mi Sebastian? Hayatımın en güzel anıydı. Sen hiçbir şeyi mahvetmedin. Tek yaptığın sonunda bana kendim için istediğim bir şeye sahip olma şansı vermektir."

Göğsüme bir sızı yerleşiyor. "Ben de istedim," diye mırıldanıyorum. "Hâlâ istiyorum. Tanrım, Estella, seni tekrar alabilirim, hemen şimdi."

"Öyleyse yap." Başını öne eğiyor. "Ben de seni istiyorum, Sebastian. Bütün gece bizim-"

"Baban bizi yakalarsa çok kızar." Homurdanıyor.

"Zaten öfkelenenecekti."

"Ama şimdi-" Dişlerimi sıkıyorum, çenemdeki kaslar titriyor. Bunu pişmanlık duymamız gereken bir şeye dönüştürmek istemiyorum. Yapmamamız gereken bir şey olmasını istemiyorum. Ama yakalanırsak bunun sonuçları olacak. "Baban seni geri alırsa planları suya düşer. Artık bakire olmadığına göre Vito seni istemeyecektir. Seni isteyecek statüde bir mafya adamı bulmakta zorlanacak-"

Estella başını sallıyor, saçları kalın, koyu dalgalar halinde omuzlarının üzerinden kayıyor. Ona doğru eğilip ellerimi saçlarına gömmek, inleyene kadar öpmek ve sikimi tekrar içine sokmak istiyorum. Konuştuğumuz sırada yarı sertleşmiş durumdayım, sikim daha önce yaptığımız şeye geri dönmek için fazlasıyla istekli ve sonuçlarına lanet olsun. "Güzel," diyor açıkça. "Vito'yu ya da başka bir erkeği istemiyorum. Eğer beni becermen onların da beni istemeyeceği anlamına geliyorsa, o zaman belki de bunu daha önce yapmalıydık."

"*Estella*. Anlamıyorsun. O-" Çenem gerildi. "Seni cezalandırmak için korkunç bir şey yapabilir. Seni, mahvolmuş bir mirasçıyı oyuncak olarak kullanmaktan zevk alacak bir milyardere satmak. Ya da daha kötü bir şey-"

"O zaman yakalanmayız." Dizlerinin üzerine çöküyor, elini sırtıma koyuyor ve ben de döllerimin onun teninde, ışıpta parlayan ve onu işaretleyen görüntüsüyle kendimden geçiyorum. Aletim kabarıyor, sertleşiyor ve onu tutup yastıkların üzerine geri itmeme için elimden gelen tek şey onu sikmek.

Tekrar. "Yakalanmamıza izin verme Sebastian, bu konuda endişelenmemize gerek kalmayacak. Bana sonsuza dek sahip olabilirsin."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. "Sana sahip olduğun hayatı veremem," diye fısıldıyorum. "Bir hevesle size bir malikane, özel tasarım elbiseler ya da bir yıllık maaşınız tutarında mücevherler veremem. Partiler, galalar ve-"

"Bunların hiçbiri umurumda değil," diyor Estella şiddetle. Öne doğru ilerliyor, yatakta önümde diz çökecek şekilde sürünüyor. Uzanıp yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni sertçe öpüyor. "Babamın beni evlatlıktan reddetmesi umurumda değil," diyor öpüşmeyi kestiğinde kararlı bir şekilde. "Fakir olsak da, kaçak yaşamak zorunda kalsak da, hayatım eskisi gibi olmasa da umurumda değil. Zengin ve güvende olup Vito gibi bir adamla kapana kısılmaktansa beş parasız ve kaçıyor olmayı tercih ederim. Ciddiyim, Sebastian. *Bizim* olduğu sürece hayatımızın bundan sonra nasıl görüneceği umurumda değil."

Söylediği her şeye inanmayı o kadar çok istiyorum ki. Onu kollarıma almak ve sahip olduğum tüm korkuları bir kenara bırakmak, birlikte olduğumuz gerçeğinden başka hiçbir şeyin önemli olmadığına inanmak. Ama onun güzel, masum yüzüne bakınca, ne söylediğini bilmediğinden korkmaktan kendimi alamıyorum. Şu anda bundan emin olamayacağından.

"Bunu sonra konuşuruz," diyorum nazikçe, kendimi bir kez daha ondan ayırarak ve gözlerindeki şoktan onu ittiğimi hissettiğini anlayabiliyorum. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var, Estella. Gidip duş alacağım."

Ayağa kalkıyorum, niyetim ona temizlenmesi için sıcak bir bez getirmek ve sonra kafamı toplamak için birkaç dakika ayırmak. Ama daha banyoya giden yolu yarılamıştım ki arkamdan gelen ayak seslerini duydum, kapıyı itip ışığı açtığımda beni takip ediyordu.

"Hayır." Sesi sert ve beni banyoya kadar takip ettiğini duyuyorum. Sıcak suyu açıyorum ve ona dönüp bakıyorum. Arkamda duruyor, ağzı sert ve inatçı bir çizgiye oturmuş. "Bu işte beraberiz Sebastian. Yaptığımız seçimin sonuçlarından korktuğun için öylece çekip gidemezsin. Beni sevdiğini söylemiştin. Bu hâlâ doğru mu?"

"Tabii ki öyle." Yüzümü ona dönüyorum. "Hislerimde hiçbir değişiklik yok prenses. Ben sadece-"

"Güzel." Çenesini yukarı kaldırarak beni geçip duşa doğru ilerliyor. Suyun sıcak olup olmadığını test etmek için elini uzatıyor ve sonra içeri girip bana meydan okuyarak bakıyor. "Sen de geliyor musun?"

Ona bakıyorum, suyun teninin üzerinden geçerek onu parıltılı ve ıslak hale getirmesini izlerken zorlukla yutkunuyorum. O kadar güzel ki ona bakmak neredeyse acı veriyor ve onu duşa kadar takip ederken sikim kabarıyor, sertleşiyor.

"Beni başkalarından koruyabilirsin," diyor Estella yumuşak bir sesle, sıcak su ikimizin de üzerinden akarken yüzünü bana dönerek. "Ama beni kendimden korumaya çalışamazsın. Artık ne istediğimi biliyorum. Ve seni istiyorum."

"Bu uzun bir süre bizim hayatımız olabilir." Etrafımızdaki boşluğu işaret ediyorum. "Boktan moteller, muhtemelen bir dolar dükkanından alınmış sabun, yolda bulabildiğimiz her yerden aldığımız giysiler. Ucuz yemek, ucuz her şey, çünkü alışılmışın dışında kalmamız ve hızlı hareket etmemiz gerekecek. İstedğin bu mu Estella?"

"Eğer bu birlikte olacağımız anlamına geliyorsa." Parmak uçlarında yükseliyor, eli aramıza girip sikimin etrafını sararken ağzını benimkine değdiriyor. Dokunuşuyla inliyorum, beni nazıkçe okşamaya başladığında zevk omurgamdan aşağı beyaz sıcak bir çizgide yarışıyor. "Seni tekrar içimde istiyorum Sebastian. Lütfen?"

Yumuşak *memnuniyeti* beni çözen şey. Bir elimi başının arkasına atıyorum, sırtını duvara yaslaması için onu çevirirken ağzını tekrar ağzıma alıyorum, diğer elimle bacağını kalçama dolamak için uzanıyorum.

"O gece bahçede yapmak istediğim şey buydu," diye inliyorum, sikimi onun girişine bastırarak şekilde açıyorum. "Seni aynen böyle, o güllere karşı becermek istedim."

"Ve ben de bunu istedim," diye nefes alıyor ağzıma karşı. "İçime boşalmanı ve beni o partiye geri göndermeni istedim, diğer tüm erkekler benimle konuşurken *seninle* dolup taşтым."

Dudaklarımdan bir inilti kopuyor ve kalçalarım öne doğru fırlıyor, sikim ona batıyor. Amcığı beni sıkı, ıslak mengenesinde kavrarken acı ve zevk içimde yılan gibi kıvrılıyor. Dayaktan dolayı hâlâ ağrım var, sikim acı verici bir şekilde aşırı hassas, ama etrafımı saran kadife sıcaklığı o kadar iyi ki umurumda değil. İçine gömülene kadar uzun ve yavaş bir şekilde içine giriyorum, onu tekrar becermeye başlarken duş duvarına sabitliyorum.

Bu sefer daha uzun süre dayanabiliyorum. Bir elimi aramıza sokuyorum, ağzıma karşı nefesi kesilene kadar klitorisiyle oynuyorum, onu o gece hayal ettiğim şekilde becerirken durmadan öpüyorum, ikimiz de daha fazla dayanamayana kadar zevki olabildiğince uzatıyorum.

Bana yapışıyor, tırnakları omuzlarıma batıyor, kalçalarının düzensiz bir şekilde bana sürtünmeye başladığını hissediyorum, inlemeleri adımın sesine dönüşüyor. "Sebastian, *Tanrım*, Sebastian-"

"Aynen öyle." Ona tekrar sertçe sokuldum, duştan gelen sıcak su üzerimize akıyordu. "Benim için gel prenses. Ben seni sikerken sen de sikimin üzerine boşal."

Onun çözüldüğünü hissettiğimde, kendi orgazmıma dayanmayı zar zor başarıyorum. Haykırıyor, bana karşı eğiliyor, amcığı sikimin etrafında kenetlenirken tırnakları etimde yeni yaralar açıyor. Etrafımda dalgalanıyor, kasıldıkça ve kıvrandıkça döllerini benden çekmeye çalışıyor, onu duş duvarına doğru tuttuğumda dizleri bükülüyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum, orgazmının azalmaya başladığını hissedene kadar kendi kontrolüme tutunuyorum ve sonra serbest kalıyorum, gergin karnına ve uyluklarına sperm püskürtürken horozumu yumrukluyorum, kendi orgazmım vücudumu sarsarken inliyorum.

Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Aletimdeki son döl damlalarını okşarken bir elimle kendimi duvara yaslıyorum, onu bir kez daha öperken suyun teninden temizlenmesini izliyorum, alnım onunkine bastırıyor.

Geri alamayacağımız bir seçim yaptık, geri dönemeyeceğimiz bir seçim. Ama ben istemiyorum, o da istemiyor.

Yapabileceğimiz tek şey önümüzdeki yolla birlikte yüzleşmek.

ESTELLA

Otel odasının serin havasına geri döndüğümde, vücuduma sarılmış yırtık pırtık bir havluyla tenim hâlâ duştan kalma nemli. Buhar dolu banyodan çıkarken su damlacıklarının kürek kemiklerimin arasından aşağı kaydığını ve hızla soğuduğunu hissedebiliyorum.

Sebastian yanımdan geçiyor, kalçalarının etrafına örtülü olmasına rağmen uygunsuz görünecek şekilde bir havlu sarmış. Havlunun içinde kaybolan o derin kas çizgilerini görmek bile ona yeniden uzanmak, o küçük katmanı sıyırmak ve gecenin geri kalanını birbirimize zevk verebileceğimiz her yolu öğrenerek geçirmek istememe neden oluyor.

Ama bir noktada uyumak zorundayız. Burada çok fazla kalamayız ve iki saat önce uyumuş olmamız gerekirdi. Özellikle Sebastian'ın yarınki yolculuk için dinlenmeye ihtiyacı var.

Yine de gözlerimle onu, geniş, kaslı vücudunun her santimini içime çekmekten kendimi alamıyorum. Her nasılsa bana hiç şu anki kadar tehlikeli görünmemişti, kasları duştan nemli bir şekilde parlıyor, eşofmanına uzanırken esniyor. Vücudum hala onun dokunuşundan, bu gece bana yaşattığı üç orgazmdan dolayı uğulduyor ve yardım edemem ama daha fazlasını istiyorum.

Artık ben onunum, o da benim. İlk ve umarım bana sahip olacak tek erkek. Bu düşünceyle zafer kazanmış gibi bir sevinç hissediyorum, sanki kazanmışım gibi bir his. Yakalansak bile, Vito en çok istediği şeye asla sahip olamayacak. Bu artık Sebastian'ın ve hep öyle kalacak.

Başka hiç kimse buna sahip olamaz ve bunun için mutluyum.

"Uyumamız gerek," diyor Sebastian üzüntüyle, az önceki düşüncelerimi yankılayarak. "Güneş doğduktan kısa bir süre sonra yola çıkmamız gerekiyor."

Başımı sallıyorum, keşke gerçeklikle savaşılabildim ama yapamıyorum. Bu romantik bir kaçamak değil, biz kaçağız. Vito ve babam çoktan peşimize düşmüşlerdir ve bir yerde çok uzun süre kalırsak yakalanma ihtimalimiz artar.

Benim için planlanan hayattan kaçıp kendi hayatıma sahip olmak istiyorsam, o zaman akıllı olmamız gerekir. Ve yapmamız gerekenler yerine istediğimiz şeylerle çok uzun süre oyalanamayız.

Daha önce giydiğim büyük boy tişörtlü uzanırken havluyu bırakıyorum. Artık görebildiğim için mütevazı olmanın bir anlamı yok. Sanki Sebastian zaten her şeyimi görmemiş gibi, herkesin görebileceği kadar yakından. Tişörtü başımdan geçirirken Sebastian'ın göz ucuyla bana baktığını fark ediyorum ve dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsememi gizliyorum.

"Sence bizi yakalayabilirler mi?" Yumuşak bir sesle soruyorum ve Sebastian yavaş bir nefes veriyor.

"Baban ve Vito bizi bulmak için ellerinden geleni yapacaklardır." Bir elini ıslak saçlarında gezdiriyor. "Bu her ikisi için de bir hakaret. Ellerinden geleni yapacaklar. Ama biz çaresiz değiliz. Eğer akıllı olursak, başarabiliriz."

Başımı sallayarak dudağımı ısıırıyorum. "Bunu yaptığımı hâlâ inanmıyorum," diye fısıldıyorum usulca. "Her şeyi geride bıraktım ve seninle kaçtım."

Sebastian'ın yüzünde bir şeyler uçuşuyor, çabucak gizlediği adı konmamış bir duygu. "Hala pişman değil misin?" diye alaycı bir şekilde soruyor ve ben hemen başımı sallıyorum, aramızdaki boşluğu geçip eğilerek onu öpüyorum.

"Kesinlikle hayır," diyorum ona kararlılıkla. "Pişman olduğum tek şey bunu daha önce yapmamış olmak. Babam seni o şekilde incitmeden önce buradan ayrılmalıydık."

Sebastian iç geçiriyor, parmakları alnımın kenarında geziniyor. "Belki de o gece seni götürmeliydim," diye itiraf ediyor. "Bizi gül bahçesinde yakaladığında. Seni hayatından koparmamakla doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Ona karşı kazanamayacağımızı düşündüm. Ama şimdi-" Bana küçük, sıkı bir gülümseme veriyor. "Yapabileceğimizi ummak zorundayım. Çünkü seni orada daha fazla bırakmaya dayanamazdım. O yüzden ne olursa olsun-"

"Önemli olan bu." Çenesine hafifçe dokunuyorum, kirli sakalının parmaklarıma sürtünmesinin keyfini çıkarıyorum. "Biz. Özgürlük için bir kaçış yaptık. Başarısız olsak bile... en azından denedik."

Sonra onu tekrar öpüyorum, dilindeki motel dış macununun ucuz nanesini tadıyorum. Elleri belime doğru kayıyor, beni nazikçe kavlıyor ve arzu yeniden sıcak ve keskin bir şekilde içime doluyor.

"Gerçekten uyumamız gerekiyor," diye mırıldanıyor Sebastian üzüntüyle. "Keşke bütün gece birlikte uyanık kalabilseydik ama-"

"Biliyorum." Dudaklarımı bir kez daha onunkilere bastırıyorum ve yatağa doğru çekiliyorum, üzerimde sadece eşofmanlarıyla beni takip ederken onu izliyorum. "Böyle kesinlikle günahkâr görünüyorsun, bunu biliyorsun, değil mi? Kimsenin bu kadar güzel olmasına izin verilmemeli."

"Ben de senin hakkında böyle hissediyorum." Sebastian yanımdaki yatağa kayıyor, bir kolu belime dolanarak beni kendine çekiyor, boynumun kenarını öperken sırtımı göğsüne bastırıyor. "Daha önce hiç bu kadar güzel bir kadın görmemiştim. Ve başka hiç kimseye aşık olmadım."

İçimi bir heyecan kaplıyor ve kollarının arasında hafifçe dönerek ona bakıyorum. "Ne zaman?" Yumuşakça soruyorum. "Beni sevdiğini ne zaman anladın?"

Uzun bir süre duraklıyor ve düşündüğünü anlayabiliyorum. "Sanırım sana ilk kez resimlerinden birini gördüğümde aşık oldum," diye mırıldanıyor sessizce. "Güneş odasında, sanki ışıktan yapılmışsın gibi parıldamanı sağlayan sarı elbisenin içindeydin ve bu kadar yetenekli olduğuna inanamamıştım. Birinin bu kadar güzel bir şey yapabileceğini. Ama..." Tereddüt ediyor. "Luis öldükten sonra sana sarıldığım gece seni sevdiğimi biliyordum. Kollarımda ağladığında, acını dindirmek için kendi hayatımı bile verebileceğimi biliyordum."

Yavaşça nefes alıp tekrar verirken nefesini ensemden hissediyorum. "Senin koruman olarak," diye mırıldandı, "seni güvende tutmak için hayatımı vereceğimi hep biliyordum. Ama o an farklıydı. Seni her türlü acıdan korumak için ölebileceğimi biliyordum, kurşunlardan ya da bıçaklardan yapılmamış olanlardan bile. O zaman seni sevdiğimi anladım."

"Sanırım okuduğum kitabı anlatmamı istediğinde sana aşık oldum ve gerçekten ilgileniyor gibiydin." Yumuşakça gülüyorum. "Kendi başına okuyabileceğini hiç sanmadığım bir genç yetişkin romanı olmasına rağmen sana verdiğim tüm özetini dinledin. Ama seni sevdiğimi biliyordum-" Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Babamın seni götürdüğünü görene kadar bunu kendime itiraf edemedim. Sonra da sana söylemek için çok geç olacağını düşündüm."

Kollarında dönüyorum, yüzüm ona dönük, bedenlerimiz yorganın sıcak ağırlığı altında birbirine bastırılmış. "Seni seviyorum Sebastian Sinclair," diye fısıldıyorum karanlığın içinde, parmaklarım yüzüne değiyor. "Seni seviyorum ve hep seveceğim."

"Ben de seni seviyorum Estella," diye mırıldanıyor, dudaklarını dudaklarıma değdirerek. "Ve ne olursa olsun, seni ölene kadar seveceğim."

Sebastian'ın alarmı bizi uyandırana kadar birlikte uykuya dalıyoruz, komodinin üzerine bıraktığı kullan-at telefonda tiz bir ses geliyor. O hemen uyanıyor ama ben daha yavaş uyanıyorum, arkamda hareket ettiğini hissedince hıçkırı hıçkırı inliyorum. Eğilip beni yanağımdan öpüyor ve sikinin sert çizgisinin kırımın kıvrımına baskı yaptığını hissediyorum.

Yumuşak bir şekilde inleyerek ona doğru eğiliyorum ve Sebastian pişmanlıkla gülüyor.

"Umarım sabahları beni tatmin etmek için bu kadar istekli olmandan faydalanabileceğim bir gün olur prenses," diye mırıldanıyor beni tekrar öperek. "Ama şu anda gitmemiz gerekiyor."

Perdeyi açmak yerine ışığı yakıyor ve hızla giyiniyor. Bir gece önce aldığım eşofman altımı ve ayakkabılarımı giyiyorum ve Sebastian bana bakıyor.

"Güvenli bir şekilde durabildiğimiz anda sana uygun kıyafetler alacağız. Ama önce onlarla aramıza biraz mesafe koymamız gerekiyor."

Başımı salladım. "Biliyorum. Nereye gidiyoruz?"

Sebastian tereddüt eder. "Sanırım şimdilik Kaliforniya," diyor yavaşça. "Eğer itiraz etmezsen. Oradan Meksika'ya ya da Kosta Rika'ya gidebiliriz belki. Babanla Vito'nun daha az sözünün geçeceği bir yere. Bunun için Amerika'dan ayrılmamız gerekecek." Bana temkinli bir şekilde bakıyor ve bunun çok fazla olduğunu söylemek için topuklarımın üzerine basmamı beklediğini anlayabiliyorum. Evden bu kadar uzağa kaçamayacağımı.

"Sonra ne olacak?" Bana gerçek bir cevap vermesinin zor olacağını bilerek usulca soruyorum. En azından herhangi bir ağırlığı olan bir cevap.

Sebastian sıkıca gülümser. "Yeterince uzaklaşırsak belki kaçmayı bırakabiliriz. Belki bir yerlerde bir sahil evine yerleşebilir ve birlikte bir hayat kurmaya başlayabiliriz. Bu küçük bir şans, güvercin," diye ekliyor sessizce. "Ama bir şansımız var."

"İhtiyacımız olan tek şey bu," diyorum ona kararlılıkla.

"Sadece bir şans." "Ve bu şansa sahip olmak için gitmemiz gerekiyor."

Sebastian spor çantasını kontrol ediyor, silahını ve daha küçük ikinci bir tabancayı çıkarıyor. Tabancayı bana uzatıyor ve gözlerim açılıyor.

"Kendini koruyabilmen gerekiyor," diyor kararlı bir şekilde. "Mecbur kalmadıkça ateş etme, hiç pratik yapmadığını biliyorum. Ama eğer ihtiyacın olursa

sonra nişan al ve ateş et. Tehlikede olduğunuzu ve size ulaşamayacağımı biliyorsanız tereddüt etmeyin."

Dudağımı ısırıyorum, silahı alırken başımı sallıyorum. Elimde garip hissediyorum. Başka birini vurmayı hiç düşünmemiştim. Ama işin o noktaya gelebileceğini biliyorum ve hazır olmalıyım.

Ben de bu seçimi yaptım. Şimdi bu seçimle yaşamak için ne gerekiyorsa yapmalıyım.

o.

Kapıya doğru ilerlerken silahı dikkatli bir şekilde tutuyorum. Sebastian Kapıyı yavaşça açarken arkasında kalmamı işaret ediyor, güvenli olduğunu düşünmeden önce motelin yürüyüş yolunda ve otoparkta bir aşağı bir yukarı bakıyor.

"Beni takip edin. Çabucak arabaya gidelim." Dışarı çıkıyor, ben onu takip ederken arabaya doğru yürüyor. Çantayı arka koltuğa atıyor, ben de yolcu tarafına geçtikten sonra silahı koltukla konsol arasına sıkıştırıyorum.

Uzun bir süre sessizlik içinde araba sürüyoruz, radyo hafifçe çalışıyor. Arabaya servis kahvaltı için duruyoruz, korkunç derecede yağlı bir bisküvi, yumurta ve sosis karışımı, muhtemelen olması gerekenden daha çok seviyorum. Sebastian arabayı sürerken sürekli dikiz aynasını kontrol ederek yolu gözlüyor, ben de önümüzde uzanan boş otoyolu izliyorum ve içinde bulunduğumuz tehlikeye rağmen garip bir huzur hissediyorum. Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştım, sadece ben, Sebastian ve açık yol ve bunun her anının tadını çıkarmak istiyorum.

Biz yolda ilerlerken güneş tamamen yükseliyor ve manzaraya altın rengi bir ışık saçıyor. Küçük kasabalardan, daha önce hiç görmediğim yerlerden geçerken izliyorum. Kimsenin benim ya da babamın adını bilmediği yerler. Kuzeydoğunun en korkulan adamlarından birinin kızı Estella Gallo olmadığım yerler. Ben sadece arabada güzel bir adamla batıya giden bir kıyım.

"Ne düşünüyorsun?" Sebastian bana bakarak soruyor. Koyu renk saçları uykudan dağılmış ve çenesindeki kirli sakal artık daha kalın olduğu için uzanıp parmaklarımı üzerinde gezdirmek istiyorum. Burada, babamın malikanesinden uzakta farklı görünüyor. Profesyonel ve dikkatli bir korumadan çok, gizlice aşık olduğum adama benziyor. Daha iyi arkadaş olduğumuzda, kimsenin bakmadığı anlarda anlık olarak gördüğüm adama. Sonsuza dek sevmek istediğim kişi.

"Ne kadar tuhaf," diyorum, tekrar yola bakarak. "Daha önce evden hiç bu kadar uzaklaşmamıştım. Hiç öylece... gitmeme izin verilmemişti."

Sebastian'ın eli benimkini buluyor ve nazikçe sıkıyor. "Baban seni yaldızlı bir kafeste tuttu, güvercin. Ama artık özgürsün."

"Öyle miyim?" Ona dönerek soruyorum. "Yoksa beni geri götürüp daha güvenli bir kilidi olan bir kafese mi koyacaklar?"

Çenesi gerilir. "Kimsenin seni bir daha kafese koymasına izin vermeyeceğim. Ne babanın, ne Vito'nun, hiç kimsenin."

Bir gece öncesini, bahçeden nasıl kaçtığımızı düşünüyorum. Bizi bulduğunda, Sebastian'ın onu bayılttığı taş yoldan kalktığında Vito'nun yüzündeki ifadeyi. Burnundan ve dudağından akan kanı, gözlerindeki öfkeyi.

Beni aramaktan vazgeçmeyecek, bunu biliyorum. Ne olursa olsun beni bulamayacağı kadar uzaklaşmadıkça.

"Birazdan durmam gerek," diyerek konuyu değiştiriyorum. "Tuvalet molası." Sebastian benzin göstergesini kontrol ederek başını sallıyor.

"Zaten doldurmamız gerekiyor.

Sessiz bir yer bulacağım."

Yirmi dakika sonra otoyolda küçük bir benzin istasyonuna girdik. Orada sadece bir araba daha var, eski bir sedan ve içinde bir adam benzin dolduruyor. Sebastian ondan en uzaktaki pompaya park ediyor.

"Ben kontrol edene kadar arabada kal," diyor, eli belindeki silaha gidiyor. "Eğer bir şey olursa, herhangi bir şey, aşağı in ve saklan. Eğer ben olmayan biri arabaya binmeye çalışırsa, onu vurun."

"Sebastian-"

"Bana söz ver, Estella." Gözleri yoğun, bakışları benimkilere sabitlenmiş. "En önemli şey senin güvenliğin."

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Söz veriyorum."

Arabadan inmeden önce eğilip beni sert ve hızlı bir şekilde öpüyor. Etrafı taramasını izliyorum, vücudu gergin ve hazır. Pikaplı adam bize bakmıyor bile, kendi işine odaklanmış. Sebastian benzin pompalamaya başlıyor, gözleri sürekli gözetlemeyi hiç bırakmıyor.

İşi bitince pencereme geldi. "İçeriye ödeme yapacağım ve banyoyu kontrol edeceğim. Giderken kapıları kilitle."

Dediğini yapıyorum ve onun küçük markete girmesini izliyorum. Kalbim çarpıyor ve artık böyle olacağını anlıyorum. Her durak, dış dünyayla her etkileşim tehlikeyle dolu olacak.

Sebastian birkaç dakika sonra dönüyor ve cama vuruyor. Kapıların kilidini açıyorum ve dışarı çıkmamı işaret ediyor.

"Temiz" diyor. "Tuvalet yan tarafta. Seni oraya götüreyim."

Banyo küçük ve kirli ama umurumda değil. İşimi çabucak hallediyorum, ellerimi yıkıyorum ve yüzüme su sıçratıyorum. Aynaya baktığımda kendimi zar zor tanıyorum. Yüzüm makyajdan tamamen arınmış, yanaklarım pembe ve pembeleşmiş. Saçlarımın iyi bir taramaya ihtiyacı var - Sebastian'ın dairesinden almadığım ve almam gereken tek şey - ve biraz yorgun görünüyorum. Kıyafetlerim büyük beden ve sanki birkaç saat önce yataktan kalkmışım gibi görünüyorum.

Antony Gallo'nun cilalı, mükemmel kızına hiç benzemiyorum. Ve bu hoşuma gidiyor.

Dışarı çıktığımda Sebastian bekliyor, sırtı duvara dönük, gözleri sürekli etrafı tarıyor. Elimi tutup beni arabaya götürüyor ve birkaç dakika içinde tekrar yola koyuluyoruz.

Bir süre sonra "Sana kıyafet almalıyız," diyor. "Bir sonraki büyük kasabada bir alışveriş merkezi var. Orada durup ihtiyacın olan şeyleri alabiliriz."

"Güvenli mi?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor. "Hiçbir yer tamamen güvenli değildir. Ama kalabalık bir alışveriş merkezi küçük bir mağazadan daha iyidir. Araya karışmak daha kolay, birinin bir şey denemesi daha zor."

Başımı sallıyorum, "Bana uyan bir şey kullanabilirim." diyorum.

Sebastian'ın gözleri bana kayıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Her şeyin içinde çok güzel görünüyorsun, güvercinim. Ve seni benim kıyafetlerimi giyerken görmekten rahatsız olduğumu söyleyemem."

Isı yanaklarıma doğru yükseliyor. Birlikte yaptığımız o n c a şeyden sonra bile bana bakışı hâlâ yüzümü kızartıyor. "Önyargılısın."

"Tamamen," diye kabul ediyor ve elimi tekrar tutmak için uzanıyor. "Ama yine de doğru."

İki saat sonra, adını bile bilmediğim bir şehirde bir alışveriş merkezinde yürüyorduk. Sebastian benzin istasyonundan aldığı beyzbol şapkasını takmamda ısrar etti, saçlarımı arkadan at kuyruğu şeklinde topladı. O da güneş gözlüğü takıyor, kendi şapkasını gözlerinin üzerine indirmiş. Hafta içi bir sabah alışverişe çıkan herhangi bir çift gibi görünüyoruz.

Sırtında, gömleğinin altına sıkıştırılmış silahı ve gözlerinin hiç durmadan hareket etmesi dışında.

Bir mağazaya girdiğimizde, cüzdanını çıkarıp bana birkaç katlanmış banknot uzatarak, "Neye ihtiyacınız varsa alın," diyor. "Ama çabuk olmamız lazım."

Başımı sallayıp doğruca kadın reyonuna yöneliyorum. Kot pantolon, tişört ve iç çamaşırı alıyorum, ayakkabı bölümünün nerede olabileceğini görmek için etrafa bakıyorum. Basit şeyler, pratik şeyler. Dikkat çekecek gösterişli ya da pahalı bir şey yok. Eve döndüğümde giyeceğim şeylere benzemeyen şeyler. Ceket ya da kapüşonla uğraşmıyorum - hava yeterince soğursa ya da yüzümü örtmem gerekirse Sebastian'inkini giyme fikri hoşuma gidiyor.

Elimden geldiğince bedenleri ölçüyorum, bir kot pantolon ve siyah bir tişört deniyorum. Üzerime tam oturdular ve etiketlerini yırtıp, yığının geri kalanını ve Sebastian'ın kıyafetlerini, ayakkabı bölümünde bulduğum bir çift bot ve spor ayakkabıyla birlikte tezgâha götürdüm. Bana verdiği parayla ödemeyi yapıyorum, eski kıyafetlerini beni karşılayan sarışın kızın uzattığı alışveriş poşetlerinden birine tıktırıyorum ve birkaç adım ötede mağazayı tarayarak beklemekte olan Sebastian'ın yanına dönüyorum.

Sebastian beni görünce gülümsüyor. "Daha iyi misin?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Çok. Teşekkür ederim," diye ekliyorum ve o da eğilip bana kısa bir Öpücük.

"Sana her zaman göz kulak olacağım," diye mırıldanıyor ve yüzüm kızarıyor hafifçe, içinde bulunduğumuz tehlikeye rağmen içimi bir mutluluk dalgası kaplıyor.

Beyzbol şapkamı düzeltiyorum ve Sebastian'ı erkekler bölümüne kadar takip ediyorum.

Yirmi dakika sonra Sebastian kendisi için birkaç kıyafet ve iç çamaşırı aldı ve mağazadan çıkmaya başladık. Neredeyse alışveriş merkezinin ana alanına açılan çıkışa varmıştık ki onları gördüm - takım elbiseli iki adam, kararlı bir şekilde yürüyorlardı. Bize doğru bakmıyorlar ama onlarda kanımı donduran bir şey var. Hareket edişleri, kalabalığı tarayışları. Birini arıyorlardı.

Birdenbire bizi aradıklarından emin oldum.

Donup kalıyorum, elim Sebastian'ın kolunda sıkışıyor. Bakışlarımı takip ediyor, vücudu hemen geriliyor.

"Yürümeye devam et," diye mırıldanarak beni başka yöne çevirdi. "Normal hızda. Arabaya gitmek için ayrılıyor olsaydık nasıl davranacaksan öyle davran. Bizi henüz görmediler."

Alışveriş merkezinde yürürken enseme boncuk boncuk ter biriktiğini hissedebiliyorum. Adamlar bize doğru geliyorlar ama hâlâ bizi fark etmeyecek kadar uzaktalar. Sebastian beni başka bir mağazaya götürüyor, hızla mağazanın içinden geçip park ettiğimiz yerden farklı bir yere açılan yan girişten çıkıyor.

"Etrafımızda dönmemiz gerek," diyor, sesi alçak ve acil. "Bana yakın dur."

Binaya yakın durarak alışveriş merkezinin dışına doğru yürüyoruz. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki eminim herkes duyabilir. Sonunda arabamıza ulaştığımızda Sebastian benim için yolcu kapısını açıyor, sonra aceleyle sürücü tarafına geçiyor.

Motoru çalıştırırken "Onlar-" diye sormaya başladım.

"Babanın adamları mı? Muhtemelen," diyor acımasızca, park yerinden çıkarken. "Bizi takip edebilecekleri pek çok yol var. Trafik kameraları, eyalet dışındaki ana yolları kapsayacak kadar geniş bir ağ oluşturmak ve sonra durabileceğimiz her yeri kontrol etmek. Baban ve Vito sahip olabilecekleri tüm yardım yollarını aramış olacaktırlar."

Midem bulanıyor, durumumuzun gerçekliği bir kez daha yüzüme çarpıyor. "Onlardan sonsuza kadar kaçamayız."

"Onlardan sonsuza kadar kaçmamıza gerek yok," diyor Sebastian, alışveriş merkezinden çıkarken gözleri dikiz aynasında. "Sadece takip edemeyecekleri bir yere varacak kadar uzun süre."

Sonraki bir saat boyunca gergin bir sessizlik içinde, otoyol yerine arka yolları kullanarak ilerliyoruz. Aldığımız her şeyi, hızlı hareket etmemiz gerekirse diye Sebastian'ın arkaya koyduğu spor çantasına tıktırıyorum. Sebastian sürekli aynaları kontrol ediyor, beklenmedik dönüşler yapıyor ve takip edilmediğimizden emin olmak için ara sıra geri dönüyor.

"Sanırım temiziz," diyor sonunda, otoyola geri çekilirken. "Ama daha dikkatli olmamız gerekiyor. Kesinlikle gerekli olmadıkça kalabalık bölgelerde durmak yok."

Başımı sallayıp pencereden dışarı bakıyorum. Daha önce yaşadığım kısa süreli özgürlük hissi gitmiş, yerini durumumuzun soğuk gerçekliği almıştı. Bizi avlamaktan asla vazgeçmeyecek adamlardan kaçan kaçaklarız.

"Özür dilerim," diyorum sessizce.

Sebastian kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ne için?"

"Seni bu duruma soktuğum için. Önceden güvendedin. Babam sana güvenirdi. İyi bir hayatın vardı."

Sebastian bana sertçe bakıyor. "Seni en yüksek teklifi verene satacağımı öğrendiğim andan itibaren güvende değildim. Seni korumaya yemin ettim Estella. Bizi buraya babanın seçimleri getirdi, sen değil. Sana aşık olmasaydım bile, seni Vito gibi bir adama vermesine vicdanım elvermezdi. Vito gibi bir adama.

seni incittim. Seni sevdiğimi anladığımda-" Başını iki yana sallar. "Bu senin hatan değil Estella. Ve öyle olduğuna inanmaya devam etmeni istemiyorum-"

Aniden durup dikiz aynasına bakıyor. "*Kahretsin*," diye küfrediyor ve ben koltuğumda dönüp arkamıza bakarken kalbim korkuyla yerinden fırlıyor.

Siyah bir cipin bize doğru yaklaştığını görüyorum, tesadüf olamayacak kadar hızlı ve kasıtlı hareket ediyor.

"Bu-" Sormaya başladım.

Sebastian gaza basarak, "Evet," diyor acımasızca. "Tut devam et."

Araba ileriye doğru yalpalıyor ve ben Sebastian kapı kolunu tutarken takipçilerimizle aramıza mesafe koymaya çalışarak trafikte ilerliyoruz. Ama SUV bizimle kalıyor ve arayı endişe verici bir hızla kapatıyor.

"Otoyola geri dönmemizi beklemiş olmalılar," diye mırıldandı Sebastian, parmak eklemleri direksiyon simidinde bembeyazdı. "Lanet olsun. Daha uzun sürecek olsa bile arka yollarda kalmalıydım."

"Ne yapacağız?" Sesim kendi kulaklarıma bile kısık geliyor.

Sebastian'ın gözleri tekrar dikiz aynasına kayıyor. "Bu arabayla onlardan kaçamayız. Yoldan çıkmak için bir yer bulmalıyız."

Ani bir çıkış yapıyor, rampadan aşağı inerken lastikler gıcırıyor. SUV onu takip ediyor ve şimdi bir başkasının yan yoldan kovalamacaya katıldığını görebiliyorum. Kalbim kaburgalarımın arkasında çarpıyor, ciğerlerim nefes alamayacakmışım gibi hissedene kadar sıkışıyor. Birden sanki kaçış yokmuş gibi hissediyorum. Sanki hiç olmamış gibi.

Sebastian banliyö sokaklarından oluşan bir labirentte ilerliyor ama peşimizdekiler bizimle kalıyor. Bir kaçış yolu ararken çenesindeki gerginliği, gözlerindeki hesaplamayı görebiliyorum.

"İleride bir motel var," diyor. "Bir yerde durmamız gerekecek."

Kalbim daha sert atıyor, göğsümde acı hissediyorum. "Bir stand mı? Sebastian, çok fazla-"

"Başka seçeneğimiz yok," diye sözümü kesti, sesi sertti ama kaba değildi. "Bizi yoldan çıkaracaklar. Etrafımızı sarıp ateş etmeye başlayacaklar. Bazılarını indirmek için bir nokta seçmem gerek. Adamlardan bazıları ölürse, onlar yeniden toparlanırken kendimize biraz zaman kazandırabiliriz."

Ölü. Bu kelime göğsüme kramplar girmesine neden oluyor. Sonuçları olacağını biliyordum ama kulağa çok nihai geliyor. Çok korkunç. İnsanların benim seçimlerim yüzünden öleceği düşüncesi midemi bulandırıyor.

Ama geri dönemem. Vito'ya değil.

Sebastian yıkık dökük bir motelin otoparkına giriyor, arabamızın yoldan görünmeyeceği arka tarafa doğru ilerlerken lastikler gıcırıyor. Motoru durduruyor ve bana dönüyor.

"Dikkatle dinle," diyor ve koltukların arasına sıkıştırılmış tabancayı çıkarmak için uzanıyor. "Saklanmanı istiyorum. Bunu al ve güvenli bir yer bul."

Elime tutuşturduğu silaha bakıyorum. Soğuk, ağır ve korkutucu derecede gerçek. Durumun gerçekliği sağlıklı düşünmemi zorlaştırıyor.

"Yapamam-"

"Yapabilirsin," diye ısrar ediyor. "Düşündüğünden daha güçlüsün Estella. Bunu gördüm. Ama güvende olmana ihtiyacım var."

"Peki ya sen?" Sesim titreyerek soruyorum.

Yüz ifadesi bir anlığına yumuşuyor ve başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Ben iyi olacağım. Daha kötülerıyla de uğraştım."

Ama gözlerindeki yalanı görebiliyorum. Onlardan çok fazla var ve ondan sadece bir tane var.

Daha fazla itiraz edemedim, çakıl taşları üzerindeki lastiklerin çıtırtısını duyuyoruz.

Bizi buldular.

"Git," diye ısrar ediyor Sebastian, belinden kendi silahını çıkararak. Spor çantasını alır, omzunun üzerinden geçirir, böylece kayış göğsünden geçer ve çanta arkasında kalır. "Şimdi."

Arabadan sıvışıyorum, motelin bir kenarından dolanıp köşede çömelerek ilerlerken alçak bir yere çömelıyorum. Ellerim o kadar kötü titriyor ki silahı zor tutuyorum. Kulübenin kapısındaki bir aralıktan Sebastian'ın arabamızın arkasında, silahı hazır bir şekilde konumlanışını izliyorum.

İlk SUV görünür hale gelir, ardından ikincisi gelir. Adamlar dışarı dökülür -Altı, yedi, sekiz tane. Çok fazla. Ve hepsinin merkezinde, ikinci araçtan rahat bir kibirle inen Vito Bianchi var.

Onu gördüğümde kanım buza dönüşüyor. Gülümsüyor, sanki tüm bunlar eğlenceli bir oyunmuş gibi.

"Sinclair!" diye sesleniyor. "Bu işi olması gerekenden daha fazla zorlaştırmayalım. Estella'yı teslim et, ben de adamlarıma seni hemen öldürmelerini söyleyeyim."

Sebastian cevap vermiyor ama silahını sıkıca kavradığını görebiliyorum.

"Hayır mı?" Vito devam ediyor. "Bu hayal kırıklığı. Bu arada baban sana çok kızgın," diye ekliyor, beni göremese de açıkça benimle konuşuyor. "Eve döndüğünde ceza vereceğine söz verdi. Ama aynı zamanda

Seni geri getirdiğim sürece anlaşmamızın geçerli olacağına söz verdim. Eve döndüğümüzde birkaç gün içinde karım olacaksın. Bu küçük numarandan sonra daha fazla gecikmeye tahammül edemem, Estella."

Bu düşünce beni fiziksel olarak hasta ediyor. Vito'nun adamlarına işaret etmesini izliyorum, onlar da Sebastian'ın etrafını sararak dağılmaya başlıyorlar.

"Son şansın," diye sesleniyor Vito. "Umarım beni zorlamaya devam edersin, gerçekten. Bu sefer senden parçalar koparacak olan ben olacağım Sinclair. Ve bu sefer sikini vücuduna yapışık bırakmayacağım, sana söz veriyorum. Özellikle de nişanlığa dokunduğunu öğrenirsem."

Sebastian silahını doğrulturken titreyerek izliyorum. Tek bir atışla Vito'nun en yakınındaki adamı yere seriyor. Ve sonra her şey kaosa dönüşüyor.

Her yönden silah sesleri yükseliyor. Sebastian ölümcül bir hassasiyetle hareket ediyor, onu bir çöp konteynerinin arkasına çekilmeye zorlamadan önce iki adamı daha indiriyor. Ama yaklaşıyorlar ve seçeneklerinin tükenmekte olduğunu görebiliyorum.

Döndüğümde babamı hayal edebiliyorum, yüzü asık, gözlerinde zafer. Vito'yla evlendiğim günü hayal edebiliyorum, eğer artık bakire olmasam da beni hâlâ istediğinde ısrar ederse. Belki de sırf bana daha fazla eziyet edebilmek için eder. Böylece bana istediği kadar zalimce davranmak için bir sebebi olur.

Sebastian'ın sözleri kafamda yankılanıyor. *Düşündüğünden daha güçlüsün.*

İki kere düşünmeme fırsat kalmadan, motelin köşesinden fırladım, silahımı kaldırmıştım. Sebastian'a en yakın olan adama ateş ettim ve onu omzundan vurdum. Acı dolu bir çığlıkla yere yığıldı ve bir anda tüm gözler üzerime çevrildi. Geri tepmenin etkisiyle tökezleyerek geri çekiliyorum, atış sesi kulaklarımda çınlıyor.

"Estella, hayır!" Sebastian bağırır, ama artık çok geçtir.

Tekrar ve tekrar ateş ediyorum, Vito'nun adamlarını siper almak için dağılmaya zorluyorum. Birini vurup vurmadığımı bilmiyorum ama Sebastian'ın yeniden pozisyon alması için yeterince kaos yaratıyorum. Hemen avantajı ele geçiriyor, isabetli atışlarla bir adamı daha indiriyor.

Vito emir yağdırıyor, yüzü öfkeyle buruşmuş. Bir mermi kulağımın yanından *vızıldayarak* geçiyor, o kadar yakın ki vızıltısını hissediyorum. Park etmiş bir arabanın arkasına dalıyorum, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

Sebastian bir an sonra yanımda beliriyor, yüzü öfke ve korkudan bir maske gibi.

"Ne halt ediyorsun?" diye tıslıyor.

"Sana yardım ediyorum," diye nefes nefese kaldım. "Onlardan çok fazla var."

Tartışmak ister gibi görünüyor ama bir başka silah sesi onu durduruyor. Arabanın etrafına bakıyor, sonra geri eğiliyor.

"Eğil," diye talimat verdi. "Hareket ettiğimde beni koruyacaksın. Anladın mı?"

Korkmuş olmama rağmen başımı sallıyorum. Sebastian elimi bir kez sıkıyor, sonra arabanın arkasından çıkıp yeni bir pozisyona geçerken ateş ediyor. Eğilip Vito'nun adamlarına doğru körlemesine ateş ediyorum, Sebastian'ı vurmamak için dua ediyorum.

Her şey bulanık, adamların bağırışları, acı çığlıkları ve silah sesleri kulaklarımı çınlatırken başımı döndürüyor. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen Sebastian'ı korumaya çalışıyorum. Silahım altıncı atıştan sonra boş olarak tıkırdıyor ama ben yine de tetiği çekmeye devam ediyorum, düşünmeden hareket ederken içimde adrenalin dolaşıyor.

Neredeyse çok geç olana kadar arkamdan gelen adamı görmüyorum. Tam silahını kaldırdığı anda dönüyorum ve korkudan tabancamı savuruyorum, suratının ortasına onu yana savuracak kadar sert bir darbe indiriyorum, ateş ederken ateşi boşa gidiyor. Bir silah sesi daha duyuyorum ve göğsünden kanlar akararak yere yığıldığını görüyorum.

"Estella!" Sebastian'ın sesi beni şimdiki zamana geri döndürüyor. Bir tahta palet yığınının arkasına sıkışmış, gömleğinin omzundan kan sızıyor.

Korku içime çöktü. *Yaralanmıştı*. Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakıyor ama ona doğru koşuyorum, başka bir kurşun yanımdan geçerken eğiliyorum. Vito'nun adamlarına ateşi kesmeleri için bağırdığını duyuyorum, kazara bana zarar veren olursa her türlü acıyı vaat ediyor.

Acıdan solgunlaşmış yüzüne ulaştığımda Sebastian "Gitmemiz gerek," diye soluk soluğa bağılıyor. "Şimdi."

Başımı sallıyorum, yan tarafımda ilk kez bir yanma hissi fark ediyorum. Aşağı baktığımda gömleğimde bir yırtık görüyorum, kumaşa kan bulaşmış. Ben de darbe almıştım ama adrenalin şimdiye kadar acıyı maskeleymişti.

Sebastian'ın yüzü bunu görünce daha da beyazlaşıyor, öfkeyle sıkışıyor. Park yerine doğru bakıyor ve beni tırmaladıkları için oradaki adamların her birini tek tek öldürmek istediğini biliyorum. Ama kaçmamız gerekiyor.

"Koşabilir misin?" Sebastian ısıırıyor, ben de başımı sallıyorum.

"Evet." Emin değilim ama başka seçeneğimiz olmadığını biliyorum. Bunu yapmak zorundayız.

Git.

Birlikte motelin arka tarafına doğru kaçıyoruz; burada zincir bağlantı çitler araziye sık bir ormanlık alandan ayırıyor. Silah sesleri peşimizi bırakmıyor, kurşunlar çit direklerinin tahtalarını parçalıyor.

Ağaçların arasından koşuyoruz, arkamızdaki takip sesleri giderek azalıyor. Uzaktan motorların homurtusunu duyuyorum. Yan tarafım yanıyor, her adım vücuduma yeni bir acı dalgası gönderiyor. Sebastian'ın durumu da pek iyi değil, nefes almakta zorlanıyor, elimi tutuşu zayıflıyor.

"Bir arabaya ihtiyacımız var," dedi Sebastian ısırarak. "Acele edin."

Bir benzin istasyonu görene kadar ağaçlara yakın durarak bir yola sapıyoruz. Sebastian pompanın yanında gördüğü ilk boş arabaya doğru koşuyor, oldukça yeni görünen siyah bir kamyonet. Binmem için işaret ediyor, ben de yolcu tarafına koşuyorum, birinin arabasını çaldığım için hissettiğim suçluluk duygusu korkum tarafından tamamen bastırılmış durumda.

Sebastian direksiyon kolununun altından kabloları çekip çıkarıyor ve birkaç saniye içinde arabayı düz kontak yapıyor. Gaza basıp benzin istasyonundan uzaklaşırken birinin bağırdığını duyuyorum ama o hiç tereddüt etmiyor. Hızla uzaklaşıyor, biz Vito'nun adamlarıyla aramıza olabildiğince mesafe koymaya çalışırken arka yollara sapıyor.

Ne kadar sürdüğümüz hakkında hiçbir fikrim yok. Öğleden sonra geceye dönene kadar saatler geçiyor ve Sebastian kaçtığımız yerden birçok arka yol ve çıkış uzakta, yol dışında başka bir motel buluyor.

"Sabah başka bir araba buluruz," diye mırıldanıyor, kamyondan tökezleyerek çıkarken sesi boğuklaşıyor. Evden aldığım kapüşonluyu alıyor, kanı gizlemek için gömleğinin üzerine atıyor, böylece kimse soru sormadan bize bir oda ayarlayabilecek. Görevli ikimizle de pek ilgilenmiyor ve Sebastian üst kattaki yirmi dört numaralı odanın anahtarını alıyor. Merdivenler neredeyse imkansız geliyor ve yeni odaya tökezleyerek girdiğimizde ikimiz de ayakta zor duruyoruz.

Yüzünde korku ve pişmanlık maskesiyle bana dönüyor ve kapıyı arkamızdan kilitlerken başımı hızla sallıyorum.

"Pişman değilim," diye fısıldıyorum usulca, yatağın kenarına çöktüğümde oda etrafında yüzüyor. "Azıcık bile değil."

SEBASTIAN

Estella'nın benim yüzümden zarar gördüğü düşüncesi, keşke kaçmadan önce Vito'nun lanet adamlarının hepsini öldürseydim dedirtiyor. Keşke yapabilseydim. Ama ikimizi de oradan çıkarmak daha önemliydi.

"Bir bakayım," diye mırıldanıyorum, elimle yan tarafını işaret ediyorum.

Estella gömleğini oynatmaya başladı ama acıdan nefesi kesildi, kolunu kaldırmaya çalışır çalışmaz elleri düştü. Önünde diz çöküp kumaşı yaradan nazikçe sıyrıyorum, o sırada kalbime işleyen bir inilti çıkarıyor.

Korktuğum kadar kötü değil. Kurşun onu sıyrıp geçti, kaburgaları boyunca çatlak bir yara bıraktı ama hayati bir şeye zarar vermedi. Omzum sanki doğrudan delinmiş gibi hissediyorum ve kanamayı bir an önce yavaşlatmam gerektiğini biliyorum.

Spor çantasını kontrol ettim ve ilk yardım çantasını buldum. Birkaç kurşun yırtmış ama bir şey kaybetmemize neden olacak kadar değil, ki bu iyi bir şey. Oradaki her şeye ihtiyacımız var. Geri dönüp Estella'nın önünde diz çöküyorum, yarayı temizlemek için alkollü pedleri çıkarmadan önce nazikçe tişörtünü çıkarmasına yardım ediyorum. "Bu biraz acıtacak," diye mırıldanıyorum özür dileyerek. "Özür dilerim, güvercinim."

"Sen üstesinden geldin," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Ben de üstesinden geleceğim."

Beklediğimden daha cesur çıktı. Yarayı elimden geldiğince hızlı ve metodik bir şekilde temizleyip bandajlıyorum ve mümkün olduğunca nazik davranıyorum. Estella'nın yüzünden süzülen gözyaşlarını görebiliyorum ve bu beni derinden yaralıyor.

"Asla incinmeni istemedim," diye fısıldıyorum, sesim titriyor ve Estella başını sallayarak yanağıma dokunmak için usulca uzanıyor.

"Bana zarar vermedin," diyor kararlı bir şekilde. "O incitti. Ve eğer kaçmasaydık, hayatım boyunca bana zarar verecekti."

Sertçe yutkunuyor, omzuma bakıyor. "Sıra sende" diyor usulca, tereddüt ediyorum ama yavaşça kalkıp yanına oturuyorum ve kanlı gömleğimi çıkarıyorum.

Kurşun tahmin ettiğim gibi delip geçmiş. Estella ona bakarken yüzünü buruşturdu. "Ne kadar kötü olduğunu söyleyemem," diye fısıldıyor ve ben kuru bir şekilde kıkırdıyorum.

"Eğer büyük bir şeye çarpmış olsaydı, bilirdim. Şansımız yaver gitti."

"Umarım şansımız bundan daha iyi olur," diye mırıldandı Estella.

Yarayı temizlemek için gerekenler için.

Çok acıyor ama bu yeni bir şey değil. Hafif ve nazik dokunuşuyla yarayı temizleyip sararken hareketsiz ve kaskatı duruyorum. İşini bitirdiğinde ona doğru eğilip saniyeler içinde ısınan yumuşak bir öpücük veriyorum. Onu arzulamadan ona dokunamıyorum. Aletimin sertleştiğini hissettiğimde inliyorum ve kalçalarını kavramak için aşağı uzanıyorum, onu yatakta bana binecek şekilde kaydırıyorum.

"Az önce vuruldun," diye soluyor Estella, küçük bir kahkaha atıyor. Onu kendime doğru çektiğimde bir inlemeye dönüşüyor, kalçaları, aletimin kalın, sert çıkıntısını bacaklarının arasına sokmak için eğiliyor.

"Olması gereken her şey hâlâ çalışır durumda." Sağlam kolumla aşağı uzanıp kot pantolonunun düğmesini açıyorum ve kalçasından aşağı çekiyorum. "Seni istiyorum. Seni bana bırak prenses. Çok fazla acı çekmiyorsan-"

"Ben iyiyim." Estella kaykıldı, kotunu tekmeleyerek çıkardı. Külotuna uzanmaya başladı, ama elini ittim, hızla kendi kotumu çözdüm ve zonklayan sikimi avuçlayarak serbest bıraktım.

Parmağımı külotunun kenarının altına sokuyorum, onu hafifçe kaldırırken yana doğru çekiyorum, onu horozumun şişmiş ucuna yerleştiriyorum. Zaten sırlıklam olan kıvrımlarının arasına giriyor ve vücudumun en hassas bölgesine doğru kayan ıslak sıcaklığı hissederek inliyorum.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun." Parmaklarımı saçlarında gezdirip yumruğumun etrafına dolayarak yavaşça içine doğru itiyorum, o sikimin uzunluğundan aşağı kayarken ben de onu dolduruyorum. Dayanılmaz bir zevk dalgası beni kavıyor, Estella inlerken sıcaklık içime hücum ediyor.

"İyi misin prenses?" Onu hafifçe öperek mırıldanıyorum. "Dün geceden sonra sikimi tekrar almak için çok mu ağrıyorsun?"

Başını sallıyor, kalçalarını ayarlarken kolunu boynuma doluyor ve boyuma doğru tamamen kayıyor. "Ben iyiyim," diye fısıldıyor nefes nefese. "İyiden de öte. Çok iyi hissettiriyor."

İyi, bunu tanımlamak için yeterli bir yol gibi gelmiyor. Bu bir rüya gibi geliyor, uzun zamandır hayalini kurduğum her şeyin bir anda gerçekleşmesi gibi. Ona doyamıyorum - üstümdeyken hissettiklerine, kalçalarının bacaklarıma sürtünmesine, dolgun göğüslerinin göğsüme değmesine, sıcaklığına

beni çevreliyordu. Saçlarının ellerimin üzerinde yumuşakça kayması, dudaklarının dudaklarıma değmesi, sıcak ve pelüş, teninin tatlı kokusu. Kendimi onun içinde kaybetmek, bu anın hiç bitmemesini istiyorum. Bizi avlayan herkesi, ölmemizi isteyen herkesi unutmak ve onunla geçirdiğim bu andan başka bir şey düşünmemek istiyorum.

Estella'nın elleri yüzümü kavıyor, parmakları saçlarıma kayıyor, ritmini bulmaya çalışırken kucağımda kayıyor. Vücudunun bana karşı her hareketi, dar, ıslak amının sikimin etrafında kenetlenmesi, başımın zevkle yüzmesine neden oluyor. Kollarımı ona doluyorum, bir elimi sırtına dayıyorum, diğeri saçlarının arasına giriyor, onu öperken başının arkasına bastırıyorum. Bu şekilde, yavaşça hareket ediyoruz, doruktan çok bağlantı ile ilgili gibi hissettiren bir ritimle birbirimize karşı sallanıyoruz, sanki böyle kalmaktan memnun olacaktıyız gibi, ikimizin birbirine sarılmış hissini tadını çıkarıyoruz.

"Bu kadar iyi hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim," diye dudaklarıma yapışıyor Estella ve hızını bulmaya başladığını hissediyorum, sikimin üzerinde hafifçe zıplarken kalçaları hafifçe bana doğru yuvarlanıyor. Tabana doğru her kayışında öne doğru kayıyor, klitorisini bana doğru sürüyor ve nefes alışının hızlandığını hissedebiliyor, elmacık kemiklerinin çukurundaki belli belirsiz ter parıltısını görebiliyorum. Bulduğumuz motel son derece eski ve klima dışarıdaki sıcağa pek ayak uyduramıyor. Ama şu anda ikimizin de umurunda değil. Ve Estella, terli ve nefessiz bir şekilde sikime binerken, hatırlayabildiğim tüm fantezilerimi gerçekleştiriyor.

"Sana henüz göstermediğim çok şey var prenses," diye mırıldanıyorum, ağzını tekrar hafifçe yakalarken parmak uçlarımla yanağını sıyrıyorum. "Güvende olduğumuzda, ben seni tekrar tekrar boşaltırken yatakta saatler geçireceğiz. Sana bildiğim her pozisyonu göstereceğim ve kendi pozisyonlarımızı yaratacağız. Biz-"

Bu sefer kendini daha da yukarı itiyor, tekrar kucağıma düşmeden önce sadece sikimin ucu içine girene kadar yukarı kayıyor, inliyorum. "*Siktir*, Estella-"

"Bu iyi mi?" Dudağını ısıırıyor, gözlerimin içine bakarken hâlâ kalçalarını sallıyor. "Henüz ne yaptığımı bildiğimi sanmıyorum-"

"Bilmene gerek yok," diye söz veriyorum ona, sesim zevkten boğuklaşıyor. "Gayet iyi gidiyorsun, güvercinim. Kendini çok iyi hissediyorsun. Sikimi çok iyi alıyorsun prenses. Her... lanet... inç..."

O hareketi tekrarlarlarken inliyorum, kalçalarını kavrarken yatak başlığına yaslanıyorum, başı geriye düşerken göğüslerinin sallanışını izliyorum. Elimi aramızda kaydırıyorum, başparmağımı şişmiş klitorisine bastırıyorum, o hareket ettikçe ona doğru yuvarlıyorum. Çılgılık atıyor, elime karşı kıpırdanıyor ve aniden daha önce hissettiğim o yavaş yapı bir anda hızlanıyor, Estella'nın zevkini kovaladığını görünce beni en uç noktaya itiyor.

"Tanrım, Sebastian, sanırım ben- ben- ben-" Sırtını kamburlaştırarak pantolonunu indiriyor ve ben bırakmamak için dişlerimi sıkıyorum.

"Benim için gel, prenses. İşte böyle. Sikimin her yerine boşal. Boşalana kadar sür beni, *evet*-" Sıkıştığını ve etrafımda çırpındığını hissettiğimde bir nefes emiyorum, titremeye başladığında gözlerinin kapanışını izliyorum. Parmakları havayı pençeliyor, elleri sonunda kaldıraç olarak kullanmak için kalçalarımı buluyor ve bana karşı kükrüyor, ben yıldızları görene kadar sikimi gıcırdatıyor. Etrafımda kenetlenip dalgalanırken içimde zonkladığımı hissediyorum, orgazmı onu ezerken ağzı bir çılgılla açılıyor.

"Oh lanet olsun-Sebastian, lütfen içime gir, bunu hissetmek istiyorum, *lütfen*-"

"*Siktir!*" Yüksek sesle inliyorum, Estella'nın dölüm için yalvarma sesi beni tamamen çözüyor. İçine boşalmadan önce onu üzerimden çekmek niyetiyle kalçalarını kavriyorum ama yapamıyorum. Hâlâ orgazmın ortasında, vücudu titriyor, amı kadife bir eldiven gibi etrafımda kenetlenmiş ve bu çok iyi hissettiriyor. Hem de çok iyi.

Daha önce hiç korunmasız bir kadının içine girmemiştim... hatta ondan önce bir kadını çıplak bile sikmemiştim. Sadece bu his bile beni her seferinde uçurumun kenarına itmeye yetti ve Estella'nın sikimin üzerinde kıvrınması, onu doldurmam için yalvarması, herhangi bir erkeğin öz kontrolünü kırmak için yeterli olurdu.

"Oh... lanet *tanrım*-" Aletimin sertleştiğini ve içinde zonkladığını hissettiğimde yüksek sesle küfrediyorum, ellerim onu yapmam gerektiği gibi çekmek yerine daha sert bir şekilde aşağı çekiyor ve ona karşı eğildim, adını inlerken başım başlığa geri düşüyor. "Oh lanet olsun, *Estella*-"

"Sebastian. Oh tanrım-" Adımı haykırıyor, ben içine doğru hamle yaparken kalçaları bana doğru yuvarlanıyor, döllerimin fişkırması onu dolduruyor. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim, onun etrafıma sarılmış hissi, çıplak teni çıplak tene, ıslak ve sıcak ve ben boşalırken sıkı ve kendimi zevke teslim ederken tekrar tekrar onun adını inlediğimi duyuyorum.

Estella ellerimde gevşiyor, saçları göğsümün üzerinde sürüklenirken, nefes nefese kıvrılırken göğsüme bastırmak için öne doğru düşüyor. İçinde hâlâ yarı sert durumdayım ve döllerimi içinde *hissedebiliyorum*. Sikim seğiriyor, cesurca ikinci bir tur atmaya çalışıyor ve o benim dölümle doluyken onu becerme düşüncesi neredeyse beni tekrar tamamen sertleştirmeye yetiyor. Ama omzum yanıyor ve ağrıyor, bir dakika önceki efor hala iyileşmekte olan ve yeni yaralanmış bedenimi sınıra kadar zorluyor ve Estella'nın çok daha iyi durumda olduğunu hayal edemiyorum.

Yavaşça onu üzerimden kaldırıyorum, sırtüstü yatarken, saçları yüzüne muhteşem bir şekilde dolanırken ve nefesini tutmaya çalışırken onun yanında yanıma dönüyorum. Bir saniye sonra gözleri açılıyor ve dudakları aralanıyor. "Tanrım, Sebastian, seninle konuştum-"

"Artık bitti." Başımı salladım. "Özür dilerim Estella, kendimi daha fazla kontrol etmeliydim. Ama *lanet olsun*, bana böyle yalvardığını duymak..."

"Kahretsin." Bir elini ağzına götürüyor. "Yapabileceğimiz bir şey var mı? ne yapacaksın?"

"Bir eczaneye uğrayıp doğum kontrol hapı almak dışında, hayır.

Deneyebiliriz,

Ama Vito'nun adamlarından önce davranmak şu anda ilk önceliğimiz."

Estella dudaklarını birbirine bastırıyor. Eli karnının düz yüzeyine dokunmak için aşağı kayıyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor. "Bu fikirden nefret etmiyorum, biliyorsun," diyor usulca. "Rahatsız edici olduğunu biliyorum ama..."

"En kötü şey olmazdı," diye kıkırdıyorum usulca, eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. "Ben de bu fikri sevdim, güvercinim. Eninde sonunda. Eğer kendimi kontrol edebilirsem bunu tekrarlamayacağız."

"Seni baştan çıkarmamaya çalışacağım." Alaycı bir şekilde gülümsüyor ve ben de gülüyorum, başımı yastıkların üzerine koyarken onun yanına uzanıyorum.

"Bunu senden başka hiç kimseyle yapmadım." Parmaklarımı göğüslerinin arasındaki vadide gezdiriyorum, terden ıslanmış teninin benimkine değmesinin tadını çıkarıyorum.

Estella göz kırpmıyor. "Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum. "Birlikte geçirdiğimiz ilk gece benim de ilk kez prezervatifsiz seks yaptığım geceydi. Doğrusu, bizim için de biraz almalıydım ama bekleyemedim. Bu da benim hatam-"

"Hayır." Estella başını sertçe sallıyor ve dirseklerinin üzerinde doğruluyor. "Hayır... bu beni mutlu ediyor, Sebastian. Sen benim ilkimdin. Benim de ilk olabileceğim bir şey olduğu için mutluyum."

"Asla başka bir şeye geri dönemeyeceğim," diye inleyerek göğsünü hafifçe avucumun içine alıyorum. "Başka hiçbir şeye benzemiyor prenses. Kukun cennet gibi hissettiriyor. Hayatımda hissettiğim her şeyden daha iyi."

"Güzel." Estella bana doğru dönüyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Senin için her zaman öyle olmak istiyorum. Şimdiye kadar sahip olduklarının en iyisi. Başka birini istemeni asla istemiyorum."

Sikim seçirerek yeniden canlanıyor, sertleşiyor ve öpüşmeyi derinleştirirken inliyorum. "Asla başka birini istemeyeceğim," diye söz veriyorum ona. "Asla senin gibi biri olamaz. İşte bu yüzden-" Aşağı uzanıp inatçı ereksiyonumu düzeltiyorum. "Peşimizdeki insanların önüne geçebilmek için uyumamız gerek. Seninle günler ve günler geçirmek istiyorum Estella, endişelenecek başka hiçbir şeyin ve hiç kimsenin olmadığı günler. Ama önce kaçmamız gerek."

Onu tekrar öpüyorum, hafifçe. "Seni temizlemek için bir şeyler getirmeliyim. Ve sonra-"

Başını sallıyor ve beni tekrar yanına çekiyor. "Böyle uyumak istiyorum," diye fısıldıyor. "Seninle dolu. Bütün gece içimde olmanı istiyorum."

Bunun üzerine sikim acıyla zonkluyor ve alnımı onunkine bastırarak inliyorum. "Beni öldüreceksin, kadın," diye mırıldanıyorum, onun üzerinde duracak şekilde dönüyorum, sert uzunluğum aramızda sıkışıyor. "Bir kez daha, sonra uyuyacağız."

Estella'nın bacakları etrafımı sarıyor, beni tekrar yumuşak ve istekli bir şekilde öperken kalçaları yukarı kalkıyor. "Bir tane daha," diye fısıldıyor. "En azından bu gece için."

ESTELLA

Daha güneş doğmadan, sabahın ikisini biraz geçe uyanıyoruz. Sebastian benden önce kalkıyor ve eğilip beni nazıkçe öpüyor. "Gitmemiz gerek," diye mırıldanıyor. "Hızlı bir duş almak ve kıyafetlerimizi değiştirmek için yeterli zamanımız var, eğer hızlı olursak. Sonra da yola koyulmamız gerekiyor. Başka bir araba bulmamız gerekecek."

Sersemce başımı sallayıp kendimi yukarı itiyorum. Yan tarafım daha önce hiç hissetmediğim kadar ağrıyor ve acı dolu bir ses çıkardığımda Sebastian'ın endişeyle bana baktığını görüyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"Gerçekten çok acıyor," diye itiraf ediyorum. "Ama iyi olacağım. Peki ya sen? Sen de vuruldun," diyorum ve o da sağlam koluyla tek omuz silkiyor.

"Acıtıyor. Ama ben bunu daha önce de yaşadım. Sen yaşamadın."

"Yaşayacağım." Yataktan kalkıyorum, kalkarken ne kadar kaskatı olduğumu fark ediyorum. Yıllarca yüzdüğüm ve koştuğum için formdayım, ama dünün gerektirdiği türden bir efora hazırlıklı değildim - daha önce hiç çalıştırmadığım yepyeni bir kas grubunu kullanıyor gibi görünen seksten bahsetmiyorum bile. "Duş almak için vaktin olduğunu söylemiştin?"

Sebastian çantasını karıştırırken "On dakika," diyor. "Sana katılacağım ama çabuk olmalıyız. Fazladan bir şey yok." Bana göz kırpmıyor ama yüz ifadesi son derece ciddi.

Her adımda yüzümü buruşturarak banyoya doğru ilerliyorum. Yanımdaki yara, başka bir şey düşünmeyi zorlaştıran donuk, inatçı bir ağrıyla zonkluyor. Duşu açıp suyun ısınmasına izin verirken Sebastian'ın dün gece uyguladığı bandajı dikkatlice soyuyorum. Yara kızgın ve kırmızı görünüyor ama en azından artık kanamıyor. Etrafındaki bölge morarmış, siyah ve mavi renkte ve kaburgalarımın çarpmaya ne kadar yaklaştığını görebiliyorum. Çok ama çok şanslıydım.

Duşa giriyorum, sıcak su yan tarafıma çarpıp acı verdiğinde yüzümü buruşturuyorum. Ama sıcaklık ağrıyan kaslarıma sızarken vücudumun geri kalanının ne kadar iyi hissettiğine değiyor. Tam saçımı yıkamaya başlamıştım ki Sebastian bana katıldı, geniş gövdesi küçük duş kabininin çoğunu kaplıyordu. O da omzundaki yaranın bandajını çıkarmış ve su çarptıkça çenesindeki gerginliği görebiliyorum.

"Yardım etmeme izin ver," diyerek elindeki bezi alıyorum. Yarasının etrafını nazikçe yıkıyorum, yaranın kendisine dokunmamaya dikkat ediyorum. Gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor ve içlerinde tam olarak okuyamadığım bir şey var - arzunun ötesinde, durumumuzun aciliyetinin ötesinde bir şey.

"Estella," diyor usulca ve dudaklarındaki ismim bile içimde suyun sıcaklığıyla ilgisi olmayan bir sıcaklık seli yaratıyor.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum ama neyi onayladığımdan emin değilim. Acele etmemiz gerektiğini mi? Bu şefkat anının göze alamayacağımız bir zaman alımlı olduğunu mu? Aramızdaki her şeyin hâla anlamakta zorlandığım şekillerde değiştiğini mi?

Sabunu geri alıyor ve aynı nazik özenle beni yıkayarak iyiliğine karşılık veriyor. Parmakları belimin kıvrımlarını izliyor, tüy kadar hafif dokunuşlarla yaramın üzerinden geçiyor. Bu acele anda bile, kalbimi sızlatan bir samimiyet var. Saçlarını hızlıca yıkıyorum, hareket yan tarafımdaki deri ve kasları gererken yüzümü buruşturuyorum ama Sebastian'ın omzu bu harekete daha az dayanıyor.

Saniyeler gibi gelen bir sürenin ardından "Zaman doldu," diyor. "Gitmemiz gerek."

abucak kurulandık ve Sebastian kendisi için aynısını yapmadan önce yeni bir bandaj uygulamama yardım etti. Benim için hazırladığı kıyafetleri giydim.

-Dün satın aldığım kotlardan biri ve bandajdan sızması halinde kanı gizleyecek basit bir siyah tişört. Kaçak bir hayat için pratik kıyafetler. Alışkın olduğum tasarımcı markaları değil ama onları hiç özlemediğimi fark ettim.

Eski hayatımla ilgili hiçbir şeyi özlemiyorum. Biraz özleyebilir miyim diye merak ettim - mükemmel yemekler, kapalı yüzme havuzu, boş saatler. Resim malzemelerimi ve kendi özel sığınadığım gibi hissettiren güneş odamı özlüyorum ama bunlar, kaçmayı ve temelli uzaklaşmayı başarırsak tekrar sahip olabileceğim şeyler. şu anda lüks yerine sahip olduğum şey -Sebastian ve birbirimize dönüştüğümüz şey- onu kaybedersem yerini dolduramaz.

"Nasıl hissediyorsun?" Sebastian birkaç eşyamızı toplarken soruyor. "Dürüst ol prenses."

Acıyı küçümsemeyi düşünüyorum ama gözlerindeki bakış bana bunun farkına varacağını söylüyor. "Vurulmuş gibiyim," diye itiraf ediyorum. "Ve sanki on iki saat daha uyuyabilirmişim gibi. Ama idare edeceğim."

Dürüstlüğümden memnun bir şekilde başını sallıyor. "Bir sonraki durakta sana ağırlık kesici alırsın. Şimdilik yeni bir araba almaya ve Vito'nun adamlarıyla aramıza daha fazla mesafe koymaya odaklanmalıyız."

Eski nişanlımın adı geçince tüylerim diken diken oluyor. Dünkü yüzleşme zihnimde canlanıyor-Vito'nun soğuk gözleri, silah sesleri, Sebastian'ın koşarken beni koruyan vücudu. Yakalanmaya ne kadar yaklaştığımıza hâlâ inanmıyorum. Sebastian'a daha sahip olmadan onu kaybetmeye ne kadar yaklaşmıştım.

"Yüzüğü atmak istiyorum." İlk motelden ayrıldıktan sonra Sebastian'ın onu bir iç cebe sakladığını bildiğim spor çantasına doğru bakıyorum. "Artık onun hiçbir parçasını yanımda istemiyorum."

Sebastian kapının kilidini açıp silahını çekmiş halde yürüyüş yollarını ve otoparkı kontrol ederken, "Bunu takdir edebilirim," diyor. "Ama bir noktada onu rehin vermemiz gerekebilir prenses. O yüzük ona muhtemelen yüz bin dolara mal olmuştur. Eninde sonunda ihtiyacımız olacakken parayı sokağa atmanın anlamı yok."

Her ne kadar nefret etsem de mantığı sağlam. En azından şimdilik peşini bırakıyorum, çünkü bu konuda gerçekten konuşacak zamanımız yok ve sahip olduğumuz değerli dakikaları tartışarak harcamak istemiyorum.

"Sence onları kaybedebilir miyiz?" Otoparktan kamyonete doğru ilerlerken soruyorum. Sebastian çantayı arka koltuğa atıyor ve tekrar düz kontak yapmak için içeri kayıyor.

"Deneyeceğiz amına koyayım," diyor kararlılıkla, motor kükrerken. "Bu arabadan kurtulacağız ve nakit ödeyerek başka bir hırpani alacağız. Her ne kadar para harcamayı sevmesem de, polislerin çalıntı araçlar için peşimizde olması ihtiyacımız olmayan bir sorun daha."

Ben de bu mantığa karşı çıkamıyorum. Omzumun üzerinden bakıp karanlıkta herhangi bir far izi ararken nefesim boğazımda düğümleniyor ve Sebastian bakışlarını yakalıyor. "İyi misin prenses?"

"Korkuyorum," diye itiraf ediyorum, kamyonu vitesine takarken ona bakıyorum. "Ama gelecekte değil. Sonunda gerçek bir şey bulduğuma göre bunu kaybetmekten -seni kaybetmekten- korkuyorum."

Sonra beni öpüyor, kısa ama şiddetli, sanki kendini üzerime kazımaya çalışıyormuş gibi. "Gidelim," diyor uzaklaştığında. "Ne kadar çabuk karşıya geçsek"

sınırı geçip farklı bir ülkeye girdiğimizde, bizim için 'gerçek' olanın ne olduğunu anlamaya o kadar çabuk başlayabiliriz."

Güneş doğana kadar arka yollardan sorunsuz bir şekilde ilerliyoruz. Yediyi biraz geç, bir arabaya servis restoranı, bir eczane, birkaç dükkân ve ortasındaki bina güçlü bir rüzgârda yıkılacakmış gibi görünen eski bir araba galerisi olan küçük bir kasabadan geçiyoruz. Önce eczanede duruyoruz, Sebastian tabancamı yeniden doldurup bana veriyor.

"Eğer biri seninle konuşmaya çalışırsa-"

"Önce ateş et, soruları sonra sor." Zayıf bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Biliyorum." Başını salladı, kamyonundan indi ve hızla eczaneye doğru yürüdü. On dakika içinde elinde küçük bir çantayla geri döndü. "Ağrı kesici aldım," dedi.

"B Planı alabileceğim türden bir şehir değil."

"Ne olacağını göreceğiz." Ona gülümsüyorum. "Şu anda her şeyden çok ibuprofen istiyorum."

"Yiyecek bir şeyler alalım, ben araba için pazarlık yaparken sen de ağrı kesicileri alırsın." Sebastian caddenin karşısındaki arabalı servise bakar. "Arabayı bırakıp otoparka kadar yürüyeceğiz."

Sebastian bizi restorana götürürken başımı sallıyorum, koltuğa yaslanıyorum ve yavaşça nefes alıyorum. Yağlı kahvaltı yiyecekleri ve kahve alıyoruz ve yiyecekleri mideye indirirken üç ibuprofen alıyorum. Sebastian spor çantasını ve silahı alıyor ve araba parkına doğru yola çıkıyoruz.

Bir arabanın parasını nakit olarak ödemesi yirmi dakika sürüyor, çok az soru soruluyor, özellikle de galeriyi işleten yaşlı adama istenen fiyatın beş yüz dolar fazlasını verdiğinde. Yine de, ayaklarımın üzerinde ve hızla ısınan sabahın içinde, özellikle de omzumun üzerinden bakmayı bırakamadığım zaman, bir saat gibi geliyor.

Sebastian bize eski siyah bir sedan alıyor, kullanışlı ama bir kez daha Vito'nun adamlarını atlatacak bir şey değil. "Onlardan kaçmamız gerekecek, kaçmamız değil," diyor Sebastian, arabaya bindiğimizde yüzümdeki ifadeyi görünce. "Şu anda sahip olduğumuz kısıtlamalarla onları geride bırakabilecek türde bir araba bulmak zor."

Bir saat kadar daha araba sürüyoruz, arka plandaki tek ses radyonun yumuşak uğultusu. "Ne düşünüyorsun?" Sebastian sonunda soruyor, gözleri yoldayken bir başka uzun boşluğa doğru ilerliyoruz.

"Hayatımın her zaman beklediğimden ne kadar farklı olacağı hakkında," diyorum usulca, önümüzde uzanan açık yola bakarak. Ona bakıyorum ve çenesinin biraz gerildiğini görüyorum.

"Pişman mısın?" Soru sıradan ama altındaki gerilimi duyabiliyorum.

Dönüp ona bakıyorum, sabah güneşinin ışıltısında profilini inceliyorum. Güçlü çenesini, kaşlarının arasındaki hafif çatıklığı, artık tadını bildiğim dudaklarını, avuçlarıma sürtünmesini sevdiğim kirli sakallarını. "Bir saniyeliğine bile," diyorum ona dürüstçe. "Mirasın bir ayrıcalıktan çok bir hapisane olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Bana bakıyor, yüz ifadesinden şaşkınlığı belli oluyor. "Her şeyi kaybettiğin için üzgün değil misin?"

"Bazı konforları özlemeyeceğimi söylemiyorum," diye itiraf ediyorum küçük bir kahkaha atarak. "Ama benim için planlanan hayatı düşündüğümde - Vito'yla evlenmek, mükemmel mafya karısı olmak, tüm çirkinlikleri görmezden gelmek - istediğim şeyin bu olduğunu düşündüğüme inanamıyorum." Elimi kalçasına koymak için uzanıyorum, fiziksel bir bağlantıya ihtiyaç duyuyorum. "Bu şimdiye kadar bildiğim her şeyden daha fazla özgürlük gibi geliyor."

Sebastian elimi kendi eliyle kapatıp hafifçe sıkıyor. "Hâlâ senden bir şey almış olduğum hissinden kurtulamıyorum. Ailen, güvenliğin, geleceğin-"

"Vazgeçmek istemediğim hiçbir şeyi almadın," diye araya giriyorum. "Bu seçimi ben yaptım Sebastian. *Biz* yaptık. Birlikte yaptık. Bu konuda hiçbir şey senin hatan olmayacak. Ve eğer bir geleceğimiz olacaksa, bu duyguyu yolun bir yerinde bırakmamız gerekecek."

İkna olmuş görünmüyor ve suçluluk duygusunun hâlâ üzerinde olduğunu görebiliyorum. Ben daha konuyu açmadan geriliyor, gözleri dikiz aynasına kayıyor.

"Ne oldu?" Arkamıza bakmak için dönerek soruyorum.

"Başka bir SUV. Son birkaç dakikadır bizimle aynı dönüşleri takip ediyorlar." Sesi sakın ama alttan alta bir endişe akımı duyabiliyorum. "Bir şey olmayabilir. Bela da olabilir."

Kalp atışlarım hemen hızlanıyor. "Ne yapacağız?"

"Şimdilik normal sürmeye devam edeceğiz. Ani hareketler yok." Eli benimkinden beline soktuğu silaha doğru hareket ediyor. "Ama sana söylersem eğilmeye hazır ol. İhtiyacınız olursa silahınızın hazır olduğundan emin olun."

Sonraki birkaç dakika dayanılmazdı. Arkamızdaki farlar sabit bir mesafeyi koruyor - yaklaşıyor, ama sönmüyor da. Sebastian ani bir sağa dönüşle daha küçük bir yola sapıyor ve arkamızdaki araba da onu takip edince midem bulanıyor.

"Kesinlikle tesadüf değil," diye mırıldandı Sebastian. "Dur bakalım."

Hiçbir uyarıda bulunmadan gaza basıyor ve araba ileri doğru fırlarken ben de koltuğuma geri itiliyorum. Arkamızdaki araba bir an için küçülüyor, sonra hızla aradaki mesafeyi tekrar kapatmaya başlıyor.

"Bizden daha hızlılar," diyorum sesimdeki paniği bastırmaya çalışarak.

"Umalım da ben daha iyi bir sürücü olayım," diye homurdanıyor Sebastian, bir tane daha alarak keskin bir dönüşle kapı kolunu kavradım.

Bizi giderek karmaşıklaşan bir dizi dönüşten geçiriyor, lastikler protesto için gıcırıyor. Odaklandığını, gözlerinin sürekli aynaları, önündeki yolu ve hız göstergesini kontrol ettiğini görebiliyorum. Bu benim ilk tanıdığım Sebastian; profesyonel, koruyucu, her türlü tehdidin üç adım önünde duran adam.

Bir an için onları kaybediyor gibiyiz. Özellikle keskin bir dönüşten sonra araba gözden kayboluyor. Sebastian hızımızı koruyor, virajlı yolda hassas bir şekilde ilerliyoruz.

"Sanırım biz-" diye başlıyorum ama siyah SUV aniden yol boyunca uzanan ağaçların arasından önümüze çıkınca kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Sebastian küfrediyor, frene basıyor ve direksiyonu yana kırıyor. Araba savruluyor ve dehşet verici bir an için kaza yapacağımızı düşünüyorum. Bir şekilde bizi yolumuzu kesen aracın hemen önünde durdurmayı başarıyor.

"Yere yat!" diye bağıyor ve ben tereddüt etmeden, ilk silah sesleri duyulurken ön panelin altına eğiliyorum.

Kurşunlar ön camı delip geçerken üstümdeki camlar kırılıyor. Sebastian ateşe karşılık veriyor, hareketleri hızlı ve kesin. Bağırışlar, daha fazla silah sesi duyuyorum ve sonra Sebastian'ın eli omzumda.

"Yerde kal," diye homurdanıyor. "Bunun için koşacağız. Düşüler ve gitmemiz gerek. Kıpırdamayın."

Araba hızlanıyor, eğer emniyet kemerim takılı olmasaydı neredeyse beni yere fırlatacaktı. Sebastian küfrediyor ve SUV'un etrafından dolanıp yolun engebeli, çimenli tarafına geçerken arabanın zorlu arazide ilerlemesinin sert sarsıntısını hissediyorum. Arkamızda bir silah sesi daha duyuyorum ve Sebastian gaza basıyor, lastikler gıcırıyor ve araba ileri doğru savruluyor.

"Lastiklere ateş ettim," diye açıklıyor nefes nefese giderken. "Hızlı bir yere gitmeyecekler. Eyalet dışına çıkana kadar gideceğiz, belki birkaç eyalet öteye, sonra da gece için duracağız. Onlarla aramıza çok mesafe koymalıyız ve babanın New York'ta sahip olduğu nüfuza sahip olmadığı ve yakınlarda bir yerde olmalıyız."

"Nereye gidiyoruz?" Zorlukla yutkunarak soruyorum.

"Belki Ohio'da dururuz. Indiana ya da Kentucky, eğer bizi o kadar uzağa götürebilirim. Sonra oradan tekrar batıya gideriz." Bana baktı. "Uyuyabilirsen uyu prenses. Uzun bir gün ve gece olacak."

ESTELLA

Uyuyabileceğimi düşünmezdim, ama yanımdaki ağrı ve aşırı yorgunluğum galip gelmiş olmalı, çünkü gözlerimi tekrar açtığımda hava kararmıştı. Kendimi oturur pozisyona itiyorum ve karnım yüksek sesle gurulduyor.

Yanımda Sebastian kıkırdıyor. "O çantada hamburger var." Yerdeki kahverengi bir poşeti işaret ediyor. "Benzin istasyonundan aldım ama hemen bir şeyler almam gerekiyordu. Biraz da mozzarella çubuğu. Wagyu bifteği değil ama sizi bir süre daha idare eder."

"Bence eğlenceli." Çantaya uzanıp bir mozzarella çubuğu çıkarıyorum. "Belki de kızarmış peyniri wagyu bifteğinden daha çok seviyorumdur. Bunu hiç düşündün mü?"

Sebastian homurdanıyor. "Kimse bundan daha fazla hoşlanmaz prenses."

"Bu bir yenilik," diye omuz silkiyorum. "Hayatım boyunca lüks şeyler ve süslü yiyecekler yedim. Şimdiye kadar hiç benzin istasyonunda hamburger yemedim."

"Buna alışma." Bana bir bakış attı. "Bir yere yerleştiğimizde seni mafya prensesi tarzında tutamayabilirim ama kesinlikle bundan daha iyisini yapabilirim."

"Kosta Rika'da bir sahil evi, belki," diyorum hülyalı bir şekilde. "Her gece taze deniz ürünleri. Buna alışabilirim."

"Ben de yapabilirim." Sebastian uzanıp elimi sıkıyor ve ormanlık bir alana giden yola sapıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Merakla soruyorum, bir mozzarella çubuğu daha atıştırıyorum. Daha fazla ağrı kesici almam gerekiyor, bundan eminim. Yan tarafım bana bağılıyor.

"Yolun dışında bir av kulübesi olduğunu öğrendim. Yılın bu zamanında kimse orayı kullanmıyor olmalı. Geceyi orada geçirebiliriz."

Yol daralıyor, ağaçların arasında derinleşiyor ve sonunda küçük bir kütük binanın şeklini görüyorum. Sebastian arkasına park edip bana yardım ediyor.

Eşyalarımızı alıp beni hızla kulübeye götürüyor. Tozdan hemen hapsiriyorum ve hiç mobilya olmadığını görebiliyorum - ve görünüşe göre elektrik de yok, çünkü Sebastian bir kasırga lambası bulup yakmakla meşgul. Ama bir yatak, bir şömine ve sandalyeli küçük bir masa görüyorum ve şu anda bu benim için yeterli.

Sebastian pencereye doğru ilerliyor ve dikkatle dışarı bakıyor. "Bizi bu kadar uzağa kadar takip ettiklerini sanmıyorum. Ama fazla kalamayız. Bu gece, biraz uyuduktan sonra tekrar yola koyulacağız."

Yağmur yağmaya başladı, damlalar huzur verici bir sesle evin çatısına ve yanlarına vuruyor ve burası daha soğuk. Kulübenin içi ilk başta küflü ve sıcak, ama masadaki sandalyelerden birine gömülüp benzin istasyonunda yediğim son yemeği bitirdiğimde hızla soğumaya başlıyor. Sebastian şöminede kısık bir ateş yakmaya başlıyor ve ben de onu izliyorum, her hareket ettiğimde irkilmemeye çalışıyorum. Yan tarafımdaki ağrı iyileşmek yerine daha da kötüleşti ve yaramda bir sorun olabileceğinden endişelenmeye başlıyorum. Ama bir şey söylemek istemiyorum -nihayet nispeten güvenli bir yerdeyken, Sebastian zaten bu kadar endişeli görünürken değil.

"Daha fazla ağrı kesici almalısın," diyor şöminenin yanında çömeldiği yerden bana bakarak. Alevlerin sıcak ışıltısı yüzünü aydınlatıyor ve onu her zamankinden daha da yakışıklı gösteren gölgeler oluşturuyor. "Bunu yüzünde görebiliyorum prenses. Acı çekiyorsun."

"İyiyim," diye yalan söylüyorum ama yine de ibuprofen şişesine uzanıyorum. Kapağı çevirirken ellerim hafifçe titriyor ve umarım Sebastian bunu fark etmez.

Elbette fark ediyor. Her şeyi fark ediyor. İki uzun adımda yanıma geliyor, şişeyi elimden alıyor ve üç hapi silkeliyor. "Al," diyor, sesi hiç duymadığım kadar yumuşak. "Ve iyi olmadığın halde bana iyi olduğunu söyleme. Artık bunu aştık, değil mi?"

Bir yudum suyla birlikte hapları alıyorum ve başımı sallıyorum. "Öyleyiz. Özür dilerim. Sadece... daha önce olduğundan daha fazla acıyor."

Sebastian'ın kaşları endişeyle çatılır. "Bir bakayım."

Gömleğimi kaldırıyorum, hareketten irkiliyorum. Sebastian gazlı bezi dikkatlice sıyrıyor ve ben daha yarayı göremeden onun keskin nefes alışını duyuyorum.

Sesimi hafif tutmaya çalışarak, "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor," diyorum.

"Biraz kırmızı," diyor, ki hem nasıl hissettirdiğinden hem de sesinin tonundan bunun yetersiz bir ifade olduğunu biliyorum. "Enfeksiyon kapıyor olabilir."

Aşağı bakıyorum ve çenesinin endişeyle gergin olduğunu görebiliyorum. Ayağa kalkıp ilk yardım çantasını getirmeye gidiyor ve yarayı dikkatlice temizledikten sonra taze antiseptik ve yeni bir bandaj uyguluyor. Dokunuşu çok nazik, daha önce Vito'nun adamlarına ateş ederken tanık olduğum ölümcül hassasiyetle o kadar çelişiyor ki. Onu izlerken, onda sevdiğim şeylerden birinin de bu olduğunu fark ediyorum. Aynı anda hem sert hem şefkatli, hem acımasız hem de sevgi dolu olabiliyor.

Bunu ona söylemeliyim, diye düşünüyorum başım dönerek. *Bu kadar yorgun olmadığım zaman. Bu kadar acımadığı zaman.*

Sebastian ayağa kalkıyor, ilk yardım çantasını tekrar bir araya getiriyor ve bana dönüp baktığında yüzünde yeni bir endişe dalgası belirliyor. "Estella-"

Tekrar yanıma geliyor, elini alnıma bastırıyor ve bunu yaparken nefesini içine çekiyor. "Yaranın etrafının olası enfeksiyondan dolayı sıcak olduğunu sanıyordum. Ama ateşin var." Kaşlarını çatıyor, yanaklarıma ve boğazıma dokunuyor. "Ne zamandır böyle hissediyorsun?"

"Sadece kısa bir süre için," diye itiraf ediyorum. Aniden bir baş dönmesi dalgası üzerime çöküyor ve gözlerimi kapatıp bunu üzerimden atmaya çalışıyorum. "Belki biraz daha erken. Ben sadece... bilirsin işte, ondan olduğunu sanıyordum." Gülümsemeye çalışıyorum ama bana bile zayıf geliyor.

Sebastian kaşlarını çatıyor, kaşlarının arasındaki kırılganlık derinleşiyor. "Kahretsin. Bu düşündüğümde de kötü." Yatağa doğru bir bakış atıyor. "Yatak takımının temiz olduğundan emin olacağım. Sonra da uzanman gerekiyor. *Kahretsin,*" diye tekrar küfrediyor. "Antibiyotiğe ihtiyacın var. Ama bulmanın bir yolu yok. Hastaneye gitme riskini göze alamayız."

Korku içimde dalgalanıyor. Hasta olduğumu biliyorum ve bunu kabullenmemle birlikte, savaşmaya çalıştığım tüm semptomlar ortaya çıkıyor - aşırı hassas cildim, kemiklerimdeki ağrı, üzerime ağır bir el gibi bastıran yorgunluk. "İyi olacak mıyım?" Zayıfça soruyorum ve Sebastian yine küfrediyor.

"Evet prenses," diyor kararlı bir şekilde, yatağı kontrol ediyor ve sonra beni sandalyeden dikkatlice kaldırmak için yanıma geliyor. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söz verdim, hatırladın mı?"

"Mikropları vuramazsın." Gülmeye çalışıyorum ama çok zor geliyor. Gözlerim kapanıyor ve Sebastian'ın beni yatağa yatırıp yorgunluğum üzerime çekerken tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. Bu

Şimdiye kadar uyuduğum en rahat yataktan çok uzak; yol kenarındaki motel yatakları bile daha iyiydi, ama şu anda harika hissettiriyor.

Uykuya dalmadan önce hissettiğim son şey alnımdaki nemli bir bezin serin dokunuşu ve duyduğum son şey Sebastian'ın adımı fısıldayan sesi oluyor.

-

Geçmişin ve şimdinin birbirine karıştığı ateşli bir rüyaya kapılmış bir şekilde bilincim gidip geliyor. Bazen babamın evine geri dönüyorum, bazen Sebastian'la arabadayım, bazen daha önce hiç gitmediğim bir yerdeyim - tuz kokulu bir esintide dalgalanan beyaz perdeleri olan bir sahil evi.

Her seferinde Sebastian'ın sesini duyuyorum. Bazen benimle konuşuyor, bazen de sadece konuşuyor - sanki sessizliği doldurması gerekiyormuş gibi, sanki durursa sonsuza dek kaçıp gidebileceğimden korkuyormuş gibi.

"...sana saklanmak yerine arabada kalmanı söylemeliydim..."

"...dayan, prenses, dayan..."

"...benimle gelmene asla izin vermemeliydim..."

Sıcak ve ateşli gece boyunca buna tutunuyorum. Sebastian'ın sesi, kulağıma yakın, duygu yüklü, gerçek ya da rüya olabilecek sözler fısıldıyor.

"Seni seviyorum, Estella. Seni güneş odasında resim yaparken gördüğüm gün sana aşık olduğumu söyledim, ama gerçek şu ki seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum ve bunu itiraf edemeyecek kadar korkak biriydim. Kendime bunun sadece şehvet, sadece cazibe olduğunu söyledim, ama her zaman daha fazlasıydı. Ve şimdi sana gerçekten sahip olamadan seni kaybedebilirim ve böyle bir aptal olduğum için bu benim hakkım olur."

Sesi o kadar özlem dolu, o kadar acı dolu ki ona ulaşmak ve onu kendime çekmek istiyorum. Ona benim de aynı şekilde hissettiğimi, onu en başından beri sevdiğimi düşündüğümü söylemek istiyorum ama dudaklarım kelimeleri oluşturmuyor. Elini elimde, dudaklarını alnımda, serin kumaşı yanaklarımda ve boynumda hissediyorum ve sonra karanlık beni tekrar ele geçiriyor.

Uyandığımda yağmur durmuştu ve hava öğleden sonraydı. Perdelerdeki küçük boşluktan gelen ışığı görebiliyorum ve kabin yakın ve sıcak hissettiriyor, bu da iyiye işaret gibi görünüyor. Dün gece donuyordum,

ateşe ve battaniyelere rağmen ve gerçekten de öyle olamayacağı gerçeğine rağmen

Yılın bu zamanına göre kulübenin içi *o kadar* soğuk değil.

"Sebastian?" Başımı çevirerek zayıf bir sesle adını fısıldıyorum. Hâlâ tüm vücudum ağrıyor ve terden sıırıslıklam olmuş gibiyim. Yorganı geriye itmeye çalışıyorum ve Sebastian'ın eli benimkini örtüyor. Onu yanımda otururken görüyorum ve küçük bir gülümsemeyle geçiştiriyorum. "Hiç uyuyabildin mi?"

"Biraz. Elimde olmadan birkaç kez dalıp gittim," diye itiraf ediyor, sanki bir suç işlemiş gibi. "Ama gecenin büyük bölümünde seninle uyanık kaldım, güvercinim."

"Biraz uyumalıydın," diye fısıldıyorum. "Araba kullanmak zorundasın."

"Ölebilirdin." Uzanıp bir tutam saçımı itti.

yüzümden. "Bunu bildiğim için gerçekten uyuyamadım. Seni izlemek zorundaydım." "Peki ya şimdi?" Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Biraz su alabilir miyim?"

Sebastian yan masadan bir şişe alıp doğrulmama yardım ediyor. Alnıma ve yanaklarıma dokunuyor ve eli dün geceki kadar soğuk gelmiyor. "Küçük yudumlar," diyor şişeyi bana uzatırken.

"Ateşin yaklaşık bir saat önce düştü," diye devam ediyor. "Sana su veriyorum, yaranı temizliyorum ve ateşini düşürmeye çalışıyorum."

Kulübenin etrafına bakıyorum, ilk kez onun bakımının kanıtlarını fark ediyorum - yatağın yanındaki su kabı, açık ilk yardım çantası, boş ağrı kesici paketleri.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

"Ben olmasaydım burada olamazdın," diyor acımasızca. "Ama," diye ekliyor, ben itiraz edemedim, "bunun ne burada ne de orada olduğunu biliyorum prenses. Dediğin gibi biz seçimlerimizi yaptık. Ve sen de haklısın. Dünyadaki tüm lüksler Vito gibi bir adamla yaşanacak bir hayatı telafi edemez. Bunu biliyorum."

Bakışlarında şimdi farklı bir şey var, daha önce olmayan açık ve korumasız bir şey. Gece boyunca, onu duymayacağımı düşündüğü anlarda söylediklerinden parçalar hatırlıyorum.

"Rüya mı gördüm?" Yumuşakça soruyorum. "Yoksa beni hep sevdiğini söylediğini mi duydum? Beni kaybetmeye dayanamayacağını mı?"

Sebastian eğilip terden sıırıslıklam olmuş şakağıma bir öpücük konduruyor. "Bunu zaten biliyorsun, sanırım," diyor usulca. "Ama evet. Sanırım seni kendime bile itiraf edemeyeceğim kadar uzun zamandır seviyorum Estella. Sanırım seni tanıdığım andan beri seviyorum. Belki de bu kadar uzun süre mücadele etmeseydim

farklı olabilir. Belki de olmaz." Yüzümü nazikçe çeviriyor, dudaklarımı o kadar narin öpüyor ki, dokunuşu teninin en yumuşak fırçası gibi geliyor. "Belki de her şey tam olması gerektiği gibi gelişti ve öyle de kalacak. Belki de çok geçmeden özgür olacağız ve her şey yoluna girecek."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum, yüzünü tekrar kendime çekmek için uzanıyorum ve bu kez onu daha derinden öpüyorum. "Sanırım ben de seni itiraf etmek istediğimden daha uzun süre sevdim."

Nefes alıyor, yavaşça, eli saçlarımı okşuyor, birbirimizi yavaşça öpüyoruz, birbirimize yakın olmak dışında gerçek bir niyetimiz yok.

"Seni hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum," diye mırıldanıyor Sebastian dudaklarıma karşı. "Seninle tanışmadan önce aşkın ne olabileceğini bildiğimi sanmıyorum. Ve bu beni korkutuyor, çünkü hak ettiğin şey olup olamayacağımı bilmiyorum."

"Tek istediğim sensin," diye fısıldıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Sadece sen, Sebastian. Bana verebileceklerini değil, benim için yapabileceklerini değil. Sadece seni."

Sonunda isteksizce birbirimizden ayrılana kadar uzun dakikalar boyunca bu şekilde kalıyoruz. "Gitmemiz gerek," diyor Sebastian, pişmanlık ses tonunu renklendirerek. "Temizlenmene yardım edeceğim ama daha fazla kalamayız."

Kulübede banyo yok, sadece dışarıda bir tuvalet var. Sebastian beni takip ediyor, ben içeri girerken nöbet tutuyor ve sonra kulübeye geri dönmeme yardım etmeden önce yer değiştiriyoruz. Bana bir şişe su, bir bez ve motellerden birinden aldığı sabunu veriyor ve ben çıplak soyunup yıkanmak için elimden geleni yaparken o da dolaplardan birindeki paketlerden bize hazır yulaf ezmesi yapıyor. Rustik olmanın ötesinde, ama dürüst olmak gerekirse umurumda değil. Eminim bu şekilde çok uzun süre yaşamak zorunda kalsaydık, yeniliğin etkisi geçecekti ama şu anda benim için önemli olan tek şey hâlâ hayatta olmam ve hâlâ birlikte olmamız.

Olabildiğince temizlendiğimde Sebastian'ın aldığı havluyla kurulanıp temiz kıyafetlerimi giyiyorum. Sade yulaf ezmesini olabildiğince çabuk yiyoruz ve sonra Sebastian toparlanıyor, silahımı bana verip kendisinininkini alıyor ve dikkatlice bekleyen arabaya doğru ilerliyoruz. Şu anda Vito'dan ya da adamlarından bir iz yok ama bu her an bir sürprizle karşılaşmayacağımız anlamına gelmiyor.

Bir sonraki kasabada başka bir eczanede duruyoruz. Bu sefer Sebastian'la birlikte içeri giriyorum ve tezgahın arkasındaki orta yaşlı kadın, Sebastian'ın kampçılıkla ve balık temizlerken bıçakla kötü bir şekilde kesilmesiyle ilgili bir hikaye uydurmasını izliyorum

neden bu kadar çok ağrı kesici, bandaj ve antiseptik krem satın aldığımızı biraz fazla merak ediyor.

Ayrılırken ona alaycı bir şekilde "Tam bir aktörsün," diyorum. "Bence hikâyeni tamamen yuttu."

Arabaya geri döndüğümüzde Sebastian kıkırdıyor. "Belki de bunu bir sonraki işim için düşünürüm."

"Bunun ne olabileceğini hiç düşündün mü?" Merakla sordum. "Sınırın ötesinde ne tür bir iş yapabilirsin?"

Sebastian omuz silkiyor, arabayı vitesine takıyor ve tekrar yola çıkıyor. "Uzun bir süre için hazırız prenses," diye beni temin ediyor. "Ama eninde sonunda tekrar çalışmak isteyebilirim. Belki daha fazla koruma işi yaparım. Ya da güvenlik danışmanlığı."

"Sence sanat galerimi bir yerde açabilir miyim?" Merakla sordum. "Sonunda mı?"

Sebastian gülümseyerek bana bakıyor. "Bence buradan kurtulmayı ve bir yerlerde yeni bir hayata başlamayı başarırız, her şeyin üstesinden gelebiliriz."

Sadece benzin ve yemek için durarak saatlerce yol alıyoruz. Midemin kaldırabileceği kadar ağrı kesici alıyorum ve Sebastian'ın da alması için ısrar ediyorum, her ne kadar bitebileceğinden endişe etse de. "Paramız var," diye belirtiyorum. "Bunun gibi ağrı kesicileri her yerden alabiliriz."

Sebastian, "Duramayacak kadar kaçmadığımız sürece," diye karşı çıkıyor. Ama omzunun acıdığını anlayabiliyorum ve sonunda pes ediyor.

Gecenin geç saatlerinde, Vito'nun adamlarıyla aramıza daha da fazla mesafe koyarak başka bir eyalete geçiyoruz. Sebastian bize otoyolun dışında küçük bir motel buluyor, her zamanki gibi nakit ödüyoruz. Oda basit ama temiz, kraliçe boy bir yatak ve gerçekten iyi su basıncı olan bir banyo var.

Gece için yerleşirken Sebastian, "Sanırım bir hafta içinde Kaliforniya'ya varabiliriz," diyor. "Belki biraz daha az, eğer çok bastırırsak ve Vito ile adamlarının bizi yakalamasına engel olmazsak. Bir bağlantımdan yeni belgeler aldıktan sonra Meksika'ya gideceğiz ve oradan devam edeceğiz."

Yanına kıvrılıyorum, başımı göğsüne koyuyorum. "Birlikte olduğumuz sürece nereye gittiğimiz umurunda değil."

Başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Olacağız. Söz veriyorum."

Sonraki birkaç gün, her biri bir öncekinden ayırt edilemeyen otoyollar ve motellerden oluşan bir bulanıklık içinde geçer. Yaralarımız iyileşmeye başlıyor ve her gece yatakta çırılçıplak birbirimize dolanıyoruz, ikimiz de incindiğimizi fark ediyoruz ama ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyoruz. Sebastian'ı görüyorum

New York'la aramıza kilometreler girdikçe biraz rahatlıyor ama yine de sürekli tetikte. İkimiz de gerginiz, ama hafiflediğimiz anlar da oluyor: Sebastian'ın radyoda şarkı söylemesi, gökyüzünü turuncu ve pembe bir tuvale dönüştüren bir gün batımını izlemek için durmak; bir gün sahip olabileceğimiz bir köpek için isimler bulmak.

Colorado'ya varmak üzereydik ki her şey altüst oldu.

Siyah bir SUV park yerine girdiğinde bir benzin istasyonundayız. Lastiklerin gıcırtısını duyuyorum ve tam zamanında kafamı kaldırıp Sebastian'ın benzin musluğunu düşürdüğünü ve sürücü tarafına doğru koşarken yüksek sesle küfrettiğini görüyorum. Kurşunlar kaldırıma çarpıyor ve Sebastian kendini içeri atarken tekrar küfrediyor, diğer müşterilerden çığlıklar yükseliyor.

"Bütün bu lanet yeri havaya uçurmaya mı çalışıyorlar?" diye hırlıyor ve arabayı çalıştırırken ayağını gaza basıyor. Bir kurşun arka cama isabet ediyor ve Sebastian yola çıkarken ben çığlık atıp koltuğa yığılıyorum.

"Umurunda olduğunu sanmıyorum," diye nefes nefese kaldım. "Beni geri aldığı sürece."

Asla durmayacak. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, gözyaşlarım gözlerimin kenarlarına batıyor. Vito bizi tekrar yakalayana kadar evde özgür olduğumuza ne kadar inanmaya başladığımı fark etmemiştim ve şimdi bir umutsuzluk duygusunun beni tehdit ettiğini hissediyorum.

"Bizi nasıl buldular?" Arabaya isabet eden kurşunların sesini beklerken gergin bir şekilde çömeliyorum.

"Artık bir önemi yok." Sebastian'ın parmak eklemleri direksiyon simidinde bembeyaz. "Onları kaybetmemiz gerek."

Bir yerleşim bölgesinden bir dizi hızlı dönüş yapıyor, SUV her köşede bizimle kalıyor. Sebastian'ın yüzü konsantrasyon maskesi gibi, gözleri sürekli aynaları kontrol ediyor.

Sarı ışıktaki aniden hızlanmadan önce "Bekle" diye uyarıyor. SUV arkamızdan kırmızıda geçiyor ve öfkeyle korna çalan karşıdan gelen bir arabayı kıl payı kaçırıyor.

"Onlardan kaçamayacağız," diye fısıldıyorum. "Kaçamayız. Gelmeye devam edecekler..."

Sanki bir işaretmiş gibi, SUV hızlanarak arka tamponumuza çarptı. Çarpmanın etkisiyle öne doğru savrulduk ve emniyet kemerim hala iyileşmekte olan yan tarafımı keserken çığlık attım.

"Siktir!" Sebastian kontrolü sağlamaya çalışarak direksiyonu kırdı. "İyi misin?"

"İyiyim," diye yalan söylüyorum, dudağımı ısırđığım yerde kan tadı alıyorum. "Sadece sür."

SUV bize tekrar çarptı, bu sefer daha sert. Arabamız savruluyor ve Sebastian bizi yolda tutmak için savaşıyor. Artık daha az nüfuslu bir yerdeyiz, iki şeritli otoyolun her iki yanında ağaçlar sıralanıyor.

"Silahını al," diye bağılıyor Sebastian, sesi bu koşullar altında beklediğimden daha sakin. "İhtiyacın olabilir."

SUV yanımıza yanaşıyor ve yolcu camının açıldığını görüyorum. "Yere yat!" Sebastian bağılıyor, tam da ilk silah sesleri duyulurken.

Kurşunlar camları parçaladıkça etrafımızdaki camlar kırılıyor. Eğilip silahı göğsüme tutuyorum, nefesim kısa, panik nefesler halinde geliyor.

Sebastian onları savuşturmak için sertçe direksiyonu kırıyor ama SUV bizimle kalıyor, silahlı adam ateş etmeye devam ediyor. Yanağımnda keskin bir acı hissediyorum ve bir cam parçasının beni kestiğini fark ediyorum.

"Estella, karşılık vermeni istiyorum," diyor Sebastian, sesi gergin. "Sadece onları uzak tutmak için. Bunu yapabilir misin?"

Koltuğumda kamburlaştığımı görmemesine rağmen başımı sallıyorum. Ellerim o kadar kötü titriyor ki silahı düşüreceğimden korkuyorum. Kırılan pencereden dışarı nişan alacak kadar kendimi kaldırıyorum ve çok fazla düşünmeden tetiğı çekiyorum.

Geri tepme beni şaşırtıyor, silah ellerimde zıplıyor. Bir şeye çarpıp çarpmadığımı bilmiyorum ama cip hafifçe geri çekildi.

"Güzel," diye teşvik ediyor Sebastian. "Devam et."

Tekrar ve tekrar ateş ediyorum, her atışta irkiliyorum. Cip daha da geri çekildi ve bir an için bir şansımız olabileceğini düşündüm.

Sonra Sebastian'ın küfrettiğini duyuyorum ve araba yalpallıyor. "Lastiğ'e çarptılar!"

Arabamız sallanmaya başlıyor, direksiyon dengesizleşiyor. Sebastian kontrolü sağlamak için mücadele ediyor ama yavaşlıyoruz, hasarlı lastik kaldırıma ritmik bir gümbürtü sesi çıkarıyor.

"Bu şekilde onlardan kaçamayız," diyor önündeki yolu tarayarak. "Bir duruş sergilemeliyiz."

Otoyoldan çıkıp ağaçların arasından geçen toprak bir yola sapar. Araba engebeli arazide şiddetle zıplıyor, patlak lastik düzgün bir şekilde yönlendirmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyor. Yaklaşık yarım mil sonra Sebastian küçük bir açıklıkta durur.

"Çık dışarı," diye emrediyor, çoktan beline soktuğı kendi silahına uzanmıştı. "Ağaçlara doğru. Şimdi."

Arabayı terk edip ağaçların arasına doğru koşuyoruz. Arkamızda SUV'un yaklaştığını duyuyorum, engibeli yolda ilerlerken motoru homurdanıyor.

"Bu taraftan." Sebastian beni ormanın derinliklerine doğru çekiyor, olabildiğince hızlı ve sessiz hareket ediyor. Yaralarımın hala iyileşmekte olduğu tarafım ağrıyor ama adrenalini beni ilerlemeye itiyor.

Devrilmiş bir ağacın arkasında pozisyon alıyoruz, ikimiz de zor nefes alıyoruz.

Sebastian silahını kontrol ediyor, sonra

benimkine bakıyor. "Kaç el ateş ettin?"

Hatırlamaya çalışıyorum. "Dört mü? Belki beş?"

Küfür ediyor. "O zaman bir ya da iki tane kaldı. Gerekirse onları da say."

SUV arabamızın olduğu yerde durdu. Araba kapılarının çarptığını, emir veren adamların seslerini duyabiliyorum. Yayılıyorlar, bizi arıyorlar.

"En az dört kişiler," diye fısıldıyor Sebastian. "Belki daha fazla." Ağzım korkudan kurudu. "Ne yapacağız?"

"Bekleyeceğiz. Bırakalım onlar bize gelsin. Burada avantajlı olan biziz, tam olarak nerede olduğumuzu bilmiyorlar."

Başımı sallıyorum, nefesimi kontrol etmeye ve olabildiğince sessiz olmaya çalışıyorum. Sebastian'ın eli benimkini buluyor, silahını iki eliyle kavramak için bırakmadan önce bir kez sıkıyor.

İlk adam yaklaşık otuz metre ötede belirliyor, ağaçların arasında temkinli bir şekilde ilerliyor. Henüz bizi görmedi ama bize doğru geliyor. Sebastian parmağını dudaklarına götürerek beklememi işaret ediyor.

Sağımızda ikinci bir adam belirliyor, sonra solumuzda bir üçüncüsü. Etrafımızı sarıyorlar, ava yaklaşan kurtlar gibi yaklaşıyorlar.

Ve sonra Vito ağaçların arasından çıkar.

"Bizi büyük bir kovalamacaya sürükledin, Estella," diye sesleniyor. "Şimdi dışarı çık da sevgilini çabucak öldüreyim. İkinizin de en iyi şansı bu."

"Kımıldama," diye nefes alıyor Sebastian. "Bunu aklından bile geçirme-"

Sanki gerginliğimi, tek yapabildiğim şeyin bunun umutsuz olduğunu düşünmek olduğu o anı hissedebiliyordu. Belki şimdi Vito'ya gidersem Sebastian'ın kaçmak için zamanı olur.

Ama asla yapmayacağını biliyorum. Beni asla terk etmeyecek, bunun için ölse bile.

"Tüm bu oyun oldukça dokunaklıydı, gerçekten," diye devam ediyor Vito. "Mafya prensesi ve şampiyonu, birbirlerine aşıklar, mafyadan kaçıyorlar

Kötü adam. Son direnişlerini yapıyorlar, aşk için ölmeye hazırlar. Ama seni öldürmeyeceğim Estella. Onu öldüreceğim ve sen teslim olmadıkça bunu uzun ve işkenceli yapacağım. Ve beni ne kadar bekletirsen, benden kaçtığın için seni cezalandırmanın yollarını o kadar uzun süre düşünmek zorunda kalırım. Tıpkı benim olanı çaldığı için onu cezalandırmanın *pek çok* yolunu düşündüğüm gibi."

Bu son sözler içimde bir şeyleri çatlatıyor. Doğruluyorum ve Sebastian beni yakalayamadan ağaçların arasından öne doğru bir adım atıyorum. Vito'nun gözlerinin büyüdüğünü görüyorum ve gerçekten dışarı çıkmamı beklemediğini biliyorum.

"İşte burada yanılıyorsun." Sesim beklediğimden daha düzgün çıktı. Silahı kaldırıp göğsüne doğrultuyorum. "Ben asla senin olmadım, Vito."

Ve sonra tetiği çekiyorum.

Estella siperimizin arkasından çıkarken kalbimin göğsümde durmasını **izliyorum**. İçimdeki her şey onu geri çekmek, vücudumla korumak için çığlık atıyor ama artık çok geç. Daha önce hiç görmediğim bir kararlılıkla Vito'ya doğru ilerliyor, ulaşamayacağım bir yerde. Ve eğer şimdi ona doğru gidersem, ikimizin de ölümüne neden olabilirim. Eğer onun adını istediğim gibi bağıırsam, diğeri neredede olduğumu anlar ve beni indirirler.

Sonra ona sahip olacak ve ben ölmüş olacağım. Yapabileceğim hiçbir şey olmayacak.

"İşte burada yanılıyorsun," diyor sesi ağaçların arasından taşarak. "Ben asla senin olmadım, Vito."

Silah sesi ormanın içinde gök gürültüsü gibi çınladı. Bir anlığına donup kaldım, onun yaptığına inanamadım. Tetiği onun çektiğine. Vito geriye doğru sendeleyip göğsünde yayılan kırmızı lekeye bakarken yüzü bir şok maskesine dönüşürken gurur ve korku aynı anda içime çöküyor. Bir an için zaman durmuş gibi görünüyor - Vito hâlâ ayakta, Estella silahını doğrultmuş, ben devrilmiş ağacın arkasında donup kalmışım.

Sonra kaos patlak verir.

Vito'nun adamlarından biri ateş ediyor, mermi Estella'nın kafasından birkaç santim ötedeki ağaç kabuğunu parçalıyor. Etrafımızda daha fazla silah sesi duyulurken kendimi ileri atıp onu yere yapıştırıyorum. Kalın bir ağaç gövdesinin arkasına yuvarlanıyoruz, kurşunlar tahtaya çarpıyor.

"Yerde kal," diye homurdanıyorum, ateşe karşılık veriyorum. Vito'nun adamlarından biri omzunu tutarak yere düştü.

Vito şimdi dizlerinin üzerinde, bir elini göğsüne bastırmış, diğeri eliyle silahını bana doğru kaldırıyor. Tek bir akıcı hareketle nişan alıp ateş ediyorum. Kurşunum onu kolundan yakalıyor ve silahını çalılarının arasına savuruyor.

"Seni kaltak," diye hırlıyor Estella'ya, ağzının kenarından kan fışkırıyor. "Bunun bir şeyi değiştireceğini mi sanıyorsun? Babanız ikinizin de peşine düşecek. Saklanabileceğin hiçbir yer yok. Beni öldürürsen, o da seni birilerine satar.

Yoksa. Bulabildiği en yüksek teklifi veren için harap olmuş bir amcık parçası olacaksın."

Tetiği çekmeye başlıyorum ama daha çekmeden kulağımın dibinde sağır edici bir *çatırtı* duyuluyor. Arkamı döndüğümde Estella'nın yanımda diz çöktüğünü görüyorum, elleri titriyor, tabancayı önünde tutarken gözlerinden yaşlar akıyor. Tekrar Vito'ya baktığımda yerde, toprağın üzerine yığılmıştı. Estella bana bakıyor, yüzü kansız, gözleri kocaman. "Bu benim son kurşunumdu," diye nefes alıyor.

Attığı kurşunun Vito'yu öldürüp öldürmediği hakkında hiçbir fikrim yok ama cevap vermek için nefesimi harcamıyorum. Bunun yerine Estella'nın elinden tutup onu ormanın derinliklerine, Vito'nun adamları karşılık verirken silah seslerinden uzağa çekiyorum. Mesafeye ihtiyacımız var, yeniden toparlanmalıyız. Zihnim seçeneklerimiz arasında koşturuyor, her biri bir öncekinden daha kasvetli.

Benim de üç mermim kaldı. Kalan adamlarla başa çıkmak için yeterli değil, özellikle de SUV'de bekleyenler varsa.

"Bu taraftan," diye fısıldıyorum, daha sık ağaçların olduğu bir yere doğru sola dönüyorum. Eğer ormanın diğer tarafındaki otoyola ulaşabilirsek, belki yoldan geçen bir arabayı durdurabiliriz...

Ağaçların arasından geçip dalların etrafından dolanıyoruz. Biri beni yanağımdan yakalıyor, derimde acı bir çizgi bırakıyor ve ılık bir kan damlası hissediyorum. Bunu pek fark etmiyorum, daha çok diğer tür yaralar için endişeleniyorum. Bir daha ayağa kalkamayacağın türden.

Engibeli arazide ilerlerken, dallar ve çalılar elbiselerimizi yırtarken bile Estella yavaşlamıyor ya da duraksamıyor. Ona ne kadar cesur olduğunu, gücünden ve azminden ne kadar etkilendiğimi söylemek istiyorum ama bunun için zaman yok.

Belki daha sonra. Eğer bizim için daha sonrası varsa.

Vito'nun adamlarının bağırıışlarının giderek yükseldiğini duyabiliyorum. Bize yaklaşıyorlar ve bu şekilde daha ne kadar kaçabileceğimizi bilmiyorum. İkimiz de bu durumdayken olmaz.

İleride bir uçurum görüyorum ve Estella'nın elini çekiştiriyorum. "Bu taraftan," diye tıslıyorum, mevcut yolumuzdan saparak. "Sanırım ileride bir dere var. Eğer öyleyse izlerimizi gizlememize yardımcı olabilir."

Estella beni takip ediyor, eli benimkine kenetlenmiş. Setten aşağı doğru koşmaya çalıştığımızda tökezlediğini ve neredeyse düşeceğini hissediyorum ve elini bırakıp kolumu beline dolayarak onu dik tutuyorum. Biz aşağı inerken set iki yandan yükseliyor ve manzarayı kapatıyor.

yukarıdan, en azından şimdilik. Estella'yı sığ ve hızlı akan suyun kenarına çekip aşağı doğru itiyorum.

"Başını aşağıda tut," diye fısıldıyorum, soğuk suyun sıçrayıp pantolonumun paçalarını ıslatmasından ve botlarıma sızmasından nefessiz kalmış bir halde. "Hadi gidelim. Acele edin. Daha aşağı inebilir ve farklı bir yol izleyebilirsek, belki iki katına çıkabiliriz."

Suyun sesi hareketlerimizi maskeliyor ve bir anlığına, bu aceleci planın işe yarayabileceğini ummak için kendime izin veriyorum. Onlardan kaçabileceğimizi. Otoyola çıkabilir, bir arabayı durdurabilir ve sonra...

Bir el silah sesi havayı yarıyor, merminin tam hedefe isabet ettiği bacağımın birkaç santim ötesine su sıçırıyor. "Kaçın!" Estella'ya bağıryorum ve kafamı kaldırdığımda Vito'nun adamlarının uçurumun kenarında belirmeye başladığını görüyorum.

Estella ileri atılıyor, su onu yavaşlattığı için nefes nefese kalıyor, ayağını tutmak için elinden geleni yapıyor. Etrafımda dönerek ilerleyen adamlara doğru ateş ediyorum ve bir çığlık bana birini vurduğumu söylüyor. Ama bu onları uzun süre yavaşlatmayacak. Elimdeki minimum ateş gücüyle hepsini haklayamam.

Başımı kaldırıp bakıyorum, ileride, derenin solunda, derenin genişleyip nehre dönüşmeye başladığı yerde ormanın daha yoğun olduğunu görüyorum. "Yukarıda," diye nefes nefese Estella'ya sesleniyorum. "Onları şu ağaçların arasında kaybedebiliriz belki. Eğer bulabilirsek-"

İkinci bir silah sesi duyuluyor ve acı bacağımda patlıyor. Bir an için düşünemiyor ya da nefes alamıyorum, tüm vücudum bacağımdaki her siniri yalayıp geçen ateşle kavruluyor. Tökezliyorum, sendeleyerek ilerliyorum ve soğuk suya sertçe dalarken bacaklarım pes ediyor. Dünya etrafımda yüzüyor, ben inlerken her şey neme ve acıya dönüşüyor, duyularımı yeniden kazanmaya çalışıyorum.

"Sebastian!" Estella adımı haykırıyor ama ses sanki uzun bir tünelin aşağısından geliyor. Yerdeki botların sert *gümbürtüsünün* bize doğru geldiğini duyuyorum ve kendimi ellerimin üzerinde yukarı itip vücudumun geri kalanının soğuduğunu hissetmek için tam zamanında dönüyorum.

"Estella, kaç," diyorum ama başını sallıyor, elleri yumruk olmuş, ayakkabıları ve pantolonu sudan sıırıslam olmuş halde yanımda duruyor.

"Vay, vay. Bu dokunaklı değil mi?"

Estella donup kalıyor, Vito'nun sesini duyup az önce benim gördüğüm şeyi görünce kafasını kaldırıyor -Vito bize doğru yürüyor, gömleğinin sağ tarafı kanla sıırsıklam olmuş, bir kolu yanında gevşekçe sallanıyor. Şakağı da kanla dolmuş, yanağına ve çenesine yapışmış, saçlarını keçeletirmişti. Estella'nın ikinci kurşunu ıskaladı.

"Gerçekten benden kaçabileceğini mi sandın?" Ağzı kötü niyetli bir sırıtışla kıvrılıyor. "Bu gerçekten eğlenceli bir boğuşma oldu. Ama eve gitme vakti geldi Estella. Aslında, *benimle* eve geliyorsun. Benim olanı almak için daha fazla beklemeyeceğim."

İki adamına işaret eder, onlar da Estella'yı yakalamak için öne atılırlar. Estella geri çekiliyor, yüzü solgun ve gözleri panikten kocaman ama daha fazlası etrafını sarıyor, avlarının üzerine atlamak üzere olan kurtlar gibi etrafını sarıyorlar. Silahıma sarıldım, hepsini öldüremeyeceğimi biliyordum. Ama onu öldürebilirim.

Titreyen bir elle silahı kaldırıyorum, şu anda bu lanet dünyada her şeyden çok öldürmek istediğim tek adama nişan alıyorum. Ama parmağım tetiğin etrafında kıvrılırken, kafamın arkasına bir şey çarpıyor.

Sert.

Suya geri yığılıyorum, görüşüm daralırken ve mide bulantısı boğazımı tırmalarken yıldızlar gözlerimin önünde yüzüyor. Acı dolu bir sisin içinden Estella'yı sürüklediklerini görüyorum, çığlıklarını duyuyorum ve kalbim sanki pençeli parmaklarla göğsümden sökölüyormuş gibi hissediyorum. Ayağa kalkmaya, ona gitmeye, silahımı bulup onlardan birini bile vurmaya çalışıyorum ama hareket edemiyorum. Dünya dönüyor ve tek yapabildiğim akan suyun içinde uzanıp izlemek.

Bir ayak hissediyorum -Vito'nun sanırım, çünkü bot değil elbise ayakkabısı giyiyor- kaburgalarıma çarpıyor. Ses çıkarmamak, suyun içinde gevşek durmak için her şeyimi harcıyorum, bu yüzden zaten öldüğümü düşünme ihtimalim var.

Yoksa kafamın arkasına bir kurşun sıkar, ben de giderim.

Beni orada bırakıp geri çekilmesi sonsuzluk gibi geliyor. Estella'nın götürüldüğü yöne doğru kalan adamlarını takip ederek yürümeye devam ediyor.

Dünya yüzüyor ve etrafım kararıyor. Sanırım kısa bir süreliğine bayılıyorum ve gözlerimi tekrar açtığımda, burnuma su sıçrarken öksürüyor ve boğuluyorum, bana doğru ilerleyen bir figür görüyorum, yanında başka adamlar var. Bu ormanda göze çarpan bir takım elbise giymiş yaşlı bir adam, gri saçları öğleden sonra güneşinde parlıyor.

Antony Gallo.

Çoktan gitmiş olan kızını bulmaya geldi.

ESTELLA

"Onu orada bırakamazsınız!" Vito'nun adamları beni sürüklerken çığlık atıyor, tekmeliyor ve ellerinden kurtulmaya çalışıyorum. Onlar beni sürüklemeye çalıştıkça kendimi ölü ağırlık haline getirmeye çalışıyorum, ama içlerinden biri -geniş omuzlu ve kalın kaslı uzun boylu bir adam- sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni omzunun üzerinden atıyor ve geldiğimiz yoldan geri dönüyor. "Yapamazsınız!" Tekrar çığlık atıyorum. "O ölecek-"

"O çoktan öldü." Vito'nun sesi sert ve duyusuz. "Değerli koruman öldü Estella ve artık benimsin. Bu aptallık artık olmayacak. Eve gidiyoruz ve birkaç gün içinde evleneceğiz. Seni benim yapmak için daha fazla beklemeyeceğim. İsyanından bıktım usandım. Beklemek sadece cesaretlendirir."

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Hayır, bunu yapmayacağım. Yemin etmeyeceğim. Eğer Sebastian'ı öldürdüysen-"

Vito bana sahte bir surat ifadesi veriyor, açıkça sıkıntıyla alay ediyor. "Ne? Uğruna yaşayacak bir şeyin kalmadı mı? Benim için fark etmez, Estella." Beni küçümsüyor. "Seni konuşturmak için her bir parmağını kırmam gerekse bile yeminini edeceksin. Ve vücudunun tadını yeterince çıkardığımda, senden kurtulacağım. İtaatsiz bir eşle uğraşmaya niyetim yok. Ne de olsa çok yakında Gallo'nun servetini miras almak için sana ihtiyacım kalmayacak."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Sebastian'a davranışları ve evliliğimi ele alış biçimi yüzünden babama öfkeliyim ama bu onun ölmesini istediğim anlamına gelmiyor. "Onu öldüreceksin," diye nefes alıyorum ve Vito karanlık bir şekilde kıkırdarak başını sallıyor.

"Hayır, Estella. Mirasımı bana erkenden vermesi için ona bir teşvik vereceğim. Baban istifa edecek ve Gallo ailesinin yeni reisi ben olacağım. Tabii ki güzel karımla birlikte -ki bana çok fazla sorun çıkarırsa korkunç, üzücü bir kazayla karşılaşacak.

Belki de ters giden bir düşük. Beni çok sempatik gösterecek bir şey."

"Diğer aile reisleri bunu asla kabul etmez," diye tıslıyorum ve Vito bana hoşgörüyü gülümsüyor.

"Elbette yapacaklar. Baban bundan emin olmamı sağlayacak bir hikaye satmama yardım edecek. Bunu yapacak çünkü biricik kızına zarar gelmesini istemiyor. Ve şimdi, yakışıklı koruyucun da gittiğine göre, beni durduracak hiçbir şey yok."

Sebastian. Beni taşıyan adama karşı daha çok mücadele ediyorum ama nafile. *Sebastian ne yapacağını bilirdi* diye düşünüyorum. Bizi bu durumdan kurtarmanın bir yolunu bulurdu. Ama Vito'ya inanacak olursak, o şimdi ölü, akan dereye yatıyor. Ve onun düşüşünü izledim. Gördüm.

Hayır. Şu anda bunu düşünemem. Eğer düşünürsem yıkılırım ve sonra her şey kaybolur. Düşünmem gerek ama keder ve panik beni aşağı çekerken bu imkansız geliyor.

Ormanın kenarında bir araba bizi bekliyor, şık ve siyah, koyu renkli camları var. Beni taşıyan adam beni bir un çuvalı gibi arkaya fırlatıyor ve kapı arkamdan çarparak kapanıyor. Hemen diğer taraftaki kapıya koşuyorum ama kapı açılıyor, adamlarından biri ön tarafa tırmanırken Vito yanıma kayıyor ve bir diğeri de benim yanıma kayıyor. Sıkıştırılmış durumdayım ve şoför arabayı çalıştırırken kilitlerin *tıkırdadığını* duyuyorum.

"Sür," diye emrediyor Vito ve araba öne doğru çekilerek ormandan çıkan toprak patikaya doğru ilerliyor.

Orada uyuşmuş bir halde oturuyordum, kalbim küt küt atıyordu. Aslında bunu atlatabileceğimize inanmaya başlamıştım -Sebastian ve ben. Tüm bunlardan uzakta başka bir yerde bizim için bir hayat, bir gelecek olabileceğine. Ama şimdi her şey gıcırdayarak durdu. Her şey darmadağın oldu.

Vito beni yakaladı ve Sebastian öldü. Göğsüm sıkışıyor, ciğerlerim nefes alamayacakmışım gibi hissedene kadar daralıyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve hıçkırarak ağlamamak için kendimi zor tutmama rağmen gözyaşlarımı durduramıyorum. Luis'in ölümünden dolayı hala çatlak ve hassas olan kalbim sanki ikinci kez parçalanıyormuş gibi hissediyorum.

Sanki hiçbir şey beni tekrar bir araya getiremeyecekmiş gibi hissediyorum.

Manzara ormandan kırsala dönüşüyor ve sonra bir uçak hangarı beliriyor. Arabadan sürüklenerek çıkarılıp bekleyen jete doğru götürüldüğüm anda Vito'nun adamları etrafımı sarıyor ve uçağa binme şansımı engelliyor.

benim kaçışım-gerçi şimdi nereye kaçacağımdan emin değilim. Param yok ve nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yok. Fazla uzağa gidemem.

Vito adamlardan birine işaret ediyor ve bir el saçına dolanıp başımı geriye çekiyor. Vito gelip önümde duruyor, yüzünde hınzır, memnun bir gülümseme var. Boynumun yan tarafında keskin bir diken hissediyorum ve saçımdaki elden kurtulmaya çalışıyorum ama çılgılık atarken sadece geriye doğru çekiliyorum.

"Seni seviyordun, bunu görebiliyordum," diyor Vito konuşurken, gözleri neşeyle yüzümü arıyor. "Koruman. Sana her baktığında bunu görebiliyordum. Zavallı." Dönüp yere tükürüyor. "Böyle bir adam, senin gibi birine sahip olabileceğine inanıyor. Seni benden daha çok hak ettiğine."

Konuşmaya, bir şeyler söylemeye çalışıyorum ama dilim sanki ağzımın çatısına yapışmış gibi hissediyorum. Tüm duyularım yavaşlıyor, yumuşuyor ve bedenimin gevşediğini hissedebiliyorum. *Uyuşturulduğumu* fark ediyorum ama karşı koyacak enerjiyi bulamıyorum.

"İstediğime sahip olacağım," diyor Vito kesin bir ifadeyle. "Ancak bunu başarmak için o."

Dünya etrafımda yüzüyor. Kurtulmak için ona doğru yalpalamaya çalışıyorum ama dizlerim bükülüyor ve düştüğümü hissediyorum.

Asfalta inmeden hemen önce bir çift el beni yakalıyor. Ve sonra her şey karardı.

-

Karanlık bir odada uyanıyorum, başım dönerken gözlerim ve ağzım yapış yapış olmuş bir şekilde göz kırpiyorum ve içime bir bulantı dalgası yayılıyor. Elimizi gözlerimin arkasına bastırıp kendimi bir dirseğimin üzerinde yukarı itiyorum ve daha önce hiç görmediğim bir yatak odasında olduğumu fark ediyorum.

Gri ipek kadife yorganın üzerinde, kral boy bir yatağın bir tarafında yatıyorum. Etrafımdaki tüm mobilyalar koyu renk ahşap ve sağ tarafta ağır perdelerle kaplı büyük bir pencere var. Kendimi daha da yukarı itiyorum, test ediyorum ve sadece bir miktar baş dönmesi ile sonuna kadar oturabildiğimi görüyorum.

Bacaklarımı kenara doğru sallayıp ayağa kalkar kalkmaz, bir başka mide bulantısı dalgasını daha yutarak kapıya doğru ilerliyorum. Kapı kolunu tutup çeviriyorum ama kapı açılmıyor. Kapı kilitli.

Sonra pencereye gidip perdeleri arkaya atıyorum. Dışarıda gün ışığı var ama manzara Manhattan'ın merkezine bakıyor ve o kadar yüksek ki o taraftan da çıkma umudum yok.

Kapana kısıldım.

Kapıya geri dönüp kulağımı kapıya dayıyorum. Dışarıdaki insanların hareketlerini duyabiliyorum - muhtemelen nöbet değişimini. Vito, planını tamamlamadan önce ödülünü kaybetmemek için işini şansa bırakmayacak.

Yatağa çekiliyorum, bacaklarım güçsüz ve titrek. İçinde bulunduğum durumun gerçekliği hızla üzerime çöküyor ve boğazım düğümleniyor, gözlerimden yaşlar süzülüyor.

Dizlerimi göğsüme çekip alnımı onlara dayadığımda, sıcak ve amansız bir şekilde yüzümden aşağı akıyorlar. Bundan kurtulmanın bir yolu olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok - babam Vito'yu reddedip beni kurtarmaya çalışacak mı, hatta bunu yapabilecek mi? Vito'nun elinde hangi kaynaklar var biliyorum.

Bir süre sonra kapı çalınır ve bir gardiyan elinde yemek dolu bir tepsiyle içeri girer. Avokadolu, marullu ve pastırmalı bir tavuklu sandviç gibi görünüyor, yanında da Sezar salatası var ve başka bir gün olsa çok lezzetli kokardı. Ama midem anında isyan ediyor, günün paniği ve sefaleti yemek yemeyi düşünmeyi imkansız hale getiriyor.

Muhafız tepsiyi bırakıp tek kelime etmeden dışarı çıkıyor, ben bir şey söyleyemeden ya da yardım için yalvaramadan kapıyı arkasından kilitliyor. Zaten bunun bir önemi de yok. Bana yardım etmeyeceklerini biliyorum.

Bir lokma bile yiyemeyeceğimi bile bile önce yemek tepsisine, sonra da pencereden dışarı bakıyorum. Sebastian'la geçirdiğim o son anı, deredeki cesedini, bacağındaki yaradan akan kanı görmeden duramıyorum.

Acaba hala orada mı? Orada olmalı. Vito cesedini geri getirme zahmetine girmezdi. Bu düşünce kalbimin göğsümde yeniden burkulmasına neden oluyor ve yanaklarımdan aşağı yeni bir gözyaşı dalgası dökülüyor.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum kırık bir sesle. "Çok üzgünüm, Sebastian."

Kısa bir süre sonra kapı tekrar açılır ve bu kez içeri giren Vito'dur. Yeni kıyafetlerini giymiş, hiçbir yerinde tek bir kir ya da kan lekesi görülüyor, görünüşü tamamen tertemiz. Sanki ormanda hiçbir şey olmamış gibi. Bunun tek işareti boynundaki askı, yaralı kolunu yerinde tutuyor.

"Sakinleştin mi?" diye soruyor, odaya girip kapıyı arkasından kilitleyerek. "Mantıklı olmaya hazır mısın, Estella?"

Yüzümü ona dönüyorum, omurgamı dikleştirip çenemi yukarı kaldırırken elimin tersiyle gözyaşlarımı siliyorum. "Seninle evlenmeyeceğim," diye ilan ediyorum. "Bana ne yapacağın umurumda değil."

Vito kıkırdıyor, bana itaatsiz bir çocuğa bakar gibi bakıyor. Ya da bir köpeğe. "İlk parmağın kırıldıktan sonra yapacaksın," diyor hafifçe. "Ama henüz o noktaya gelmedik. Hâlâ babanla konuşmam gerekiyor. İşbirliğini teyit ettikten sonra bir konuşma daha yaparız. Çatı katının diğer tarafında konuşabileceğimiz sessiz bir odam var, sadece sen, ben ve adamlarımdan biri. Kemik kırmakta çok iyidir. Sanırım orada fazla kalmayacağız. Tabii geri döndüğümde işbirliği yapacağına söz verersen başka."

"Yapmayacağım," diye meydan okurcasına bağıriyorum ama midem bulanıyor. Kendimi tutabileceğime, Vito'yla evlenmeye kendi irademle *evet* demeyeceğime inanmak istiyorum... ama beni incitmeye başladığında bunu söylemenin yapmaktan daha kolay olduğunu biliyorum. Ve yüzündeki ifadeye bakılırsa-

Bence yapacak.

Korku içime işliyor ve kanımı donduruyor. Vito'nun bakışları sol elime kayıyor. "Utanç verici." Dilini şaklatıyor. "Yüzüğünü değiştirmeyeceğim Estella. Ona daha iyi bakmalıydın."

Bakışları üzerimde geziniyor, beni içine alıyor. "Ne yazık ki ben de senin ilk sevgilin olmayacağım. İnkâr etme zahmetine girme-" ben bir şey söyleyemeden elini kaldırdı. "Korumanla iki gece miydi, üç gece miydi, baş başa kaldığından ve onu becermediğinden şüpheliyim. Küçük sürtük." Kelimeyi tükürdü. "Emin olmak için seni bir doktora muayene ettirebilirim. Ama düşündüğüm kadar umursayacağımı sanmıyorum. Sana karşı dikkatli olmak zorunda kalmayacağım." Gülümsüyor, yavaş, şeytani bir sırıtış. "Seni istediğim gibi becerebilirim. Ve güven bana Estella, yapacağım. İsteddiğim kadar ve istediğim sıklıkta, her şey istediğim gibi bağlandıktan sonra."

Bana bir kez daha bakıyor, sonra kapının kilidini açıyor, çıkıyor ve arkasından tekrar kilitliyor. *Tık sesini* duyuyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, yüzümü ellerimin arasına gömüp sonunda hıçkırıklara teslim olduğumda tüm bedenim kederle sarsılıyor.

Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

Sebastian olmadan, yapabileceğimi sanmıyorum.

Sefalet içinde uyandım, o lanet ahırın ortasında bir sandalyede oturuyordum, kalçam yanıyordu. Gözlerimi açıyorum ve hemen hapşırıyorum, acıdan başka bir şey olmayan bir dünyaya göz kırparken etrafımdaki havada toz zerrecikleri yüzüyor.

Her iki çıkışta da nöbetçiler var, önemli değil. Sandalyeye o kadar sıkı bağlandım ki parmaklarımı hissedemiyorum ve bundan kurtuluş yok. Bu sefer olmaz.

Neden beni ölüme terk etmedi ki? Mantıklı olan tek şey, Antonius'un beni buraya, kızını kaçırdığım için muhtemelen yavaş yavaş öldürmek için getirmiş olması.

Ahırın kapısı gıcırdayarak açılıyor ve güneş ışığı ahırın içindeki loş alanı dolduruyor. Başım çatlayacak gibi oluyor ve gözlerimi kısarak Antony Gallo'nun içeri girerkenki halini seçmeye çalışıyorum. Kapı arkasından midemi bulandıran bir kesinlikte kapanıyor. Antony bana doğru adım atarken adamları yerlerine geçip kaçış yollarını tutuyorlar.

"Sinclair." Sesi düz ve soğuk. Cevap vermedim. Ne söyleyebilirdim ki? Beni öldürecek, hızlı ya da yavaş. Estella'yı bir daha asla göremeyeceğim ama hiçbirinden pişman değilim. Onunla geçirdiğim o birkaç gün hayatımın en güzel günleriydi. Ölümüm gelmeden önceki anlarda bu anılara tutunacağım.

Önümde duruyor, pahalı İtalyan deri ayakkabıları tozlu zeminde, botlarımdan birkaç santim ötede parıldıyor. "Bana bak," diye bağırıyor ve ben de itaat ediyorum -sadece beni öldürürken gözlerimin içine de bakmasını istediğim için. Eğer öleceksem, bunu yere bakarak yapmayacağım.

"Sana ikinci bir şans verdim," diye ısırtıyor Antony. "Seni ne olacağı konusunda uyarmıştım Sinclair. Ve sen onu *kaçırdın*. Onu almaya karar verdiğin anda kaderini mühürledin."

"Onu korudum." Gözümü kırpmadan ona bakıyorum. "Onu Vito'dan korudum. Bahçede ona saldırmaya çalıştı, bunu biliyor musun? Düğünden önce onu *memnun etmeye* çalıştı." Ağzım tiksintiyle burkuldu. "Onu bundan ben kurtardım. Sen kendin koruyamadığın ya da koruyamadığın için."

Ters yumruk aniden geliyor ama beklenmedik bir şey değil. Antony'nin eli yüzümün yan tarafına sertçe çarpıyor ve dudağımdaki eski yarayı açıyor. Acı ağzımı yakıyor ama ona meydan okurcasına bakıyorum.

"Vito pisliğin teki," diye tükürdüm. "Ve ona sahip olmasına asla izin verilmemeliydi. Benim görevim onu korumaktı ve ben-"

"Bu iş yeterince ileri gitti," diye homurdanıyor Antony. "Senin yerin yerin altı metre altı olacak, Sinclair. Seni o kadar çok parçaya böldükten sonra yakılmadan önce bile tek bir torbaya sığdırabilecekler."

"Onu seviyorum." Omuz silkiyorum. "Onu her zaman sevdim. Ve eğer bunun için ölmem gerekiyorsa, tamam. Onu güvende tutmak için elimden geleni yaptım. Bunu ve onun da beni sevdiğini bilerek öleceğim. Ondan aldığım şeyi Vito ikimizden de asla alamaz... ve sen de alamazsın."

Antony'nin çenesi sıkıştı. Yer değiştiriyor, eminim bana yeni ve yaratıcı bir şekilde zarar vermek üzereyken cebindeki telefonu alıyor.

Durur, kaşlarını çatır ve elini cebine atar. Telefonu çıkarıp ekrana baktığında ifadesi gözle görülür biçimde sertleşir.

Bir adım geri atıp arkasını dönüyor ama ben hâlâ konuşulanları duyabiliyorum. Bir parçam, şu anda gerçekten ne kadar çaresiz olduğumu anlayabilmem için bunu yapmamı istediğini düşünüyor.

Bunu yüzünüze vurmanıza gerek yok. Farkındayım.

"Vito," diye mırıldanıyor telefonu açarken. Sonra sesi bir bıçak kadar keskin ve öfke doludur: "Ne haltlar karıştırıyorsun, Bianchi?"

Yüzünün solduğunu görüyorum. Vito diğer tarafta her ne söylüyorsa, iyi değil.

"Bu ne cüret?" diye tükürüyor, omuzları geriliyor. "Öylece yapabileceğini sanıyorsun-"

Uzun bir süre sessiz kalır. "Hayatta olduğuna dair kanıt istiyorum."

Ne oluyor lan? Estella'nın sesini duyabileceğime dair küçük bir umutla fermuarımı çekmeye çalışarak geriliyorum. Ama Antony çok uzakta duruyor, sanki ben ölmeden önce en ufak bir teselli kırıntısını bile benden esirgemeye kararlıymış gibi.

Orada donmuş bir şekilde durur, vücudundaki her kas gergindir. Ve sonra telefonu tutan eli yanına düşer.

Antony yavaşça bana dönüyor. Yüzü kül rengi, kansız.

"Ne oldu?" İçinde bulunduğum koşulları tamamen unutarak fermuarları işe yaramaz bir şekilde çekiştiriyorum. Tek düşünebildiğim Estella'ya ulaşmam gerektiği. Onu bulmam gerektiği.

"Estella Vito'nun elinde." Antony'nin sesinin içi boş. "Beklediğim gibi onu buraya geri getirmedi. Onu şehirde bir yerde tutuyor. Eğer her şeyi ona devretmezsem -işletmeleri, evi, mülkleri, her şeyi- onu öldüreceğini söylüyor."

Antony bir elini saçlarında gezdirir, çenesi gergindir. "Lanet olsun!" Yüksek sesle küfrediyor. Kalbim kaburgalarımın arkasında hızla atıyor.

"Bundan nasıl kurtulacağınızı sanıyor?" Talep ediyorum. "Diğer patronlar-"

"Satarsam erken emekli olmaya ve dizginleri kızımın yeni kocasına devretmeye karar verdiğime inanacak," diye kestirip atıyor Antony. "Oğlumun ölümünden sonra kim anlamaz ki? Vito bunu açıkça düşünmüş. Ve eğer bu oyunu oynamayı reddedersem, Estella'nın hayatı tehlikeye girer."

"Çöz beni," diyorum hemen.

Antony'nin gözleri kısılır. "Bunu neden yapayım ki Sinclair?"

"Çünkü onu geri almana yardım edebilirim." Olabildiğince öne eğilip bakışlarımı onunkilere dikiyorum. "Adamların iyi ama Estella'yı korumak için kimse benden daha istekli olamaz. Onu Vito'dan uzakta, güvenli bir şekilde geri getirmek için elimden geleni yapacağım. Onun güvenliğinin yanında benim hayatımın hiçbir önemi yok. Ona söz verdim." Antony'ye bakıyorum, kalbim küt küt atıyor. "Onu geri almanıza yardım edeceğim, efendim. Bırakın gideyim. Bırakın yardım edeyim."

Antony uzun bir süre hesaplı bir şekilde bana bakıyor. "Onu sen kaçırdın," diyor yavaşça ve ben keskin, öfkeli bir nefes alıyorum.

"Onu Vito'dan korumak için!" Başımı sertçe sallıyorum. "Bana hâlâ inanmıyor musun Gallo? Daha evlenmeden önce Vito'nun ona zarar vermeye çalıştığını gördüğüme inanmıyor musun? Beni dinlemeyeceğini biliyordum ve sen beni tekrar tekrar haklı çıkarıyorsun. Ben de onu götürdüm. Ve evet, onu kendim için istedim. Onu seviyorum. Ama sonuçta, onun güvende olmasını istedim."

Antony derin bir nefes alıyor, telefonunu cebine geri sokarken adım atmaya başlıyor. Verdiği savaşı görebiliyorum - Estella'yı kurtarma ihtiyacı bana duyduğu nefretle savaşıyor. Aştığım tüm çizgilerin bedelini bana ödetme kararlılığıyla.

Bana dönüyor, gözleri kısılmış. "Eğer onunla tekrar kaçmaya çalışırsan-" "Kaçmayacağım," diye söz veriyorum. "Hayatım üzerine yemin ederim."

Homurdanıyor. "Senin hayatın benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"O zaman onun üzerine yemin ederim." Bakışlarını sabit tutuyorum. "Sana yardım etmeme izin ver, Gallo. İstersen sonra beni öldürebilirsin. Savaşmayacağım bile. Ama şu anda alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı var. Onu geri almana yardım etmeme izin ver."

Uzun bir vuruş daha geçer. Antony başını sallıyor, cebinden bir bıçak çıkarıp tıklayarak açıyor. Arkamda dönerek fermuarları kesiyor ve kan sert parmaklarıma akmaya başlıyor.

Antony, "Onu eve götürün ve bir doktora görünsün," diye emrediyor. "Brick'e söyle, Vito'nun buralarda bir evi, bir dairesi, herhangi bir yeri olabilir mi diye araştırmaya başlasın. Gidin!"

İki adam adım adım ilerleyerek beni sandalyeden kaldırıyor. Acı bacağımı kesiyor ama umurumda değil.

Tek düşünebildiğim Estella'ya ulaşmak.

-

ALTI SAAT SONRA, yaramla ilgilenildi, dikiş atıldı, bandajlandı ve üzerinde yürüyebilmeme yetecek kadar ağrı kesici verildi. Bu muhtemelen biraz hasara yol açıyor ama umurumda değil. Koltuk değnekleriyle Antony'ye bir faydam dokunmaz ve muhtemelen bundan sonra da fazla yaşamayacağım.

Önemli olan tek şey Estella'yı eve getirmek.

Antonius'un çalışma odasına götürülüyorum, orada bir haritaya bakıyor, Brick ve diğer birkaç adamla çevrili.

"Sinclair," diye soğuk bir şekilde selamladı beni. "Vito'nun onu tuttuğu çatı katının yerini tespit ettik. Adamlarımız ve silahlarımız hazır. Sen de gelebilir misin?"

Hayır dersem ne yapacağını merak ediyorum. Muhtemelen beni ahıra sürükletirdi. Kurtarma görevine çıkacak durumda değilim ama sevdiğim kadının peşinden bensiz gidilmesine izin verirsem lanetlenirim.

En azından onu bir kez daha görmeliyim. Güvende olduğunu bilmek için. ölmek.

"Ben iyiyim," diyorum elimden geldiğince kararlı bir şekilde. "Bana biraz donanım getir, ve gitmeye hazırım."

Antony başını sallar. "Binanın üzerinde bir helikopter pisti var. Oradan bir helikoptere binip aşağı ineceğiz. Brick'te çatı katının kat planı ve bakım girişinden içeri girmek için bir plan var. İçeri girdiğimizde, sen ve üç adamım Estella'yı bulacaksınız. Brick diğer adamlarla birlikte Vito'nun güvenliğini sağlayacak. Ben de destekle birlikte Vito'yu bulacağım."

Çenem gerildi. "Vito'yu istiyorum."

Antony karanlık bir şekilde kıkırdar. "Pazarlık edecek durumda değilsin, Sinclair. Sana söyleneni yap, yoksa seni geride bırakırım."

Ve onu bir daha asla göremeyeceksin. Bunu duymam için söylemesine gerek yok. Brick'in ellerime tutuşturduğu iki silahı ve fazladan cephaneyi kabul ederek sertçe başımı sallıyorum.

Brick bir süre sonra "Helikopter bekliyor," dedi. "Hadi gidelim."

New York'u daha önce hiç helikopterle görmemiştim. Zihnim tamamen önümüzde olanlara ve karşılaşacağımız tehlikelere odaklanmış olmasaydı, bu manzaranın tadını çıkarabilirdim. Ne olursa olsun Estella'ya ulaşma ihtiyacı.

Hepimiz taktik teçhizatımızı giydik, savaşa hazırlandık. Brick, Antony ve benimle birlikte, Antony'nin en güvendiği on adamıyla birlikte. Bazılarını tanıyorum, bazılarını tanımıyorum. Şu anda benim için fark etmez.

Hepimizin amacı aynı.

Pilot helikopteri indiriyor ve hepimiz binanın çatısına iniyoruz. Brick dış kapının kilidini kısa sürede açarken biz de hızla binanın yan tarafındaki merdivenden aşağı iniyoruz. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde bakım kapısına yöneliyoruz, helikopter sesin çok uzun süre kalmasını önlemek için saniyeler içinde binadan uzaklaşıyor.

Brick bir kez daha kilidi hızla geçersiz kılıyor ve hızlı, dikkatli bir sessizlik içinde merdiven boşluğundan aşağı iniyoruz. Bakım girişine açılan kapıyı yavaşça açıyoruz, Brick son kilide gidip kapıyı açarken ayak sesleri boğuklaşıyor, hepimiz toplu nefeslerimizi tutuyoruz.

Bakım kapısı bir hizmet dolabına açılıyor. Brick işaret ediyor, sonra iki adam, sonra ben, üç kişi daha, Antony ve diğerleri. Koridora süzülüyoruz, Brick bana Estella'yı aramam için gitmem gereken yönü işaret ederken o ve Antony kendi birlikleriyle ayrılıyor. Yan odalardan gelen alçak sesleri, konuşan adamları duyabiliyorum ve duvara yakın durarak dikkatlice üst kata çıkan merdivenlere doğru ilerliyorum.

Merdivenlerin başında bir nöbetçi görüyoruz. Onu susturuculu bir atışla indiriyorum, diğer adamlardan biri cesedi yakalamak için hızla ilerliyor

yere düşmeden önce. Muhtemel yatak odası olarak işaretlenmiş olan kapıya doğru ilerliyorum, koridorun ilerisinde, çünkü solda ana süit var. Estella'yı şu anda ayrı bir odada tuttuğuna bahse gireriz.

Umarım bu bahis işe yarar.

Bir elimle kilidi açarken diğer elimle silahı tutuyorum, yanımdaki üç adam gölgelerde gözcülük yapıyor. Klik sesi geliyor ve tam aşağıdan silah sesleri gelirken kapıyı açıyorum.

"Çekilin!" diye tıslıyor adamlardan biri. O ve iki gölgesi merdivenlere doğru ilerliyor. Silah seslerini tekrar duyuyorum ve odaya dalıp bir anda Estella'yı buluyorum.

Yatağın yarısına kadar uzanmış, gözleri korkudan kocaman olmuş. Onu gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor. Güzel yüzü yara bere içinde, bir gözü şişmiş ve neredeyse kapanmış. Bir elini göğsüne yakın tutuyor ve parmaklarını gördüğümde-

En az üç tanesi garip, doğal olmayan bir açıda. Kırılmış. Lanet parmaklarını kırmış.

Ona doğru adım atarken içimde öfke kabarıyor, Vito'nun öldüğünü görmek için içgüdüsel bir ihtiyaç içimde bir orman yangını gibi yanıyor.

"Sebastian?" diye nefes nefese adımları söylüyor. "Sebastian-yaşıyorsun..."

"Ben buradayım." Aşağıdan daha fazla silah sesi duyarak arkama baktım. "Benimle gel. Baban da burada. Arkamda kalmalısın, tamam mı küçük güvercin?"

Başını sallıyor, titriyor. Ona uzanmak, onu öpmek, ona sarılmak ve asla bırakmamak istiyorum. Onu kollarıma alıp buradan kaçmak ve kimsenin bizi bir daha avlayamayacağı bir yer bulmak istiyorum. Ama daha iyisini biliyorum.

Buradan kaçış yok, sadece ikimiz varız. O babasına geri dönmek zorunda, ve ben-

Sırada benim için ne olduğunu biliyorum.

"Beni dinle." Bir adım öne çıktım, bir elimi uzatıp saçlarını gözyaşı lekeli yüzünden uzaklaştırdım. "Dinlemek zorundasın, tamam mı?"

Titreyerek başını sallıyor. "Benim için geldin-"

"Tabii ki yaptım." Elimini yanağına bastırıyorum. "Seni seviyorum, küçük güvercin. Ne olursa olsun, bu asla değişmeyecek."

"Ne demek ne olursa olsun-"

"Seni buradan çıkaracağız. Evine döneceksin. Ama beni dinlemeli ve dediklerimi yapmalısın, tamam mı?" Bakışlarımı ona dikiyorum. "Söz mü?"

Dudağını ısırarak başını sallıyor. "Sebastian-"

"Gitmemiz gerekiyor." Yataktan kalkmasına yardım ediyorum, kapıya doğru acele ederken bir kolumla onu destekliyorum. Sorunsuz yürüyor gibi görünüyor ve arkama geçmesini işaret ediyorum. "Geride dur," diye hatırlatıyorum ve sonra ileriye, koridora doğru itiyoruz.

Oturma odası olduğunu düşündüğüm yönden gelen silah seslerini ve bağırıışları duyduğumda merdivenlerden aşağı iniyoruz. İki adam Estella'nın yanında kalırken, diğer adam ve ben silahlarımız hazır bir şekilde ilerliyoruz.

Köşeden gelen Vito'nun iki muhafızı bizi şaşırttı. Onları hızla indiriyoruz, susturuculu silahlar onları neye uğradıklarını anlamadan yere seriyor. Estella'nın nefesini duyuyorum ve ona gitmek istiyorum. Ama ilerlemeye devam etmeliyiz.

Oturma odasına ulaştığımızda Antony'nin sesinin yükseldiğini duyuyorum. Yerlere saçılmış cesetleri görüyorum ve sonra odanın ortasında duran Vito'yu görüyorum, bir eli yanında bir silah tutuyor, Antony ise silahı yüzüne doğrultmuş.

İçeri girdiğimizde Vito'nun kafası bir anda yukarı kalkıyor ve Estella'yı gördüğünde yüzü sertleşiyor. Vurucu bir yılandan daha hızlı bir şekilde eli havaya kalkıyor ve silahını ona doğrultuyor.

"Şimdi aklını başına toplanmanın tam zamanı Gallo," diye alay ediyor. onu. "Yoksa vururum"

"

Antonius'un başı dönüyor ve yüzündeki kan çekiliyor. kızını görüyor. "Cara mia," diye fısıldıyor, kızına karşı şefkatle konuştuğunu ilk kez duyuyorum. Bunun olması için kızının kırıldığını görmesi beni çileden çıkarıyor ama yüzündeki ifadede gerçeği görebiliyorum. Onu önemsiyor. Hatta onu seviyor, kendi yanlış yönlendirilmiş yöntemiyle.

Artık yapamadığımda, bunun onu güvende tutmaya yeteceğini ummak zorundayım. Antony'nin bundan bir ders çıkarmış olmasını.

"Silahını indir, Bianchi," diye emretti Antonius. "Ve kızımı geri ver. Şimdi."

"Senden daha hızlı ateş edebilirim." Vito'nun ağzı acımasız bir gülümsemeyle yayılıyor. "Ben ölebilirim, ama sen de-"

Havada bir silah sesi duyulur. Kan Vito'nun gömleğinin üzerine, kalbinin hemen üzerindeki boşluğa yayılmaya başlıyor. Antony'nin kafası bana doğru savruluyor ve elimdeki silah uzanıyor, mermi Vito'nun göğsüne saplanıyor.

Cesedi yere düşer. Bu sefer temelli öldü. "Sana söylemiştim-" Antony patladı ama ben onun sözünü kestim.

"Ondan daha hızlı atış yapabileceğimi biliyordum. Senin yapabileceğinden emin değildim." Bakışlarını eşit bir şekilde tutuyorum. "Önemli olan tek şey Estella'nın güvenliği. Her zaman."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez." Antonius'un sesi serttir. "Adamlar? Yakalayın onu."

"Sebastian!" Estella adımı haykırarak babasıyla arama girmek için acele ediyor, kırık eli hâlâ göğsünde. "*Baba, hayır.*"

"Seni kaçırdı." Antony'nin sesi serttir. "Ona güvenilmez. O iddia ediyor-"

"Onunla birlikte ayrıldım." Estella'nın çenesi yukarı kalkıyor, gözleri meydan okuyor. "Gitmek istedim. Vito beni zorlamaya çalıştı."

Odamda. Yine bahçede, Sebastian beni götürdüğünde. Onun olsaydım bana zarar verirdi. Gerçekten onun *olmadan önce* bana zarar verirdi. Böyle bir adamla evlenmeyi reddediyorum. O hayata geri dönmeyi reddediyorum."

Antony ona değerlendirici bir şekilde bakar. "Bu yüzden mi kaçtın?"

"Kaçtım çünkü sığır gibi satılmayı reddediyorum," diye tükürüyor Estella. "Hayatımın geri kalanını kontrol edilmeyi, birinin malı olarak geçirmeyi reddediyorum."

"Mesele sahip olmak değil." Antonius kızına sakince bakar. "Bu görevle ilgili. Aile hakkında-"

"Aile mi?" Estella'nın ifadesi değişir. "Luis yaptıkların için senden *nefret ederdi*. Bana yaşattıkların için-"

Antonius kıpırdamadan durur, yüzü kemik gibi bembeyazdır. "Dikkatli ol kızım," diye uyarır.

"Yoksa ne olur?" Estella ona ters ters bakar. "Beni zaten incinmiş olduğumdan daha fazla incitemezsin. Sebastian'ı benden almaktan daha kötü bir şey yapamazsın."

Yaralı olmayan eliyle benim elimi tutuyor ve babasına bakıyor. "Onu seviyorum," diye fısıldıyor Estella, meydan okurcasına babasına bakarak. "O da beni seviyor. Ona *her şeyimi* verdim," diyor ısrarla, babasının bakışlarını bir an olsun ayırmadan. "Her şeyimi. Ve bunu gözümü kırpmadan tekrar yaparım."

Antony'nin ağzı gerilir. "Vito seni incitti." Kızın eline bakar. "Seni eve götürmeliyiz kızım. Bir doktora ihtiyacın var ve-"

"Sebastian olmadan olmaz." Estella'nın sesi tereddütsüz. "Onsuz yaşayamam *baba*. Ve yaşamayacağım da. Beni her an, sonsuza dek izleyemezsin. Eğer onu öldürürsen-"

Dönüp bana bakıyor. "Peki ya sen, Sinclair?" diyor bana dönüp bakarken, sesinde neredeyse gerçek bir merak varmış gibi. "Uğruna ölmeye değer miydi?"

Sanki bana hava durumu tercihim ya da akşam yemeği için ne istediğimi soruyormuş gibi sakın bir şekilde söylüyor. Kalbim kaburgalarımın arkasında çarpıyor, ama cevap verirken sesim de sakın. Sakin ve tamamen emin.

"Evet." Gözümü kırpmadan bakışlarını karşılıyorum. "Onu seviyorum. Buna değdi. Her zaman da öyle olacak."

Estella'nın nefesi kesilir. "Hayır," diye nefes alır. "Lütfen... Baba. Lütfen." Estella tereddüt etmiyor. "Başka biriyle evlenmeyeceğim. Sebastian öldüyse, uğruna yaşayacak hiçbir şeyim yok."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. "Estella, hayır-"

Antony beni susturmak için elini kaldırdı, bakışları kızına sabitlenmişti. "Söyleyeceğin bir şey varsa şimdi söyle," dedi yavaşça. "Seni bir kez dinleyeceğim Estella, ondan sonra başka yok."

Gözleri açılıyor. Öne doğru bir adım atıyor, çenesi yukarıda, gözleri parlıyor. "Kadın olduğum için miras alamayacağımı düşünüyorsun," diye fısıldıyor. "Yeterince akıllı, güçlü ya da bilge olmadığım için. Ya da belki de sadece gelenekler öyle gerektirdiği içindir ve benim bunların hepsi olduğuma inansen bile kopamazsın. Ama gerçek şu ki-" Derin bir nefes alıyor. "Ben zekiyim, güçlüyüm ve eğer bana öğretirsen senin bilgeliğini öğrenebilirim." Yan tarafındaki bandajı göstermek için gömleğinin kenarını kaldırarak aşağı uzanıyor. "Kaçacak cesaretim vardı, çünkü Sebastian'ı severken kendimi başkasına veremezdim, çünkü hayatı bir kafeste yaşayamazdım. Onun olmak için bir seçim yaptım. Açtım, yorgundum ve yaralıydım ama yine de savaştım."

Babasının bakışlarını tutuyor, hızlı ama kararlı bir şekilde konuşuyor. "Bana öğretmek istediğin her şeyi öğrenebilirim. Gerekirse acımasız olabilirim, bugün bunu kanıtladım. Yerimde durabilirim, bunu da kanıtladım. Ve Gallo ailesinin hak ettiği varis olabilirim. Ama bunu Sebastian olmadan yapmayacağım. Ve sana söz veriyorum, eğer onu benden alır ve beni başkasına vermeye çalışırsan, adının sonsuza dek benimle birlikte ölmesini sağlayacağım."

Onunla hiç o anki kadar gurur duymamıştım. Ona bakıyorum, bir savaşçı, bir kraliçe kadar vahşi ve biliyorum ki dünyada onunla boy ölçüşebilecek başka bir kadın yok. Estella Gallo'yu sevdiğim kadar sevebileceğim başka bir kadın yok.

Antony hafifçe dönüp bana bakıyor. "Sinclair," diyor yavaşça. "Seni şu anda serbest bırakacak olsam ne yapardın?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. Estella'ya bakıyorum, sonra tekrar babasına. "Onu korurdum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Hayatım pahasına."

Antonius sanki ona bir şeyi doğrulamışım gibi başını sallıyor. "Peki ya kızım ile birlikte olman için sana onay verirsem, o zaman ne olacak?"

Estella soluk soluğa kalıyor ama Antony ona bakmıyor. Bana bakıyor ve ben de olabildiğince doğru cevap vermeye çalışıyorum. Doğruluyorum ve Antony'nin bakışlarıyla doğrudan karşılaşıyorum. "Onu yine de korurdum. Onu severdim. Her günümü beni seçtiği için asla pişman olmamasını sağlayarak geçirirdim."

"Hm." Antony bir an daha bana bakıyor. "Sana yaptığım şeyden sonra bile mi? Kızım ile evlenecek, bu ailenin bir parçası olacak, benimle aynı sofrayı ve soyu paylaşacak mıydın? Her an arkamı kollamak zorunda kalacağımı düşünmeden yaşayabilir miydin?"

"Estella'nın mutluluğu benim için herhangi bir intikamdan daha önemli," diyorum ona dürüstçe. "Ve onunla birlikte bir hayat benim için intikamdan daha önemli. Beni incittin ve bu affedebileceğim bir şey değil. Ama geleceğimiz için bunu unutabilirim. Eğer bu bir seçenekse... efendim."

Antony kıkırdar. "Efendim. İçinde hâlâ biraz saygı olması hoşuma gidiyor, evlat." Estella'ya bakmak için geri döner. "Peki ya sen? Gerçekten istediğin o mu? Yanında o olsaydı eve gelir, aileyi yönetmeyi öğrenir ve bunun getirdiği tüm sorumluluğu kabul eder miydin?"

Estella başını sallar. "Evet. Ben-" Sertçe yutkunuyor. "Ben her zaman Luis'in yerine geçdim. O benim kardeşimdi ve onu seviyorum. Onu her zaman gururlandırmaya çalışırdım. Ama mirası devralacak kişi ben olmalıyım, beni zincire vurup kendi malı yapmak isteyen bir adam değil. Sebastian'la- evet. Hepsine evet. Eğer sevdiğim adama sahip olabilirsem."

Antony uzun, yavaş bir nefes verir. "Görünüşe göre kızım, fanteziyi gerçeğe dönüştürebiliyorsun." Bana bakıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Kendin için hiçbir şey kazanma vaadinde bulunmadan onu kurtarmaya geldin. Sana seni öldüreceğimi söyledim ama sen yine de onu kurtarmaya geldin. Sözünü tuttu, Sinclair."

"Benim için ondan daha önemli bir şey yok. Hayatım değil, hiçbir şey." Sertçe yutkundum. "Onu güvende görmem gerekiyordu. Önemli olan tek şey bu."

Antonius yavaşça başını sallar. "Beyler, bırakın onu," dedi sonunda, bir adım geri çekilerek. "Onunla kalabilir. Bizimle geri dönecek."

Adamlar etrafımdan o kadar hızlı çekiliyorlar ki bir an için afallıyorum. Bu sadece bir saniye sürüyor ve sonra Estella'ya doğru ilerliyorum, ona ulaşmak için neredeyse koşuyorum. Onu tutup kollarıma çekerken saçlarına bir öpücük konduruyorum ve bana karşı titrediğini hissediyorum.

"İyi misin?" Fısıldıyorum, o da başını sallıyor, elleri gömleğimin önünü kavıyor.

"Artık öyleyim." Başını göğsüme yasladı. "Ben artık varım."

İkimizi de gözlerini kısarak izleyen Antony'ye bakıyorum. "Beni zor bir duruma soktun," diyor sonunda, bana bakarak. "Kızım sensiz öleceğini söylüyor ve ben de ona inanmaya meyilliyim. Ama benden çalan adamların yaşamasına izin vermek gibi bir alışkanlığım yok."

Yavaş bir nefes alıyorum. "Estella'nın kocası olarak hayatımı Gallo ailesine geri vererek geçireceğim," diyorum sakince. "Ona destek olacağım, onu seveceğim ve yaşadığım sürece aile adına hizmet edeceğim. Bu borcu ödeyeceğim, efendim. Onun yanında kalabildiğim sürece."

Antony kaşını kaldırdı. "Onun soyadını mı alacaksın?"

"Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım," diye onu temin ediyorum. "Kızınız için yapabileceklerimin yanında bir isim hiçbir şeydir."

Antony Estella'ya bakar ve uzun bir nefes verir. "Vito'nun sana zarar vermeye çalıştığını bana söylemeliydin," diyor yavaşça. "Ve onun nasıl bir adam olduğunu görmeliydim." Hâlâ emirlerini beklemekte olan adamlarına doğru baktı. "Ortalığı temizleyin. Hepiniz temizleyin. Brick, burada bizi buna bağlayacak bir şey olmadığından emin ol."

Brick başını sallar. "Tamamdır, efendim."

Antony ikimize bakıyor. "Gidelim," diyor sakince. "Aşağıda bir araba bekliyor olmalı. Malikâneye dönüp Estella için tıbbi yardım almamız gerekiyor. Konuşacak çok şeyimiz var ve burası bunun yeri değil."

Estella önce babasına, sonra da bana bakıyor. "Geri dönmek istiyor musun?" diye fısıldıyor. "Seninle her yere giderim Sebastian. Dürüst olmak gerekirse her şeyden kurtulmayı tercih ederim. Ama sanırım bedeli bu."

"Ve ben ödeyeceğim." Yanağına hafifçe dokunuyorum. "Seninle her yere gelirim prenses."

"Luis'in anısını bu şekilde de onurlandırabilirim." Sertçe yutkunuyor. "Belki de hayatlarımızda hem görev hem de aşk için bir yer vardır."

Başımı sallıyorum, Antony'yi asansöre kadar takip edip arabanın beklediği yere inerken kolumla onu sarıyorum. Estella'yı yakınımda tutuyorum, hâlâ tam olarak

Bunun özenle hazırlanmış bir tuzak olmadığına ikna oldum. Yaşamama izin vermeyi kabul etmiş olabilir ama bu hâlâ temkinli olmadığım anlamına gelmez.

Kaldırıma çıkar çıkmaz bir şoför kapıyı açıyor ve Antony binmemiz için eliyle işaret ediyor. Tereddüt ediyorum, içgüdülerim dikkatli olmamı söylüyor.

"Sana zarar vermeyeceğim, Sinclair," diyor Antony, sesinde biraz sabırsızlık var. "Ölmeni isteseydim, şu anda Vito'nun yanında yatıyor olurdun."

Tek yapabileceğim doğruyu söylediğine güvenmek. Estella'nın cipe binmesine yardım ediyorum, sonra da yanına geçiyorum. Antony bize katılıyor, şoför motoru çalıştırırken karşımızda oturuyor. Birkaç dakika boyunca kimse konuşmadı. Araçtaki gerilim bıçakla kesilebilecek kadar yoğun. Sonunda Antony sessizliği bozuyor.

"Orada söylediklerimde ciddiydim, Sinclair. Hayatımı arkamı kollayarak geçirmeyeceğim. Eğer yanlış bir adım atarsan, seni bitirmekte tereddüt etmem. Damadım olsan bile."

"Baba!" Estella nefes nefese kaldı ama ben başımı salladım.

"Anlıyorum," diyorum sakince. "Sen yapabilirsen ben de geçmişini geride bırakabilirim, Antony." Bakışlarımı onunkilerle aynı hizada tutuyorum, daha önceki *hürmetim* yok oldu. "İlerleyebiliriz."

Antony'nin dudaklarının kenarına küçük bir gülümseme dokunuyor. "Bir aile olarak." Başımı salladım. "Kesinlikle."

Yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti, her birimiz kendi düşüncelerimizde kaybolmuştuk. Estella bana yaslanıyor, başı omzumda, eli hâlâ benimkinde. Kalp atışlarım sabitleşip yavaşlıyor ve onun da aynı şekilde nefes alıp verdiğini hissedebiliyorum. Gelecekte bizi nelerin beklediğini bilmiyorum. Önümüzdeki yol, açıkça hayal edebildiğim tehlikeler ve zorluklarla dolu. İçine adım attığım hayat hem tanıdık hem de değil, ama şu anda bunların hiçbiri benim için önemli değil.

Estella'ya bakıyorum, o ormanda beni savunmak için Vito'nun önüne çıkan, babasının karşısında dimdik duran ve ister hayatı ister ölümü anlamına gelsin, kendi yolunu seçme hakkını talep eden kadına. Sevdığım kadına bakıyorum ve kesin olarak bildiğim bir şey var.

Ne olursa olsun, bununla birlikte yüzleşeceğiz.

Ve Tanrı yolumuza çıkmaya çalışan herkesin yardımcısı olsun.

ESTELLA

Malikâneye, daha birkaç gün önce kaçmak için can attığım hayata geri dönene kadar tüm bunların gerçekten yaşandığına inandığımdan emin değilim. Sebastian'ın eli elimde sıcak, varlığı yanımda sağlam ve güven verici. Karşımızda babam pencereden dışarı bakıyor, profili keskin ve sert, düşünceleri onlarca yıldır mükemmelleştirdiği o aşılmaz maskenin ardına gizlenmiş.

Benden, ona yüklediğim taleplerden memnun olmadığını biliyorum. Ama bunu umursamıyorum. Sebastian'la özgürlüğü ve aşkı tattıktan sonra, ileriye dönük yaşayabileceğim başka bir yol yoktu.

"Şimdi ne olacak?" Merakla sordum.

Babamın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor ve kelepçelerini düzeltip sakince bana bakıyor. "Olanlar hakkında farklı bir hikâye yaymamız gerekecek. Boston'daki eski Don, Vito'ya ne olduğunu bilmek isteyecektir. Ayarlamalar yapmamız ve hikâyemizi mükemmelleştirmemiz gerekecek."

"Gerçek işe yaramayacak mı?" Biraz alaycı bir şekilde soruyorum ve babam karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Vito kızıma saldırmaya çalıştı, o da korumasıyla kaçtı, yakalandı, Vito tarafından tehdit edildi ve sonra aynı koruma ve benim tarafımdan kurtarıldı ve Vito'nun ölümüyle sonuçlandı? Hayır, Boston ve müttefikleriyle savaşmak istemiyorsak olmaz. Bunlar zamanla öğreneceğin şeyler kızım." Duraklıyor. "İnandırıcı bir şekilde söylenen doğru yalan kan dökülmesini önleyebilir."

"Onlara ne söyleyeceksin?" Sebastian soruyor.

"Farklı seçenekleri değerlendireceğiz. Birini seçeceğiz, kanıtlar, belgeler, tanıklar yaratacağız. Gerçeğin ortaya çıkmamasını sağlayacağız. Ve sonunda her şey geride kalacak."

Sebastian soğuk bir ifadeyle, "Başından beri kızını dinleseydin tüm bunlar önlenebilirdi," diyor. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum, kalp atışlarım hafifçe hızlanıyor. Ama babam hemen karşılık vermiyor.

"Şimdi dinliyorum," diyor sadece. "Sen de dinlesen iyi olur Sinclair. İkinizin de seçtiği yol kolay değil. Dikkatle yürümeniz gerekecek."

Kapıdan içeri girdiğimizde korku ve rahatlamanın garip bir karışımını hissediyorum. Burası benim hem evim hem de hapishanem olmuştu ve sonunda burada gerçekten mutlu olabileceğimi ummak neredeyse çok fazla gibi geliyor.

Ama deneme şansımız var.

Sonraki saatler telaş içinde geçti. Bir doktor hem Sebastian'ı hem de beni kontrol etmek için geldi, bize soru sormadan ilgilendi ve yaramın enfekte olduğunu doğruladı. Yara izi kalacağı söylendi ama umurumda değil. Yaşadığımız onca şeyden sonra, bir yara izi endişelerimin en küçüğü gibi geliyor.

Sıcak bir duştan sonra kendimi yeniden kendim gibi hissettim. Bana kendi odama dönmem, Sebastian'a da geceyi onun odasında geçirmesi söylendi. Ama gece ona bir şey olmayacağından, uyandığımda tüm bunların babamın beni eve getirip Sebastian'ı götürmek için kurduğu bir tuzak olmadığını göreceğimden emin olamıyorum. Duştan çıkıp giyinir giyinmez gizlice aşağıya inip odasına giriyorum ve onu yatağa uzanmış, saçları duştan ıslanmış, omzu yeni sargılanmış ve üzerinde sadece koyu renk bir pijama pantolon varken buluyorum.

Her zaman olduğu gibi, onu üstsüz görünce nefesim kesiliyor, kalbim göğsümde tekliyor.

"Burada olmamanız gerekiyor prenses." Sebastian elindeki kitabı bir kenara bırakıp bana hafifçe gülümsüyor. "Başın belaya girebilir."

"Seni benden almalarından korkuyorum." Onun yanına, çoğunlukla yaralanmamış tarafına yatıp göğsüne doğru kıvrılıyorum. "Uyandığımda gitmiş olduğunu görmek istemiyorum."

"Bunun gerçek olduğuna güvenmek zorundayız." Bir elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor. "Ama korkunu anlıyorum. Bunun normal hissettirmesi zaman alacaktır." Gözlerindeki bakış beni mahvediyor -gurur, sevgi ve şiddetli bir bakış,

Nefesimi kesen koruyucu bir bağlılık. Çenemi kaldırıyorum, dudaklarımı nazikçe başlayan ama hızla derinleşen bir öpücükle onunkine bastırıyorum, kalan adrenalin ve hayatta olmanın, birlikte olmanın umutsuz rahatlamaıyla besleniyorum.

"Devam etmek istiyorum," diye mırıldanıyor Sebastian, nefesi dudaklarımı ısıtıyor. "Ama düğün gecesine kadar beklememiz gerekebilir prenses. Babanı kızdırma riskini almak istemiyorum. Sonunda istediğimizi elde etmişken olmaz."

Hafifçe geri çekilerek ona gülümsüyorum. "Sebastian Sinclair, bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

O da gülümsüyor, ağzı yanlara doğru eğlenen bir sırıtışla kıvrılıyor. "Daha sonra düzgünce soracağım prenses. Bir yüzükle ve tüm formalitelerle. Ama... evet, Estella. Teklif ediyorum." Uzanıp saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Sanırım baban bunun kaçınılmaz bir sonuç olduğunu varsayıyor. Ama sen bana sonsuza dek benim olacağını söyleyene kadar, senin sonsuza dek benim olduğunu varsayacak kadar cüretkâr olamam."

"Söylemiş olmam dışında," diye fısıldıyorum, elimle yüzünün yan tarafını kavrayarak. "Birkaç kez, sanırım."

Sebastian gülümser. "O zaman tekrar söyle, güvercin. Lütfen."

"Ben seninim," diye nefes alıyorum. "Senin aşkın, senin kalbin, senin karınım, eğer beni böyle kabul edersen. Seni seviyorum, Sebastian. Sonsuza dek seninim, eğer benim olursan."

Nefesini içine çekiyor, alnını alnıma bastırıyor. "Ben seninim," diye fısıldıyor usulca. "Sonsuza dek, Estella. Hayat ne getirirse getirsin."

-

Ertesi sabah babam bizi çalışma odasına çağırdı. Orada dururken kalbim küt küt atıyor - daha önce de buradaydım, bana kendi seçtiği bir adamla evleneceğimi söylediğinde. Vito Bianchi ile evleneceğimi söylediğinde. İstedğim her şeyin gerçekleşeceğine henüz tam olarak ikna olmuş değilim. Her şey hâlâ bu kadar kırılgan hissederken olmaz.

Sebastian ve ben onun karşısında oturuyoruz, aramızda büyük maun bir masa var. Güneşin ilk ışıkları uzun pencerelerden süzülüyor, babamın saçlarındaki gümüşü yakalıyor, gözlerinin etrafındaki daha önce hiç fark etmediğim ince çizgileri aydınlatıyor. Bugün daha yaşlı, bir şekilde daha insan görünüyor.

"Olan biten her şeyi düşünüyordum," diye başladı, parmaklarını çenesinin altında birleştirerek. "Vito'nun çatı katında tanık olduklarım hakkında."

Sebastian'ın yanımda gerildiğini hissediyorum, bundan sonra olacıklara hazır. Elini uzatıyorum, parmaklarımızı aramızdaki kolçakta açık bir şekilde birbirine geçiriyorum.

Babamın gözleri hareketi takip ediyor, yüzüme dönmeden önce birleşmiş ellerimizde duruyor. "Onu seviyorsun," diyor. Bu bir soru değil.

"Evet," diye basitçe cevap veriyorum.

Sanki kendi kendine bir şeyi onaylıyormuş gibi başını sallıyor. "Seni öldürebilecek bir adamla yüzleşmek için o ağacın arkasından çıktın. Korudun

Sebastian, tıpkı onun seni koruduğu gibi. Çatı katında ona güvendin. Seni güvende tutacağına inandın."

"Biz birbirimizi koruruz." Gözümü kırpmadan bakışlarına karşılık veriyorum. "Bahçeden kaçtığımızdan beri öyleyiz."

Babamın dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirliyor. "Büyükannen de güçlü bir kadındı Estella," diyor ve masasının kenarındaki ahşap kutuya uzanıyor. Üstüne hafifçe vuruyor ve öne doğru eğildiğimde Gallo ailesinin armasının tahtaya işlenmiş olduğunu görüyorum. Yavaşça açıyor ve kadife içine yerleştirilmiş, arkasındaki pencereden içeri süzülen güneş ışığında parıltıyan muhteşem bir yüzük görüyorum. Zümrüt kesim bir elmas, etrafı safirlerle çevrili, platin içine yerleştirilmiş.

Antony basitçe, "Bu büyükannenin yüzüğüydü," diyor. "Bunu ona büyükbabam vermişti. Annene verecektim ama o farklı bir şey istedi. Vito'ya teklif ettim ama o senin için kendi yüzüğünü seçeceğini söyledi." Sebastian'a bakıyor. "Şimdi sana teklif ediyorum."

Sebastian'ın göz ucuyla bana baktığını görüyorum ve ne istediğimi görmek için tepkimi beklediğini biliyorum. Bir yanım bunu geri çevirmek, Sebastian'ın benim için seçtiği yüzüğe sahip olmak istiyor. Ama daha büyük bir parçam, görevi ve aileyi anlayan parçam bunun ne anlama geldiğini biliyor.

Bu babam, geri kalan her şeyi bozmamıza izin vermişken, bu geleneğin bir parçasını bizimle tutmamızı istiyor. Ailemizin bir parçasını Sebastian'a sunuyor. Bir barış teklifi. Elmas, safir ve platinden yapılmış bir zeytin dalı.

Küçük, neredeyse belli belirsiz bir baş sallama hareketi yapıyorum ve babam kutuyu ileri, Sebastian'a doğru itiyor.

"Sebastian," dedi babam. "Eğer kızıma bir soru sormak istiyorsan, sana izin veriyorum. Tam ve eksiksiz onayıyla."

Sebastian bana bakıyor, gözlerinde şaşkınlık ve aşk birbirine karışıyor. Elini uzatıp yüzüğü kadifenin içinden çıkardı ve sandalyesinden kayarak önümde diz çöktü.

"Estella," diyor, sesi duygusallıktan pürüzlü. "Seni korumak için işe alındığım andan itibaren, sende keşfedecek kadar şanslı olacağımı düşündüğümünden daha fazlası olduğunu biliyordum. Sanırım seninle tanıştığım anda sana aşık oldum, her ne kadar aksini iddia etmeye çalışsam da. Sana aşık olmak gibi bir niyetim yoktu prenses." Gülümsüyor. "Ama bu başıma gelen en güzel şey."

O devam ederken gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Hayatımın tüm günleri boyunca senin önünde ya da arkanda değil, yanında duracağıma söz veriyorum. Aşkta, ailede, işte, her şeyde senin ortağın olacağıma söz veriyorum. Seçtiğin yol ne olursa olsun, o yolda birlikte yürüyeceğiz." Yüzüğü uzattı ve elimi tuttu. "Estella Gallo, benimle evlenir misin?"

Bir an için konuşamıyorum. Boğazım düğümleniyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Bunun gerçek olduğuna, uyandığımda tüm bunların bir rüya olduğunu görmeyeceğime inanmakta zorlanıyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum, sevdiğim adama, hayatımın geri kalanını şüphesiz birlikte geçirmek istediğim adama bakarken kalbim çarpıyor. "Evet, Sebastian. Seninle evleneceğim."

Büyükannemin yüzüğünü parmağıma takarken, bunun doğru olduğunu hissetmekten kendimi alamıyorum... her şeyin bu ana yol açtığını. Her şeyin sonunda doğru seçimi yaptığımızı. Beni öpmek için ayağa kalktığında, babamın beni izlediğini unutuyorum, bu an, bu adam, her şeye rağmen hayatta kalan bu aşk dışında her şeyi unutuyorum. Ağzının benimkinin üzerindeki yumuşaklığı ve birlikte geleceğimizin güvende olduğunu bilmenin verdiği his dışında her şeyi.

Babam boğazını temizleyerek bize varlığını hatırlatıyor. "Anlaştık o zaman," diyor, sesi bastırılmış duygularla boğuklaşıyor. "Şimdi geleceği konuşmalıyız. Senin geleceğini."

Ayağa kalkıp malikânenin arazisine bakan pencereye doğru yürüyor. "Gallo ailesi bir yol ayrımında. Eski yöntemler ölüyor. Yeni neslin yeni bir liderliğe ihtiyacı var. Daha önce bunu görmeyi reddettim, Dimitri ve Rowan'ın öğütlerini dinledim. Ama yaptığım hatayı görmeye başlıyorum."

Yüzünü bize döndü. "Estella, sen benim varisim olacaksın. İşimizin her yönünü öğreneceksin, yasal olan ve olmayan. Sebastian da seninle birlikte çalışacak ve öğrenecek. Ben görevi bıraktığımda ailemizi birlikte geleceğe taşıyacaksınız."

Sebastian elimi sıktı. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız, efendim."

Babam başını sallıyor. "Öyle olmadığını göreceksin." Sonra ifadesi hafifçe yumuşuyor. "Seninle gurur duyuyorum Estella. Olduğun kadınla. Cesaretinle ve gücünle. Benim asla mümkün olduğuna inanmayacağım bir şey yaptın." Kıkırdıyor, alçak, kaba bir sesle. "Yaşlı bir adamın fikrini değiştirdin."

Sebastian'ın elini bırakarak ayağa kalkıyorum ve yıllar sonra ilk kez odanın karşısına geçip babama sarılıyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Mutlu olmama izin verdiğin için teşekkür ederim."

Sertçe yutkunarak başını sallıyor ve kucağımdan ayrılmadan önce bir anlığına bana sarılıyor. "Eminim ikinizin konuşacak çok şeyi vardır," diyor. "Akşam yemeğinde görüşürüz."

Sebastian ve ben başımızı sallayarak ofisten el ele çıkıyoruz. Kalbim küt küt atıyor ve her şey beni o kadar şaşırtıyor ki, bahçeye açılan geniş kapılardan çıkana kadar beni nereye götürdüğünü fark etmiyorum.

O zaman nereye gittiğimize dair bir fikrim var. Sebastian beni gül kafeslerine kadar götürdüğünde, sadece altlarında durduğumuzda, gölgeler ve güllerin yumuşak kokusuyla örtüldüğümüzde durduğumda doğrulandı.

"Seni burada öptüğüme asla pişman olmayacağım, küçük güvercin," diye mırıldanarak beni kendine çekti. "Sonrasında ne olursa olsun. Böyle olmasaydı bile bir an bile pişman olmazdım."

Ona bakıyorum, yakışıklı yüzünü, gözlerinde parlayan aşkı görüyorum. Ona doğru eğildim, vücudunun benimkine yaptığı sert baskıyı hissettim, ona bu kadar yakın olmanın ve kimin görebileceğinden korkmak zorunda olmamanın verdiği güven ve huzuru. "Bu senin için sorun değil mi?" Yumuşakça soruyorum. "Hepsi... hepsi mi?"

Sebastian gülümsüyor ve uzanıp beni kollarının arasına alırken yüzü aydınlanıyor. "Sen yanımda olduğun sürece her şeye razıyım," diyor sessizce. "Seni seviyorum, Estella Gallo. Ve hayatımı seni seçtiğin için her zaman mutlu olmanı sağlayarak geçireceğim."

Parmak uçlarımda yükseliyorum, elimi göğsüne dayıyorum, onu öpmek için eğildiğimde yüzük parlıyor, uzun ve yavaş. Elleri saçlarımda dolanıyor, ağzımı kendine doğru tutarken tellerin arasından kayıyor, inerken dili saçlarımı okşuyor, kısa bir an için öpüşmeyi kesmeden önce beni kendine çekiyor. "Her zaman seni seçeceğim," diye söz veriyorum, beni ilk kez öptüğü yerde, birlikte kaçtığımız yerde, her şeyin sonunda dönüp dolaşıp geldiği yerde onu tekrar öpüyorum.

Birbirimizi seçebileceğimiz ve kimsenin bize farklı bir şey söylemeyeceği bir yer.

Ve içinde yaşadığımız, seçim yapmanın çok zor olduğu bu dünyada, gerçekten önemli olan tek şey bu.

EPİLOG

ESTELLA

Sebastian'la bir ay sonra, yazın en sıcak günlerinde, beyaz ipek ve narin dantelden bir elbiseyle, arkadaşlarımla yanı sıra ailem ve babamın tüm iş arkadaşlarının katılımıyla evlendim. Bu elbise Vito'yla düğünümde giyeceğimden daha sade; gösterişli boncuklar ya da dramatik bir tren yok. Bunun yerine, kendim gibi hissettiren bir şey seçtim: temiz çizgilerle dökülen ipek, en hafif dantel parçasıyla. Bir zamanlar korktuğum o gün, şimdi hayatımın en güzel günü gibi eve dönüyordum gibi geliyor. Sebastian'la birlikte ortaya çıkarmak için sabırsızlandığım yeni bir hayatın başlangıcı.

Gül ve ortancalardan oluşan bir buket taşıyorum, parmağımdaki yüzükle uyumlu safir mücevherler taşıyorum ve koridorda sevdiğim adama doğru yürürken sevinçle parladığımı biliyorum.

Nişan resmiyete döküldükten sonra babamla bu konuyu konuştuğum için aşağıya tek başıma yürüyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, bu konudaki görüşümü anladı - Sebastian benimle bir gelecek karşılığında kendisine yapılanları görmezden gelmeye istekli olsa da, benim için bu kadar unutkan olmak zor. Ben de ilerleyebilirim ama babamın beni bir zamanlar çok incittiği bir adama vermesi bana yanlış geldi.

Ayrıca, ona da söylediğim gibi, bu benim seçimim. Ve yeni kocama kendi başıma, kendi gücümle seçimimi yaparak yürümek istiyorum.

Duvağımın altından Sebastian'ın gözleriyle karşılaştığımda, benimkilerle aynı neşenin onun yüzüne de yansıdığını görebiliyorum. Smokininin içinde muhteşem yakışıklı görünüyor, onu daha önce hiç görmediğim kadar sık giyinmiş ve bence bu ona çok yakışmış.

Sebastian ona ulaştığımda ellerimi tutuyor ve parmaklarında daha önce sadece bir kez, motelde birlikte olduğumuz o ilk gece hissettiğim hafif bir titreme hissediyorum. Gözleri daha önce hiç görmediğim bir mutlulukla parlıyor, nadiren izin verdiği bir şekilde açık ve korumasız.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor. "Benim güzel güvercinim."

Geleneksel Katolik yeminlerini tekrarlıyoruz, babamın eski yöntemlere olan arzusuna küçük bir taviz daha. Ama sonunda her birimiz bir şeyler ekliyoruz, bizim için yazılmış olanların üzerine kendi sözlerimizi ekliyoruz.

"Hayatımda birkaç seçim yaptım," diyorum usulca, Sebastian'ın ellerini tutarak gözlerinin içine bakarken. "Ama beni seni sevmeye izin vermekten daha çok mutlu eden bir seçim yapmadım. Hayat bize ne getirirse getirsin, Sebastian, sana söz veriyorum her zaman seni seçeceğim. Hastalıkta ve sağlıkta, zenginlikte ya da fakirlikte... ve sonunda ölüm bile bizi ayıramayacak."

Sebastian gülümsüyor ve gözlerinde buğulu bir yaş görüyorum. "Seni sevmekle savaşılabileceğimi sanmıştım Estella. Ama sen karşı koyamayacağım bir güçsün ve iyi ki karşı koymamışım. Senin yanında olmak için her şeye katlanırdım. Tüm hayatımı senin seçimine layık olmaya çalışarak geçireceğim... ve ikimiz de yaşadığımız sürece her gün seni seçeceğim."

Rahip Sebastian'ın gelinini öpebileceğini söylediğinde duvağını kaldırıyor, beni kısa ama tutkulu bir öpücüğün içine çekerken kolu bana dolanıyor, neredeyse ortam için fazla tutkulu. Onun içinde eriyorum, dokunuşunun, geri dönüşü olmayan bu anın tadını çıkarıyorum... artık kimsenin onu benden alamayacağı bir an.

O benim, ben de onun, sonsuza dek.

Tıpkı her zaman olmamız gerektiği gibi.

-

Kiliseden çıkarken babam beni şaşırtıyor, limuzine varmadan hemen önce beni durduruyor. Bana bakıyor, yüzümü inceliyor ve uzun bir iç geçiriyor. "Mutlu musun kızım?" diye soruyor ve sanırım bunu gerçekten, içtenlikle söylüyor.

Yine de beni hazırlıksız yakaladı. Babam daha önce hiç mutluluğumu sormamıştı; hep görevle, aileyle ilgiliydi. Gelenekler hakkında. Mutlulukla değil.

"Evet," diyorum ona dürüstçe. "Öyleyim. Gerçekten, gerçekten öyleyim."

Başını sallıyor, yüz hatlarından rahatlamaya benzer bir şey geçiyor. "Güzel. Bu çok iyi." Elini cebine attı ve küçük kadife bir kutu çıkardı. "Senin için bir şeyim var. Büyükanne ve ondan önceki annesine aitti."

Kutunun içinde, yaşlılıktan dolayı hafif bir patinaya sahip, elmaslarla serpiştirilmiş narin bir inci dizisi var. "Bunu sana daha önce vermeliydim.

düğün" diye itiraf ediyor. "Ama yine de tüm bunlarla ilgili zor zamanlar geçirdiğimi kabul ediyorum. Ama bu senin olmalı Estella. Sen bir Gallo'sun. Son Gallo. Ve bu sana ait."

Luis'in yokluğunun acı tatlı bir hatırlatıcısı, bütün gün bana yakın olan bir yokluk. Bir yerlerde olduğunu, beni izlediğini ve sonunda mutlu olduğumu bildiğini düşünmek istiyorum.

Boynuma takarken gözyaşlarımı tutamıyorum. "Teşekkür ederim *baba*," diye fısıldıyorum ve çocukken ona bu şekilde hitap ettiğim için yüzünün yumuşadığını görüyorum.

Bu affetmenin, uzlaşmanın başlangıcıdır. Her şey gibi bu da zaman alacak. Ama bu bana, ne getirirse getirsin, geleceğe açık olmamı hatırlatıyor.

Resepsiyon lezzetli yemekler, pastalar ve iyi dileklerle dolu bir bulanıklık içinde geçiyor. Sebastian pasta kesiminden sonra elimi tutuyor ve ilk dansımız için beni piste çıkarıyor; bir eli sırtımda, diğer eli benimkine sarılmış bir şekilde dans pistinde yavaş bir vals eşliğinde ilerlemeye başlıyoruz.

Sebastian dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, "Bu resepsiyondan erken ayrılmak zorunda kalabiliriz," diye mırıldanıyor. Kulağımın kabuğuna değen ılık nefesini hissettiğimde omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. "O elbiseyi üzerinden çıkarmayı düşünmeden edemiyorum. Çok güzel ama-" Hafifçe geri çekiliyor, bakışları benimkileri tutuyor. "Otel odamızın zemininde çok daha güzel görünecek."

Yaramazca gülümsüyorum, ona karşı hafifçe eğilirken bir kaşım kalkıyor. Uyarılmasının başlangıcını hissedebiliyorum, kasları bana karşı gergin. "Altında ne olduğunu görene kadar bekle," diye mırıldanıyorum ve beni yerde döndürürken Sebastian'ın boğazının arkasındaki arzunun düşük gürültüsünü duyuyorum, bakışları benimkinde sıcak.

Nihayet gece yarısından çok sonra kaçmayı başarıyor, komplocu gülümsemelerle resepsiyondan uzaklaşıyoruz. Bir hafta sonra başlayacak balayımız için Amalfi Sahili'nde bir villada plan yaptık. Ama bu gece, karı koca olarak ilk gerçek gecemizi geçirmek için birlikte Plaza Hotel'e gidiyoruz.

Onun dokunuşu için çaresizim. Her gece birlikte uyuduk, ben gizlice onun odasına indim ve güneş doğmadan tekrar benim odama çıktım, ama tek yaptığımız uyumaktı. Sebastian, babamı gücendirmekten ve kırılğan barışı bozmaktan çok endişelendiği için kendini olağanüstü kontrol etti. Bu akıllıcaydı, biliyorum ama onun için acı çekiyorum. Bana yapabileceğini bildiğim her şey için.

Odamıza girip kapıyı arkamızdan kapattığımız anda ona dönüyorum, elimi boynunun arkasına doluyorum ve ateşli bir öpücük için onu kendime çekiyorum. Sebastian da beni yıllardır bana aç olan bir adamın arzusuyla, sertçe öpüyor. Sanki her şey yeniden ilk kez oluyormuş gibi, elleri acil bir ihtiyaçla üzerimde geziniyor, ikimizin de artık dikkatli olmamıza gerek yok. Eski ve yeni tüm yaralar iyileşti ve Sebastian beni kucağına alıp yatağın kenarına kadar taşıdıktan sonra elbisemin arkasındaki inci düğmeleri çözmek için beni çevirdi.

"Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum," diye mırıldanıyor, parmakları omurgamdan aşağı kayarken nefesi enseme ılık bir şekilde hissediliyor. "Sen, ben... geleceğimiz. Başardık Estella. Tüm zorluklara rağmen kazandık."

"İnan buna," diye fısıldıyorum, son düğmelerimi çözerken onu öpmek için dönüyorum. "Artık gitmene asla izin vermeyeceğim."

İpek elbisem ayaklarımın etrafında toplanırken, altına giydiğim narin dantel büstiyer ve külotu ortaya çıkararak kısa sürede kıyafetlerini çıkarıyorum. Sebastian beni görünce inliyor, bir kolunu belime dolayarak beni yatağa kaldırıyor ve yatağın kenarına diz çöküyor. "Haklısın," diye homurdanıyor ve ağzını kalçamın iç kısmında gezdiriyor. "Bu halinle o elbisenin içinde olduğundan daha da güzel görünüyorsun."

Bacaklarımı açıp külotumu bir tarafa çekerken nefesim kesiliyor, ağzını bacaklarımın arasına bastırıyor, beni yutarken dili en hassas yerlerimde geziniyor.

Bacaklarımı omuzlarına asıp geniş elleriyle kalçalarımı kavrarken dilini üzerimde uzun, hızlı darbelerle gezdiriyor ve beni hızla zevkin sınırlarına itiyor. Yüzünü bana gömerken inliyor, alıştırıyor ve emiyor, bacaklarım başının etrafında sıkılaşıra kadar ve yukarı doğru eğildim, bu gece ilk kez onun için boşalırken adını haykırdım.

Hiç vakit kaybetmeden üzerimde yükseliyor, sikini bacaklarımın arasına sokuyor, ben onun için inlerken, tırnaklarım omuzlarına batarken içime giriyor. Ellerim üzerinde gezinirken beni öpüyor, içime kayarken kaslı, yaralı vücudunun her santimine dokunuyor, bacaklarım beline sarılıyor. Uzun, yavaş darbelerle beni beceriyor, altında kıvranıyorm, inliyorum ve daha fazlası için yalvarıyorum, tenime karşı beni ne kadar sevdiğini fısıldıyor, elleri de her santimimi arıyor. Onun için tekrar boşalıyorum, kendimi ona sararken titriyorum, kendi zevkini haykırırken onu sıkıca kendime tutuyorum, içime derin bir şekilde boşalıyorum. Öpüyorum

Ona yapıştığım da sertleştiğini ve zonkladığını hissediyorum ve birlikte boşalırken dudaklarına onu ne kadar çok sevdiğimi fısıldıyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum Sebastian beni kaldırırken, hâlâ içimde, bizi yatağa doğru ilerletirken. "Seni sonsuza dek seveceğim."

"Ve seni seviyorum." İçimde yeniden hareket etmeye başlıyor, hâlâ sert, hâlâ daha fazlasına aç, benim gibi. "Hayatımı sana ne kadar çok sevdiğimi kanıtlamak için harcayacağım."

Başımın geriye düşmesine izin verdim, kendimi onun içinde, artık sahip olmak için saklamak zorunda olmadığımız zevkte, artık elimizden alınmasından korkmak zorunda olmadığımız aşkta kaybettim.

Bu bizim hayatımız, şimdi. Bizim hayatımız... ikimiz de yaşadığımız sürece seçtiğimiz hayat.

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!

Bir sonraki bağımsız romanım *Twisted Fate*, acımasız bir kahramanla yaş farkı aşkına yakalanan bakire bir kahramanın hikayesini anlatıyor ve en sevdiğiniz kinayelerden birkaçıyla dolu:

- ✓ İtalyan Mafyası
- ✓ Yasak Aşk
- ✓ Ona Dokun ve Öl

Ama ön gösterime geçmeden önce size süper uygun fiyatlı yeni bir abonelik seçeneği oluşturduğumu bildirmek istedim! En sevdiğim ekstralardan bazılarına erişmenizi sağlıyor - bonus sahneler, özel kısa hikayeler, erken okumalar ve çok daha fazlası! Bunları OG hayranlarımla paylaşmak gerçekten eğlenceliydi ve sizin de hoşunuza gidebileceğini düşündüm! [Buraya bir göz atın!](#)

Ama bu size göre değilse, hiç endişelenmeyin - [FB grubumda M. James ile ilgili her sevi takip edebilirsiniz!](#)

Şimdi, *Twisted Fate*'e bir göz atmak için okumaya devam edin veya hemen erişmek için buraya tıklayın!

BİRİNCİ BÖLÜM

Charlie

"Charlie, gidelim. Sana yanımda ihtiyacım var," diye bağıyor Dr. Miller hemşire odasının karşısından. Üzerinde çalıştığım dosyayı yere atıyorum ve ona doğru koşmaya başlıyorum.

"Elimizde ne var?" Ameliyathaneye doğru koşarken soruyorum. Antiseptik kokusu sadece havada değil, aynı zamanda önlüklerimizde de var.

"Başka bir silahlı kurban. Biri karnından, biri göğsünden. Bu iş gittikçe saçmalıyor. Bahse girerim sadece bu hafta yüzlerce insandan kurşun çıkarmışım. Bugün dünyada neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok. Yıkan, benimle masada buluş," diye emrediyor Dr. Miller, o da yıkanmak için odanın diğer tarafına gidiyor, başka bir hemşire ameliyathane örtüleri ve eldivenleriyle onu bekliyor.

İkimiz de yıkandıktan ve tepeden tırnağa örtündükten sonra, tahmin etmem gerekirse yirmi beş yaşlarında genç bir adamın bulunduğu yatağa doğru ilerliyoruz.

Dr. Miller'ın sesi kısık. "Atardamarı klemple, Charlie. Kanıyor." Yaradan ritmik fişkırımlarla kan fişkırıyor, ne kadar az zamanımız olduğunu hatırlatan mide bulandırıcı bir şey. Klempi sabitlerken ellerim sabit, metalik şangırtı odada yankılanıyor.

"Basınç şimdilik sabit," diyorum monitöre bakarak. Bip sesi biraz yavaşlıyor ama hâlâ düzensiz. Sertçe yutkunuyorum ve yeniden odaklanıyorum.

"Güzel. Retraktör," diyor ve kanlı bir eldiveni bana doğru uzatıyor. Tereddüt etmeden uzatıyorum, çalışmak için daha fazla alan yaratmasını izliyorum, doku kurşunun parlayan kenarını ortaya çıkarmak için geri çekiliyor.

"İşte," diye mırıldanıyor, forseps tutarken sesi zafer kazanmış gibi çıkıyor. Kurşunu küçük, ıslak bir sesle çekip çıkarıyor, tepsi yere düşerken şingirdiyor. Ama duracak zaman yok.

"Sırada göğüs yarası var" diyorum, çoktan pozisyonumu almıştım, hastanın sığ nefesleri oksijen maskesini törpülüyordu, her biri bir öncekinden daha zayıftı.

Dr. Miller'ın elleri pratik bir hassasiyetle çalışıyor. "Vakumun hazır olduğundan emin olun. Bu akciğere yakın." O çalışırken ben de emişi ayarlıyor, kesikteki kanı temizliyorum. Oda dokuların ıslak cızırtısı ve makinelerin acımasız sesiyle doluyor.

"Anladım," diyor sonunda, ikinci mermi tepsideki ilk mermiye katılıyor. Yan tarafta yardımcı olan hemşireye doğru başını sallıyor. "Göğüs tüpü. Şu akciğeri şişirelim."

Hastayı stabilize ederken dakikalar saatler gibi geliyor. Dr. Miller'ın dikişleri hızlı ve metodik, her dikiş yaraları kapanmaya daha da yaklaştırıyor. Oda sakinleşmeye başlıyor, gerginlik her amaçlı hareketle çözülüyor.

"Charlie, durumu şimdilik stabil," diyor Dr. Miller, eldivenlerini bir çırpıda çıkararak. Gözlerimle buluştuğunda yorgunluğu yüzünün her çizgisine kazınmıştı.

Başımı sallıyorum, hastanın solgun ama nefes alan haline bakarken kendi adrenalinim de azalıyor. "Gidip aileyle konuşacağım." Sesim kararlı ama göğsümde bir ağırlık var. Bu konuşmalar her zaman en zor kısmıdır. Söylenecek iyi haberler olsa bile.

Koridordan bekleme odasına doğru ilerliyorum, hemşirelik istasyonunu ve rahatsızlıkları için bir doktor tarafından görülmek üzere odalarına giden diğer hastaları geçiyorum.

"Galli ailesi mi?" Bekleme odası ile asıl acil servise açılan kapı arasında dururken anons ediyorum. Bekleme odası o kadar çok insanla dolu ki, herkesin yüzünü birkaç kez tarayıp, ismin herhangi birini uyarıp uyarmadığına bakıyorum.

İsmi doğru yazdığımın emin olmak için elimdeki dosyaya bakıyorum. İsmi hatırlamak üzereyken fırsat bulamıyorum. Bir adam bana doğru adım atarken nefesim kesiliyor - hayır, herhangi bir adam değil. Kalbinizin atışını unutturan türden bir muhteşemlik. Ela gözleri benimkilere kilitleniyor, dizlerimi titreten bir yoğunlukla parlıyor. Sessiz ama varlığı her şeyi anlatıyor. Öfke. Saf, ham öfke.

"İyi akşamlar. Bay Galli'nin akrabası mısınız, efendim?" Soruyorum, sesim titriyor, damarlarında dolaşan öfkeyi benden çıkarmak istemesinden korkuyorum.

Muhteşem, zeytin tenli adam başıyla onaylıyor.

"Benim adım Charlie ve Bay Galli'nin ameliyatında yardımcı hemşireydim. Bay Galli'nin ameliyatı çok iyi geçti. Doktor her iki kurşunu da tamamen sağlam bir şekilde çıkarmayı başardı. İyileşmesi için uzun bir yol olacak ama doktorun talimatlarına uyduğu sürece tamamen iyileşeceğinden eminiz. Herhangi bir sorunuz var mı ya da sizi odasına geri götürmemi ister misiniz?" Adam o kadar yakınımda duruyor ki, sürdüğü sedir kolonyasının kokusunu alabiliyorum. Bu rahatlatıcı ama yüzündeki ifadeden dolayı bedenim hâlâ titriyor.

Hâlâ bir şey söylemiyor, tek duyduğum homurtu. Bunun sadece hastayı görmek istediği anlamına geldiğini varsayıyorum. "Kelimeler harika olurdu, kaba herif," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Güçlü, sıcak eller kollarımı kavrayıp beni döndürüyor, irkiliyorum ve nefes nefese kalıyorum. Hemen beni bırakıyor, kaşları çatılmış. "254 numaralı odada. Yukarı çıkabilirsiniz, aile üyeniz birazdan burada olacak."

"Nefesinin altında bana ne dedin, *passerotto*," diye homurdanıyor, ona söylediklerimi tamamen göz ardı ederek.

Ona sözlerimi tekrarlamak istemediğim için solgunlaşıyorum. Hastane, cesur yanıma özgür bırakabildiğim tek yer. Bu sözleri evde asla söyleyemezdim. Jeff'in sahip olmadığım parayı istemek için beni şiddetle sarsarken tuttuğu kollarımda morluktan fazlası olurdu.

"Hiçbir şey efendim. Bir refakatçi ister misiniz yoksa oraya kadar gidebilir misiniz?" Sesim ancak bir fısıltı kadar. Bu adamın bana yapabileceklerinden çok korkuyorum - iyi görüldüğü kadar tehlikeli de görünüyor.

Başka bir şey söylemeden bana şaşkın bir bakış attı, sanki bir şeyi anlamaya çalışıyor ama tam olarak çözemiormuş gibi. Aniden dönüyor ve asansörün yanına doğru ilerliyor. *Sanırım bu cevaplar*

sorusunu bu kez zihnimde *soruyorum*, alaycı ifadenin dudaklarımdan çıkmasına izin vermiyorum.

Hemşire odasına geri dönüp tüm kayıtlarımı tamamlıyorum ve eve gitmek için eşyalarımı topluyorum. Günün bu saatinde gerçekten eve gitmek istemiyorum. Jeff çift vardiya çalışmamdan nefret ediyor çünkü ihtiyacı olduğunda beni kum torbası olarak kullanamıyor.

Sadece paramı aldığımda fazla mesai yapmamdan hoşlanıyor. Jeff hiçbirini görmeme izin vermiyor. Tek banka kartı onda ve bankanın uygulamasındaki şifreyi değiştirdi, bu yüzden bakiyeyi göremiyorum. Dersimi bankayı arayarak ve giderek aldım. Bunu öğrendiğinde oturma odasındaki lambanın kablosunu kopardı ve beni onunla dövdü, sonra da beni bodruma kilitledi. Bana bunun sebebinin burnumu ait olmadığı yerlere sokmam olduğu söylendi.

Son dört yılda birçok kez ayrılmayı denedim, sakladığım her parayı her zaman buldu. Temizlik malzemeleriyle birlikte sakladığım bir küvetin içinde otobüs biletim vardı ve onu buldu. Bileti otobüs terminaline götürüp iade etti ve parayı meth almak için kullandı. O baygınken gizlice dışarı çıkmayı denedim, saçlarımdan sürüklenerek eve geri getirilmeden önce bahçeden bile çıkamadım. Yaklaşık bir yıl önceki son denememden beri denemedim, kırık bir kol ve kırık bir burunla sonuçlandı.

Dayak her geçen gün daha da kötüleşiyor. Morlukları, kesikleri ve kırık kemikleri saklamak giderek zorlaşıyor. İşe gitmeden önce alnımın üstündeki bir kesiği iyi kapattığımı düşünerek hata yaptım. Görevli doktor bunu hemen gördü ve sorgulamaya başladı. Beni kenara çekip yardıma ihtiyacım olup olmadığını sorduğunda çok gergindim. Her zamanki gibi yalan söyledim ve düştüğümü söyledim. Artık örtbas etmenin çok zor olacağını bilirim arıyorum. Bir gün kendi kocam beni öldürecek, bunu biliyorum.

Dolabımdan beslenme çantamı ve çantamı alıp dışarı çıkıyorum, steril kokan bedenimi bir korku kaplıyor. Dışarı çıkarken anahtarlarım için çantamı karıştırmaya başlıyorum, Chicago'da yaz geceleri biraz bunaltıcı oluyor. Arabamı uzaktan çalıştırmayı seviyorum, hava zaten önceden tam güçle çalışıyor, böylece biraz serinleyebiliyor.

Araştırırken aklıma silahlı hasta için gelen adam geldi. Bir toplantıdan yeni gelmiş olmalıydı, pahalı görünümlü, özel dikim siyah bir takım elbise ve bembeyaz bir gömlek giymişti. Elinde

Tanrı aşkına kol düğmeleri, eğer bu para diye bağırıyorsa, kendini taşıma şekli onu ele veriyor.

Daha önce onun kadar yakışıklı birini gördüğümü sanmıyorum. Koyu renk saçları ipeksi bir pürüzsüzlüğe sahipti, çene hattının yüzü boyunca keskin bir şekilde kesilmesi daha önce hiç görmediğim bir şeydi. Hafif bir aksanı vardı, İtalyan olabilir mi? Gözleri sanki bir şey ya da birini arıyormuş gibi sürekli odanın içinde geziniyordu. Kollarımı tuttuğunda, parmaklarından ağrıyan vücuduma doğru bir elektrik akımı hissettiğimi sandım. Çürükler hala çok taze olduğu için hissettiğim şeyin bu olduğundan emin olamadım.

Arabama doğru yürümeye devam ederken muhteşem adamı düşüncelerimden silkeliyorum. Kocamın evde olmaması için dua ediyorum, gün onunla bu gece tekrar uğraşmak için çok yorucuydu. En kötüsü de Jeffi neyin kızdıracağını bilememek - çoğu zaman hiçbir şey yapmıyorum ya da söylemiyorum ama yine de ellerini üzerime koyuyor. Evet dediğimde böyle bir şeye dönüşeceğini bilseydim, ters yöne koşardım.

Arabaya varmak üzereyken, güzel bir esinti gevşek at kuyruğumun arasından esiyor, ben de çantamda olmadığı için anahtarlarımı bulmak için beslenme çantamı karıştırmaya devam ediyorum. Sonra bir de baktım ki taş bir duvara çarpmışım, ellerim bir kez daha morarmış omuzlarımı kavırıyor. Bu sefer çılgılık atmama neden oluyor, hıçkırıklarımın da dışarı çıkmasını engellemek için elimi ağzıma kapatıyorum.

"Üzgünüm, seni görmedim, *passerotto*. İyi misin?" diye özür diliyor derin aksanlı sesi. Neden bağırığımı sormak ister gibi bana bakıyor. Yine irkilmemeye çalışıyorum ama irkilmemek çok acı veriyor. Kafamı kaldırdığımda, onunla konuştuğumdan beri zihnimi meşgul eden o güzel adam olduğunu görüyorum.

"Sorun yok," diye fısıldadım, sesim zar zor sabitti. "Nereye gittiğime dikkat etmiyordum. Benim hatamdı, bu yüzden üzgün olan benim." Bakışlarım duraksıyor, ama kendimi ona tekrar bakmaktan alıkoyamıyorum - kısa bir süreliğine ve daha iyi kararına rağmen. Varlığının ağırlığı göğsümün sıkışmasına neden oluyor ve beni ne kadar tedirgin ettiğini görmemesi için dua ederek aynı hızla gözlerimi kaçırıyorum.

"Özür dilemene gerek yok, *passerotto*. Elio için yaptıklarınızdan dolayı teşekkür ederim."

"Sorun değil," diyorum usulca, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. Adımı hatırlamıştı; bu ayrıntı omurgamda hafif bir ürperti yarattı. "Bir şey değil." Bakışlarımı kaçırıyorum, sinirlerim göğsümde geriliyor. "Gitmem gerek," diye ekliyorum hızla, dönüp arabama doğru ilerliyorum. Her adımda

Jeff'in geç kalmama vereceği tepki dşnesi aklımı kurcalıyordu.

Tam arabaya binerken anahtarlarımı ovma cebimde buluyorum, sanırım eve dönerken terleyeceğim. Soğumasını bekleyecek zamanım yok, yeterince oyalandım. Eminim Jeff beni bekliyordur ve zamanlama konusunda bana bir ders vermeye hazırdır.

"Charlie," diye bağırıyor adam ve ben irkilerek başımı çeviriyorum. Yüzümü ona döndüğümde, hiç konuşmadan gülümsüyor: "Ben Lucian. Tekrar teşekkürler, *passerotto*. İyi geceler."

Nutkum tutulmuş bir halde dönüp arabamın kapısını açıyorum. Klimanın yüzüme üflediği sıcak hava yavaş yavaş serin havaya dönüşürken koltuğa oturduğumda midemde kelekler uçuşuyor. Saate bakıyorum ve midem bulanıyor. Geç kaldım. Jeff bunu bilecek -her zaman bilir- ve vereceği tepkinin dşnesi tüylerimi diken diken ediyor. Ama dikiz aynasındaki yansımamı yakaladığımda bir şey beni durduruyor. Yanaklarım kızarıyor. En son ne zaman bu kadar canlı hissettiğimi hatırlamıyorum. Ve tüm bunlar bir yabancı yüzünden oldu - içimde çoktan yok olduğunu sandığım bir şeyi bir şekilde harekete geçiren bir yabancı.

Arabayı vitese takıyorum ve evimize yaklařtıķa midemdeki çukur daha da büyüyor. Lucian'ın yanında yüzümdeki gülümseme kayboluyor ve yerini düğün gecemden beri mkemmellettiğim nötr maskeye bırakıyor. Derin nefesler alarak kendimi elikleştiriyorum ve maskeyi sıkıca yerine yerleştiriyorum. Garaj yoluna girdiğimde, n kapının diğer tarafında beni bekleyen şey için zihinsel olarak hazırlanıyorum.

Sessizce n kapıyı açıp içeri giriyorum ve Jeff'in evde olup olmadığını anlamamı sağlayacak her şeyi dinliyorum. Tek yapmak istediğim bir şeyler yemek, duş almak ve yatmak. Herhangi bir hareket ya da ses duymuyorum, belki de şimdilik güvendeyim.

Mutfağa girip çıplak dolaplara bakıyorum ve kilere giriyorum, tek bulduğum birkaç kraker. Jeff yemeğini bitirene kadar yemek yememe izin verilmediği için bunlar işimi görecek ve bu krakerler gerçek yemek yiyene kadar beni idare edecek. Tabii yapacak bir şeyler bulabilirsem.

Gözlerim yanık izleri ve faturalarla dolu yemek masasına gidiyor. Banyoya doğru yürürken her birinin üzerindeki kırmızı vadesi geçmiş damgalar benimle alay ediyor. Param olmadığı için faturaları ödemek Jeff'in sorumluluğunda. oğunun vadesi geçmiş olduğu için

ve büyük ihtimalle yakında kesilecek, çünkü ödemiyor. Ev sahibinin buraya kaç kez gelip kira parası istediğini söyleyemem çünkü Jeff meth'in başımızı sokacak bir çatıdan, evde su ve elektrik olmasından daha önemli olduğunu düşünüyor. Hatta yemekten bile.

Artık neredeyse hiç yemek yemiyor ve aşık olduğum adama hiç benzemiyor. Koyu renk saçları kahverengiden çok gri görünüyor, soluk teni ve çökmüş yüzü beni düşündükçe hasta ediyor. Uzun süre sigara içtiği için dişleri çürümüş, rastgele dökülüyor ve o bunun çok komik olduğunu düşünüyor. En son ne zaman duş aldığını ya da dişlerini fırçaladığını bile hatırlamıyorum. İğrenç biri. Bu noktada, dürüstçe söyleyebilirim ki adamdan nefret ediyorum. Ama bir yanımda onun için üzülüyor çünkü küçük bir parçam hala onu seviyor. Her ateş ettiğinde, bunun onu öldürmesi için dua ediyorum ve böyle düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum. Ama görünüşe göre evren fiziksel, zihinsel ve cinsel istismara uğramamı seviyor, çünkü bu henüz gerçekleşmedi.

Saçlarımı ucuz çilek kokulu şampuanla yıkarken gözlerimi kapatıyorum ve ela gözlü adamı düşünüyorum. Lucian'ı. Derin, aksanlı sesini hatırlıyorum ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. İlk düşündüğüm kadar tehlikeli görünüyordu, ama gözlerinin benimkilerle buluşmasında bir şey vardı - fırtınanın altında saklı, koruyucu, neredeyse şefkatli bir şeyin titreşimi. Hastanede gördüğüm yoğun öfke, dışarıda yollarımız kesiştiğinde yoktu. Onun yerine daha sessiz, daha yumuşak bir şey vardı - beni aynı anda hem nefessiz bırakan hem de tedirgin eden bir şey.

Su soğumaya başlayınca gözlerim irkilerek açıldı. "Kahretsin." Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım ve duşta çok uzun süre kalmışım. Kendimi kurulumak için acele ediyorum, vücudumu kaplayan morluklara baskı yapmayan bol kıyafetler giyiyorum. Saçlarımı kurutmaktan vazgeçiyorum, ki Jeff evdeyse bu beni cezalandırır. Islak saçtan nefret eder. Nedenini bilmiyorum ama ona göre saçlarım kurutulmazsa, kötü bir kaltak olduğum için cezalandırılıyorum.

Aceleyle mutfığa giriyorum ve daha önce gördüğüm makarna ve sosu hatırlayarak doğruca kilere gidiyorum. Onları alırken ellerim titriyor, ama tam ocağa yönelmek için döndüğümde donup kalıyorum. Jeff masada oturuyor, bir elinde kaşık, diğerinde çakmak. Ölü gözleri bana kilitlenmiş, çökük ve karanlık, ona neredeyse şeytani bir görünüm veriyor.

"Yemek neden hazır değil?" Sesi keskin, ağır sessizliği kesiyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, sesim titriyor. "Uzun bir vardiyaydı. Duş almam gerekiyordu. Şimdi acele edip yapacağım." Ocağa doğru dönüyorum,

ellerimin titremesini durdurmaya çalışıyorum. Ama bir adım daha atamadan, sandalyenin yerde çıkardığı gıcırtıyı ve ardından onun ağır ayak seslerini duyuyorum.

Birden eli saçlarıma dolandı ve beni geri çekti. Kulağıma hırlarken kafa derimden acı fişkırıyor. "Sana indiğinde akşam yemeğini hazır etmemen konusunda ne demiştin? Kuralları biliyorsun. Şanslısın ki az önce kafayı buldum. Kafamı bozamazsın." Beni ileri doğru itiyor, tökezliyorum ve kendimi tezgâha zor atıyorum.

"Özür dilerim Jeff," diye boğulmayı başarıyorum, sesim kırık bir fısıltıya dönüşüyor. "Şimdi yapacağım."

Yemeğin geri kalanını sessizlik içinde pişiriyorum, tam Jeff'e doğru bakıyorum, kolundaki bandı tekrar serbest bırakıyor. Ona servis yapmadan önce birkaç dakika bekliyorum, eğer "eğimini" kesersem yarın işe gidene kadar yemek yiyemeyeceğim.

Sandalyede kamburdan doğrulup oturmaya başladığında, eşyalarını küçük siyah kutusuna geri koyarken, bir tabağa biraz erişte ve sos koyup ona götürüyorum.

"Biraz su ister misin Jeff?" Tabağı önüne koyup çatal bıçak takımını tabağın yanına yerleştirirken gözlerim yerde, sessizce soruyorum.

"Çekil gözümün önünden de huzur içinde yemek yiyeyim," diye hırlıyor, kelimeleri ağır ve bulanık olsa da kullandığı ses tonundaki nefret beni geri adım attırıyor.

O yemek yerken ben duvardaki yerime gidip sessizce duruyorum. Olacakları önceden biliyorum. Kollarına enjekte ettiği meth dolu şırınga yüzünden iştahı azalmış durumda. Bu kadar çok şırınga yapmasına rağmen henüz tüm damarlarını patlatmamış olmasına şaşıyorum.

Yemeğin bir kısmını çatalla ağzına götürüyor. Koku burnuna ulaştığında çatalı bırakıyor, tabağı alıyor ve bana fırlatıyor. İrkiliyorum, tabak yüzümden birkaç santim uzağa geliyor. Kırmızı sos duvarı boyuyor, erişteler aşağı kayarak kendi başlarına bir şaheser yaratıyor.

"Onu zehirledin, değil mi? Beni öldürmeye mi çalışıyorsun? Cevap ver bana, sürtük," diye bağıyor Jeff, ben mümkün olduğunca hareketsiz dururken. Cevap vermemi istemiyor, eğer ağzımı açarsam ona karşı akıllı olmaya çalıştığımı ya da ters konuştuğumu söyleyecek. Bunun yeterli olacağını umarak başımı hayır anlamında sallıyorum.

Olmuyor. Sandalyesinden sıçırıyor ve saçlarımdan tutarak yüzümü masaya çarpıyor. Ellerim otomatik olarak yüzümü kapatmaya çalışıyor, ama güç hala çok fazla, burnumdan kan fişkırdığını hissediyorum.

"Lütfen Jeff. Yarın çalışmak zorundayım. Bunu makyajla kapatamayacağım," diye haykırıyorum kaburgalarım yumruk atarken.

"Beni zehirlemeye çalışmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Sana söyledim Charlie, benden asla kurtulamayacaksın. Gitmene asla izin vermeyeceğim. Günün birinde beni dinlemeyi öğrenecek ve bana karşı gelmeye çalışmaktan vazgeçeceksin," diye bağırıyor yüzüme. Ağzındaki enfeksiyon yüzünden nefesi o kadar kötü kokuyor ki öğürüyorum ve suratıma bir tokat yiyorum. Yumruğu olmadığına şükretmeliyim.

Saçımı bıraktığında yere yığılıyorum, zar zor nefes alabiliyorum. Kahretsin, umarım yine bir kaburgamı kırmamıştır, lütfen sadece morarmış olsun. Cenin pozisyonunda yerde kalıyorum, sessizce ağlıyorum, gitmesini bekliyorum. Gece için gideceğini biliyorum, her seferinde ateş ediyor ve sonrasında beni dövüyor. O gittiğinde huzur bulduğum için minnettarım, bu bana kendimi kontrol etme şansı veriyor. Ayrıca yarın işe telefon etmem gerekecek, ki bunu yapmak istemiyorum. Ama bu şekilde gidemem, bu sadece daha fazla soruya neden olur ve söyleyecek yalanlarım tükeniyor.

"Ben eve gelmeden bu bok çukurunu temizle, seni tembel fahişe. Bir dahaki sefere beni dışarı çıkarmaya çalıştığında, tüm arkadaşlarımla seninle sıraya girmesine izin vereceğim. Ama bu muhtemelen hoşuna giderdi, değil mi sürtük?" Kapıdan tökezleyerek çıkmadan önce sırtıma tekme attı.

Kalkmadan önce on dakika boyunca kirli, lekeli kahverengi halının üzerindeki yerimde cenin pozisyonunda kalıyorum. Yaptığı pisliği temizliyorum ve geri gelme ihtimaline karşı evi temizliyorum. Ancak ondan sonra kendimi temizleyeceğim ve bu gece yaraladığı tüm yerleri inceleyeceğim.

Topallayarak banyoya giderken hastaneyi arayıp ailevi bir acil durum nedeniyle haftanın geri kalanında müsait olamayacağımı bildiriyorum. Beni gelecek haftanın ortasına kadar programdan çıkarıyorlar ve her şeyin yolunda olmasını umduklarını söylüyorlar.

Kıyafetlerimi çıkardım ve banyo aynasının önünde durdum, sol taraftaki çatlak benim hatamdı. Başka bir erkeğin kokusunu temizlediğim için duştan çıkarıldığımda başım ona çarpmıştı. Kocamı aldattığım adam. Meth aklını kaçırmamasına neden oluyor.

Sonunda, kendimi ondan kurtardığımda, başka bir erkeğin bana dokunmasını istemeyeceğimi biliyorum. Asla. Ama şu anda, o delici ela gözler düşüncelerimi ele geçiriyor. Lucian. Hayır. Başımı sertçe sallayıp görüntüyü uzaklaştırıyorum. O bile olmaz.

Okumayı bitirmek için buraya tıklayın!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

